

Jude Deveraux
The Mulberry Tree
Copyright © 2002 by Deveraux, Inc.
Translation © 2005 by Lucia Nižníková-Kollárová
Cover design © 2005 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2005 by Ikar

ISBN 80-551-0847-1

KAPITOLA I

Potreboval ma. Kedykoľvek sa ma niekto - zvyčajne nejaký novinár - opýtal, aké to je, prežiť kus života s mužom ako Jimmie, iba som sa usmiala. Naučila som sa, že nech poviem čokoľvek, každé moje slovo prekrútiť alebo nepochopia, preto som vždy radšej mlčala. Len jediný raz som spravila tú chybu, že som novinárke prezradila pravdu. Vyzerala taká mladá a detsky zúfalá, vzbudila vo mne súcit a poľavila som v ostražitosti. Povedala som: „Potrebuje ma.“ To je všetko. Len dve slová.

Kto mohol predpokladať, že toto chvíľkové zaváhanie i môže spôsobiť toľko zmätku a rozruchu? Dievča - lebo ženou určite ešte nebola - vyrobilo z tejto nevinnej vety svetovú senzáciu.

Bola zúfalá, v tom som sa nemýlila. Ach áno, veľmi zúfalá. Potrebovala príbeh, a tak si ho vymyslela. Vôbec jej nezáležalo na tom, že nemala nič, na čom by ho reálne postavila.

Musím priznať, že jej investigatívne schopnosti boli priam obdivuhodné. Myslím, že odo dňa, keď sme sa stretli, až kým nevyšiel jej článok, čo trvalo približne dva týždne, nezažmurila ani oka.

Radila sa s psychiatrami, obrátila sa na ľudových liečiteľov, konzultovala s duchovnými. Zhovárala sa s celým radom vyšinutých feministiek a vyspovedala vari každú známu ženu, ktorá kedy aspoň ľahkou narážkou naznačila, že nenávidí mužov.

Výsledkom jej reportárskeho bádania bol obraz nášho manželstva ako chorého zväzku dvoch rozporuplných ľudí. Jimmieho vykreslila ako navonok dominantného despota, ktorý je v skutočnosti za bránami svojho domu len ufnukaným, utláčaným deckom, a mňa zobrazila ako chladnú, vypočítavú bestiu s nevinnou tváričkou.

Len čo jej reportáž obletela svet, zatúžila som navždy sa ukryť pred pichľavým, nenásytným zrakom verejnosti. Mala som chuť ujsť do toho najodľahlejšieho z Jimmieho dvanástich domov a zostať v ňom do konca života. Jimmie sa však ničoho nebál - čo bolo vlastne tajomstvo jeho úspechu - a odvážne čelil nespočetným otázkam, posmešným poznámkam a nekonečným analýzám pseudoterapeutov, ktorí mali pocit, že je našou povinnosťou odhaliť verejnosti aj tie najtajnejšie zákutia nášho súkromia.

Vždy ma objal okolo pliec, usmieval sa do kamery a na každú otázku mal pripravenú vtipnú odpoveď, poznačenú jemu vlastným humorom.

„Pán Manville, je pravda, že vo vašej domácnosti vládne manželka?“ spýtal sa novinár a nehanebne sa na mňa vyškieral. Jimmie mal vyše metra osemdesiat a ľudia vraveli, že je dobre stavaný a silný ako býk. Ja mám čosi nad meter päťdesiat a nikdy som ani náhodou nevyzerala ako človek, ktorý by nad niekým či niečím vládol.

„Moja žena robí všetky rozhodnutia. Ja som iba figúrka, ktorú jej ruky posúvajú po šachovnici," odvetil Jimmie a odhalil biele zuby v širokom úsmeve. Tým, čo ho poznali, však neušiel zlovestný ligot v jeho krásnych očiach. Jimmie nenávidel, ak niekto hanil niekoho alebo niečo, čo mal rád. „Bez nej by som bol nikto," pokračoval svojím typicky dvojzmyselným spôsobom. Len málokto ho poznal tak dobre, že vedel odhadnúť, kedy žartuje a kedy hovorí vážne.

O tri týždne neskôr som náhodou uvidela fotografa, ktorý v ten deň pracoval s dotyčným reportérom. Mala som ho rada, lebo sa nevyžíval v hľadaní tých najhorších a najkompromitujúcejších záberov na moju tvár s dvojitou bradou. „Čo sa stalo s kolegom, ktorý sa tak vehementne zaujímal o moje manželstvo?" spýtala som sa ho s priateľským tónom v hlase. „Dostal vyhadzov," odvetil muž. „Prosím?" Vymieňal si práve baterky vo fotoaparáte a ani sa na mňa nepozrel. „Vyhodili ho," zopakoval a zdvihol zrak. Nie však na mňa. Díval sa na Jimmieho.

Viac nepovedal ani slovo a ja som bola natoľko múdra, že som sa na nič nepýtala.

S Jimmiem sme mali nepísanú dohodu: nikdy som sa nemiešala do jeho záležitostí.

„Si ako žena mafiána," poznamenala moja sestra už po roku nášho manželstva.

„Rozdiel je však v tom, že Jimmie nevraždí ľudí," odsekla som nahnevane.

V noci som sa manželovi zdôverila s týmto rozhovorom a jeho oči sa zaleskli tým hrozivým spôsobom, ktorého význam a dosah som pochopila až oveľa neskôr.

Prešiel mesiac a sestrin manžel dostal priam rozprávkovú pracovnú ponuku so závažným platom, vlastným domom a dvoma autami. K tomu patrili opatrovateľka detí, tri slúžky a členstvo v miestnom country klube. Ponuku, ktorá sa neodmieta. Ibaže v Maroku.

Keď sa Jimmieho lietadlo zrútilo a v tridsiatich dvoch rokoch som sa stala vdovou, médiá na celom svete písali len o jednom: že mi manžel neodkázal vôbec nič. Nič z dvoch či troch miliárd dolárov - nikdy som si nevedela zapamätať, koľko ich presne bolo. Nenechal mi ani deravý groš.

„Sme pracháči, alebo úplne švorc?" spýtala som sa ho z času na čas, lebo stav jeho bankového konta sa zo dňa na deň viditeľne menil, vždy v závislosti od toho, čím sa Jimmie práve zaoberal.

„Dnes sme na dne," povedal mi a už o dvadsaťštyri hodín sa spokojne smial, keď mi oznamoval, koľko miliónov v ten deň zarobil.

Pre Jimmieho peniaze nikdy neboli tá najdôležitejšia vec v živote, nikto to však nedokázal pochopiť. Vždy ich bral iba ako vedľajší produkt niektorej zo svojich hier. „Sú ako šupky, ktoré odhodiš, keď variš džem," vravieval. „Lenže v tomto prípade si svet viac cení odpad ako tú sladkú dobrotu v pohári." „Úbohý to svet," zvolala som teatrálne, na čo sa Jimmie schuti rozosmial, potom ma vzal do náručia, odniesol na poschodie a krásne pomiloval.

Myslím si, že Jimmie vedel, že nikdy nezostane. „Chcem robiť to, čo ma baví, a chcem to robiť hneď. Veď na čo čakať? Chcem všetko prežívať s tebou. Čo ty na to, Noštek?" pýtal sa.

„Samozrejme," odvetila som a myslela som to vážne. „Kedykoľvek a čokoľvek."

Do hrobu som s ním však nešla. Nechal ma na tomto svete a všetko dopadlo tak, ako predpovedal.

„Postarám sa o teba, Noštek," hovorieval mi často. Keď sme sa rozprávali o týchto veciach, vždy ma oslovoval menom, ktoré mi dal v deň, keď sme sa spoznali: podľa výrazného nosa, ktorý sa stal mojou neoddeliteľnou súčasťou.

Keď vravel „Postarám sa o teba", nikdy som tým slovám nepripisovala zvláštny význam, veď sa o mňa staral, odkedy sme boli spolu. Nech som chcela čokoľvek, dostala som to, skôr než som si vôbec uvedomila, že po tom túžim. Vtedy mi vždy hovorieval: „Poznám ťa lepšie ako ty sama."

A naozaj. Ale aby som bola spravodlivá, ani som veľmi nemala možnosť dozvedieť sa o sebe viac. S Jimmiem sme stále niekam cestovali, raz sme boli tu a o pár hodín na inom konci sveta a nemala som čas sadnúť si a premýšľať o sebe a svojich túžbach.

Jimmie ma poznal a staral sa o mňa. Nie tak, ako sa navonok patrilo, ale tak, ako som potrebovala. Neurobil zo mňa nechutne bohatú vdovu, ku ktorej sa okamžite zlietli všetci starí mládenci sveta a vyznávali jej lásku. Nie. Všetky peniaze a každý zo svojich dvanástich prepychových domov nechal dvom ľuďom, ktorých úprimne nenávidel: svojej staršej sestre a bratovi.

Mne zanechal schátranú, burinou zarastenú farmu niekde v zapadákovom Virgínii, farmu, o ktorej som ani netušila, že ju vlastnil, a lístok, na ktorom stálo:

Zisti pravdu o tom, čo sa stalo, Noštek. Urob to pre mňa. A zapamätaj si, že ťa ľúbim. Kdekoľvek si a čokoľvek robíš, pamätaj, že ťa milujem.

J.

Keď som prvýkrát uvidela svoje dedičstvo, z očí mi vyhrkli slzy. Obraz toho domu mi pomáhal prežiť predchádzajúcich šesť týždňov. Predstavovala som si niečo pôvabné, postavené z masívnych brvien, s kamenným kozubom na jednej strane. Vysnívala som si širokú verandu s ručne vyrezávanými ťažkými stoličkami a nádherný zelený trávnik s ružovými kríkmi, ktorých jemné lupienky pri záväne vetra padali na zem.

Myslela som na áre jemne zvlnenej zeme s ovocnými stromami a malinovými kríkmi, zdravými a obťažkanými dozretým ovocím.

V skutočnosti som sa ocitla pred ohavným domom zo šesťdesiatych rokov. Bola to dvojposchodová budova s drevenou zelenou fasádou. Tej sa celé roky nedotkol zub času a búrky, slnko či sneh na ňu nemali ani najmenší skazonosný vplyv. Obklad sa pýšil odpornou zelenkastou farbou a aj teraz, po rokoch, pôsobil rovnako odpudivo.

Po bočnej stene sa ťahal vinič, ale nepôsobil ani malebne, ani starobylo. Táto rastlina vyzerala, akoby sa chcela domu celkom zmocniť, rozdrviť ho na kúsky, prehltnúť a potom ho zo seba vydávať v rovnako príšernej zelenej farbe. „To sa spraví," ozval sa mi spoza chrbta Phillipov hlas. Odkedy Jimmie zomrel, slovo peklo ani zďaleka nevystihovalo, čo som prežila.

Bol to práve Phillip, kto ma zobudil v tú noc, keď sa Jimmieho lietadlo zrútilo. Musím sa priznať, že ma šokovalo, keď som ho uvidela. Ako Jimmieho manželka som bola nedotknuteľná. Muži, ktorými sa obklopil, dobre vedeli, čo by sa stalo, keby si ku mne niečo dovolili, a to nielen v sexuálnom zmysle slova. Nikto z jeho zamestnancov, muž či žena, ani jeden z nich si nedovolil požiadať ma o intervenciu u manžela. Ak raz Jimmie niekoho vyhodil a ten by sa čo len pokúsil požiadať ma o pomoc, ani si nechcem pomyslieť, čo by sa s ním stalo.

Takže keď som sa v tú noc prebudila a na pleci mi spočívala ruka manželovho právnik, ktorý mi naliehavým tónom opakoval, že musím vstať, vedela som, koľko uduro. Keby bol Jimmie nažive, nikto by si nedovolil vstúpiť do mojej spálne bez strachu o svoj život.

„Ako?" okamžite som sa prebrala a snažila sa správať pokojne. Mojm vnútom však lomcovala triaška. Samozrejme, to nemôže byť pravda, vravela som si v duchu. Jimmie je predsa príliš silný, príliš živý, aby... aby... Ani som si to slovo nedokázala predstaviť v mysli.

„Musíte sa rýchlo obliecť," hovoril Phillip. „Treba tú správu udržať v tajnosti tak dlho, ako sa len bude dať."

„Je Jimmie zranený?" spýtala som sa s veľkou nádejou v hlase. Možno ho previezli do nemocnice a teraz ma dal zavolať. Ale hoci som si to úprimne želala, bolo mi jasné, že to nie je pravda. Jimmie dobre vedel, ako veľmi som sa oňho strachovala. „Radšej by som si dal odrezat' nohu, ako stále počúvať to tvoje večné preháňanie," povedal mi neraz. Nenávidel, keď som ho sekírovala za fajčenie a pitie, za noci, ktoré prebdel kvôli práci, i za nedostatok odpočinku.

„Nie," odvetil Phillip chladným, tvrdým hlasom a pozrel mi priamo do očí. „Jimmie nežije."

Chcela som sa zrútiť. Túžila som sa hodiť späť do postele, ukryť pod perinu a zaspáť. Potom by som sa znova zobudila, Jimmie by ležal pri mne, nenápadne by rukou vkĺzol pod moju nočnú košeľu a vydával by zvuky, ktoré ma vždy rozosmiali.

„Teraz nieje čas na smútok," naliehal Phillip. „Ideme nakupovať."

To ma poriadne rozzúrilo. „Zbláznili ste sa?" zvolala som. „Sú štyri hodiny ráno."

„Zariadil som, aby otvorili. No tak, oblečte sa!" prikázal. „Nesmieme strácať čas."

Tón jeho hlasu ma vôbec nevystrašil. Posadila som sa, veľká nočná košeľ sa mi vzdúvala okolo tela a spod zadku som si vytiahla vlasy spletené do vrkoča. Jimmiemu sa páčilo, keď som sa obliekala staromódne, a trval na tom, aby som si vlasy nechala narásť. Po šestnástich rokoch manželstva som teda nemala problém prisadnúť si ich. „Nejdem nikam, pokiaľ mi nevysvetlíte, čo sa deje."

„Teraz nie je čas..." začal, ale potom vstal, zhlboka sa nadýchol a pozrel na mňa. „Môžu ma preto vylúčiť z právnickej komory, ale prečítal som si Jimmieho poslednú vôľu a viem, čo vás čaká. Môžem hladných supov udržať na uzde len pár dní, viac nie. Kým sa neprečíta posledná vôľa, ešte stále ste Jimmieho manželkou."

„Vždy budem Jimmieho manželkou," odsekla som a vypla som sa s najväčšou hrdosťou, akej som v tej chvíli bola schopná. Jimmie! volalo moje srdce. On nie! Hocikto na zemi mohol umrieť, ale Jimmie nie.

„Lillian," povedal Phillip jemne a v očiach sa mu zračila ľútosť. „Po svete chodil iba jediný muž ako Jimmie Manville. Hral podľa vlastných pravidiel a nik by ho nedonútil konať inak."

Čakala som, že mi povie niečo, čo by som nevedela. O čo mu išlo?

Phillip si počúchal oči a vrhol rýchly pohľad na hodinky na zápästí. „Nemal by som vám to..." začal, potom sprudka vydýchol a spustil sa vedľa mňa. Ak by som žiadala ešte jeden dôkaz, že Jimmie už nie je medzi živými, práve som ho dostala. Keby existovala čo len najmenšia možnosť, že Jimmie vojde do izby a uvidí iného muža sedieť na posteli svojej manželky, Phillip by sa nikdy nesprával tak familiárne.

„Kto dokáže pochopiť, prečo James robil to, čo robil? Pracoval som preňho viac ako dvadsať rokov, ale vlastne som ho nepoznal. Lillian, on..." niekoľkokrát sa nadýchol, potom vzal moju ruku do dlaní a silno ju stisol. „Nenechal vám nič. Všetko prepísal na svojich súrodencov."

Vôbec som nechápala, čo tým myslí. „Ale veď ich nenávidí," povedala som a vyslobodila som si ruku z jeho zovretia. Atlanta a Ray boli jeho jediní príbuzní a Jimmie nimi úprimne opovrhoval. Síce sa o nich finančne staral a ustavične niektorého z nich ťahal z kaše, ale inak sa mu hnusili. Raz sa na mňa Jimmie tak čudne díval, a keď som sa opýtala, čo mu chodí po rozume, odpovedal: „Zjedia ťa zaživa." „To znie zaujímavo," odvetila som a usmiala som sa naňho. On mi však úsmev nevrátil. „Keď umriem, Atlanta a Ray ťa začnú neľútostne prenasledovať, aby z teba vytiahli posledný dolár. Najmú si právnikov, ktorých práca je závislá."

O svojej smrti hovorieval čoraz častejšie a mne sa to vôbec nepáčilo. „Závislá od čoho?" spýtala som sa s úsmevom. „Od toho, koľko peňazí zostanú za to, že ťa ošklbú do posledného centa a urobia ti zo života peklo," povedal a zamračil sa. Nemala som chuť počúvať ho ďalej, preto som odmietavo mávla rukou a povedala: „Phillip sa o nich postará." „Phillip nemá na toľkú nenásytnosť dosť silný žalúdok." Neodpovedala som, lebo som vedela, že má pravdu. Bolo úplne jedno, koľko toho Jimmie svojim dvom súrodencom dal. Chceli stále viac. Raz, keď Jimmieho pre niečo nečakane odvolali z domu, našla som Atlantu, ako sa hrabe v mojom šatníku a ráta topánky. Necítila sa trápne ani vo chvíli, keď som ju prichytila. Iba zodvihla hlavu a povedala: „Máš o tri páry viac ako ja." Zlovestný výraz na jej chamtivej tvári ma tak vystrašil, že som sa zvrtila a s plačom ušla z vlastnej spálne.

„Čo tým myslíte, že im všetko nechal? Čo všetko?" spýtala som sa Phillipa. Snažila som sa nemyslieť na to, aký bude môj nový život. Bez Jimmieho.

„Chcem povedať, že všetky akcie, domy, nehnuteľnosti po celom svete, aj aerolínie, to všetko nechal bratovi a sestre."

Keďže som nenávidela každý z Jimmieho dvanástich domov, nedokázala som pochopiť, čo bolo na jeho poslednej vôli také zlé. „Príliš veľa ocele a skla na môj vkus," povedala som a nepatrne som sa na Phillipa usmiala.

On na mňa nechápavo hľadel. „Lillian, toto je vážna vec a James tu už nie je, aby vás ochraňoval! Nuž, a ja nemám moc čokoľvek zmeniť. Neviem, prečo to spravil. Boh vie, že som sa snažil vyhovoriť mu tento nápad, ale on stále opakoval, že vám zanechá to, čo potrebujete. To je jediné, čo mi bol k tomu ochotný povedať."

Phillip sa postavil a chvíľu mu trvalo, kým sa znova upokojil. Jimmie mi raz povedal, že na Phillipovi má najradšej fakt, že ho nič na svete nerozháďže. Toto bol však iný prípad.

Pokúšala som sa vymazať si obraz svojej budúcnosti z mysle, prestať myslieť na svoj život bez Jimmieho smiechu a istoty, ktorú pre mňa predstavoval, a netrepezlivo som pozrela na Phillipa. „Chcete mi teda povedať, že som zostala úplne švorc?" Robila som všetko možné, len aby som sa neusmiala. Veď len šperky, ktoré mi Jimmie za tie roky daroval, mali cenu niekoľkých miliónov.

Phillip sa opäť zhlboka nadýchol. „Viac-menej. Zanechal vám farmu vo Virgínii."

„Takže predsa niečo," poznamenala som bez štipky veselosti v hlase. Čakala som na jeho ďalšie slová.

„Viem, že som porušil minimálne právnickú etiku, ale len čo som dokončil text závetu, poslal som do Virgínie svojho človeka. Nieje... Nieje to, uhm, povedal by som, ktoviečo." Na krátky moment sa odvrátil a precedil: „Bastard." Lenže ja som jeho slová nechcela počuť, preto som ich ignorovala. Keď na mňa opäť pozrel, profesionálny výraz jeho tváre sa kamsi vytratil. Vrhol rýchly pohľad na hodinky, o ktorých som vedela, že sú od Jimmieho. Stáli viac než dvadsaťtisíc dolárov a ja som mala na ruke ich ženskú verziu.

„Neublížili ste mu nejako?" spýtal sa opatrne. „Nemali ste náhodou niekoho iného?"

Posmešne som odfrkla a odpoveďou mu bol môj pohľadavý pohľad. Ani ženy v tureckých háremoch nestrážili tak prísne ako manželku Jamesa Manvilla.

„Dobre," povedal Phillip, „veľa som o tom premýšľal, ale priznám sa, neprišiel som na nič. Len čo sa prečíta Jamesova posledná vôľa, rozpúta sa peklo. Atlanta a Ray dostanú všetko, zatiaľ čo vy iba starú farmu vo Virgínii ako almužnu." Zúžil oči a pozrel na mňa. „Jediné, čo ešte môžem urobiť, je, kúpiť vám pár vecí skôr, ako sa verejnosť dozvie o Jamesovej smrti."

Jeho posledné slová ma celkom zlomili.

„Nie, to nesmiete!" zvolal Phillip, zdrapol ma za ruku a ťahal z postele. „Teraz nie je čas na smútok ani sebaľútosť. Musíte sa obliecť. Čaká na nás riaditeľ obchodného centra."

O pol šiestej v to chladné jarné ráno ma Phillip vstrčil do dverí veľkého nákupného centra a prikázal mi, aby som si vybrala všetko, čo budem na svojej farme potrebovať."

Priznal sa, že tam poslal jedného zo svojich ľudí, ale nedostal sa dnu, takže som ani netušila, koľko izieb ten dom má. Rozospatý riaditeľ obchodného domu, ktorého násilím vytiahli z postele, aby otvoril svoj podnik manželke Jamesa Manvilla, poslušne cupital za nami a svedomito si do poznámkového bloku zapisoval všetko, na čo som ukázala prstom.

Celé dianie okolo mňa sa mi zdalo priam neskutočné. Stále som verila, že sa mi to iba sníva, a časť zo mňa, tá, ktorá bola ešte v šoku, sa nemohla dočkať, kedy túto neuveriteľnú historiku vyrozpráva Jimmiemu. Bože, ako sa na tom zasmeje! Prikrášlim každý moment, a čím viac sa bude smiať, tým šťavnejší bude môj príbeh. „No a tak som tam stála, napoly pri vedomí, a ktosi sa ma opýtal, ktorý gauč by som si priala," poviem mu. „Gauč?" spýtal sa chlapík a zívol. „Čo je to gauč?"

Lenže žiadne rozprávanie nebude, lebo Jimmieho už nikdy neuvidím živého.

Spravila som to, prečo sme do obchodného domu prišli. Vybrala som nábytok, kuchynský riad, posteľnú bielizeň a dokonca aj také prístroje do domácnosti, aké som nikdy predtým nevidela. Všetko mi však pripadalo smiešne a nekonečne absurdné. Jimmieho domy boli preplnené nábytkom, väčšinou vyrobeným ručne, a každý z nich mal obrovskú, dokonale vybavenú kuchyňu.

O siedmej, keď ma Phillip priviezol späť domov, natiahol sa na zadné sedadlo a vzal z neho akúsi brožúru. „Kúpil som vám auto," povedal a podal mi leták s fotografiou vyleštenej toyoty.

Konečne som sa celkom prebrala a cítila som, ako ma ovláda bolesť. To, čo sa robilo okolo mňa, bolo zvláštne; môj život sa obracal úplne naruby. Prečo vlastne Phillip šoféroval sám? Zvyčajne využíval jedno z Jimmieho áut aj so šoférom.

„Nesmiete si vziať ani svoje šperky," povedal. „Každý kus bol riadne zapísaný a poistený. Zostane vám iba oblečenie, ale ako poznám Atlantú, určite bude robiť problémy. Máte totiž rovnakú veľkosť ako ona.

„Ako ona," zopakovala som ako ozvena. „Moje oblečenie."

„Samozrejme, môžete proti nim bojovať," konštatoval. „Ale je tu jedna vec. Asi pred šiestimi mesiacmi sa Atlanta vyjadrila, že pozná akési pikantné tajomstvo, ktoré sa týka vás."

Phillip na mňa pozrel kútikom oka. Vedela som, že sa ma opäť pýta, či v mojom živote boli aj iní muži. Ale kedy? pýtala som sa v duchu. Jimmie neznášal samotu, nedokázal byť sám ani jedinou sekundu svojho života, a tak sa dôsledne staral o to, aby som i ja vždy mala spoločnosť. „Bojím sa, že príde bubák," odvetil na moju otázku, prečo sa tak úporné vyhýba osamelosti, a pobozkal ma na nos. Jimmie iba zriedka - vlastne, nikdy priamo neodpovedal na takéto osobné otázky. Žil pre súčasnosť a vo svete, ktorý ho momentálne obklopoval, nie v tom, ktorý mal vo svojich spomienkach. Nikdy nepremýšľal, prečo sú ľudia takí, akí sú, rešpektoval ich a buď ich mal rád, alebo nie.

„Bola som panna, keď sme sa spoznali," povedala som Phillipovi. „Bol mojím prvým a jediným mužom." Odvrátila som však zrak, lebo medzi nami naozaj existovalo tajomstvo. Vedela som o ňom iba ja. Atlanta nemohla mať o ničom ani tušenia. Alebo áno?

Bohužiaľ, mala.

Do ôsmej hodiny ráno sa môj pohodlný, bezpečný svet zrútil ako domček z karát. Nemám poňatia, ako sa Atlanta tak rýchlo dozvedela o páde Jimmieho lietadla. A v čase medzi tým, ako ju tá správa zastihla, a tým, ako prenikla do médií, táto žena dosiahla viac, ako sa jej podarilo za ostatných štyridsaťdva rokov jej chamtivého života.

Keď sme sa s Phillipom vrátili z bláznivej nákupnej expedície, pred domom, ktorý som dovtedy považovala za svoj, nás privítali muži s revolvermi a oznámili mi, že nie som vítaná. Dozvedela som sa, že ako jediní žijúci príbuzní sú odtiaľ Atlanta a Ray majiteľmi Jimmieho obrovského majetku.

Vrátili sme sa späť do auta a Phillip zhrozene krútil hlavou. „Ako sa dozvedeli o poslednej vôli? Odkiaľ vedia, že James im všetko zanechal? Pozrite, Lillian," otočil sa ku mne a uvedomila som si, že až do Jimmieho smrti ma oslovoval pani Manvillová, „neviem, ako to tá beštia zistila, ale sľubujem vám, že nájdem vinníka a... a..." V tej chvíli si ani nemohol spomenúť na ten najhorší trest, ktorý chystal pre zradcu z radov svojich ľudí. „Budeme bojovať. Ste predsa Jimmieho manželka, prežili ste spolu šesťnásť rokov. Vy a ja..."

„Mala som sedemnásť, keď sme sa vzali," povedala som ticho, „moja matka nám na sobáš nedala povolenie."

„Panebože," zasyčal Phillip a otvoril ústa. Čakala som, že za tým bude nasledovať prednáška o mojej nezodpovednosti, ale nestalo sa. Veď aký by to malo význam, teraz, keď Jimmieho už nebolo?

Nasledujúce týždne boli horšie, ako som si vôbec dokázala predstaviť. Iba pár hodín po tragédii sa Atlanta objavila v mimoriadnych správach a odhodlane vyhlásila, že bude bojovať s „tou ženskou", ktorá po celé roky zotročovala jej milovaného brata. „Sama dozriem, aby dostala všetko, čo si zaslúži."

Bolo jej ťuk, že v Jimmieho vôli stálo, že ja nedostanem vôbec nič. Dokonca v nej nespomenul ani farmu vo Virgínii. Nie, Atlanta bola odhodlaná pomstiť sa mi za všetky príkoria, ktoré, ako si myslela, musela odo mňa po celé tie roky znášať. Nechcela iba peniaze, potrebovala ma vidieť poníženú.

Samozrejme, podarilo sa jej zistiť, že moje manželstvo s Jimmiem nebolo legálne. Napokon, nedalo jej to veľa práce. Moja sestra sa o všetko postarala. S manželom sa rozviedli, lebo ona nechcela žiť v Maroku a on sa nedokázal vzdať svojich peňazí a luxusu. Vinila za to mňa, a preto predpokladám, že s radosťou zavolala Atlante a vyzradila jej, čo vedela.

Nech sa to stalo akokoľvek, Atlanta mávala mojím rodným listom pred každým novinárom a neváhala im ukázať ani kópiu nášho sobášneho listu. S radosťou všetkým objasnila, že v čase sobáša som bola neplnoletá, ale ona na môj podvod prišla a konečne odhalila svetu dlho utajovanú pravdu.

Jimmie už pri mne nestál, aby ma chránil pred dotieravými otázkami bezohľadných médií. Teraz sa každý reportér, ktorého dal vyhodiť, s vervou vrhol do svojho archívu, vyhrabal z neho tie najstrašnejšie a najkompromitujúcejšie fotografie mojej osoby a škodoradostne ich poskytol každej televíznej stanici, ktorá prejavila záujem. Už som nemohla pozerieť televíziu alebo si prečítať časopis či noviny a nevidieť pritom svoju dvojité bradu a príšerný nos, ktorý som zdedila po otcovi. Jimmiemu som aspoň tisíckrát vravela, že by som si ho chcela dať upraviť. Vlastne, hovorila som „odstrániť", ale Jimmie vždy odvetil, že ma ľúbi takú, aká som, a že mu na tom mojom háku vôbec nezáleží.

Keď som počula, čo sa o mne hovorí, nos bol tá posledná vec, ktorá ma naozaj trápila. Ako sa vôbec dajú opísať pocity, keď sa dívate na štyroch renomovaných reportérov -troch mužov a jednu ženu -, ktorí sedia pri okrúhlom stole a rozoberajú teóriu, či a ako som Jamesa Manvilla prinútila oženiť sa so mnou. Akoby sa niekto ako Jimmie dal k niečomu prinútiť! A zvlášť sedemnásťročným dievčaťom, ktoré si nárokovalo len na hrst modrých stužiek, čo vyhralo na miestnom jarmoku!

Právnici živo diskutovali o tom, či mám, alebo nemám právny nárok na manželove peniaze.

Potom konečne prišiel deň čítania poslednej vôle a všetkým bolo jasné, že Jimmie zanechal svoje peniaze a nehnuteľnosti sestre a bratovi, zo mňa stala sa novodobá americká Jezábel, špinavá, nemorálna žena. Ľudia ľahko uverili, že som chudáka Jimmieho lapila do svojich zradných osídel, dokonca ma prirovnávali k mladej Salome, ale on na môj podvod našťastie prišiel včas a závet napísal tak, aby som dostala, čo si zaslúžim.

Phillip sa všemožne snažil uchrániť ma pred tlačou, ale rozhodne to nebolo jednoduché. Túžila som nastúpiť do lietadla a odísť, ujsť od všetkého, ale bolo to nemožné. Dni, keď som naskočila do železného vtáka a letela, kamkoľvek sa mi zachcelo, boli dávno preč.

Celých šesť týždňov po Jimmieho smrti, kým sa súdy zaoberali jeho poslednou vôľou a média sa hašterili a prinášali stále nové a zaručené správy, sedela som zatvorená vo Phillipovom obrovskom dome. Jediný raz, čo som sa odtiaľ dostala, bolo v deň Jimmieho pohrebu. Bola som taká zahalená do čiernych závojov, že ma takmer nebolo vidieť. V nijakom prípade som však nemohla dovoliť, aby ma Atlanta alebo Ray videli plakať.

Keď sme dorazili do kostola, povedali mi, že nesmiem vojsť. Phillip však takúto komplikáciu predpokladal, a tak, akoby vyrástli spod zeme, okolo nás odrazu stálo šesť goríl podobných zápasníkom sumo.

Takto som teda prišla na Jimmieho pohreb: obkolesená šiestimi korbami a od hlavy po päty zahalená čiernym závojom.

Za ten čas som však bola schopná uviesť si a pripustiť, že Jimmie sa už nikdy nevráti, a tie, som sa prinútila myslieť iba na to, ako asi vyzerá farma, ktorú mi nechal. Raz sa ma Jimmie opýtal, v akom dome by som chcela žiť, a ja som mu rozprávala o milom, malom domčeku s veľkou verandou, obkolesenom stromami a s jazerom neďaleko. „Uvidím, čo sa dá robiť.“ povedal vtedy a usmial sa na mňa s iskierkou v očiach. Ďalší dom, ktorý napokon kúpil, bol kamenný hrad vo vnútrozemí Škótska, v ktorom bola taká strašná zima, že ešte aj v auguste mi v izbách drkotali zuby.

Len čo závet súdne overili, z Phillipovho domu som sa nepohla ani na krok. Všade snorili novinári a Jimmie navždy odišiel. Vôbec mi nezáležalo na tom, kde som a čo robím. Celé hodiny som trávila v sprche alebo som sedela pri stole s Phillipom a jeho rodinou - manželkou Carol a ich dvoma dcérami -, no vôbec si nepamätám, či som bola schopná niečo zjesť.

Bol to práve Phillip, kto mi oznámil, že je čas odísť. „Nemôžem tam predsa ísť!“ zvolala som zdesene a vrhla som rýchly pohľad na nepriehľadné závesy, ktoré som nechávala zatiahnuté deň i noc. „Čakajú iba na to.“

Phillip ma vzal za ruku a hladkal ju svojou dlaňou. Aj napriek všetkému, čo sa stalo, som sa cítila ako vydatá žena. Vymanila som si ju a vrhla naňho zamračený pohľad.

On sa však usmial. „S Carol sme sa rozprávali a myslíme si, že by ste mali... nuž, že by ste mali zmiznúť.“

„Ach, chápem,“ povedala som. „Máte na mysli satí. Manželka sa vyštverá na hranicu, kde leží telo jej mŕtveho manžela, a v plameňoch očistného ohňa sa spolu vydajú k večnosti.“

Podľa výrazu na Phillipovej tvári som usúdila, že môj pokus o čierny humor nepadol na úrodnú pôdu. Tomu dokázal porozumieť iba Jimmie. Vravieval, že čím som nešťastnejšia, tým som vtipnejšia. Ak by to bola pravda, v deň jeho pohrebu som mohla ísť pokojne natáčať humoristickú reláciu.

„Lillian,“ povedal Phillip a znova sa natiahol k mojej ruke. Odstúpila som a on pokračoval: „Pozreli ste sa za posledné obdobie do zrkadla?“

„Ja...“ znova som mala na jazyku sarkastickú poznámku, ale pohľad mi mimovoľne sklzol k toaletnému stolíku na druhej strane hosťovskej izby. Samozrejme, už som si všimla, že som trochu schudla, veď som celé týždne nič poriadne nezjedla. Ale skutočnosť bola oveľa optimistickejšia. Dvojité brada zmizla a z tváre mi vyčnievali líčne kosti.

Pozrela som späť na Phillipa. „Nie je to úžasné? Keď si pomyslím, koľko diétnych programov mi Jimmie zaplatil, a pritom mu stačilo iba umrieť a bingo! Som štíhla!“

Phillip sa zamračil. „Lillian, až doteraz som čakal, aby som sa s vami pohováral. Chcel som vám dopriať čas, aby ste sa vyrovnali s Jamesovou smrťou a jeho závetom.“

Potom sa chystal pokračovať trápnu prednáškou o tom, aká som bola hlúpa, že som ani jemu, ani Jimmiemu nepovedala, že som v čase sobáša ešte nebola plnoletá. „Pripravil by vám obrovskú svadbu. Ohromne by sa z toho tešil," povedal Phillip v deň, keď zistil pravdu. „Bola by oveľa krajšia ako útek z domu a tajný obrad."

Keďže som jeho výstup na túto tému už raz počula, razom som zvrtila reč na iné. „Chcete, aby som zmizla?"

„V skutočnosti to bol Carolin nápad. Myslí si, že podľa toho, ako sa veci majú, váš život sa zmení na jedno útrpné, nekonečné interview. Ľudia vás budú do smrti nemilosrdne prenasledovať, len aby ste im prezradili všetko o spoložití s Jimmiem. Iba ak..."

„Iba ak čo?" prerušila som ho.

Phillipova tvár sa rozžiarila a uvidela som v nej niečo lišiacke, prefíkané, presne ako vravieval Jimmie. „Pamätáte si, ako som vám hovoril, že som sa pokúšal Jamesa odhovoriť od závetu v tom znení, ako ho poznáme?" Ani nečakal, kým odpoviem. „Presvedčil som ho, aby doň nezahrnul aspoň tú farmu. Ak by sa o nej dozvedela jeho sestra, nezostal by z nej kameň na kameni. Dom som však nikdy nevidel a vtedy som si myslel, že má..." „Čo?" spýtala som sa.

„Aspoň nejakú hodnotu," povedal ticho, zadíval sa do zeme a potom na mňa. „Pozrite sa, Lillian, viem, že farma s pozemkom nieje ktoviečo, ale som presvedčený, že pre Jamesa znamenala veľa. Prečo inak by si ju celé tie roky nechával?"

„Otázka znie, načo ju vôbec kupoval." „To je ono. Podľa mňa ju nekúpil. Myslím, že ju vlastnil odjakživa."

„Musel ju od niekoho kúpiť," poznamenala som zmätene, ale vtedy mi to došlo. „Myslíte, že ju Jimmie mohol zdediť?" Prvýkrát za posledné týždne sa vo mne zažala iskierka záujmu. Všetci traja, Atlanta, Ray, aj Jimmie, boli takí úzkostliví na svoje detstvo, až ma to niekedy privádzalo do šialenstva. Vždy, keď som sa naň pýtala Raya, uhýbal a menil tému rozhovoru. Jimmie a Atlanta si zasa nehanebne vymýšľali. V jeden deň sa narodili v Južnej Dakote, na druhý v Louisiane a Jimmie mi prezradil štyri úplne odlišné mená svojej matky. Potajomky som si prečítala všetkých šesť autobiografií, ktoré sa o ňom napísali, ale ani jeden z autorov nemal o nič viac šťastia ako ja a nikomu z nich sa nepodarilo ani len poodhaliť závoj, za ktorým sa skrývalo prvých šestnásť rokov života Jamesa Manvilla.

„Tým si nie som istý," odvetil Phillip, „ale viem, že odkedy Jamesa poznám, farmu nekúpil."

Na to som nemala čo povedať, tak som iba stála a prekvapene žmurkala. Phillip a James sú predsa priateľmi už od malička!

„Keď som mu vysvetlil, že Atlanta a Ray sa pokúsia dostať farmu do svojich pazúrov, James zbledol ako krieda, akoby sa niečoho zľakol."

„Jimmie sa ničoho nebál." Nebola som schopná pochopiť, o čom Phillip hovorí.

„Povedal mi: ‚Máš pravdu, Phil. Dám ten dom tebe a potom, keď príde čas, prepíšeš ho na Lil. A chcem, aby si jej dal toto.'"

Vtedy sa ku mne Phillip načiahol a podal mi list napísaný Jimmieho rukou. Obálka bola zalepená, teda Phillip nepoznal jeho obsah. Roky ho schovával spolu s vlastníckou zmluvou k farme vo Virgínii v bezpečí svojho domu a čakal na deň, keď mi oba dokumenty odovzdá.

Keď som si list prečítala, zložila som ho podľa starých zhybov a vložila späť do obálky. Neplakala som. Za šesť týždňov som vyronila toľko slz, až som mala pocit, že už vo mne nezostala ani kvapka vody. Natiahla som sa po zmluvu, ale Phillip mi ju vytiahol spomedzi prstov.

„Ak zariadim prevod majetku na meno Lillian Manvillová, o dvadsaťštyri hodín máme na krku reportérov a právnikov, ale..." povedal a váhavo sa na mňa díval, ako na dieťa, ktoré nevykázalo potrebnú dávku poslušnosti.

Nenahnevala som sa, iba som naňho mlčky hľadela.

„Dobre teda," povolil napokon, „Carol a ja si myslíme, že by ste mali zmeniť identitu. Fantasticky ste schudli a už vás nikto nebude považovať za malú, tučnú manželku Jamesa Manvilla."

Po tejto poznámke som naňho zazrela s prižmúrenými očami. Nemala som náladu počúvať, že on a všetci ostatní Jimmieho zamestnanci sa mu za chrbtom chechtali. Myslím si však, že som sa od Jimmieho predsa len niečo naučila, lebo Phillip sa pod mojím nevraživým pohľadom zmenil z leva na vyplašeného zajaca.

„Dobre," povedal a prudko vydýchol zadržívaný vzduch z pľúc. „Je to na vás, ale pôdu som už pripravil. Nový preukaz totožnosti a ďalšie dokumenty čakajú len na váš súhlas. Musel som využiť Jamesove kontakty skôr, ako sa na ne za-bu4ne. Prepáčte mi moju necitlivosť, ale viete sama, že ľudia veľmi rýchlo strácajú pamäť. Ste na ťahu."

Podal mi pas a ja som ho otvorila. Fotografia v ňom ešte nebola, ale znel na meno Bailey Jamesová. Prečítala som ho nahlas a potom som pozrela na Phillipa.

„Bol to Carolin nápad. Spojila vaše dievčenské priezvisko s Jamesovým menom a... Nepáči sa vám, však?"

Problém bol v tom, že áno. Ich plán bol skvelý - nové meno, možno i nový život.

„Carol si myslela, že keď sa tak schudli... a dali by ste si skrátiť a trochu zosvetliť vlasy a keby... Nuž, keby..."

Dávala som sa naňho. Čo mi chce povedať? premýšľala som. Potom som si uvedomila, že pohľadom visí na mojom nose. Ešte ako prváčka som na ihrisku spadla zo šmykľavky a odvtedy som ho mala mierne zvrtnutý na pravú stranu. „To sa nečudujem," poznamenal vtedy šiestak Johnnie Miller, „má ho taký obrovský, že sa zaryl do zeme o pol hodiny skôr než ona." Ešte dnes si živo pamätám, ako ma učiteľka vzala za ruku, tíšila ma, hoci v skutočnosti sa zo všetkých síl snažila nevybuchnúť od smiechu, a napokon prinútila Johnnieho, aby sa mi ospravedlnil.

„Chcete, aby som si dala operovať nos," povedala som nevýrazne.

Phillip odmerane prikývol.

Obrátila som sa a uvidela som svoj obraz v zrkadle. Keby mi bol Jimmie zanechal svoje miliardy, mohla som sa obrnúť múrmi svojho domu a ukryť sa pred gigolami a inými príživníkmi, ktorí neúnavne krúžili okolo každého bohatého koryta. Peniaze som už nemala, ale bola som smutne známa všade, kam som sa len pozrela. Vedela som, že možno o desať rokov ľudská pamäť zapadne prachom a konečne sa oslobodím, ale dovtedy...

Vrhla som pohľad späť na Phillipa. „Predpokladám, že aj v tomto prípade je všetko dokonale pripravené."

„Na dnes večer." Pozrel na svoje hodinky za dvadsaťtisíc dolárov, ktoré mu daroval Jimmie. Rovnaké dal mne, ibaže v dámskom vydaní. Tie teraz nosila Atlanta. „Ak súhlasíte." Zhlboka som sa nadýchla. „Asi nemám na výber," odvetila som a vstala zo stoličky.

Toto sa stalo pred dvoma týždňami. Nos sa zahojil a cítila som, že prišiel čas postaviť sa na vlastné nohy a odísť z Phillipovho a Carolinho veľkého domu. Po svete už nechodila nijaká Lillian Manvillová, v zrkadle som videla ženu, ktorú som nepoznala. Akúsi Bailey Jamesovú.

V čase, keď som sa zotavovala z operácie, podarilo sa mi trochu lepšie spoznať Carol. V minulosti síce chodievala na Jimmieho večierky, ale môj manžel ma vždy upozorňoval, aby som sa k zamestnancom nesprávala priveľmi priateľsky. Bola som teda zdvorilá, ale nemali sme medzi sebou dôverný vzťah a ani tajomstvá. O tie som sa delila výlučne s Jimmiem.

Operáciu lekár urobil priamo vo svojej ambulancii a o pár hodín ma už Carol a Phillip viezli späť do svojho domu. Prvú noc zostala pri mne sestrička z nemocnice, ale druhú som už mala stráviť sama. Vtedy mi na dvere zaklopala Carol. Po špičkách vošla dnu a sadla si na okraj posteľe. „Hneváš sa?" začala.

„Nie, doktor odviezol skvelú prácu. Nemám sa prečo hnevať," odpovedala som a predstierala, že nemám tušenia, o čom hovorí.

Nenaletela mi na tento trik a uprene na mňa hľadela.

„Myslíš, že by som sa mala hnevať po tom, čo som šesťnásť rokov prežila po boku muža, ktorý ma bez milosti vyškrtol zo svojho závetu?"

Usmiala sa nad mojím sarkazmom. „Chlapi sú strašne slizkí," povedala a obe sme sa usmiali. Potom som sa dotkla svojho uboleného nosa, čo nás poriadne rozosmialo. Vedela som, že toto je prvý závan skutočného humoru, ktorý som pocítila, odkedy som naposledy hovorila s Jimmiem.

„Chcela som vedieť, čo si oblečieš," obrátila sa ku mne a preložila si nohu cez nohu. Odhadovala som, že je asi o desať rokov staršia odo mňa, a bola som ochotná odprisahať, že určite nebola pod skalpelom plastického chirurga nováčikom. Mala blond vlasy, bola pekná a veľmi pestovaná. Dobre som vedela, čo to znamená, lebo sama som trávila veľa času starostlivosťou o seba. Možno ma považovali za buchtičku, ale nepochybne za vždy dokonale upravenú a učesanú buchtičku.

„Oblečiem kam?" spýtala som sa a srdce mi ľahko poskočilo. Prosím, modlila som sa v duchu, nech nemusím ísť znova do tej príšernej súdnej siene, kde ma budú Atlanta a Ray obviňovať, že som „ovládala" Jimmieho.

„Na svoje nové telo," zasmiala sa Carol. „Nemôžeš predsa donekonečna nosiť moje tepláky."

„Aha," odľahlo mi. „Prepáč, vieš, vlastne som o tom vôbec nepremýšľala. Ja..." Dopekla, dialo sa presne to, čo som nechcela: do očí sa mi tislí slzy. Zaumienila som si, že budem odvážna a budem veriť, že všetko, čo Jimmie urobil, urobil z lásky. Ale keď ma osud postavil pred skutočnosť, že jediné šatstvo, ktoré som vlastnila, bolo to, čo som mala na sebe v tú noc, keď Jimmie zahynul, a čierny plášť od Philli-pa, odvaha mi z duše rýchlo vyprchala.

Carol sa natiahla, aby ma chytila za ruku, ale potom sa stiahla späť a vstala z postele. „Hneď sa vrátim," povedala a vyšla z izby. O niekoľko sekúnd sa vrátila s kopou čohosi, čo vyzeralo ako katalógy. Trvalo jej len chvíľu, kým prišla späť, preto mi hneď došlo, že ich mala nachystané pred dverami mojej izby.

Porozkladala ich po prikryvke a ja som na len začudovane zízala. „Čo je to?"

„Phillip mi dlhuje päť dolárov!" zvolala s triumfálnou veselosťou. „Stavili sme sa, že si ešte nikdy nevidela katalóg. Do normál..., teda do väčšiny domácností chodia katalógy poštou asi tak šesťkrát za deň."

Vedela som, že mala na jazyku „do normálnych domácností", ale zháčila sa. V Jimmieho domoch nosili sluhovia na striebornom podnose výlučne listy.

Vzala som jeden z katalógov. Norm Thompson, hovoril nápis na prednej strane. Vnútri som našla podobné kusy oblečenia, aké sa kde-tu objavili v mojom šatníku, najmä v tých, ktoré som mala v domoch na ostrovoch. Jimmie zamestnával človeka, ktorého volal nákupca, a ten sa staral, aby sme mali v každej vile k dispozícii všetky potrebné kusy odevov.

Carol si tiež vybrala jeden z nich a začala v ňom listovať. Názov znel Coldwater Creek. „Vieš, vždy mi ťa bolo tak trochu ľúto. Vyzerala si taká osamotená a stratená. Vravela som Phillipovi, že..." Opäť sa zarazila a nahla sa nad katalóg. „Čo si mu vravela?"

„Že si ako žiarovka, ktorá svieti len vtedy, keď je James nablízku."

Nepáčili sa mi jej slová. Ani jedno z nich. Mala som pocit, akoby som bola... vec, akoby som ani nebola živá bytosť. „Čo chceš robiť s tými katalógmi?" spýtala som sa s toľkým chladom v hlase, akého som len bola schopná.

Pochopila ma. „Myslím si, že sme vašimi veľkými dlžníkmi. Za svadobný dar, ktorý ste mne a Phillipovi dali. Preto by som ti rada objednala pár nových šiat a všetko, čo by si vo svojom novom živote mohla potrebovať. Môj manžel si to môže dovoliť." Stíšila hlas a dodala: „Stane sa jedným z právnikov Atlanty a Raya."

Po týchto slovách mi bezmocne klesla sánka, ale v tej istej chvíli som bolestne zažmurkala, lebo môj nezahojený nos sa opäť ozval. Mala som sto chutí zvolať „Zradca!", ale nespravila som to. „Pripomeň mi, čo sme vám s Jimmiem dali ako svadobný dar?"

„Tento dom," odvetila Carol.

Na krátku chvíľu som nebola schopná prehovoriť a musela som odvrátiť tvár, aby nevidela moje oči. Jimmie daroval dom svojmu právnikovi, mužovi, ktorého považoval za priateľa, a tento takzvaný priateľ teraz pracoval pre jeho úhlavného nepriateľa. Zdvihla som katalóg. „Nemáš niečo také aj so šperkmi? Potrebovala by som nové hodinky."

Carol sa na mňa usmiala. Potom ja na ňu a naše priateľstvo bolo spečatené.

KAPITOLA 2

Phillip sa díval, ako Lillian vystúpila z auta a pomaly prešla k domu. Na to, ako jej vyhrfkli slzy, keď ho uvidela prvýkrát, sa teraz držala celkom dobre. Vlastne na to, čo prežila, sa teraz držala výnimočne dobre. Pri spomienke, ako úporné sa snažil vyhnúť tejto situácii, pokrútil hlavou. Spolu s tromi ďalšími kolegami strávili dve popoludnia a jedno celé ráno presvedčaním Lillian, aby bojovala proti závetu Jamesa Manvilla, závetu, ktorý Phillip pokladal za vrcholne nemorálny a možno dokonca aj protiprávny.

Nie vždy však takto rozmýšľal. Keď mu James prezradil, čo chce napísať do svojej poslednej vôle, Phillip prekvapene zdvihol obočie. Nemal v úmysle dať Jamesovi najavo, čo si myslí o nevere jeho manželky - veď o čo iné by išlo -a o tom, že si teda nezaslúži jeho peniaze. Namiesto úprimnosti sa snažil vyhovoriť Jamesovi plán, ktorý mohol v budúcnosti spôsobiť nepríjemné, roky trvajúce ťahanice po súdoch. Ani vo sne mu nenapadlo, že by sa jeho vdova ani len nepokúsila testament napadnúť. Phillip Jamesovi navrhol, že ak chce nechať peniaze svojej sestre a bratovi, nech ich teda rozdelí na tri rovnaké časti. Stále by zostalo dosť pre všetkých.

Zdalo sa však, že James si rady svojho právnikovi k srdcu nezobral. Zaujímalo ho len to, aby Lillian dostala akúsi farmu vo Virgínii. „Bude sa jej tam páčiť," poznamenal James, keď ho ovládla zriedkavá sentimentálna nálada. „Veľa som jej ukradol a toto je spôsob, ako môžem všetko splatiť."

Pre Phillipa však ukrátenie o miliardy dolárov vôbec nebol spôsob, ako sa jej odvdáčiť, pripadalo mu to skôr ako trest, ale nahlas nepovedal ani slovo.

Až po Jamesovej smrti Phillip spoznal skutočnú povahu Atlanty a Raya a robil všetko pre to, aby navadil Lillian na boj. Chcel dať dokopy skupinu najlepších a najprefikanejších právnikov z celých Spojených štátov a vytiahnuť z tých dvoch chamtivých červov každý halier. V období krátko po Jamesovom pohrebe Phillip nikdy nezažil nič horšie ako to, čo sa páchalo na jeho vdove, či už zo strany médií, alebo ľudí, ktorých Phillip kedysi považoval za Jamesových priateľov.

S Lillian to však ani nepohlo. Nech jej ktokoľvek urobil čokoľvek, nebola ochotná podať jedinú žalobu. Phillip jej poradil, že peniaze, ktoré vyhrá, môže dať aspoň na charitu, ale ani tento nápad ju neprinútil zmeniť rozhodnutie.

„Jimmie bol v obchodných veciach veľmi prezieravý," povedala, „a všetko, čo robil, malo svoj dôvod. Ak chcel, aby jeho posledná vôľa znela tak, ako ju poznám, nebudem proti nej bojovať."

„Lenže Manville je mŕtvý!" zvolal jeden z právnikov a tvár mu sčervenela od podráždenia. Myšlienky, čo sa mu prehánali myslou, mal napísané priamo na čele: ktorá normálna žena by sa len tak vzdala miliárd dolárov?

Na treťom stretnutí sa Lillian postavila a povedala: „Vypočula som si všetky vaše argumenty a videla som všetky dôkazy, ktoré jasne naznačujú, že by som mohla vyhrať. Ale ja to nechcem. Rozhodla som sa prijať rozhodnutie môjho manžela také, aké je." Potom sa otočila na odchod.

Ďalší právnik, ktorý Jamesa osobne nepoznal a zjavne ani jeho manželku, sa zachechtal a ešte poznamenal: „Je príliš jednoduchá, aby dokázala pochopiť hodnotu peňazí."

Lillian ho počula. Obrátila sa k nemu a pozrela naňho presne takým pohľadom a výrazom v tvári, aký mával v podobných situáciách James. Phillip od prekvapenia až zadržal dych. „A vy zasa nechápate," povedala ticho, „že v živote nie sú dôležité iba peniaze. Povedzte mi, keby ste boli miliardárom a nezanechali svojej žene ani cent, myslíte si, že by o váš majetok bojovala? Alebo by milovala viac vaše peniaze než peknú spomienku na spoločný život?" Ani nepočkala na odpoveď, zvrtila sa a vyšla z miestnosti.

Ostatní muži odvrátili tváre od kolegu, ktorému Lillian práve odvrkla, a vôbec sa im nedarilo zakryť smiech. Práve bol totiž v rozvode konaní s manželkou, ktorá sa ho snažila obráť ešte aj o starožitnú kľučku na vchodových dverách ich spoločného domu.

Nakoniec sa Phillip vzdal myšlienky presvedčiť Lillian, aby sa postavila proti závetu zosnulého manžela. V ten večer sa spustil na posteľ k svojej žene Carol a povedal: „Neviem, čo mám ešte urobiť."

„Pomôž jej," odvetila Carol.

„A čo si myslíš, čo som po celý ten čas robil?" osopil sa na ňu.

Carol sa jeho výbuch vôbec nedotkol, dokonca ani nezdvihla oči od časopisu. „Snažil si sa ju vtlesnať do úlohy ženy, ktorou nie je. Si horší tyran než James."

„No jasné, vidím, ako sa ma bojíš!“ zvolal sarkasticky. „Tak čo sa odohráva v tej tvojej malej múdrej hlave?“ Po dvanástich rokoch manželstva takmer dokázal čítať jej myšlienky a aj teraz si bol istý, že mu chce niečo naznačiť. Ako vždy, čakala, kým zlyhá, a potom mu ochotne ponúkla nové riešenie.

„Mal by si jej pomôcť tak, aby si dosiahol to, čo chce ona,“ odvetila Carol.

„Ako mám vedieť, čo chce?“ pozrel na ňu skepticky. „Hodiny sedí sama v host'ovskej izbe a s nikým sa nerozpráva. Všetci Jamesovi takzvaní priatelia nemali v sebe ani toľko slušnosti, aby zodvihli slúchadlo a aspoň jej vyjadrili úprimnú sústrasť.“ Jeho hlas bol plný pohrdania.

„Nepoznám ju veľmi dobre, ale mám pocit, že celý čas, čo strávila s Jamesom, zo všetkých síl sa snažila viesť normálny život.“

Phillip zaprskal. „Normálny? S Jamesom Manvillom? Carol, máš na očiach klapky, alebo čo? Roky prežila v obrovských domoch obkolesená sluhami. Keď som ju po Jamesovej smrti vzal do obchodného domu, prisahala mi, že nikdy predtým v nijakom nebola. Alebo aspoň odvtedy, čo ušla z domu a vydala sa.“

„To je pravda, ale povedz mi, čo robila vo voľnom čase? Organizovala večierky?“

Phillip si založil ruky za hlavu a zadíval sa do stropu. „Nie,“ povedal zamyslene. „Večierky organizoval James. Ona sa na nich iba zúčastňovala. Nikdy som nevidel nikoho sklúčenejšieho než ju, keď sa musela tváriť ako úctivá hostiteľka. Sedávala sama v rohu a jedla. Úbohé dieťa.“

„Videl si ju niekedy šťastnú?“

„Nie, ja...“ začal, ale potom sa zarazil. „Vlastne áno. Raz som priniesol Jamesovi na podpis niekoľko papierov, ale keď som vyšiel z domu, zistil som, že som na jeden z nich zabudol, tak som sa vrátil. Počul som hlasy a šiel som za nimi až do zadnej časti domu. Vtedy som ich uvidel. Boli tam len oni dvaja, žiadni hostia, žiadni sluhovia a...“

Privrel oči a v mysli sa mu zjavil obraz tej chvíle. Bolo to v jednom z Jamesových niekoľkomiliónových domov, kopa ocele a skla, ako ich Lillian zvykla nazývať. Hlasy prichádzali zozadu z izby, ktorú Phillip nikdy predtým nevidel. Dvere do nej viedli z kuchyne a boli pootvorené, preto nakukol dnu. Stál za hladkým ťažkým závesom, takže si bol istý, že ho tí dvaja nezbadali. Vedel, že by ich nemal takto sledovať, ale nemohol odtrhnúť zrak od toho, čo videl.

Lillian, v džínsoch a tričku, nie v šatách od najlepších módnych návrhárov, práve podávala Jamesovi večeru. Podľa vzhľadu miestnosti usúdil, že ruka návrhárov, ktorí sa inak postarali o celý dom, sa sem nedostala. Gauč bol očalúnený ružovým kartúnom a vedľa neho stálo kárované kreslo. Poškriabaný nízky stolík z borovice dopĺňali dve stoličky a všetko vyzeralo ako dovezené z vidieckej aukcie odkiaľsi zo Stredozápadu.

Nič v tej izbe nebolo naaranžované. Vyzerala ako väčšina amerických obývačiek a dvojica, ktorá ju obývala, sa ničím nelíšila od bežného amerického páru. Lillian naberala jedlo na tanier, James bez prestávky rozprával a ona ho pozorne počúvala. Potom sa otočila, položila tanier pred neho, zasmiala sa na niečom, čo jej James povedal, a v tej chvíli sa Phillipovi zdala priam krásna. Nepripadala mu ako bucľatá manželka milionára, s ktorou sa nedalo o ničom zhovárať, ale ako nádherná žena. Potom naberala sebe, a keď začala rozprávať, Phillip stuhol v nemom úžase, s akou pozornosťou a porozumením jej James načúval. Pravdepodobne ju požiadal o názor na akúsi obchodnú vec a ona sa vyjadrila. Prvé a jediné slovo, ktoré mu zišlo na um, bolo: partnerstvo. Ozajstný partnerský vzťah.

S nepodpísaným papierom po špičkách vyšiel von. Ľudia sa dlhé roky pohrdavo pýtali: „Prečo sa Manville nezjaví svojej guľatej buchty a nenájde si ženu, ktorá sa nebojí vlastného tieňa?“ Vtedy však Phillipovi došlo, že tak ako vo všetkom, aj v tomto prípade James veľmi dobre vedel, čo robí.

V ten deň, kráčajúc k svojmu autu, si Phillip uvedomil, že za celé roky, čo Jamesa poznal, ani raz naňho nežiarlil. Vďaka nemu mal vždy dosť peňazí, a tak mu nezávidel jeho miliardy. Po tom, čo videl, ho však zaplavila horúca vlna žiarlivosti. Carol sa naňho neďívala ani ho nepočúvala tak zaujato a účasťne dokonca ani v prvý rok ich spoločného života.

Pozrel sa na papier, na ktorom mal stáť Jamesov podpis, a bol rád, že im nedal vedieť o svojej prítomnosti. Bolo lepšie, ak jeho priateľ netušil, že sa, hoci nechtiac, stal svedkom ich intímnych chvíľ.

„Áno,“ povedal Phillip Carol, „videl som ju šťastnú.“

„Ha?" vyhrkla jeho žena zvedavo. „A kedy?"

James bol síce mŕtvy, ale Phillip si zaumienil, že priateľa nezradí a nepovie nikomu, čo videl. Spomienka na ten deň ho však stále miatla. Ak James tak veľmi miloval svoju manželku, prečo jej nenechal peniaze aspoň na to, aby sa mohla brániť pred médiami? „Viem, že mi chceš niečo povedať," povedal namiesto odpovede. „Tak to vysyp."

„Cestou na Jamesov pohreb sa ma Lillian opýtala, či som videla farmu, ktorú jej zanechal."

„A?" spýtal sa Phillip. „Čo to znamená? To miesto je ako prasací chliev. Prišerné. Krajina okolo je krásna, ale tú starú barabizňu treba strhnúť a zrovnať so zemou."

„Hmm." Carol zavrela časopis. „Nikto nedokázal zarobiť toľko peňazí ako James a nemať aký-taký zmysel pre plánovanie. Čo myslíš, aké plány mal s tou starou farmou?"

„Poistiť ju na niekoľko miliónov a potom podpáliť?"

Carol jeho poznámku ignorovala. „Ako tam bude môcť pokojne žiť? Novinári si pred jej domom postavia stanový tábor. Mala by..." Carol zmlkla, akoby čakala, že manžel si koniec tej myšlienky domyslí.

Phillip však cítil priveľkú únavu, aby mal ešte chuť hrať sa na hádanky. „Čo?"

Vtedy mu Carol predostrela nápad zmeniť Lillianin vzhľad i meno.

Teraz, keď vystúpil zo svojho auta a díval sa, ako si Lillian - nie, Bailey, napomenul sa - obzerá starý dom, musel pripustiť, že sa z nej stala celkom iná osoba. Spomenul si na deň, keď James nervózne hodil účtovnú knihu na stôl a povedal: „Nedokážem sa na nič sústrediť. Lillian zase drží nejakú diétu."

Keďže jeho kancelária fungovala bez vnútorných telefónov, zakričal na sekretárku a prikázal jej, aby poslala jeho žene štvrt kila z každého druhu čokolády, ktorý ponúkali v neďalekom obchode Godiva. „A je to," povedal potom a usmial sa. „Môžeme pokračovať."

Teraz už James nemohol sabotovať jej pokusy popasovať sa s nadbytočnou váhou a Lillian dokázala schudnúť niekoľko kíľ za pár týždňov. Schudnutá a s plastikou nosa -Phillip musel uznať, že je z nej fešanda. Zavalitú postavu vystriedali ladné tvary a opravený nos umožnil vyniknúť jej krásnym očiam a malým plným perám. Raz ráno pri raňajkách držala Carol v ruke kovovú špachtľu na zákusky, naklonila sa k manželovi a zašepkala: „Ak na ňu budeš ešte chvíľu tak ohúrené zízať, vrazím ti túto..."

Phillip však musel priznať, že Bailey vyzerá dobre. „Myslíte, že ma ešte niekto spozná?" bolo prvé, čo sa opýtala, keď jej zložili obvazy.

„Vylúčené," konštatoval lekár a Phillip s Carol i všetci ostatní sa ponáhľali ubezpečiť ju o tom. Každý sa však taktne snažil nezdôrazňovať až príliš, ako fantasticky vyzerá, aby jej tým vlastne nepovedal, ako príšerne pôsobila pred operáciou.

Teraz Phillip vystúpil z auta a pohol sa k chlapíkovi, čo parkoval za ním, aby preniesol batožinu do domu. Na letisku ich čakal nový športový voz, ktorý kúpil pre Lillian, a čierny sedan z miestnej požičovne, ktorý ho mal odviezť späť k letiskovej hale.

Počas letu na Dulles Airport sa Lillian oprela na sedadle a zavrela oči. Keď sa jej Phillip prihovril, iba pokývala hlavou. Bol presvedčený, že s ním nekomunikuje preto, lebo sa stal právnym zástupcom Atlanty a Raya. Najskôr mal chuť všetko jej vysvetliť, ale potom si povedal, že čím menej vie, tým lepšie. Ak nechcela bojovať sama za seba, on to urobí za ňu a jediný spôsob, ako to dosiahnuť, bolo udržať sa priamo v centre diania.

Po prilete ich čakala trojhodinová cesta do malého horského mestečka Calburn, kde ležala stará farma. Lillian odložila svoj hnev nabok a vyžmýkala z Phillipa všetky informácie, ktoré sa týkali mesta i domu.

Nanešťastie pre Lillian, hoci bol Phillip priateľom Jamesa Manvilla takmer dvadsať rokov, o jeho detstve nevedel vôbec nič. Dokonca si ani nebol istý, či táto farma nejako súvisí s Jamesovou minulosťou.

„Ako mohol byť Jimmie príbuzný ľuďí, ako sú Atlanta a Ray?" spýtala sa. „Vôbec tomu nerozumiem."

Phillip mal pokušenie povedať jej: „To si ho nikdy nevidela obchodovať. Keby si ho zažila v práci, zbadala by si, že mali spoločného viac, než si dokážeš predstaviť," ale nakoniec nepovedal nič. Nechcem ti zničiť romantické sny o zosnulom manželovi, pomyslel si.

Lillian - vlastne Bailey, opravil sa znova - obišla dom, aby sa pozrela, čo je vzadu. Človek, ktorého si najal, mu priniesol fotky celého miesta, takže Phillip už vedel, že zadný dvor bol v katastrofálnom stave a bál sa, čo urobí Bailey, keď ho uvidí. Kľúčom, ktorý mu James dal v deň, keď podpísal darovaciu listinu k farme, si odomkol predné dvere.

Vo chvíli, keď ich otvoril, hrdzavé pánty sa odlomili, dvere sa s rachotom zrútili na zem a strhli so sebou jeden zo stĺpikov. Phillip sa prekvapene obrátil na muža, čo stál za ním a mal plné ruky batožiny. Potom stúpil na padnuté dvere a vošiel dnu.

Dom vyzeral priam strašidelný. Hrubé, prachom pokryté pavučiny viseli zo stropu až po zem a počul, ako myši, potkany a všelijaká iná háveď šuchocú v dlážke pod nohami. Slnečné lúče, ktoré prenikali cez špinavé okenné tabule, odkrývali prach, ktorý sa vznášal vo vzduchu pri každom kroku.

„Odneste veci naspäť do auta," povedal mužovi cez plece. „Madam tu nezostane." Počkal, kým sa chlap vráti k autu, a potom tiež vyšiel na čerstvý vzduch. Nikdy si nemyslel, že James Manville dokáže byť taký krutý. Zanechať svojej žene také prišerné miesto a dúfať, že tu bude žiť pokojný život, bol bláznivý, či skôr diabolský nápad. Keď/e však na sto percent vedel, že James nebol nijaký blázon, zostávala tá druhá možnosť...

Od hnevu pevne stisol pery a pobral sa pohľadať Bailey.

Fotografie, ktoré dostal, neklamali. Zadný dvor bol naozaj v hroznom stave. Rástli tam obrovské stromy, vinič pokrytý vraždiacimi trnmi, kriky, čo sa vyšvihli do výšky stromov, burina, ktorá ako v sci-fi filme bojovala o svetlo a priestor. Poprepletaná masa vegetácie v ňom vzbudzovala hrôzu a po chrbte mu behali zimomriavky. Po pravici mal úzky chodník vykladaný plochými kameňmi, ktorý viedol pomedzi rastliny vyššie ako on. Bzučanie včiel všade naokolo ho popohnalo do rezkejšieho kroku. „Lillian?" zakríčal a znova sa prichytil pri chybe. Poobzeral sa okolo, či ho náhodou niekto nepočul volať jej pravé meno. Lenže v džungli, ktorá ho obklopovala, mohla byť ukrytá hoci aj celá armáda a ani tak by ju nezbadal. „Bailey?" zvolal hlasnejšie a zrýchlil. Nik mu neodpovedal.

V hlave sa mu začali premietiť všetky nebezpečenstvá tejto krajiny: hady, besné skunky, zver, ktorá jediným kopnutím mohla zabiť človeka. Žili v týchto horách aj vlky? A čo divé mačky, ktoré sa krčili v korunách stromov a skákali na ľudí? A... čo... medvede?

Keby bunda, ktorú mala na sebe, nesvietila takou krikl'avoružovou farbou, nikdy by ju nenašiel. Zaregistroval ju na obrovskom, rešpekt vzbudzujúcom strome a zazdalo sa mu, že vidí kúsok džínsovinu a ružový rukáv. Ach, Bože! pomyslel si, ona sa obesila! Zo smútku za Jamesom a zúfalstva z tohto domu sa jej podarilo spáchať samovraždu!

S prudko tlčúcim srdcom sa rozbehol tým smerom, vbehol pod rozložené vetvy a vtedy ju zbadal. Bola živá, dívala sa do veľkej koruny a na tvári sa jej usadil výraz, akoby mala halucinácie. Je to horšie než samovražda, zbláznila sa, prebleslo mu mysl'ou.

„Bailey," zopakoval nežne, ale keď znovu neodpovedala, povedal: „Lillian?" Ona však stále hľadela hore. Pomaly, opatrne k nej pristúpil a pozorne sa pozrel pod nohy. Nebolo treba zostať pokojne stáť, ak sa v tráve mihol štrkáč? Bol jedovatý had dôvodom, prečo ani nedýchala?

„Bailey?" zašepkal, keď stál celkom pri nej. „Môžeme hneď odísť. Nemusíte tu zostať. Ak chcete nejaký malý domček, kúpim vám ho. Ja..."

„Viete, čo je toto?" šepla.

Tiež zdvihol hlavu, ale videl iba takmer vyschnutý strom, ktorý zúfalo potreboval orezať, ak nie úplne vyťať. „Viem," odvetil, „otrasná vysušená opacha. Nemusíte sa na ňu dívať."

„Je to morušový strom," pokračovala nežne, s úctou hlase. „A veľmi starý. Stará čierna moruša."

„Pekná," precedil Phillip a zovrel jej rameno.

Bailey sa usmiala. „Číňania oklamali Jamesa I."

V prvej chvíli si myslel, že hovorí o Jamesovi Manvillovi, ale potom mu došlo, že je reč o jednom z anglických kráľov, o následníkovi Alžbety I. Čo však mal anglický kráľ spoločné so spustnutou farmou vo Virgínii?

Bailey rozprávala ďalej: „James sa rozhodol pestovať morušové stromy v Anglicku, aby tak pripravil podmienky na chov priadky morušovej a mohol vo svojej krajine založiť výrobu hodvábu. Určite viete, že priadka sa živí listami z moruše. James teda doviezol stovky a stovky morušových stromov priamo z Číny, ale..." usmiala sa a dotkla sa listu priamo pred sebou, „ale Číňania ho prekabátili. Neposlali kráľovi bielu morušu, ale čiernu, ktorá rodí fantastické ovocie. To sa dá konzumovať, ale priadka morušová ním priam pohŕda."

Phillip pozrel na hodinky. Odbili dve popoludní. Tri hodiny trvá cesta k letisku. Odlet je presne o šiestej. Bude však potrebovať rezervu, aby našiel voľné miesto aj pre Bailey. „Pozrite, čo keby ste mi o anglickom kráľovi a jeho morušových stromoch rozprávali po ceste domov? Môžete..."

„Nikam nejdem," prerušila ho.

Phillip mal pocit, že sa v tom momente rozplače. Prečo sú všetky ženy také nevyspytateľné? „Bailey," povedal rozhodne, „ani ste sa nepozreli do domu! Je to polorozpadnutá ruina. Dvere vyleteli z pántov, ledva som sa ich dotkol. Ako tu chcete prečkať noc? Všade je hrozná špina a..."

„Čo je to?" spýtala sa.

Obaja sa otočili na zvuk auta, ktoré prichádzalo po štrkom vysypanej príjazdovej ceste. „Nie, nie, nie!" kričal Phillip, ale Bailey zoskočila z konára a rozbehla sa po chodníku smerom k domu.

Práve dorazil nový nábytok.

KAPITOLA 3

Dvaja statní sťahovací sa chvíľu prekvapene dívali poza Bailey cez vypadnuté dvere dovnútra domu. Oknom s rozbitými sklenenými tabuľami fúkal dnu vetrík a v jeho závane tancovali pavučiny.

„Pozerám, že ste nás nečakali tak skoro," poznamenal jeden z chlapov do hrobového ticha.

„Stala sa chyba," objavil sa im za chrbtom Phillip. „Všetko posielame späť."

„To nemôžete," ozval sa muž, čo stál bližšie k Bailey. „Pozrite, pane, toto je moje auto, ale ich nábytok. Zaplatili mi len za jednu cestu. Ak im veci priveziem nazad, povedia, že na moje vlastné náklady."

„Zaplatím čokoľvek..." spustil Phillip, ale Bailey mu skočila do reči.

„Nič sa nebude posieľať späť. Nábytok pôjde do domu hneď, ako ho..."

„Zrekonštruujete?" spýtal sa sťahovák a nadvihol obočie.

„To by som doň radšej načúval," poznamenal druhý. „Stačí prudší pohyb a tá barabizňa sa zrúti ako domček z karát."

Prvý muž, vyšší a mohutnejší - majiteľ nákladného auta -, pozrel na Bailey a zamračil sa. Bol asi raz taký veľký ako ona a malé veci v ňom vždy vzbudzovali ochranárske sklony. „Nie je tu nejaké miesto, kde by sme nábytok mohli zložiť na čas, kým nedáte svoj dom dokopy? Možno máte priateľov, ktorí by vám požičali garáž."

Bailey si zahryzla do spodnej pery a pokrútila hlavou. Nijakí priatelia, pomyslela si a ani nepozrela Phillipovi do očí. Vedela, že čaká, kedy konečne príde k rozumu. V mužskej reči to znamenalo, že uzná, že mal pravdu, a urobí, čo chcel.

Druhý sťahovák si uvedomil, že ďalšie poznámky o spustnutom dome situáciu nevyriešia. „A čo keby sme ho zložili do tamtej stodoly?"

Bailey ožila. „Do akej stodoly?"

Muž namieril prstom k hustému porastu. Bailey zbadala niečo, čo sa podobalo na štít strechy akejsi budovy, ktorá mala kedysi červenú farbu. „Bud' je to stodola, alebo požiarňa stanica pripravená na zásah," zavtipkoval ešte.

Nikto jeho pokus o vtíp neoceníl smiechom, ale Bailey sa rozbehla k miestu, o ktorom bola reč. Jednu ruku držala pred sebou, aby si chránila tvár, druhou bojovala s viničom a kríkmi, ktoré jej hatili cestu.

„Pripomeňte mi, že vám nemám dať prepitné," zazrel Phillip na muža, ktorý Bailey upozornil na budovu, a pobral sa za ňou s robotníkmi tesne v päťach.

Naozaj to bola stodola a stála necelých sto metrov od domu. Dostať sa k nej však nebola hračka, a kým sa k nej nová majiteľka predrala cez hustý porast, na ľavej ruke mala tri dlhé škrabance.

Nešlo o typickú hospodársku budovu, v ktorej by sa dali umiestniť tucty koni a kráv. Slúžila skôr iba pre potreby farmy ako priestor na uskladnenie úrody a prípadné ustajnenie jedného či dvoch koni.

Bailey sčervenela od námahy pri pokuse otvoriť vráta, ale podarilo sa jej to až za výdatnej pomoci oboch statných sťahovákov. Kľučka a zámok boli síce z nezničiteľného materiálu, ale dlhodobým nepoužívaním sa celkom poddali hrdzi. Phillip sa postavil na jednu stranu, pery mal pevne stisnuté v hnevливom nesúhlase. Ostatní traja sa zapreli do dverí. Tie sa otvorili a na štyroch nevítaných návštevníkov sa vyvalil kúdol prachu a suchej slamy.

„Kedy to tu naposledy otvorili?“ oprel sa jeden z chlapov o stenu a rozkašľal sa.

„Nemám ani potuchy,“ odvetila Bailey a zakrývala si nos i ústa. „Nikdy v živote som tu nebola.“

„Vy ste to kúpili skôr, než ste sa sem vôbec prišli pozrieť?“ spýtal sa druhý a tónom, akým tú otázku vyslovil, jej dal jasne najavo, čo si o nej myslí.

„Zdedila,“ zašomrala Bailey ponad plece a nakukla dnu. Cez vysoké okno síce prenikal lúč slnka, ale i tak jej chvíľu trvalo, kým sa jej zrak prispôbil šeru. Vtedy zbadala na zemi niekoľko balov starého sena, konské postroje, čo viseli na stene, a zopár zlomených lopát opretých v kúte. Vzadu stálo niekoľko boxov pre kone. Tak či onak, zdalo sa, že stodola je v oveľa lepšom stave ako samotný dom. Strecha vyzerala zachovalo a pravdepodobne cez ňu zatiaľ netieklo.

Otočila sa k ostatným. „Nábytok zložíme tu.“

„A ako ho sem, podľa vás, dopravíme?“ kývol Phillip hlavou smerom von. Nebol tam chodník a už vôbec nie cesta, po ktorej by sa k budove dostalo nákladné auto.

Bailey chvíľku mlčala, ale potom sa usmiala. „Nemá to auto, čo ste mi kúpili, náhodou náhon na všetky štyri kolesá? Cestu si vyrobíme sami.“ Ledva dopovedala, už sa zvrtila a rozbehla sa cestičkou, ktorú vytvorili vlastnými telami, späť k domu.

Prvý chlap podišiel k Phillipovi a konštatoval: „Keď je ženská taká tvrdohlavá ako táto, treba sa radšej vzdať.“ Phillipova ignorancia ho rozosmiala.

O niekoľko hodín neskôr sa stodola naplnila debničkami, škatuľami a nábytkom zabaleným v hneďom baliacom papieri. Bailey dosiahla, čo si zaumienila, a ani chlapi neobišli naprázdno.

„Nemôžete si dovoliť také veľké prepitné,“ povedal jej Phillip, keď muži konečne odišli. „Ak ho už musíte dávať, nebuďte taká štedrá.“

Bailey okolo neho prešla so zdvihnutou hlavou a pohla sa k domu. Keď chcela vojsť dnu, Phillip ju chytil za rameno. „Lil - vlastne Bailey, mali by sme sa pohovárať. Nemôžete tu zostať celkom sama. Toto... toto...“ Zdalo sa, že nemôže nájsť najvýstižnejšie slovo, ktorým by vyjadril odpor a zdesenie nad polorozpadnutým domom. Jediné, na čo dokázal myslieť, bol život, aký Bailey viedla, odkedy ju poznal: sluhovia, bohaté domy, hodvábné plachty. Rovnako ako Carol aj ona trávila množstvo svojho času na skrášľovacích kúrach. „Ak tu zostanete, bude to, ako keď sa Mária Antoinetta hrala na farmárim,“ povedal a od zlosti zatínal päste, až sa mu beleli hánky. „Neviete nič o tom, čo vyžaduje miesto ako toto.“

„V skutočnosti neviem nič o ničom, však?“ povedala Bailey tlmene a pozrela na Phillipa vo svetle zapadajúceho slnka. „Ale mám na výber?“

„Ja sa o vás dobre postarám,“ vyhrkol Phillip. „Kúpim vám dom a...“

Bailey zúžila oči. „Chcete tým povedať, že použijete peniaze, ktoré vám dal James Manville, na to, aby ste mi kúpili dom,“ spustila a pohla sa smerom k nemu, „a potom ma doň nast'ahujete a budete sa o mňa starať? To ste mali na mysli?“ Postavila sa na špičky, až sa takmer dotýkali nosmi, a pritom stíšila hlas: „Alebo ste mali v pláne zaujať Jimmieho miesto? To si o mne myslíte? Jeden chlap ma už vydržoval, prečo by nemohol aj ďalší? Napríklad vy? Myslíte si, že keď som žila šesťnásť rokov v ústraní s jedným mužom, že mi celkom padne vhod nahradiť ho vami, aby ste sa mohli tváriť ako veľký majiteľ háremu?“

Phillip zažmurkal a po chrbte mu prebehli zimomriavky. Odstúpil od nej a mierne povedal: „Nie, to som vôbec nemal na mysli. Tento dom je absolútne neobývateľný.“

„To máte pravdu!" zvolala a telom jej lomcovala zúrivosť. „Ale viete čo? Je môj. Zarobila som si naň, ak už pre nič iné, tak aspoň pre tie prekliatie večierky, ktoré Jimmie neustále organizoval a na ktoré ma nútil chodiť aj napriek tomu, že všetci ostro sledovali každý môj krok a nikto z nich si ani raz neodpustil uštipačnú poznámku." Videla, ako sa strhol, a znova sa k nemu priblížila. „Nikom z vás ani nenapadlo, že vás môžem počuť? Šepkali ste si za mojím chrbtom, že som tučná a škaredá a že nie som hodna takého dynamického muža ako Jimmie. Vy ste povedali..."

„Ja nie," ohradil sa ticho. „Nikdy som nič podobné nevyslovil, tak sa zo mňa nesnažte urobiť svojho nepriateľa."

„Prečo potom pracujete pre Atlantu a Raya?" vmietla mu do tváre otázku, ktorá ju trápila celé týždne, ale hneď nato si zarazene prikryla ústa dlaňou. Nechcela to povedať, nemala v úmysle dať mu najavo, ako ju jeho konanie sklamalo a trápilo.

Phillipovi trvalo, kým jej dal odpoveď. Jeho prirodzená rezervovanosť zmiešaná s tým, čo ho naučilo právnické povolanie, mu nedovoľovali len tak sa pred niekým odhaliť. To bola vlastnosť, ktorú mal na ňom Jimmie najradšej. „Verte mi," povedal napokon. „O to jediné vás žiadam. Verte mi."

Hodnú chvíľu tam stáli, dívajúc sa jeden na druhého, nikto nebol ochotný uhnúť pohľadom, až to Phillip nakoniec nevydržal a uškrnul sa. „A teraz sa vráťme k nápadu s háromom. Vy ako moja obľúbená konkubína..."

Bailey sa najprv nezmohla ani na slovo, iba naňho hľadela v nemom úžase a s otvorenými ústami. Naozaj dobre počuje, alebo sa jej to iba zdá? Trvalo celú minútu, kým si uvedomila, že si ju doberá, a to dokonca sexuálne! Za celý jej život si to dovoľil iba jediný muž, a to bol Jimmie. Nebola si istá, či má odpovedať, ale potom si pomyslela: Prečo nie? „Nuž dobre, ale budem druhá, hneď po Carol. A ak privediem na svet syna, stane sa sultánom. Je ti to jasné?"

Phillip sa uvoľnene zasmial a znova na ňu pozrel. „Je mi ľúto, že som sa nikdy nesnažil spoznať ťa trochu bližšie."

„Aj mne," poznamenala ticho a usmiala sa.

„Je ti ľúto, že si nespoznala mňa, alebo seba?"

„Oboje," odvetila, naklonila sa a pobožkala ho na líce.

Phillipove očka zasvietili. „A pokiaľ ide o syna..." dokončil, „mám trochu problémy so spermiami, takže budeme musieť veľa, veľa skúšať, kým..."

„Vypadni odtiaľto!" rozosmiala sa.

Ešte jej odovzdal zoznam asi s pol tuctom telefónnych čísel, na ktorých ho mohla zastihnúť, a potom neochotne nastúpil do auta. „Čokoľvek!" zavolať cez otvorené okno, „čokoľvek budeš potrebovať, daj mi vedieť!" Potom auto zacúvalo po štrkom vysypanom chodníku porastenom burinou, ktorý kedysi slúžil ako príjazdová cesta, a vyšlo na miestnu komunikáciu.

„Obed!" zakričala, ale auto už bolo ďaleko a Phillip ju nemohol počuť. „Alebo aspoň obchod s potravinami," dopovedala ticho.

Stála tam, až kým zvuk motora celkom nezatíchol v diaľke, potom prudko vydýchla a pleciami jej ovisli. Všade naokolo videla len vysokánsku burinu, stromy s hrubými, dlhými konármi a vinič s hrozivými trnmi. Zazdalo sa jej, že medzi stromami sa niečo pohlo. Potom začula akýsi plazivý zvuk. Had? Alebo človek, ktorý ju sledoval a čakal?

Zavrela oči a prehltila. Vtedy jej napadla modlitba. „Dobrý Bože," zašepkala, „prosím, ochraňuj ma aspoň tak, ako si to robil doteraz." Chcela ešte niečo dodať, ale mala pocit, že tým vyjadрила úplne všetko. Doteraz mala v živote dosť šťastia a jediné, čo žiadala, bolo, aby ju neopustilo ani tentoraz.

Pomaly sa otočila a pozrela smerom, odkiaľ prichádzal strašidelný zvuk. Vtedy si uvedomila, že to sa o seba obtierali dva konáre neďalekého stromu. Fakt, že objavila zdroj nevšedného zvuku, z nej však strach vôbec neodohnal. Bolo tu toľko iných miest, kde sa mohli ukrývať zvery alebo ľudia!

S námahou donútila svoje svaly pracovať, zvrtila sa a bežala k stodole, ako najrýchlejšie vedela.

Keď sa Bailey ráno prebudila, v prvej chvíli si nemohla spomenúť, kde je. Ako každé ráno celých šestnásť rokov manželstva, aj teraz natiahla ruku, aby vedľa seba nahmatala Jimmieho. Aj keď ho nenašla ležať vedľa seba, nič si z toho nerobila. Často býval na obchodnom rokovaní, kde zarábal alebo míňal všetky svoje peniaze, ako jej s úsmevom hovorieval.

Celkom sa prebrala až na zvuk nákladného auta. Prevrátila sa na chrbát, a len čo uvidela okno vysoko nad sebou, uvedomila si, kde sa nachádza. Jimmie bol preč a ona zostala sama. Úplne a definitívne sama.

Zvonku k nej doliehali spev vtákov, šum vetra v korunách stromov a hukot veľkého auta, ktorého pneumatiky praskali na štrkovej ceste. Prešlo veľa rokov, odkedy takéto zvuky počula naposledy. Jimmieho domy zväčša obkolesovali akre pestovaných trávnikov alebo niekoľko stôp vysoké múry, prípadne ich zo všetkých strán chránilo more. Štrkom vysypané cesty a chodníky Jimmie z duše nenávidel.

Dvaja sťahovací jej ešte pred odchodom poskladali posteľ, drevenú, s bielym náterom, ktorá mala umelo vytvorenú patinu starobylosti, a tak v nej teraz ležala priamo v strede starej stodoly. Kým našla posteľnú bielizeň, prehľadala asi šesť škatúl. Phillip jej pomohol natiahnuť bielu bavlnenú plachtu, na ňu prestreli novú prešívanú prikrývku a obliekli asi tucet snehobielych vankúšov. Keď skončili, obaja sa spontánne rozosmiali. Obraz bielej posteľe obklopenej špinavými múrmi stodoly plnej starého sena vyzeral skôr ako príprava na invenčnú reklamu než ako nutnosť.

Len čo muži a Phillip odišli, Bailey sa vrátila do stodoly a vyškriabala sa na posteľ. Čo mám robiť? spýtala sa sama seba, a keby bola mala pri sebe telefón, určite by zavolała Phillipovi, aby sa vrátil a odviezol ju preč. Súhlasila by, že bude bojovať proti Atlante a Rayovi o svoj podiel peňazí, z ktorých by si potom kúpila krásny domček niekde...

Odohnala od seba tieto myšlienky, lebo auto sa približovalo. O minútu začula zreteľné zaškrípanie bŕzd. Že by sa chlapi zo sťahovacej služby vrátili? napadlo jej ako prvé. Odkopla zo seba prikrývku a našuchla si topánky.

Chvíľu trvalo, kým sa jej podarilo otvoriť vráta na stodole. Pri tom si do pomyselného zoznamu vecí, ktoré si bude musieť nutne zadovážiť, pridala olejníčku. Rozbehla sa po širokom chodníku medzi stodolou a domom a videla, ako na príjazdovú cestu zatáča veľké biele nákladné auto. Nápis hlásal Viking Industrial Cleaners, čo bola pravdepodobne miestna upratovacia služba, a hneď pod ním svietil obrázok svalnatého muža, ktorý mal okolo hlavy čelenku s rohmi a v ruke držal červený mop.

Dvere na aute sa otvorili a muž v tmavomodrej kombinéze zoskočil na zem. „Ste Bailey Jamesová?“ spýtal sa.

Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, že to je jej nové meno. „Áno,“ povedala a pošúchala si oči, „ale upratovanie som si neobjednala.“ Medzitým z auta vyskočili ďalší dvaja či traja chlapi.

Prvý muž vrhol pohľad na dom. Videl vyvalené dvere, porozbíjané okná a špinavú, pavučinami zaplavenú vstupnú halu. „Možno ste si to želali tak vrúcne, že nás sem poslal váš anjel strážny,“ poznamenal.

Bailey nebola zvyknutá na toľkú prostorekosť od ľudí jeho spoločenskej vrstvy, preto naňho neveriacky zízala. Vtedy však v jeho očiach zbadala veselé iskričky a došlo jej, že tento muž, rovnako ako Phillip včera, si ju len neškodne doberal. „Myslíte si, že ste neodolateľný a očarujúci?“ spýtala sa s kamennou tvárou.

Keby niečo podobné povedala hociktorému mužovi asi mesiac predtým, mohla si byť istá, že by urazene a oduť odkráčal preč. V tomto prípade sa však zvyšní traja dusili od smiechu a zdalo sa, že ten, ktorý to najviac schyťal, si z jej slov vôbec nerobil ťažkú hlavu.

„Čokoľvek si zmyslíte, my Vikingovia vám okamžite splníme,“ povedal a strčil jej pod nos papier s objednávkou.

Meno objednávateľa: Phillip Waterman. Milovaný Phillip, pomyslela si, keď sa podpisovala na posledný riadok. Nepriniesol jej nič na jedenie, ale aspoň objednal upratovaciu čatu. Akýsi vnútorný hlas ju presviedčal, aby ich poslala preč a demonštrovala tak svoju nezávislosť, ale pri myšlienke na zodraté ruky a kolená po týždni trvajúcom upratovaní si to veľmi rýchlo rozmyslela.

„Hej, Hank!“ zakričal chlap na kolegu. „Čo urobíme s tamtým?“

Bailey vyšla spoza neštepeného ozdobného krika, aby sa pozrela, čo mal muž na mysli. Na zemi vedľa dverí bolo poukladaných niekoľko škatúl a debničiek a na druhej strane ležala kôpka akýchsi papierov.

Bailey sa zohla k škatuliam a začala sa v nich prehrabávať. V jednej našla v ohňovzdornej miske zapekaného tuniaka so zeleninou a cestovinami. „Vitajte“, stálo na priloženej kartičke, podpísanej menom Patsy Longacrová. Ďalej tam boli dve pečené kurčatá, ibaže darca zostal neznámy. V umastenej papierovej taške sa prevaľovalo asi pol kila klinec. „Myslel som, že by sa mohli zísť,“ hovoril odkaz, načarbaný na linajkovom papieri vytrhnutom zo školského zošita. Ďalšia taška skrývala štyri veľké jablká, každé starostlivo zabalené do novínového papiera. V sedemdecovom pohári bola domáca nakladaná zelenina a na nálepke stálo meno Iris Koffmanová. Na okennú rímsu ktosi položil tri kytice lúčnych kvetov, každú osobitne zviazanú žltým povrázkom. O stenu sa opierala stará zhrdzavená motyka a na nepodpísanom odkaze čítala: „Budete ju potrebovať a Boh vie, že môj muž sa jej v živote nedotkol.“

V okennom ráme bola niekoľkocentimetrová diera a v nej našla zaseknuté vizitky a reklamné brožúry. Získala teda kontakt na poisťovacieho agenta, ktorého kancelária sídlila na Hlavnej ulici v Calburne, ďalej na chlapíka, ktorý robil výkop studní, a na realitného makléra. „Ak chcete predieť, stačí zavolať,“ oznamovala zadná strana vizitky. Najviac sa potešila navštívenke domáceho všemajstra. Veselo ju pobozkala a strčila si ju do zadného vrecka.

„Hej! Našla som ho!“ doberal si ju jeden z Vikingov, čo jej stál za chrbtom.

Nevedela, čo mu má odpovedať, preto odsekla: „O toto sa postarám. Vy začnite tam!“

Chlapík nazrel dnu cez rozbité okno a poznamenal: „Prepáčte, ale plameňomet sme si nechali doma.“

Bailey mu venovala tvrdý pohľad v zmysle „Do práce!“, ale chlapi vôbec nereagovali tak, ako keby bol na jej mieste Jimmie. Miesto toho sa schuti zasmiali, vrátili sa k autu a začali vykladať prístroje a ďalšie pomôcky.

Zo škáry vytiahla ešte veľkú obálku, v ktorej bolo oficiálne privítanie od Calburnskej obchodnej komory, podpísané priamo jej prezidentkou Janice Nesbittovou, a mapa mestčka s Hlavnou ulicou a troma menšími uličkami, ktoré sa na ňu z oboch strán napájali. Phillip ju včera priviezol z opačného konca, takže Calburn ešte nevidela a bola už veľmi zvedavá, aké obchody a služby ponúkal svojim obyvateľom. Do pravého rohu mapy ktosi dokreslil šípku, ktorá ukazovala kamsi mimo mesta, a pod ňou bolo napísané: „Váš dom je týmto smerom.“

„V totálnom zapadákovu,“ zašomrla si Bailey popod nos a pozrela na jedného z upratovačov, ktorý smeroval k nej s prázdnu škatuľou v ruke. Vďaka sa usmiala, vzala škatuľu a naukladala si do nej veci, ktoré jej priniesli miestni obyvatelia. Zvláštne, pomyslela si, ale keď bola.... keď vyzerala inak, muži sa k nej nikdy nesprávali takto pozorne.

Úsmev jej zostal na perách aj vtedy, keď si náklad niesla do stodoly. Bola už veľmi hladná a chcela si pri jedle dopriať trochu súkromia. Okrem toho potrebovala popremýšľať o tom, ako sa jej bude žiť v meste, kde ľudia nechávali novým obyvateľom na prahu domu dary na privítanie. V tej chvíli však začula prenikavý zvuk automobilového klaksóna a inštinktívne si domyslela, že volajú ju. S kuracím stehnom v jednej ruke a jablkom v druhej sa rozbehla vyjazdeným chodníkom zo stodoly a potom prekvapene zastala. Na príjazdovej ceste stáli tri nákladné autá, dve parkovali pri vjazde k domu a ďalšie štyri si hľadali miesto, kde by mohli odstaviť. Ledva sa stihla spamätať, už k nej kráčalo osem chlapov a každý z nich jej z diaľky mával s objednávkou v ruke.

„Chlapci, ak vám to nebude prekážať,“ prestrčil sa dopredu muž v uniforme firmy FedEx, „potrebujem rýchlo vypadnúť. Ste Bailey Jamesová?“ spýtal sa, a ledva počkal na odpoveď, už mala pred sebou jeho formulár.

Ani netušila, čo podpísala, ale hneď balík netrpezlivo otvorila. Vnútri našla dve obálky s Phillipovou spiatočnou adresou. „Darček pri príležitosti nasťahovania do nového domu,“ bolo na lístku napísané úhladným písmom, „a neboj sa, môžu si to dovoliť.“ Bailey sa zachichotala. Bolo jasné, že Phillip to všetko šikovným spôsobom zaúčtoval dedičom Jimmieho miliardového majetku. Z druhej obálky vybrala zväzok suchotavých, celkom nových päťdesiatdolarových bankoviek s poznámkou: „Viem, ako rada dávaš prepitné.“

Znova sa usmiala. Potom odrazu zdvihla zrak a pred ňou stálo už takmer dvanásť chlapov, ktorí netrpezlivo čakali na jej podpis.

„Kto je prvý?" spýtala sa a natiahla ruku. Všetky papiere popodpisovala, ani po nich neprebehla očami, a cítila, že Jimmieho duch sa na ňu nahnevane mračí.

„Mohli by ste mi ukázať, kde je plynové potrubie?" dožadoval sa plynár.

„A kde sú prípojky na telefón?" volal muž z telefónnej spoločnosti.

„Kde nájdem skriňu s poistkami?"

„Nemám ani potuchy," odvetila Bailey a vrhla rýchly pohľad k domu. „Ešte som vnútri ani nebola."

Tie slová ich utíšili ako šibnutím prútika. Bol to jej dom a ešte sa ani nepozrela dnu? Prekvapene sa dívali jeden na druhého a potom na ňu hádzali pohľady v zmysle „šibnutá ženská".

„Som tu už asi dvadsať minút, ale ešte som nič poriadne nevidel," hovoril iný muž a približoval sa k nej. „Máte tu takú džungľu, až má človek strach, že stúpi na pohyblivý piesok. Som z firmy Spencer's Landscaping Service, ktorá sa zaoberá krajinnou architektúrou. Povedali nám, že to tu máme vyčistiť, orezať stromy a pokosiť trávnik, a to všetko za jeden deň. Práve som poslal kolegu späť do mesta, aby priviezol reťazové píly a drvič rastlinného odpadu. Máte pre nás nejaké konkrétne inštrukcie?"

Bailey naňho mlčky hľadela. Ako mu mohla dať inštrukcie ohľadne záhrady, keď ledva videla ponad vysokú burinu? Pokrútila preto hlavou, ale potom sa otočila a povedala: „Morušového stromu sa ani nedotknite."

„Vykonám," zasalutoval chlapík a pobral sa po svojom. Ostatní vošli do domu s Bailey za päťami. Prišiel čas, aby si konečne obzrela dom, ktorý jej zanechal Jimmie.

Prešla cez spadnuté dvere, a skôr než vstúpila dnu, zavrela oči a žiadala strážnych anjelov o pomoc. Pevne dúfala, že vnútrašok bude v lepšom stave a že ju už nečaká žiadne trpké prekvapenie.

Už po prvých pár krokoch si však uvedomila, že všetci strážni anjeli si v ten deň vzali dovolenku. Stála v malej izbe bez okien, vzduchu a svetla, ktorej štyri steny boli pokryté škaredým hnedým obkladom, z úplne nedefinovateľného materiálu - nebolo to ani drevo, ani plast, dokonca ani nič medzi tým. Do steny pred ňou boli vyrúbané úzke dvere vedúce do väčšej miestnosti, tiež obloženej rovnakým materiálom. Stav tohto obloženia sa však dal definovať prinajlepšom ako katastrofa. Na mnohých miestach ho pokrývali škrabance a niekde sa dokonca prepadlo a poodpadávalo. Miestnosť nemala okná, zato z nej viedlo päť dverí.

Opatrne otvorila jedny z nich a našla dlhú úzku izbu v rovnakom štýle ako predošlé. Vysoko nad zemou bolo v stene zasadené okno s hliníkovým rámom, ale cezeň do izby prenikalo len veľmi málo svetla. Vrátila sa do veľkej izby, aby preskúmala, čo bolo za ďalšími dverami. Musela pritom prekročiť niekoľko obrovských vysávačov upratovacej čaty, ktorých rev bol priam ohlušujúci. Miestnosť, ktorú našla, bola ďalšia spálňa a okná mala zabudované tak vysoko, že sa z nich nedalo vykuknúť von.

Tretie dvere viedli do kúpeľne obloženej ružovými kachličkami a na každej z nich bol natlačený nevкусný malý kvet. V podstate každý kúsok tohto miesta niečo zdobilo. Strop vyzeral ako z plastu, kachličky vo výške pliec plynulo prechádzali do nepremokavej tapety s celkom iným kvetinovým motívom a dlážku pokrývali dlaždice, ktoré vyzerali ako... čo? pomyslela si. Trochu jej pripomínali kožu. V každom prípade jej bolo jasné, že ruka nijakého aspoň trochu vyučeného dizajnéra sa tohto domu v živote nedotkla.

Zabuchla dvere na kúpeľni a hľadala, či sa dajú zamknúť. Za nič na svete nechcela, aby tú hrôzu uvidel ešte niekto iný. Osoba so slabým srdcom by ten pohľad nemusela prežiť.

Posledné, piate dvere ju zaviedli do malej úzkej kuchyne. Nad drezom bolo síce okno, ale miestnosť i tak zahaľovala tma. Skrinky na riad, staré a špinavé, odpadávali zo stien.

„Nemôžem s tým nič urobiť," konštatoval chlapík za jej chrbtom. Patril k upratovačom a pokýval hlavou smerom ku skrinkám. „Skúsím ich vyčistiť, ale na tesárčinu ma nenahovoríte."

„Urobte, čo sa dá," poznamenala a vrhla sa k dverám na druhej strane kuchyne. Keď ich otvorila, z hrdla sa jej vydral radostný vzdych. Konečne miestnosť, ktorá vyzerala presne podľa jej predstáv vidieckej farmy. Na konci sa vypínalo vysoké okno so starodávnymi drevenými okenicami a pod ním bola do hrubej drevenej dosky, trochu poškrabanej častým používaním, zasadená kamenná výlevka. Dosku podopierali ťažké točené nohy a pod ňou stáli v rade naukladané krčahy a hlinené hrnce, presne také, aké sa používali na nakladanú zeleninu a kvasenú kapustu. Bočné steny miestnosti lemovali nabiele natreté police.

Ich farba však vybledla pod vrstvou špiny a množstvom kuchynského riadu a náčinia pokrytého pavučinami. V radoch stáli staré zaváracie poháre, veľké emailové kanvice, lieviky a držiaky na textilné tašky na výrobu syra. Ďalej tam boli kliešte a kuchynské utierky, v ktorých sa zahniezdili pavúky. Čo však Bailey prinútilo takmer zvýsknuť od radosti, bola otlčená stará kovová škatuľa s nápisom Recepty.

„Chcete, aby som to všetko vyhádzal von?" ozval sa za jej chrbtom hlas jedného z upratovacej služby. „Iba v tejto miestnosti zostali nejaké veci, inak je dom celkom prázdny. Môžeme tieto haraburdy vyniesť na smetisko."

„Nie!" zvolala Bailey, ale hneď sa upokojila. „Nie. Všetko poumývajte, ale nevyhadzujte nič. Chcem si nechať každý pohár, každý vrchnák..." Postavila sa na špičky, natiahla a dotkla sa starej nádoby na lekváre, ktoré sa prestali vyrábať pred mnohými rokmi. „Všetko," povedala a pozrela na muža. „Vyčistiť a nechať tak," zopakovala a impulzívne vzala škatuľu s receptmi z police.

„Rozkaz, kapitán," pousmial sa a potom, keď Bailey prechádzala popri ňom v úzkom priestore, vyceril zuby.

Vedľa kuchyne stál záchod s avokádovozelenou práčkou a sušičkou a priamo z nej viedli dvere von na dvor. Opatrne ich otvorila, nepoddávajúc sa strachu, že vypadnú z pántov rovno na ňu. Dvere zavrzgali, Bailey pustila kľučku, prikryla si rukami hlavu a čakala. Tie však pevne sedeli na svojom mieste a ona vykukla von. Dvor sa hemžil zástupom mužov, svalnatých žien a strojov. Muž sediaci v zasklenej kabíne za volantom čohosi, čo sa podobalo na traktor, osekával vegetáciu od domu až po - vlastne ani nevedela, pokiaľ siaha jej pozemok. Marilo sa jej, že na darovacej zmluve videla desať árov. Iný odstraňoval zoschnuté zrezané konáre spod jabloní, ďalší visel na hrubých popruhoch na najvyšších konároch starobylého javora a orezával z neho suché vetvy.

Phillip všetko dokonale zariadil, prebleslo jej myslou. Vrátila sa do veľkej izby a otvorila posledné dvere. Viedli do malej chodby, ktorú z oboch strán lemovali ďalšie dvere. Pred sebou uvidela schodisko a lúče svetla, ktoré sem prenikali zhora. Po pravej strane našla veľkú spálňu s vlastnou kúpeľňou, v ktorej boli oddelená vaňa, sprchovací kút a osobitný záchod. Do stien bolo zasadených niekoľko okien, presne takých, aké videla v komore vedľa kuchyne. Domyslela si, že táto izba patrí majiteľovi domu, a teda že by ju mala obývať. Rozmery miestnosti boli síce optimálne, aj okná sa jej páčili, ale hnedé obloženie stien, farba kachličiek a armatúr v kúpeľni v nej vzbudzovali odpor. Vaňa bola hnedá, záchod biely a dve umývadlá hrali odtieňmi zaschnutej krvi.

Mykla plecom a vrátila sa do chodby, odkiaľ vošla do posledných dvoch izieb s ďalšou kúpeľňou.

Všetky boli bez výnimky obložené imitáciou dreva v odpornom hnedom sfarbení a kúpeľne vyzerali ako testovacie miestnosti, kde ktosi skúšal, koľko druhov najrôznejších vzorov môže existovať vedľa seba. Tretia kúpeľňa mala steny obložené kachličkami z nepravého mramoru, iný mramorový vzor bol na dlaždiciach a úplne iný okolo umývadiel. Priestor nad kachličkami až po strop pokrývala hráškovozelená tapeta opäť s mramorovým povrchom.

„Asi sa poverciam," zašomrla Bailey a zavrela dvere.

Pohlľadom prešla k schodisku a zhlboka sa nadýchla. Ďalšie spálne? pýtala sa v duchu. Doteraz ich napočítala päť. Mal predchádzajúci majiteľ päť detí? Ak v tomto dome vyrastal Jimmie, ako ho poznala, určite mávali veľa hostí, takže izby boli možno pripravené pre nich.

Pomaly, pozorne skúmajúc každý schod, stúpala hore do podkrovia. Len čo vyšla na posledný, usmiala sa. V streche síce zbadala dve diery veľkosti chlupskej päste, dokonca pod ne ktosi podložil vedrá, ktoré zachytávali dažďovú vodu, ale pod špinou a prachom vytušila roztomilú izbičku či aspoň časť z nej. Strmý sklon strechy rozdeľoval priestor na dve časti. Tam, kde na povalu ústili schody, bol rad okien, ktoré do nej vpúšťali lúče slnka. Neboli tak vysoko ako tie na prízemí a Bailey sa z nich mohla pokojne pozrieť von. Položila na zem škatuľu s receptmi, pohla zhrdzavenou kľučkou a otvorila okenicu. Na povalu vletel svieži vánok.

Špinavá okenná tabuľa už nebránila svetlu preniknúť dnu a celé podkrovie sa rozjasnilo. Bailey sa otočila a poobzerala okolo seba.

V strede sa týčilo zábradlie asi vo výške pásu a zdalo sa, že kedysi slúžilo na rozdelenie miestnosti. Ktosi však vypílił strednú časť, ktorá teraz stála opretá v kúte. Steny hneď vedľa schodiska boli omietnuté a natreté nabiele, zvyšok pokrývalo staré známe obloženie z prízemia.

„Ešte jedna spálňa?" zvolala hlasno a porozhliadla sa po veľkej, prázdnej izbe. Potom vykročila stredom k zábradliu, ale zrazu uskočila späť a pozrela pod seba. Nevedela si vysvetliť prečo, ale akosi tej dlážke nedôverovala. Niekde ležali pevné, hrubé foršne, ale niektoré časti pokrývali iba preglejkové dosky pribité párom klinec. Čosi jej našepkávalo, aby neriskovala.

Tentoraz však nemala šancu zistiť, či bola dlážka bezpečná, alebo nie. Zvonku začula prenikavý zvuk klaksóna, znak, že ju hľadajú. Ešte pred šiestimi týždňami to bolo samé „Prajete si ešte niečo, pani Manvillová?", a teraz na ňu trúbia z nákladného auta, pomyslela si namrzene. Ešteže nepokrikujú: „Hej, hej!", zašomrala nahlas. Preskočila cez tri elektrické šnúry, prekročila škatuľu s náradím a chlapíka z telefónnej spoločnosti, ktorý na bruchu ležal na zemi a hľadal elektrickú zásuvku. Vybehla von a ešte stihla zakričať mužom z firmy Viking Cleaners, aby nikoho nevpúšťali do podkrovia, lebo nie je celkom bezpečné.

Pred jedným z nákladiakov stáli dve ženy. Každá mala vyše metra sedemdesiat a niečo okolo tridsiatky. Obe boli pekné, ale nie až také výnimočné. Fyzicky sa tak podobali, až si Bailey bola istá, že sú sestry, ale obrovský rozdiel v ich oblečení sa nedal prehliadnuť. Jedna, s tmavými vlasmi, mala na sebe bavlnenú košeľu, džínsy a tenisky. Druhá, blondína - samozrejme umelá -, si obliekla pletené šaty, pančuchy, lodičky s vysokým podpätkom a na ruke jej viselo toľko zlatých retiazok, až sa Bailey čudovala, že ju vôbec vládze zodvihnúť.

„Dobrý deň," povedala Bailey, kráčajúc k nim, a vystrela dlaň na privítanie. „Som Bailey Jamesová." Potešilo ju, že svoje nové meno dokázala vysloviť bez najmenšieho zaváhania.

„Janice Nesbittová," povedala žena v šatách a potriasla jej rukou.

„Ach áno, z Obchodnej komory," odvetila Bailey a otočila sa k druhej návštevníčke.

„Presne tak," potešila sa Janice, že Bailey čítala jej list a zapamätala si jej meno. „Je hanba, že vás nikto neprišiel privítať osobne," poznamenala hlasno.

„Iba vy dve," usmiala sa Bailey na druhú ženu.

„Som Patsy Longacrová," predstavila sa a potriasla Bailey rukou. „Myslela som, že aspoň niekto sa tu ukáže, prinajmenšom zástupca Obchodnej komory."

Bailey pozrela na Janice. „Myslela som, že vy ste z Obchodnej komory," poznamenala zmätene.

„Som. Som jej prezidentka," odvetila Janice rozžiarená a zadívala sa na dom. „Vidím, že si farmu dávate do poriadku. Ani som nevedela, že ju niekto kúpil. Kedy sa to vlastne realizovalo?"

„Ja..." zakoktala Bailey v snahe vymyslieť rýchlu výhovorku. Bolo jasné, že pravdu povedať nemôže.

„Kedy ste boli pozrieť dom a rozhodli sa, že ho kúpите?" spýtala sa Patsy.

Bailey sa rozpačito pozerala z jednej ženy na druhú. Hoci stáli vedľa seba, každá sa dívala opačným smerom.

„Dostala som ho," povedala pomaly. „Presnejšie, zdedila. Neviete náhodou, kto ho vlastnil predomnou?"

„Vy to nevíete?" vyhrkla Janice a pozrela na Bailey zúženými očami.

„Po kom ste ho zdedili?" spýtala sa Patsy.

Bailey sa zhlboka nadýchla. Mala predpokladať, že bude musieť čeliť otázkam tohto typu, a pripraviť sa na ne. „Po manželovi. Som vdova. Ani som o tomto mieste netušila, pokiaľ sa u právnika neotvorila jeho posledná vôľa.“ Dobré. Veď to bola pravda.

„Panebože!“ zvolala Janice. „Predstavte si tú hrôzu, keď manželka nevie o všetkých finančných tokoch svojho muža!“

Bailey inštinktívne otvorila ústa, aby sa bránila, ale napokon nepovedala nič. O Jimmieho „finančné toky“ sa starali tri obrovské právnické firmy. Namiesto toho sa iba usmiala. „Ponúkla by som vám niečo na pitie, ale...“ Bezmocne mávla rukou smerom k domu. „Samy vidíte, že dnes je tu veľmi rušno. Všetok nábytok mám momentálne zložený v stodole.“

„To je v poriadku,“ konštatovala Janice, energicky prešla popri Bailey a nasmerovala si to priamo k stodole. Zjavne presne vedela, kam má ísť. To, že mala na sebe šaty a topánky na podpätkoch a že burinu ešte nikto neskosil, ju ani najmenej nevyviedlo z rovnováhy.

„Ja, uhm...“ začala Bailey a potom sa pustila za ňou. Po niekoľkých krokoch zastala a obrátila sa. Žena menom Patsy zostala stáť opretá o nákladné auto. „Prosím, poďte s nami,“ zavolala na ňu. „Myslím, že ideme do stodoly. Niežeby sa tam dalo sedieť, ale...“

„S nami?“ spýtala sa Patsy. „Vraveli ste, že ste vdova. Kto s vami ešte býva? Vaše deti?“

Bailey na ženu zhrozene pozrela. Vari je hluchá? „Nie,“ odvetila pokojne. „Tým ‚my‘ som myslela mňa a Janice. Dobré si pamätám jej meno? Janice Nesbittová?“

„Nikoho takého nepoznám,“ poznamenala Patsy akoby mimochodom a pobrala sa k stodole. Asi v polceste sa obrátila. „Vy nejdete?“

„Ale áno,“ zamrmlala Bailey a cítila sa, akoby prišla do hry na konci tretieho dejstva. Čo sa to s týmito dvoma ženami deje?

Keď dorazila do stodoly, obe už stáli vnútri a Janice mala otvorenú škatuľu s nápisom Kuchyňa.

„Prepáčte,“ povedala Bailey a privrela jej škatuľu rovno pred nosom. „Ako ste si mohli všimnúť, ešte som sa nenast'ahovala. Možno bude lepšie, ak vy dve...“

„Od roku 1968 tu nikto nebýval,“ ozvala sa Patsy hlasno a nedovolila Bailey dokončiť vetu.

Jimmie mal vtedy deväť rokov, pomyslela si. Prvé zmienky o jeho živote sa však našli až v čase, keď mal šesťnásť. „Kto tu býval?“

Obe ženy na ňu prekvapene zízali a v očiach sa im zračila otázka „Vy to neviete?“

Toto nebude ľahké, prebleslo jej myslou. „Viete, môj manžel bol... značne starší odo mňa a úzkostlivo si celý život skrýval svoju minulosť. O jeho detstve neviem takmer nič. Možno by mi niektorá z vás mohla o tejto farme niečo povedať.“

„Niektorá z nás?“ spýtala sa Patsy. „Vy ma mätiete.“ Znova zúžila oči a pozrela na Bailey. „Ak chcete žiť v Calburne, musíte pochopiť, že v tejto miestnosti okrem vás a mňa nie je ani živá duša.“

Bailey zažmurkala. „Aha.“ Otočila sa k Janice. „A čo vy, sme tu len my dve?“

„Ach áno,“ odvetila Janice pokojne. „Okrem myši a inej hávede, ktorá zvyčajne žije v stodolách. Viete, nikto na svete nemá od farmárčenia tak ďaleko ako ja.“

Nato Patsy posmešne odfrkla a Bailey videla, ako Janicin krk očervenel a od zúrivosti zovrela dlane do pästí. Zdalo sa, že téma Janiciných poznatkov o farmárstve bola veľmi citlivá.

„Musím konštatovať, že v tomto prípade sme na jednej lodi,“ povedala Bailey jemne.

„Tak prečo ste prišli do Calburnu?“ ozvala sa Patsy.

Spôsob, akým Patsy urazila Janice, sa Bailey vôbec nepáčil. „Myslíte namiesto toho, aby som farmu predala za pár miliónov a odsťahovala sa na juh Francúzska?“

Teraz sa pre zmenu pobavila Janice.

Patsy sa zamyslene zadívala na Bailey. „Vy ale máte štiplavý jazyk.“

„Vy tiež nie ste zlá,“ odvetila. „Ale ubezpečujem vás, že klebetenie nenávidím.“

„Výborne,“ povedala Patsy a usmiala sa.

„Tak aké máte ďalšie plány, ak sa smiem opýtať?“ ozvala sa Janice zdvorilo. „Aspoň vás manžel dobre zabezpečil?“

Bailey nemohla uveriť tomu, čo počula. Vari sa vo Virgínii po desaťminútovom zoznámení každý bez problémov opýta na váš osobný život, len tak mimochodom, akoby hovoril o počasí? „Ak mám byť úprimná, ešte som si všetko nepremyslela. Manžel mi zanechal farmu a trochu peňazí, ale nie toľko, aby mi vystačili do konca života. Predpokladám, že si budem musieť nájsť prácu. Neviete náhodou o niečom?"

Janice si ju premerala od hlavy po päty. „Nevyzeráte ako predavačka zo supermarketu. Čím ste boli, než ste sa vydali?"

„Tínedžerka," odvetila Bailey bez váhania.

„Ja mám doma hneď dvoch," zapojila sa Patsy, „ale sú to chlapci a pracujú u svojho strýka. Viete niečo o tesárčine?"

„Prialo by som si odpovedať vám kladne," roztúžila sa Bailey. „Môj dom sa rozpadáva, v streche sú diery a podlaha v podkroví tiež nie je dvakrát bezpečná. Okrem toho by som potrebovala zvaliť niekoľko stien, aby som mohla vnútro trochu prestavať, teraz to totiž vyzerá ako robotnícka ubytovňa."

Janice stála bokom a sledovala Bailey, keď sa jej odrazu rozsvietili oči. „Ako prvé by ste sa mali znovu vydať."

Bailey sa pustila do smiechu. „To nedokážem. Bola som do manžela zbláznená a nemyslím, že budem schopná..."

„Samozrejme, v Calburne už nie je veľa starých mládencov, čo by stáli za to," pokračovala Janice hlasno, akoby Bailey vôbec neprehovorila.

„Ja sa nechcem znova vydať," zopakovala Bailey dôrazne. Popravde, myšlienka na nové manželstvo jej nenapadla ani vo sne a prestával sa jej páčiť smer, akým sa uberala konverzácia s týmito dvoma ženami. „Čo keby sme sa vrátili k domu? Ukážem vám kúpeľne." Dúfala, že pri pohľade na toľkú hrôzu zabudnú na svoje dohadzovačské úmysly.

Pobrala sa smerom k vrátam, ale keď sa ani jedna zo žien nepohla, obrátila sa. Janice na ňu nepríjemne zazerala a Patsy sa pozorne dívala hore do podkrovia, akoby sa snažila niečo si poriadne vryť do pamäti.

„Potrebujete mladšieho chlapa, ktorý by vám na farme pomáhal," mlela si Janice svoje. „Takého, čo by bol užitočný."

„Ja sa ne..." pokúsila sa Bailey o odpor.

„To je ono!" vykrikla Patsy. „Mali by ste sa znovu vydať!"

„Ale veď to isté práve povedala Janice!" zvolala Bailey zúfalo. „Nepočuli ste ju? Veď stojí meter od vás!"

Patsy zarazene zažmurkala. „Mali by ste sa vydať, ba čo viac, mali ste si vziať môjho švagra. Matthewa."

Bailey sa napäto usmiala. To, že strkali nos do jej súkromia, bola jedna vec, ale toto dohadzovanie sa musí skončiť skôr, než sa jej celkom vymkne z rúk. „Ste milá, že vás tak zaujíma môj osud," povedala rozhodne, „a som si istá, že váš švagor je skvelý chlapík, ale nemyslím si, že..."

Patsy sa tvárila, že nepočuje. „Je to fantastický chlapec, ale mal smolu, že sa oženil s tou hlupaňou. Skôr než Matt zarobil nejaké peniaze, ušla s iným. Neviem, prečo opustila takého úžasného muža, ako je manželov brat, ale je to jej chyba. Teraz býva v našom dome už šesť mesiacov. Môžem mu zavolať a požiadať ho, aby vás dnes pozval na večeru." Nadvihla si košeľu a z kapsičky na páse vybrala telefón.

„Nie!" skríkla Bailey tak hlasno, až sa obe ženy strhli. „Totiž," pokračovala mierne, „ovdovela som len nedávno a potrebujem čas. Práve teraz sa nechcem s nikým stretávať. Niežeby som o tom nepremýšľala, ale neviem si predstaviť... nuž, žiť s iným mužom. Som si istá, že viete, o čom hovorím," prosebné sa na ne zadívala.

Obe ženy na ňu mlčky hľadeli.

„Tak dobre," prerušila ticho Patsy. „A čo budúci štvrtok?"

Bailey sa zhlboka nadýchla, pomaly vydýchla a počítala do desať. Nemienila sa nechať tyranizovať dvoma ženskými, ktoré odmietali pripustiť existenciu tej druhej. „Keď som povedala, že potrebujem čas, myslela som..."

„Tento dom potrebuje stavbársku firmu," skočila jej do reči Janice.

Výborne, pomyslela si Bailey. Povedala si svoje, je čas zmeniť tému. Usmiala sa. „Mám vizitku z firmy, kde dokážu urobiť všetko, na čo si len spomeniem."

„Od Waltera Quinceyho?" spýtala sa Janice pohrdavo. „Ten vezme peniaze a neurobí ani za necht roboty. Je to najlenivejší chlap v tomto štáte. Nie, vy potrebujete ozajstného odborníka. Niekoho, kto presne vie, čo treba robiť."

Patsy nepovedala nič, iba sa obzerala okolo seba. Bailey dúfala, že ju neurazila svojím odmietavým postojom k manželstvu s jej švagrom. Chcela však, aby medzi nimi bolo jasno hneď od začiatku.

Patsy na ňu pozrela. „Spomenula som vám, že môj švagor je tesár?"

Bailey zvádzala vnútorný boj. Nemienila dávať falošné nádeje tejto žene a jej švagrovi, ktorý sa oženil s akousi hlupaňou, ale pred očami jej tancoval pochmúrny obraz kuchynských skriniek, ktoré odpadávali zo steny. „Naozaj?" počula svoj hlas.

„Viac-menej. V skutočnosti je architekt, ale vie toho oveľa viac."

„Je dobrý?" Predstavovala si, s akou radosťou by postrhala v kúpeľniach tie príšerné tapety a zbavila sa hnusného hnedého obloženia v celom dome.

„Kedysi staval v Dallase mrakodrapy."

„A je drahý? Viete, nemám veľa peňazí."

„Nuž, miláčik, to je mi jasné," odvetila Patsy tónom, ktorý ju zarazil. „Nikto v meste nehovorí o ničom inom, iba o tom, ako za vás všetko zaplatil neznámy muž menom Phillip."

Kedže Patsy sa odmlčala, Bailey došlo, že obe čakajú na riadne vysvetlenie, kto ten Phillip vlastne je. To však nemala v úmysle, nebola to ich starosť. „Manželov právnik," povedala napokon a vzdychla si.

„Ak ste švorc, lepšie miesto ako Calburn ste si nemohli vybrať," pokračovala Patsy. „U nás nie je nič drahé, lebo by si to nikto nemohol dovoliť. Samozrejme, okrem niektorých ľudí," dodala a vrhla pohľad priamo na Janice.

„Niektorí ľudia..." vyštekla Janice. Nedívala sa síce na Patsy, ale konečne aspoň uznala jej prítomnosť.

Čo teraz? pýtala sa Bailey v duchu. Povadia sa? Vyvrátila oči dohora. Do čoho si ma to namočil, James Manville? posťažovala si ticho.

„Dobre teda," povedala hlasno a dôrazne. „Vydám sa zaňho, ale až potom, keď mi dá do poriadku dom. Alebo mu ide iba o sex? Alebo o oboje?"

Ženy sa prekvapene otočili a sánky im ovisli takým identickým spôsobom, že tentoraz si bola stopercentne istá ich príbuzenských vzťahom.

Prvá sa spamätala Patsy. „Sex by ho určite povzbudil," povedala bez najmenšieho náznaku úsmevu. „Ale ak začnete tu v Calburne s niekým spávať, radím vám, zaplaťte len polovicu toho, čo žiada za svoju prácu, a zdrzte sa ľubostných aktivít," vravela a zároveň vyťukala do mobilného telefónu akési číslo. „Verte mi, hovorím z vlastných skúseností. Náznaky a prísluby na mužov platia oveľa účinnejšie než konkrétne činy. Keď ho, napríklad, požiadate, aby vyčistil odpadový systém, oblečte si tie najkratšie šortky, aké máte."

Bailey sa na ne usmiala. Nakoniec predsa len budeme spolu vychádzať, pomyslela si. A keď Patsy do telefónu povedala: „Matt, mám pre teba robotu," na tvári sa jej zjavil široký úsmev.

KAPITOLA 5

Keď sa Bailey v nasledujúce ráno zobudila, premkli ju strach a hrôza. Tentoraz okamžite vedela, kde je. Posteľ už mala v spálni a hnedé obloženie na ňu pôsobilo tak desivo, až mala pocit, že ju navždy uzavrie do svojej nepreniknuteľnej pasce. Cez vybité okná dovnútra prenikalo svetlo, ale aj to iba nemilosrdne zdôrazňovalo špinu a prach všade naokolo.

Včera večer bola taká unavená, že padla do postele a ani si nepamätala, kedy si obliekla nočnú košeľu. Spánok jej však nepriniesol vytúžený oddych. Celú noc ju prenasledovali sny o Jimmii. Za šesťnásť rokov manželstva nikdy nestrávili oddelene toľko času ako teraz. Ak mal Jimmie povinnosti, ktoré by ho zdržali viac než pár dní, vždy ju vzal so sebou. „Hej, Noštek,“ povedal jej raz, „nechcela by si sa ísť pozrieť na tie veľké korytnačky na ostrovoch?“ Chvíľu jej trvalo, kým si domyslela, o čom hovorí. „Galapágy!“ zvýskla a on sa usmial. Krátko predtým, ako sa zoznámili, skončila strednú školu, ale odvtedy prečítala veľa kníh a jej prehlbujúce sa vedomosti mu spôsobovali obrovskú radosť. „Jasné!“ pokračovala. „Kedy odchádzame?“ „O pol hodiny.“ „Tak neskoro?“ zamračila sa a obaja sa pustili do smiechu.

Utrela si oči, do ktorých sa jej natlačili slzy. Jimmie tu nebol a už sa nikdy nevráti.

Pomaly zliezla z postele a odšuchtala sa do kúpeľne, z ktorej sa jej dvíhal žalúdok. Pohľad na „novú tvár“, ktorú uvidela v zrkadle, ju vydesil. Tridsaťdva rokov žila so svojim obrovským krivým nosom a tučným telom. Zmena, ktorou 'prešla, ju celkom vyviedla z miery.

„Tak a čo ďalej?“ povedala nahlas a vliezla do sprchy. Včera od svojich dvoch návštevníkov vyzvedala, či by sa pre ňu v meste nenašla nejaká práca, ale dobre vedela, že klame nielen ich, ale najmä seba. Nemala nijaké zručnosti a ani vedomosti, ktoré by jej dopomohli k akémukoľvek miestu. Nikdy sa nenaučila písať na stroji a v celých Spojených štátoch bola pravdepodobne jedinou osobou pod osemdesiat rokov, ktorá netušila, ako sa pracuje s počítačom. „Načo zbytočne márníť čas? Na prácu s počítačmi môžem predsa najat' odborníkov,“ hovorieval jej Jimmie.

V skutočnosti nemala skúsenosti vôbec v ničom, iba ak v úlohe manželky.

Zastavila vodu a osušila sa drsným uterákom, ktorý ešte voňal novotou. Potom si natiahla pohodlné plátenné nohavice, ktoré si objednala s Carolinou pomocou. Možno by som mala zavolať Phillipovi, povedala si, ale rýchlo tú myšlienku vypudila z hlavy. Bála sa, že ak mu zatelefonuje, ďalším krokom bude návšteva u Atlanty a Raya a žobranie o peniaze.

Zhlboka sa nadýchla, otvorila dvere na kúpeľni a cez chodbu prešla do veľkej obývačky. Včera, neskoro večer, jej Phillip ešte poslal plné auto statných chlapov, ktorí mali za úlohu vybaľiť nábytok zo škatúl a papiera a poukladať ho v dome podľa jej želaní. Teraz sa pokúšala nevšimáť si tmavé steny bez okien a sústrediť sa výlučne na nábytok. Vyberala ho pod obrovským tlakom, dokonca si na druhý deň ani nepamätala, čo si vlastne kúpila, ale teraz bola so svojimi rozhodnutiami nanajvýš spokojná.

Čalúnenie dvoch pohoviek bolo z trvanlivej látky potlačenej veľkými červenými pivonkami, zlatými listami viniča a zelenými výhonkami a patrili k nim ešte dve pohodlné kreslá s rovnakým motívom. V strede stál široký čajový stolík. Do vzdialenejšieho kúta izby umiestnili na červený orientálny koberec jedálenský stôl obkolesený ôsmimi windsorskými stoličkami tmavomodrej farby. Pri stene bola zložená škatuľa s čierno-červenými kockovanými závesmi. Sťahovací nevedeli, ako ich majú povesiť, a okrem toho, na to množstvo závesov dom nemal dostatočný počet okien.

Aj napriek krásnemu nábytku izbe chýbala útulná atmosféra. Veď ako sa mohol normálny človek dobre cítiť v miestnosti bez jediného okna?

Bailey prešla do kuchyne. Chlapi, ktorí v nej včera pracovali, boli skvelí, ale hoci odviekli kus práce, stále to nestačilo. Jeden z elektrikárov za výdatnej pomoci inštalátora pribil v mene bezpečnosti nešťastné kuchynské skrinky späť na stenu. Problém nastal, keď zvonku dotlačili do malej kuchyne obrovský, takmer poldruhametrový sporák. Najprv ho nemali kam umiestniť, ale keď jeden zo záhradníkov priniesol motorovú pílu a vypílil naň priestor medzi spodnými skrinkami, bolo po starosti. Potom elektrikár zapojil prípojku, ale komplikácie sa tým zďaleka neskončili. Vo dverách kuchyne teraz pre zmenu stála obrovská dvojdvierová chladnička. Aby tiež zapadla do úzkej miestnosti, použili rovnaké riešenie ako pri sporáku. Na stenu oproti zasadili namiesto prasknutej, nepoužiteľnej výlevky novú a vedľa nej napasovali umývačku riadu.

Teraz sa obzerala po miestnosti a vzdychla si. To je ale neporiadok! Rohy skriniek, ktoré zostali na svojich miestach, boli drsné a kde-tu odštiepené, tam, kde skrinky vypílili, presvitalo cez poslednú maľovku asi šesť starých náterov tých najrôznejších farieb a motívov, riad a kuchynské náčinie, ktoré jej priviezol Phillip a ktoré ešte neskôr doobjedнала s Carol, bol uskladnený ešte aj v komore, ale do kuchyne by sa nezmestila už ani jediná lyžička navyše.

Otvorila chladničku a zistila, že z jedla, ktoré jej včera pred dverami nechali obyvatelia Calburnu, zostalo iba vysušené krídlo na ohlodanej kostre pečeného kurčat'a. Robotníci sa bez hanby ponúkli všetkými dobrotami.

V komore našla veľký keramický hrnček, naplnila ho vodou, odtrhla si krídlo a vyšla von.

Len čo Patsy Longacrová dotelefonovala so svojím švagrom, obe ženy sa pobrali na odchod. Bailey iba začudovane ^pokrútila hlavou, keď spoločne nasadli do jedného auta a odfrčali. „Rozprávajú sa vôbec, keď spolu cestujú?“ spýtala sa nahlas a vrátila sa späť do domu. Celý včerajší deň bola taká zavalená prácou, že ani nemala čas vykuknúť z okna a skontrolovať, čo robia chlapi v záhrade.

Teraz otvorila zadné dvere a to, čo uvidela, ju naplnilo úžasom. Ešte predvčerom dom obklopovala vysoká burina. Cez ňu si vyšliapala chodník k morušovému stromu, ale nič viac.

Dnes sa pred ňou rozprestierala záhrada. Skutočná záhrada. Nebol to len americký sen o dvore s trávnikom a niekoľkými kríkmi. Nie, toto bolo niečo, na čo by bol Jasper, muž, ktorý sa staral o všetky Jimmieho záhrady, naozaj pyšný.

A čo bolo najdôležitejšie, táto záhrada splnila všetky Baileine predstavy o podobnom mieste. Neponúkala krásny výhľad do diaľky a nemala ani obrovský trávnik, taký veľký, že na ňom mohli pristávať helikoptéry. Táto záhrada bola plná stromov a kvetov, ktoré chránili ju i jej farmu. To, čo bolo za nimi, pre ňu zostalo záhadou.

Položila hrnček a ohlodanú kosť na schod a vstúpila na kamennú terasu. Chodníkom vykladaným plochými kameňmi vošla medzi stromy. Všetkým kraloval majestátny, kráľovský morušový strom a teraz, keď ho šikovné ruky zbavili vysokej trávy a starých konárov, vypínal sa tam v celej svojej kráse. „Dobré ráno,“ pozdravila ho a pokračovala kamenným chodníkom ďalej, aby zistila, kam vedie.

Po pravej strane zbadala kúsok zoranej zeme, obkolesenej dreveným plôtikom. Hlina, tmavá a na prvý pohľad úrodná, len tak volala po nových semenách. Roky ležala ladom a teraz čakala, kedy ju premenia na zeleninový raj.

Vedľa plota sa začínal rad ovocných stromov zaslepených do šírky. Spodné konáre sa takmer dotýkali zeme a vrchné prerástli priemerného človeka len o pár centimetrov. V tomto ročnom období bývali obsypané ovocím, ktoré si mohlo odtrhnúť aj malé dieťa.

Keďže sa o ne roky nik nestaral a zaslepili ich len včera, Bailey premýšľala, či ešte tento rok prinesú plody. V niekoľkých radoch kde-tu chýbal jeden strom a na konci ležala kopa rastlinného odpadu, ktorý záhradníci odvčera odstránili.

Pri ovocnej aleji sa chodník prudko stáčal doľava, kde rástli vždyzelené kríky. Bailey podišla k nim a zhlboka sa nadýchla. Pred sebou uvidela malé jazierko a doň, z kopčeka nad ním, stekal prameň čírej vody po skalách, ktoré vyzerali, akoby ich tam bola poukladala sama príroda. Bailey sa pomaly prechádzala po chodníku a obdivovala rybník, ktorého brehy lemovala trstina, a potom vybehla hore priamo k prameňu.

Viedli k nemu strmé kamenné schody. Na druhej strane, hneď oproti, stála pod širokou lieskou starodávna železná lavička ošľahaná vetrom i dažďami a okolo nej, pomedzi ploché kamene, vyrastal voňavý tymian.

Nezastavila sa pri lavičke, ale šla ďalej, aby si všetko stihla prezrieť. Na kopci našla ďalšie jazierko, s brehmi vykladanými kameňmi. Včera ho záhradníci dôkladne vyčistili, a keď prišla bližšie, zistila, že v ňom vymenili cirkulačný systém, ktorý v strede hladiny vytváral fontánu.

Za jazierkom sa chodník znova stáčal doľava. Odtiaľ videla po ľavej ruke medzi stromami kúsok domu a po pravej stodolu. Tu, ukrytý a v súkromí, rozprestieral sa pred ňou trávnik ako stvorený na kriket. Alebo na detský futbal, pomyslela si, ale razom tú myšlienku od seba odohnala. Vzdialený koniec trávniku uzatvárali kríky a drevený plot obrastený viničom. Nebyť oceľových stĺpov zasadených do betónu, už dávno by ležal na zemi. Keď sa priblížila ku kríkom, usmiala sa. Na svoju veľkú radosť objavila, že sú to egreše a ríbezle, a to, čo sa podobalo na vinič, sa ukázalo ako černičie.

Pozdĺž trávniku uvidela ďalší kus zeme, na ktorom záhradníci stále usilovne pracovali. Len čo vytrhali po pás siahajúcu burinu, zo zeme začali vykúkať typické zúbkovité lístky malinových kríkov. Rady a rady malinčia.

Za nimi sa chodník rozdeľoval vo dvoje. Jedna cesta sa kľukatila popod stromy a vracala sa k domu. Druhá viedla opačným smerom, ale v diaľke sa strácala v hustom stromoradí. Bailey si vybrala tú druhú. Vstúpila pod nepreniknuteľný baldachýn zelených konárov a žasla nad tichom a tmavým chladom lesa. Mala pocit, akoby na túto zem ešte nevškročila ľudská noha, ale potom sa nad svojou fantáziou pousmiala. Pod nohami mala chodník, ktorý vybudovali ľudské ruky, a pod konármi dvoch mohutných stromov zazrela kamennú lavičku.

Chodník prudko zahol doprava a Bailey sa zohla popod konáre, aby po chvíli vyšla na malú čistinku, v ktorej strede ktosi vyhlbil jamu na oheň. V priemere mala asi tri metre a vnútro bolo vyliate betónom. Lavičky nenašla, ale brečtan, čo tam husto rástol, chránil miesto pred nepovolanými pohľadmi. Všade naokolo boli stromy, ale v strede, presne nad jamou, videla nebo a tadiaľ sem prenikali slnečné lúče. Ak v noci zapálili oheň, dym mal kadiaľ uniknúť. Pomaly sa otáčala dokola a nasávala pocit intimitity, čo sa jej zmocnil. Zazdalo sa jej, že počuje tichú vravu ľudí, cíti vôňu dymu a teplo ohňa.

Usmiala sa, vyšla z lesa, prešla popri stodole a vošla do domu. Len čo zbadala jeho odpudivú fasádu, dobrá nálada zmizla ako šibnutím prútika. Ako mohlo niečo také nádherné ako záhrada tam vonku obklopuvať niečo také príšerné ako tento dom? hnevala sa. Napadlo jej, že uspokojivé vysvetlenie môže byť len jedno: o záhradu sa staral jeden človek, zatiaľ čo v dome kraloval niekto úplne iný. „Dúfam len, že neboli manželia,“ poznamenala nahlas a otvorila si predné dvere. Také obrovské protiklady jednoducho nemohli spolu vychádzať, pomyslela si ešte.

Len čo vošla dnu, už ju znova ťahalo späť na vzduch. Musela si však naplánovať, čo urobí so svojím životom. Pri tej myšlienke sa schuti zasmiala. „Rozmýšľam ako hrdinka z telenovely,“ povedala a vošla do spálne, kde si odložila kabelku. Pekne po poriadku. Potrebovala nakúpiť potraviny. Až potom bola ochotná venovať sa premýšľaniu o vlastnej budúcnosti. Ako vravieval Jimmie: „Vždy viem, keď Lil niečo znepokojuje. Vtedy si to totiž namieri do chladničky.“

Posadila sa za volant auta, čo jej kúpil Phillip, a nadýchla sa. Nemala veľké skúsenosti so šoférom a vodičský preukaz vlastnila len vďaka svojej húževnatosti a neústupčivosti.

Jimmie s ňou zvyčajne nebojoval, keď si niečo zmyslela, ale baviť sa o riadení auta dôrazne odmietal. Spočiatku bola chápavá, lebo si myslela, že sa len bojí, že ak sa naučí jazdiť, utečie od neho. Ale ako týždeň ubiehali a on nebol ani o trochu povolnejší, nahnevala sa. Vedela, že v práci ho nedokázalo vyviesť z rovnováhy vôbec nič, ale ak náhodou nastal problém medzi nimi dvoma, bol celkom mimo. Zadávala sa mu priamo do očí a rozhodne vyhlásila: „Nebudem sa s tebou rozprávať dovtedy, kým mi nezoženieš učiteľa autoškoly. Som dospelá žena, James Manville, tak sa ku mne ne-správaj ako k soplávému decku.“ To bola jedna z niekoľkých situácií, keď sa na ňu naozaj nahneval a keď mu už-už ustúpila. Ale vtedy nepovolila.

Tri dni vydržal jej chladné správanie a ľahostajné krčenia plecami, keď ju oslovil, až napokon najal akéhosi krpateho, škaredého chlapa, čo vyzeral ako ropucha. V deň, keď dostala vodičský preukaz, jej Jimmie daroval malé, chutné žlté BMW. Fakt, že sedela za jeho volantom iba niekoľkokrát, ani jednému z nich vôbec neprekážal. Poznanie, že keď si niečo zaumieni, aj to dokáže, bolo na celý veci najdôležitejšie.

Toto sa stalo pred niekoľkými rokmi a Bailey sa sama seba pýtala, či ešte nezabudla riadiť. Pomaly, opatrne vycúvala po príjazdovke na cestu. Z oboch strán ju lemovali stromy a asi po trištvrte kilometri vyšla na asfaltku. Vedela, že z ľavej strany sem prišla s Phillipom, čo znamenalo, že ak sa chce dostať do Calburnu, musí sa pustiť napravo.

Po krátkom váhaní však predsa len odbočila doľava. Ešte nebola pripravená na návštevu mesta. Ak boli všetci len spolovice ako Janice a Patsy, bude musieť čeliť tisíckam osobných otázok a na to vôbec nemala chuť. Rozhodla sa, že sa najskôr naje, a potom si dôkladne premyslí, čo ďalej.

O tri hodiny sa znova ocitla na príjazdovej ceste k svojmu domu s autom plným potravín. Kufor bol napchatý plastovými taškami až po strop, na zemi za predným sedadlom ležali debničky s čerstvo natrhanými jahodami, ktoré kúpila v stánku pri ceste, zadné sedadlá zaberali vrecká s cukrom a obrovské fľaše vínného octu a vpredu trónili ďalšie tašky s potravinami.

Bailey sa šťastne usmievala. Konečne prišla na to, čo by mohla vo svojom živote robiť.

KAPITOLA 6

Matthew Longacre zaparkoval dodávku pod strom a pozrel na hodiny na prístrojovej doske. Šesť tridsať. Odkladal túto návštevu tak dlho, ako sa len dalo. Predošlý večer mu Patsy neustále dookola opakovala, že sa musí stretnúť s tou „vdovou“. „Je pekná, mladá a milá. Čo viac by si chcel?“ postavila sa nad neho a naložila mu na tanier hrubý kus mäsa nazývaného „prekvapenie domácej panej“. Najväčšie prekvapenie bolo, že sa vôbec dalo jesť.

„Vy ste tam s Janice boli?“ spýtal sa Riek manželky, ponoril lyžicu do misy so zemiakovou kašou z vrecka a potom si nabral hrášok, ktorý sa varil tak dlho, že stratil všetku farbu.

„Šla som sama,“ odsekla Patsy so zdvihnutou bradou a perami stisnutými spôsobom, ktorý bol všetkým členom rodiny dôverne známy.

„No nie!“ zvolala jeden z jej statných osemnásťročných synov-dvojičiek. „Schyľuje sa na boj.“

„Staviam päťdesiat na mamu,“ ozval sa John.

„Dvadsaťpäť na otca,“ nedal sa Joe.

„Dnes večer zabudnite na dezert,“ vyštekla Patsy a vrhla pohľad na švagra, pričom nenútene ignorovala stávkarské gestá svojich dvoch synov.

„Patsy,“ ozval sa Riek, „čo si tá žena pomyslí o ľuďoch z Calburnu, keď sa tam vy dve s Janice vyberiete spolu a potom sa vôbec nerozprávate?“

„Nemám potuchy, o čom hovoríš,“ odvrkla a stále sa dívala na Matta, ako bojuje s kusom mäsa. „Teraz vôbec nejde o mňa. Pani Jamesová potrebuje architekta a tesára. A to si ty, Matt. Sľúbila som jej, že tú robotu vezmeš.“

Ten ani nezdvihol zrak. Vedel, že jeho život je v rukách švagrinej. Býval v bratovom dome, a preto jej bol vydaný na milosť a nemilosť. Okrem toho, bolo mu jasné, prečo sa ho všemožne snaží dať dokopy s „vdovou“. Chcela, aby sa oženil a vypadol z ich domu.

„Matthew, rozprávam sa s tebou,“ povedala Patsy tónom, akým sa zhovárala so všetkými tromi mužmi svojho života. „Urobíš mi túto maličkú láskavosť, alebo nie?“

„Čo si jej o mne povedala?“ zamumlal, predstierajúc, že má plné ústa.

„Aby s tebou nesexovala,“ odsekla, na čo každý prestal jesť a prekvapene na ňu hľadel. Konečne si získala ich pozornosť a pokračovala: „Tak? Pôjdeš?“

„No za takých podmienok...“ začal Joe, ale matkin vražedný pohľad ho okamžite schladil.

„Pôjdem, ale dnes večer nie. Musím ešte...“ nič mu nemohlo zísť na um.

„Pozeraj večerníček?“ využil situáciu John. Obaja chlapci si zjavne vychutnávali nepríjemnú situáciu, v ktorej sa ich strýko nachádzal. Toto leto uňho pracovali na stavbe, a keďže býval u nich, mysleli si, že sa budú môcť ulievať. Problém bol však v tom, že Matt ako strýko a Matt ako šéf boli dvaja celkom rozdielni ľudia. Zistili to hneď v prvý deň, keď sa vrátili z dvojhodinového obeda v meste.

„Mimochodom, čo chce s hanleyovským domom robiť?“ obrátil na seba ženinu pozornosť Riek a vytrhol tak brata z jej neľútostných pazúrov.

„Čo by s ním mala robiť? Bude v ňom bývať. Aspoň tak vravela,“ odvetila Patsy a postavila sa k sporáku. „Myslím, že manžel jej nenechal veľa peňazí. Nie toľko, aby z nich mohla žiť. Zdá sa však, že jeho právnik ich má nadostač. Ešte si niekto dá?“

Všetci okrem Matta si vypýtali dupľu.

„Prečo jej ten právnik vôbec niečo kupoval?“ spýtal sa Joe. „Čo s ním mala dajaký pomer, či čo?“

„Richard Longacre!“ obrátila sa Patsy na manžela. „Musíš s tými chlapcami niečo urobiť. Veď rozprávajú horšie ako drevorubači!“

„Pats," vzdychol si Riek, natiahol sa a objal ju okolo štíhleho pása. „Už nie sú malé deti." Potom po očku pozrel na brata, aby mu naznačil, že môže odísť od stola a vyhnúť sa tak ďalšej paľbe Patsiných dotieravých otázok.

V noci a celý dnešný deň sa Matt desil tohto stretnutia. Spolu so synovcami pracovali asi tridsať míľ od mestečka, kde prestavovali garáž na hosťovskú izbu, takže bol aspoň ušetrený rečí o žene, o ktorej hovoril celý Calburn. Keď sa vrátil z práce, náhlivo pobozkal Patsy na líce a zašomral, že má schôdzku s klientom. Namiesto toho zapadol do bistra a objednal si mastný hamburger.

„Počula som, že sa tam riadne maká," poznamenala Ruth Ann, čašníčka, a naliala mu šálku kávy. Nezhovárala sa však s Mattom, ale so skupinkou miestnych ľudí, ktorí sa tam zišli, aby prebrali najnovšie správy zo starého hanleyovského domu.

„Musí byť bohatá, keď si môže dovoliť zaplatiť toľko robotníkov. Ale prečo mrhá majetok práve v Calburne? Prečo nešla niekam inam, bližšie k civilizovanému svetu?" spýtal sa Mark Underwood. V jeseni odchádzal na univerzitu a už sa nevedel dočkať, kedy z Calburnu vytiahne päty a nikdy viac sa nevráti.

Ostatní jeho poznámku ignorovali.

„Viete, čo si myslím?" vpadla do diskusie Opál, majiteľka Opalinho salóna krásy. „Podľa mňa má niečo za lubom. Možno chce otvoriť jeden z tých... ako sa to volá? No, miesto, kde prespíte a dostanete raňajky?"

Matt sa díval do šálky, kde zostalo ešte niekoľko hitov kávy. Vyzerala ako prifarbená voda alebo motorový olej. Raz, v snahe pokúsiť sa o vtip, navrhol, že keby Ruth Ann zmiešala tieto dve tekutiny dokopy, možno by z nich vznikla poriadna káva. Tá mu vzápätí britko špíhla do tváre, že keď mu nechutí calburnská káva, nech si ide za svojou nafúkanou exmanželkou vypýtať onakvejšiu. Matt si vzdychol. V malom meste sa naozaj nič neutají.

Ako tak premýšľal pohrúžený do vlastných myšlienok, odrazu si uvedomil, že okolo neho zavládlo ticho. Zodvihol hlavu a zbadal, že všetky oči v bistre sa upierajú naňho a čakajú, kedy povie svoj názor na vec. Vďaka Patsy boli všetci presvedčení, že je odborníkom na veľkomestský život. „Penzión," povedal. „Volá sa to penzión."

„Reštaurácia spojená s hotelom, mám pravdu?" povedala Ruth Ann. „Takže ona je presvedčená, že sa v tomto meste užívame dve?"

Matt vstal, položil na pult päťdolarovú bankovku a podišiel k dverám. „Ruth Ann, som si istý, že sa nemáš čoho báť. Tvoje bistro je jedinečné a nič ho nemôže nahradiť. Tak ako teba."

Nato venoval široký úsmev všetkým prítomným, ktorí sa tvárili, akoby nevedeli, čo si majú o jeho slovách myslieť, a vyšiel von. Zasmial sa popod fúzy. Cítil, že aspoň trochu odplatil Ruth pichľavú poznámku o jeho bývalej žene. Prešiel k svojmu autu, tmavomodrej dodávke s veľkými dverami značky Chevy, a naštartoval. „A teraz rovnou cestou k vdove," povedal nahlas, vycúval z parkoviska a zamieril na Owl Creek, teda smerom k starému hanleyovskému domu.

Bol na mieste a už sa nedalo cúvnuť. Pomaly vyliezol z auta a pobral sa k domu. Poznal ho veľmi dobre zvonku i zvnútra. Ako deti sa s Rickom zvykli bicyklovať popri potoku, raz sa im podarilo predať hustou burinou a nájsť fantastické ovocné stromy, ktoré každý rok bohato zarodili. Tri roky po sebe si v lete pri ceste otvorili stánok s kradnutým ovocím, ale nepredali veľa, keďže takmer každá farma v Calburne vyprodukovala to isté.

Kráčal po chodníku a obzeral sa okolo seba. V duchu musel uznať, že za taký krátky čas sa na pozemku urobil kus poriadnej práce. Krútil sa okolo vlastnej osi a nevychádzal z údivu, dokonca dvakrát uznanlivo hvizdol. Niektorý dal za túto premenu kopu peňazí. V skutočnosti dvakrát, možno trikrát viac než zvyčajne, aby presvedčil majiteľov firiem, nech sem pošlú všetky pracovné sily, a to hneď na niekoľko dní.

Vplyv a peniaze, napadlo mu. To, čo videl, dokázal len človek, ktorý mal jedno i druhé.

Vyšiel po úzkych schodoch k vchodovým dverám a zodvihol ruku, že zaklope, ale tie sa pri jeho dotyku otvorili samy. Pred rokmi liezli dnu spolu s Rickom oknom v kuchyni a často sa vnútri hrávali. Veľa času v dome strávil aj sám. Ale odo dňa, keď našiel okno opravené a dôkladne zatvorené, sa mu už dnu dostať nepodarilo. Zmienil sa matke o tom, že na starom dome ktosi porobil pár opráv, ale tá nemala čas zaoberať sa touto informáciou.

„Haló!" zvolal a vstúpil. „Je niekto doma?" Vošiel do obývacej izby a takmer mu oči vypadli z jamôk. Nikdy dom nevidel v takom čistom a zrenovovanom stave a prekvapilo ho to. Ba čo viac, nábytok, ktorý zaplňal miestnosť, ho priam fascinoval. Ľudia z Calburnu nakupovali v miestnom diskontnom obchode a ich príbytky „krášlili" obývačkové steny bez vkusu a fantázie.

„Pekné," zamumlal a dlaňou sa dotkol gauča potiahnutého kartónovou látkou.

V tej istej chvíli mu do nosa vrazila chuť jedla, ktorá mu tak omámila zmysly, až sa mu takmer podlomili kolená. Uvedomoval si, že za ten čas, ktorý strávil mimo domova, stal sa z neho trochu priberčivý človek. Neznášal všetko, čo zaváňalo polotovarmi, a reštauráciám s rýchlym občerstvením sa okrem pár nevyhnutných prípadov zd'aleka vyhýbal. Patsy mu vyčítala, že je akýsi náročný, nuž, a pokiaľ išlo o jedlo, mala pravdu.

„Ach, dobrý deň," povedala žena, vchádzajúc do obývačky cez dvere, o ktorých vedel, že viedli do kuchyne. Je pekná, pomyslel si. Mala nízku, pekne tvarovanú postavu, zadok jej obopínali nohavice svetlej farby a na nohách mala obuté tenisky. Tričko bolo bez potlače a okolo pásu si uviazala bielu zásteru, kde-tu zašpinenú od jedla.

„Vy musíte byť tesár," pokračovala a strčila mu pod nos polievkovú lyžicu. „Mohli by ste to ochutnať? Ja som to skúšala už toľkokrát, že už neviem, čo s tým."

V priehlbínke sa triasol gél žltej farby. Nebol si istý, či ho chce ochutnať, ale naliehaniu ženy na druhom konci lyžice sa nedalo odolať. Cítil nutkanie pozrieť sa na ňu, aby jej dal najavo, že vie, ako sa ona a jeho švagriné v súvislosti s ním zhovárali o sexe.

Keď sa jeho jazyk dotkol ponúkanej hmoty, Matt v tej chvíli na všetko zabudol. „Čo je to?" zobral jej lyžicu z ruky a celú ju pooblizoval ako malé dieťa.

„Jablkový džem so zázvorom," prehodila cez plece a vrátila sa do kuchyne.

Matt šiel za ňou ako bábka na špagátiku. Pri pohľade na kuchyňu od úžasu otvoril ústa.

„Viem," zdvihla hlavu od hrnca, v ktorom niečo horúčkovo miešala. „Vyzerať to hrozne."

Niekoľkokrát zažmurkal a s údivom sa rozhlídal okolo seba. V stenách boli diery po horných skrinkách a spodné vyzerali, akoby sa tam niekto vyšantil s... „Reťazová píla?" vyzvedal.

„Pomohli mi záhradníci," odvetila a pomiešala zmes v ďalšom hrnci. Na veľkom, profesionálne pôsobiacom sporáku horelo všetkých šesť horákov a na každom z nich čosi vrelo. Teraz, keď bol tak blízko, cítil vôňu škorice, klinčekov...

Vyzeral ako postavička z kresleného filmu, ktorej nos plný voní ju ťahá rovno k hrncom. „Čo to bude?" spýtal sa a snažil sa, aby tón jeho hlasu vyznel skôr zdvorilo než prosebné.

„Je toho veľa, však?" vzdychla si. „Vždy to robím. Keď mám problém, pustím sa do varenia."

„Ide o veľký, alebo malý problém?" V panvici hneď na kraji sa niečo červenelo.

„Veľký. Toto je len polovica nákupu. Viete, dnes sa mi stalo niečo veľmi smiešne. Šla..." Vtedy sa zarazila a pozrela naňho. „Prepáčte, správam sa nevychované. Som Bailey Jamesová." Utrela si ruky do zástery a jednu z nich vystrela k nemu.

„Matthew Longacre," povedal, potrasúc jej ruku, ale hneď sa pohľadom vrátil k panvici s červeným tajomstvom.

„Ste hladný?" spýtala sa. „Prichystala som si večeru, ale vôbec som nemala čas jesť. Nepridáte sa?"

Matt sa odtiahol od hrncov a pozrel na ňu. Je to trik? pýtal sa v duchu. Volala jej Patsy, aby ju upozornila na jeho návštevu a dala jej dosť času na to, aby uvarila niečo, čím by ho zvedla? „Záleží na tom, čo mi ponúknete," odvetil a v hlase mu znela ľahostajnosť. Pred chvíľou sa predsa popasoval s hamburgerom od Ruth Ann.

„Holuby. Mám ich od muža, čo býva po ceste do mesta."

„Od starého Shelbyho?" udivene poznamenal Matt. Popudlivý farmár choval holuby a predával ich do labužníckej reštaurácie vo Washingtone. Pokiaľ mal dobré informácie, v Calburne holuby nikdy nikto nejedol.

„Áno, tak sa volá. Je veľmi milý a ochotný."

„Shelby?" zašepkal Matt neveriacky. Starec pravidelne s nabitou puškou vyháňal nevítaných návštevníkov zo svojho pozemku.

„Máte rád holubie mäso? Dúfam, že nie ste vegetarián."

„To závisí od toho, čo Patsy pomelie do fašírok," zasmial sa, ale ona naňho hľadela s nehybným úsmevom na tvári, akoby jeho žart nepochopila. „Áno," povedal napokon. „Mám rád holubie mäso." Dúfam, pomyslel si.

„Výborne," potešila sa, prešla k veľikánskej chladničke, ktorá mala dvierka z nehrdzavejúcej ocele, a vybrala z nej misu prikrytú plastovým vrchnákom. „Ešte dokončím pečienku a hostina je hotová."

„Fajn," ozval sa ticho. Pečienka! zapišťal mu radostne žalúdok a v ústach sa mu nahromadili slinky. „Môžem vám nejako pomôcť?"

„Neprekážalo by vám, keby sme jedli vonku? Tento dom je..." zarazila sa a potom iba mávla rukou.

„Tmavý a pochmúrny," dopovedal miesto nej a usmial sa. Grilovaná pečienka? Holuby? Jablká a zázvor? A čo to vlastne Patsy vravela? Že vdova s ním nechce mať sex? Ak toto nebola, minimálne predohra, tak... „Prosím?" Tak sa pohrúžil do vlastných myšlienok, že nepočul, čo sa ho pýta. Všetky chuťové poháriky mal v stopercentnej pohotovosti a uši úplne hluché.

„V obývačke je príbor. Mohli by ste ho priniesť, prosím?"

„Samozrejme," vzpriamril sa, vošiel do izby k príborníku a zo zásuviek vybral vidličky, nožíky a textilné servítky. Potom si na ruky naložil obrus, svietniky a sviečky, aby ich vyniesol von. Keď prechádzal popri kuchyni, zastal pri dverách, aby zistil, čo Bailey robí. Práve spolu s kuracím mäsom ukladala na tanieri akési červené šťavnaté kúsky. „Čo je to?" vyzvedal.

„Nakladané hroznové bobule. Ale ak by ste radšej chceli..."

„Nie!" zvolal ostro. Potom si zarazene odkašlal a povedal: „Teda, som si istý, že budú výborné. Určite. Budú to tie najlepšie bobule... teda, vlastne, radšej to odnesiem von."

Stál pred domom a hneval sa sám na seba. „Dobre, Longacre. Len sa upokoj. Správaš sa ako idiot," povedal nahlas, rozprestrel obrus na trávnu a poukladal naň svietniky. „Zachovaj chladnú hlavu. Buď prirodzený. Nezapredaj sa za kúsok grilovanej pečene." Potom sa rozosmial nad svojimi úvahami.

„Tak aj vy to robíte," ozval sa mu za chrbtom jej hlas, keď kládla tanieri na stôl.

Matt od jedla ledva odtrhol zrak. Zdalo sa, že z pečienky vymiešala pastu, ktorou potrela hrianky, a na ne navráštila kúsky holubieho mäsa. Všetko bolo vkusne ozdobené červeným hroznom a ľadovým šalátom, ale neboli to tie nechutné bezfarebné listy, aké servírovala Patsy a všetci v Calburne. Tieto mali krásnu tmavozelenú farbu prechádzajúcu do červenkastých odtieňov a na okrajoch boli kučeravé. „Robím čo?" zašepkal.

„Rozprávate sa sám so sebou."

„Aha, áno," odvetil neprítomné a hľadel na tanieri ako zhypnotizovaný.

„No tak, pustite sa do toho," povzbudila ho, posadila sa na veľký obrus a položila si jedlo na kolená.

Pomaly, strážiac si ruky, aby sa mu netriasli, Matt si sadol na zem a vzal svoj tanier s vidličkou. Pohybom ako v spomalenom filme si na ňu nabral kúsok hrianky s pastou a mäsom a pozorne, s bážňou, si ju zdvihol k ústam. Len čo sa chute dotkli jeho labužníckeho jazyka, slastne privrel oči. Chutilo božsky. Nebesky. Nadpozemsky. V živote nič lepšie nejedol.

Jej jemný smiech ho vrátil späť do reality. „Dobré?" spýtala sa.

Zmohol sa iba na zdĺhavé „Uhhmm".

„Máte nejakú predstavu, ako by sa dal môj dom dať do poriadku? Povedala vám Patsy, že nemám veľa peňazí?"

Matt nebol schopný zhovárať sa v tej chvíli o peniazoch, rovnako ako by ho od taniera neodtrhlo ani stádo volov.

Po chvíľke, keď Bailey mlčala, odrazu zdvihol hlavu a videl, že sa naňho usmieva. Sama takmer nič nejedia. „Ešte vám priložím, ak chcete."

„Prepáčte," začal, Ja len..." Hľadal vhodné slová, ktorými by ospravedlnil fakt, že hltal, akoby týždeň nič nejedol.

„Máte už po krk vyprážanej ryby, hranolčekov a pizze?" spýtala sa jemne.

Iba prikývol a pokračoval v jedení.

Bailey položila poloprázdny tanier na obrus, oprela sa dozadu o ruky a zadívala sa do obrovskej koruny nad sebou. „Je to morušový strom," povedala. „Veľmi starý. Vedeli ste, že moruše zarodia, aj keď majú trebárs päťsto rokov? Sú to skutočné ženy. Teda, keď dokážu rodiť aj v takom vysokom veku."

Už mal takmer prázdny tanier, keď znova zdvihol zrak a uprel ho na ňu. Chcela mu tým niečo naznačiť? „Predtým ste vraveli, že sa vám dnes stalo niečo veselé."

„Ach," mávla rukou. „To nič nieje, naozaj. Ja len..."

„No tak, povedzte mi to," nabádal ju. „Aspoň s niekým sa môžem baviť o inom než len o práci."

„Ja..." začala, ale ešte stále sa zdalo, že sa nerozhodla, či sa s ním o svoj zážitok podelí.

Matt úplne chápal jej váhanie. Bola vdova, dokonca veľmi čerstvá, podľa toho, čo vravela Patsy, a od jeho rozvodu tiež ubehlo len pár mesiacov. Manželstvo síce nestálo za veľa, ale aspoň vedel, aké to je, podeliť sa s niekým aj o tie najtriviálnejšie veci, ktoré človek dennodenne prežíva. Sfúknuté koleso na aute nie je nič výnimočné, ale ak sa nemáte komu postávať...

Nereagoval a dúfal, že jeho mlčanie ju prinúti hovoriť.

„Uvedomujete si, ako sa život človeka môže z minúty na minútu zmeniť?" spýtala sa po chvíli.

„Hej," vydýchol Matt a jeho odpoveď bola plná emócií. Samozrejme, že si to uvedomoval. „Viem."

„Dnes ráno som sa zobudila a cítila som... áno, cítila som sa príšerne bezmocná. Manžel mi zanechal tento dom aj s pozemkom. Človek by čakal, že bude čistý a zariadený. Opak je pravda. Som sama a musím sa o seba postarať. Lenže ja nič poriadne neviem."

Mattovi zabehlo a rozkašľal sa. Do očí sa mu natlačili slzy, ale vidličkou ukázal na svoj už takmer prázdny tanier.

„Dobre, viem teda variť," pripustila Bailey. „Mala som výborných učiteľov, ale čo s tým?" Matt chcel oponovať, ale ona rázne zodvihla ruku. „Áno, mohla by som si otvoriť reštauráciu, ale to je tá najposlednejšia vec na celom svete, po ktorej túžim. Variť to isté stále dokola, dohliadať na zamestnancov a trápiť sa s hosťami. Nie, to nie je nič pre mňa."

„Tak čo potom?" spýtal sa a kúskom kôrky povytieral tanier.

Bailey k nemu posunula svoj a pohľadom sa ho opýtala, či si ešte nedá. „Dnes som sa vybrala do tých veľkých potravín na rohu. Potom som sa stratila, lebo z obchodu som zabočila doľava."

„Naozaj?" povedal, a keď prikývla, vzal jej tanier z ruky. „A čo sa stalo v obchode?"

„Nuž, mám pocit, že som na to prišla. Na to, čo by som mohla robiť. Rada konzervujem potraviny. Vlastne mám na mysli zaváranie, chápete?"

Matt pokýval hlavou. Konečne sa najedol a mohol ju pozorne počúvať.

„Jimmie - to bol môj manžel - mi vravieval, že sa vlastne snažím zakonzervovať čas. Aby zostal stáť a neubiehal ako voda."

Pozrela naňho s očakávaním, že niečo povie, ale Matt mlčal. Nemal ani potuchy, čo by mal na to odpovedať.

„Takže, len čo som vošla do obchodu, zbadala som vysvietený nápis Zaváraniny. Regály boli plné džemov v malých zatváracích pohároch, ktoré stáli sedem dolárov. Pomyslela som si, že za takú cenu by som dokázala uvariť oveľa chutnejší džem. A vtedy ma trklo! Mohla by som predávať vlastné zaváraniny."

„Celkom sa mi ten nápad pozdáva," poznamenal Matt a vyčistil tanier do poslednej omrvinky. „Viete niečo o podnikaní?"

„Vôbec nič. Ale na začiatok som myslela na niečo jednoduchšie. Napríklad objednávky poštou alebo diskontný predaj. Vy náhodou nemáte skúsenosti s predajom lekvárov?"

„Uhádli ste."

„Hmmm," zamumlala sklamane, zaklonila hlavu a zahľadela sa do koruny moruše.

„Povedzte mi, čo bola tá smiešna vec, ktorá sa vám dnes stala?" vyzvedal a utrel si ruky do kockovanej červeno-bielej utierky.

Bailey sa usmiala. „Práve som si kládla do košíka vínny ocot na zaváranie, keď ku mne podišla akási žena a pošepkala mi, že by som ho tu nemala kupovať. Vraj ak potrebujem väčšie množstvo, mala by som zájsť do obchodu Cost Club. Povedala som jej, že som v meste nová a netuším, kde to je, tak odtrhla spodnú časť svojho nákupného zoznamu a nakreslila mi naň mapku. „Ovocie kupujte výlučne v stánkoch pri ceste," poradila mi ešte. „A jedajte sa. Nikdy nezaplaťte toľko, čo pýtajú. Tí farmári - a hlavne okolo Calburnu - by vás inak obrali aj o gate." Poďakovala som jej a ona..." Bailey sa odmlčala a očka jej zažiarili, „pohladkala ma po Aike a povedala: „To je v poriadku, moja drahá. Podľa prízvuku viem, že ste zo severu, a títo ľudia sú zvyčajne mimo domova úplne bezradní. Vy vyzeráte ako milé dievča, preto som vám rada pomohla."

Obaja sa úprimne rozosmiali.

„Najlepšie na tom všetkom je, že som vyrastala v Kentucky," povedala Bailey cez smiech.

„To by som nepovedal," poznamenal Matt zamyslene, ale Bailey neodpovedala, iba sa dívala na mohutný strom. „Mali ste dobrých učiteľov?" nabádal ju zvedavo.

„Vino!" zvolala zrazu a vyskočila. „Aká som zlá hostiteľka! Nepriniesla som nič na pitie a pritom mám v chladničke fľašu skvelého chardonay." Než Matt stihol žmurknúť, zmizla v dome.

„Zaujímavé," zašomral, vstal a povystieral sa. Vždy sa jej podarí úžasným spôsobom vyhnúť odpovediam na osobné otázky.

O niekoľko minút vyšla von s dvoma pohármi vychladeného vína. „Mám aj broskyňový koláč, ak by ste mali chuť."

Matt sa musel neskutočne ovládať, aby nezvrieskol Áno! Na tvári si však ponechal masku ľahostajnosti, vzal si víno a zadíval sa pomedzi morušové konáre. „Toto miesto bolo roky opustené, ale teraz vyzerá celkom inak ako v časoch, keď sme sa tu s bratom hrávali."

„Áno," prikývla Bailey, postavila sa vedľa neho, ale nie príliš blízko, a usrkávala lahodný nápoj. „Robotníci urobili kus práce. Netušila som, ako sa s tým všetkým popasujem, ale výsledok je úžasný." Pozrela naňho, a keď zbadala, že sa spýtaťo díva, usmiala sa. „Chcete sa prejsť?"

„Veľmi rád," priznal.

„Prvýkrát som toto miesto videla pred dvoma dňami, takže ho asi budete poznať lepšie, ale môžem vám ukázať, kde sa pracovalo."

„Vedzte ma," povedal a očami jej blúdil po postave. Štíhla a elegantná, pomyslel si. Bola dobre stavaná, to nemohol poprieť, a vyzerala tak, ako to už poznal od svojej bývalej manželky a jej priateľiek: pestovane. Bol si istý, že táto žena trávila v telocvičniach celé hodiny. Jej pokožku síce nevidel, ale bol by sa stavil o čokoľvek, že jemné masáže s exotickými olejmi sú súčasťou jej života rovnako ako jedenie alebo dýchanie. Alebo aspoň boli, poopravil sa v duchu.

Ticho ju pozoroval a ona ho sprevádzala po záhrade. O rastlinách toho vedela veľa. Rozprávala o popínavých aj kríčkových černiciach, o rôznych druhoch malín. „Každá z nich sa inak stepí," povedala a usmiala sa naňho.

Keby privrel oči a iba načúval jej hlasu, myslel by si, že sa zhovára so ženou farmára. Lenže ktorá farmárka dokáže uvariť jedlo, za ktoré by sa nehanbila ani štvorhviezdičková reštaurácia? Matt dobre poznal domácu kuchyňu, ktorej základom bolo pečené kurča, grilovaná ryba a šišky, ale ešte nikdy nejedol holubie mäso a zavárané hrozno.

Potom mu ukazovala rybník a rozprávala o japonskom druhu kapra, ktorý v ňom zimoval. Vraj bude musieť rozprestrieť siete, aby sa k nemu nedostali mývaly.

Na opačnej strane záhrady zasa hovorila o ríbezliach a egrešoch. Matt ani jedno, ani druhé nikdy nejedol.

Čím viac rozprávala, tým viac bol z nej zmätený. Občas čudne vyslovovala slová, akoby ani nepochádzala z Ameriky.

„To všetko ste sa naučili v Kentucky?" spýtal sa ticho a nasledoval ju poza stodolu k lesu, čo sa rozprestieral po pravej strane domu. „Vyrastali ste na farme?"

„Nie," odvetila. „Na predmestí. Pozrite sa. Nieje to krásne?"

Dívala sa na vyhorenú jamu na čistinke a Matt si uvedomil, že mu opäť neodpovedala na otázku.

Otočil sa a na perách mu zaihral úsmev. „Raz v noci sme s bratom skoro zapálili les."

„Povedzte mi o tom," nabádala ho.

„Niet o čom, bol to len hlúpy detský výmysel. Nazbierali sme popadané drevo, poliali ho nejakou horľavinou a hodili sme naň niekoľko horiacich zápaliek. V tom momente nastal obrovský výbuch." Pri tej spomienke pokrútil hlavou. „Čudujem sa, že sme vyviazli so zdravou kožou. Keby vtedy nezačalo pršať, neviem, čo by sa stalo."

„Vaši rodičia sa asi veľmi hnevali, však?"

„Mama sa o tom nikdy nedozvedela. Pracovala do noci, takže sme väčšinu detstva trávili vonku ako samorasty." Stíchol a čakal, že mu položí otázku, ktorú sa pýtal každý, ale keď mlčala, pokračoval. „Otec od nás odišiel, keď som mal päť a Riek tri roky."

„To mi je ľúto," dvihla zrak, ale Matt sa odvrátil, aby nevidela výraz na jeho tvári.

„Bolo to dávno. A čo vaši rodičia?"

Bailey vykročila späť k domu. „Otec umrel, keď som mala štrnásť, mama minulý rok. Mám už iba sestru."

„V Kentucky?"

„Áno." Jej strohá odpoveď znamenala, že nestrpí nijaké ďalšie otázky.

Matt sa však nemienil dať odradiť. „Ak ste nevyrastali na farme, kde ste sa potom toľko naučili o záhrade?"

Obrátila sa k nemu a otvorila ústa, ale vydral sa z nich iba ťažký vzdych. „Vari sa každý v tomto meste tak nehanebne víta v súkromí druhých ľudí?"

„Veru áno," povedal Matt veselo. „Každý vie všetko o každom. V meste nežije jediné dieťa, ktoré by nepoznalo čo len najmenší detail z môjho života."

Bailey sa zasmiala. „Napríklad o fíflene, s ktorou ste sa oženili?"

„To je Patsina verzia. Stretla sa s Cassandrou len raz a tá ju ignorovala. Patsy sa pomstila tým, že všade rozchýrila, akú bezduchú krásku som si vzal za manželku."

„A aká je teda pravda?"

Matt sa pousmial. „Opustila ma a to znamená, že nebola príliš bystrá."

Bailey naklonila hlavu nabok. „Neodpovedali ste na moju otázku."

„Zásah!" odvetil s úsmevom. „Čo keby sme si dali ten broskyňový koláč? Už mi tečú slinky."

„Mali by ste si ich strážiť, inak stučniete."

„Čo už vy môžete vedieť o tučnote?" spýtal sa.

„Nič." V modrých očiach jej poskakovali nezbedné ohníčky. „Neviem nič o diétach, o nekonečných hodinách strávených cvičením, o trápení sa hladom bez toho, aby vám ubudol čo len gram tuku. Neviem nič o tom, aké je byť tučný."

So smiechom vošla do domu a Matt za ňou. O niekoľko minút sa usadil na stoličku za jedálenským stolom a vložil si do úst kúsok koláča. „Čo..." začal, ale nebol schopný dopovedať.

„Aha, chcete vedieť, prečo je úplne iný ako všetky broskyňové koláče, ktoré ste doteraz jedli?"

Matt sa zmohol iba na chabé prikývnutie.

„Čerešne a vanilka. Stačí trochu pridať a chuť broskyň sa úžasne zvýrazní. Okrem toho dávam do cesta drvené mandle."

Musel sa držať, aby mu od slasti nevyhĺkli do očí slzy. Ukázal vidličkou na tanier a s plnými ústami zamumlal: „Kde? Ako?"

Bailey sa zadívala na svoje ruky, zložené na stole. Vedľa nich stál poloprázdny pohár s vínom. Uvažovala, ako a koľko mu prezradí. „Môj manžel mal kuchára a záhradníka a s oboma som strávila veľa času," prehovorila po chvíli. „Od nich som sa učila."

Cítil, že mu hovorí len jedno percento pravdy, ale aj to bolo lepšie než nič.

Už mal v sebe viac ako polovicu koláča, keď dostal nápad. Nápad s veľkým N. Bailey ticho sedela oproti nemu a dívala sa na hneďú stenu po svojej pravici. Matt sa takmer neudržel a prezradil jej, že za ňou sa skrýva veľký kozub.

„Tak čo si myslíte o dome?" spýtal sa namiesto toho.

Spozoroval, ako si uľahčené vydýchla, že sa prestal vypytovať na jej minulosť.

„Je príšerný," vzdychla si. „Keď som sa dozvedela, že mi Jimmie zanechal farmu, predstavovala som si niečo milé, s kozubom a veľkou verandou, na ktorej sú ťažké drevené stoličky. V skutočnosti som zdedila túto barabizňu s dvadsiatimi spálňami a rovnakým počtom kúpeľní. Videli ste už niekedy niečo také odpudivé?"

Matt vyprázdnil ďalší tanier, poutieral si ústa, dopil posledný dúšok vína a vstal. „Idem si vziať do auta nejaké nástroje a potom vám niečo ukážem, dobre?"

„Fajn," povedala, ale v tvári mala zmätok.

Matt vyšiel von a po ceste kráčal k autu. Povedal si, že musí byť opatrný a nesprávať sa unáhle. Má iba jedinú šancu, a ak ju teraz zahodí, trpkosť oľutuje. Vytiahol z kufru sochor, ale pri nedávnej spomienke privrel oči. Predstavil si Patsíne fašírky a vedľa nich holubie mäso a broskyňový koláč tej ženy. S čerešňami a drvenými mandľami. S výrazom neotrasiteľnej vážnosti, akoby práve stál tvárou v tvár tej najvýznamnejšej chvíli svojho života, si opásal opasok s náradím, vzal do ruky sochor a vrátil sa do domu.

Len čo vošiel dnu, všimol si, že tanieri zo stola zmizli. Chvíľu postál pri dverách do kuchyne a pozoroval Bailey, ako dáva do chladničky veľký hrniec džemu. „Hotovo?" spýtal sa a ona sa za ním pobrala k vchodovým dverám.

„Keď som študoval architektúru, v zadaní tretieho ročníka bol projekt domu. Urobil som si papierový model podľa vašej farmy. Pôdorys musel zostať zachovaný, vnútro sa malo zmeniť." Klakol si na zem a rukou prešiel po drevenom obložení. Jediným svetlom v tmavej miestnosti bolo to, ktoré prenikalo zvonku. „Boli Vianoce a chcel som, aby Patsy s Rickom mali trochu súkromia, preto som tu strávil veľa času. Všetko som si obzeral a premeriaval a pomaly mi dochádzalo, ako dom vyzerá v skutočnosti. Zistil som, že toto obloženie," povedal a zhnusené sa zaškľabil, „sem dali dlho potom, ako dom postavili, takže som ho začal trochu skúmať. Vyťahoval som dosky zo stien, pozeral som pod ne a znova som ich pribíjal na pôvodné miesto. Áno, tuje to," potešil sa a nahmatával veľkú škáru medzi doskami. Vsunul do nej sochor a pozrel na Bailey. „Nevadí?"

„S obložením si môžete robiť, čo chcete," zvolala srdečne a potom uskočila nabok, lebo kus obloženia vypadol zo steny s veľkým rachotom. Matt ho oprel o vedľajšiu stenu a otočil sa k nej s triumfálnym úsmevom na perách. Bailey však iba nechápavo hľadela na zadnú časť obloženia z vedľajšej izby.

„Vy to nevidíte," povedal sklamané.

„Prepáčte," odvetila skrúšene.

„Pozrite sa sem," ukázal na niečo, čo vyzeralo ako podpera alebo stĺp.

„Aha," zamrmlala pomaly.

Zdvihol nohu a prudko kopol do tenkého obloženia, ktoré sa s rachotom zrútilo do prázdnej spálne na druhej strane. Potom sa k nej znova obrátil s výrazom A teraz?

„Z dvoch izieb jedna," poznamenala. „Pekné."

Matt položil dlaň na kus zvislého dreva, čo sa pred nimi vypínal. „Viete, čo to je?"

„Nejaký stĺp, alebo čo."

„Výborne," usmial sa. „Aké stavby mávajú takéto stĺpy?"

„Vtáčie búdky?"

Matt sa zasmial. „Rozmýšľajte vo väčšom meradle. Mohlo by to byť niečo s veľkými, ťažkými stoličkami."

„Ach!" zvolala Bailey. „Ach! Veranda!"

„Presne tak."

„To znamená,..."

„Uhm. Toto všetko je veranda. Tiahne sa asi do štvrtiny domu v tvare L. Nejaký domáci majster ju prikryl a z priestoru, ktorý vznikol, postavil vstupnú halu, dve izby a kúpeľňu."

„Hnusnú kúpeľňu," doplnila ho Bailey.

„Ak strhnete tieto steny, pridáte o izby, ale získate krásnu verandu."

Matt sa úľubou díval, ako ju jeho odhalenie ohromilo. Odvrátil sa, aby skryl úsmev, a potom sa pohol späť do obývačky. Bailey poslušne cupkala za ním.

Časť dlhšej steny vyčnievala asi tri stopy do izby. „Zostaňte vzadu a zakryte si oči. Toto bude horšie," prikázal jej. Zakvačil sochor do škáry, ale potom sa zháčil. „Radšej to nechám tak. Všetok prach sadne na váš nábytok."

„To nič. Mám vysávač," povedala rýchlo, zacúvala dozadu a prikryla si oči dlaňami. V momente, keď začula hrmot, ich zase otvorila. Matt zachytil obloženie, aby nespadlo na zem, ale za ním nasledoval kúdol prachu. Keď sa usadil, Bailey v diere uvidela kamene.

„Nie je to kozub?" spýtala sa ticho, kým Matt opieral dosky o stenu.

„Presne tak. Kozub. Vyrobený z čistého kameňa." Strčil dnu hlavu a pozrel hore do komína. „Myslím, že nebude problém sfunkčniť ho."

„A vy by ste to vedeli? Opravili by ste ho? A verandu?"

Bailey bola rozrušená, akoby jej práve povedal, že dokáže vzkriesiť mŕtveho. „Iste," odvetil tónom, akoby to bola tá najľahšia vec na svete. Nemal v úmysle hovoriť jej o búraní a prehnutých hradách nad ich hlavami, o červotočoch či hnilobe. Usúdil, že v tejto chvíli by nebolo vhodné spomenúť ani staré známe bzučanie, ktoré sa z času na čas ozývalo z komína.

Navonok celkom pokojne, no s vnútornou horúčkovitosťou vzal obloženie, vrátil ho na pôvodné mieste pred kozub a niekoľkými rýchlymi pohybmi kladiva ho pribil späť. Už takmer cítil štípance rozzúrených včiel alebo ôs, ktoré sa hnevali, že ich niekto vyrušil.

„Kuchyňa!" povedal hlasno a čo najrýchlejšie odkráčal od kozuba. „Vždy som si predstavoval, že by som strhol túto stenu, aby som z kuchyne a obývačky urobil jednu miestnosť. Páči sa vám žulová alebo radšej mramorová kuchynská doska?"

„Žulová?" zašepkala. „Mramorová?"

Matt sa znova otočil, aby zakryl úsmev, a potom ju previedol jednotlivými izbami, aby jej ukázal, kde treba vymeniť vodoinštaláciu.

„Ešte aj to viete?" spýtala sa prekvapene.

„Nie, ale kamarát zo strednej je inštalatér, takže by som ho mohol požiadať o malú službičku." Páčil sa mu nábytok, ktorý si dala do spálne. Vyvolával v ňom pocit domova, ktorý mal tak rád. Patsy zbožňovala nábytok lesknúci sa ako zrkadlo a jeho bývalá žena milovala starožitnosti, čo boli také drahé, až sa ich človek bál používať.

Stále niečo rozprával, kým prechádzali ďalšími dvoma izbami a kúpeľňou. Zdalo sa, že Bailey si ani nevšimla, že sa v nich zdržali trochu dlhšie. Obzeral si steny v kúpeľni a uvažoval, ako by presunul dvere, aby do nej mala Bailey súkromný vchod priamo zo spálne. V Patsinom dome sa o kúpeľňu delil s jej dvoma lajdáckymi synmi. Každé ráno riskoval úraz, keď preskakoval mokré uteráky a spodky, ktoré ležali po zemi. Patsy mala teóriu, že to nie je jej kúpeľňa, ani do nej nechodí, preto ju odmieta upratovať. Za posledných šesť mesiacov ju teda každé sobotné dopoludnie drhol Matt.

„Prosím?" povedal trochu neprítomné a stále túžobne hľadel okolo seba. Kúpeľňa naozaj vyzerala hrozne, ale aspoň ju neokupovali dvaja neporiadni tínedžeri.

„Pýtala som sa na podkrovie."

„Ach áno," povedal a pomaly stúpал hore. Na treťom schode sa zachytil zábradlia. Bolo to nepríjemné, lebo schod nebol práve najstabilnejší. „Treba ho vymeniť," prehodil cez plece. Na vrchole schodiska zastal a musel sa zhlboka nadýchnuť, kým vkročil do podkrovia. Svoju mladšiemu bratovi kedysi nahovoril, že hore straší. Pravda však bola taká, že si chcel podkrovie nechať len pre seba. Priestor pod strechou starého hanleyovského domu sa stal v časoch detstva Mattovou svätynou. Sem mohol ujsť, keď naňho doľahla ťažoba života.

„Nie je vám nič?" spýtala sa Bailey a uprene ho pozorovala.

„Nie, som v poriadku," odvetil živo. „Len som sa pokúšal rozpomenúť, aké nebezpečenstvo tu hrozí. Zdá sa mi, že dlážku za tamtým zábradlím sem dali iba nedávno. Mám pocit, že tam bol otvorený výhľad do izby pod nami, ale niekto otvor prikryl doskami a z priestoru vznikla izba. Možno..."

„Nie!" zvriskla odrazu Bailey. „Nestúpajte tam!"

Pozrel na ňu a v tvári mala rozpaky.

„Asi si myslíte, že mi šibe, ale mám z toho zlý pocit. Ani upratovacej čate som sem nedovolila vkročiť. Viem, je to bláznivé, ale..." nedopovedala, iba mykla plecami.

„Tak sa na to pozrime," zohol sa Matt a dlaňami začal skúmať preglejkové dosky. Odstránil tri dosky, po chvíli sa zodvihol a uznanlivo povedal: „Dobrý inštinkt. Človek, ktorý robil túto povalu, nemal o stavebníctve ani šajnu. To ju rovno mohol poskladať z léga."

Bailey pristúpila bližšie a s bázňou nazrela do diery, ktorú odkryl. Dlážkové nosníky sa vzájomne ledva dotýkali, a hoci nebola odborníčka, vedela, že by neuniesli takmer nijakú záťaž.

„Keby na to niekto stúpil," pozrel na ňu Matt a pokračoval: „prepadol by sa rovno dolu. Stíšil hlas. „Často mávate takéto zlé predtuchy?"

„Nie, často nie," priznala. „Ale niekedy... nie, budete si myslieť, že som hlúpa."

„Ani náhodou."

„Niekedy presne viem, kedy je niečo zlé alebo dobré. Nemyslím, že by som poznala budúcnosť, ale mávam nutkanie: toto urob, toto nerob. Asi je to tak, ako ste povedali: inštinkt."

„Tak či onak, je to skvelá vec." Odrazu si uvedomili, že na krajinu sadá súmrak a v podkroví sa začína stmievať.

Bailey sa pustila nazad dolu schodmi a Matt za ňou. Na chvíľu ešte zastal na schodisku a rozhliadol sa po priestore. Predstavil si v ňom hneď pri stene svoj stôl s počítačom. Pod oknom by stála kresliaca doska, a keby si postavil vyvýšenú plošinu, mohol by spoza stola vidieť cez okná von a pozorovať, ako v záhrade dozrieva ovocie, z ktorého ona varí džem a plní ho do zaváracích pohárov. Mohol by...

„Vidíte tam ešte niečo?" zvolala naňho Bailey z prízemia.

„Nie," odvetil, obrátil sa a zišiel dolu.

Len čo sa znova ocitli v obývačke, už mu neponúkla, aby sa posadil, nespýtala sa, či si nedá niečo na jedenie alebo na pitie, dokonca sa ani sama neposadila. Bolo mu jasné, že prišiel čas ukončiť návštevu. Okrem toho, hodiny dávno odbili deväť a určite mala ešte nejakú prácu.

Lenže aj on. Preto zostal stáť a čakal na jej odpoveď.

„Dobre," povedala a pohla sa k vchodovým dverám. „Naj-mem si vás. Urobte mi ponuku. Potrebujem vedieť, či si vás môžem dovoliť. Viete, očakávam množstvo ďalších výdavkov a..." Neprítomné sa zadívala do kuchyne a mykla plecami.

Práve prišla tvoja šanca, Longacre, pomyslel si. Teraz alebo nikdy. „Mám jeden návrh."

Bailey podvedome ustúpila dozadu a Matt v tej istej chvíli oľutoval neopatrný výber slov.

„Obchodný, aby som bol presný," dodal rýchlo, ale napätie v jej tele nepovolilo. „Prosím," povedal pokojne, „nemohli by sme si sadnúť a pohovárať sa o ňom?"

Pohol sa ku gauču, ale Bailey zostala stáť na mieste a obozretne ho pozorovala. Posadil sa, zhlboka sa nadýchol a pozrel jej do očí. „Nemám kde bývať a vy máte kopec voľných spální, tak som si myslel, že by som si od vás jednu prenajal. Cez víkendy by som dával dom do poriadku a zaúčtoval by som si iba materiál."

„Aha," povedala, ale uhýbala pohľadom. Prešla okolo gauča a posadila sa na najvzdialenejšiu stoličku. „Prečo sa chcete presťahovať práve do môjho domu? Som si istá, že v Calburne žije viac ľudí, ktorí majú voľné izby."

„To je pravda, ale..." vykryvil pery, „nepodávajú také vynikajúce jedlo a majú plný dom detí, ktoré ma privádzajú do šialenstva, a... Prosím vás, neurazte sa, ale existuje niečo, čo sa mi na vás páči, niečo pokojné a vyrovnané. Nevyzeráte ako žena, ktorá ľahko podlieha hystérii."

„Nie," odvetila Bailey pomaly. „Museli by ste sa veľmi usilovať, aby ste ma vytočili do nepríčetnosti." Na chvíľku sa zapozerala na svoje ruky. „Takže, uhm, koľko miesta by ste zabrali, keby ste sa sem nasťahovali?"

„Vzal by som si väčšiu izbu vzadu a zelenú kúpeľňu," povedal rýchlo, „a časť podkrovia ako kanceláriu. Cez víkendy sa totiž venujem účtovníctvu."

„Budete robiť účtovníctvo a zároveň moju verandu?"

„Presne tak. Verandu a kozub. A tiež kuchyňu. Kuchyňu určite."

„A čo strava?" spýtala sa.

„Myslím, že vy viete variť."

„Nie, myslela som na to, kto bude platiť za jedlo. Sám zjete dosť veľa. A čo v prípade, že vám prídu hostia? Kto to zaplatí?"

„V potravinách v Calburne mám otvorený účet. Ak nakúpите tam, pôjde útrata na mňa. Zdá sa vám to dostatočne spravodlivé?"

„A čo ak budú potraviny z mojej záhrady alebo stánku pri ceste? A čo Cost Club?"

Matt zmätene zažmurkal. Keď vyrukoval s nápadom nast'ahovať sa do domu, myslel si, že sa Bailey bude báť najmä toho, aby sa na ňu raz v noci nevrhol. „Chcete mi tým povedať, že by som mal platiť za ubytovanie aj stravu?"

„Povedala by som tak... šesťsto za mesiac plus potraviny."

„Čo?" zvolal. „To je ohavné!" Postavil sa z pohovky a pritom ju kútikom oka sledoval, ale Bailey ani na moment nezaváhala a ďalej pokojne sedela na stoličke.

„Keby ste si vzali izbu v moteli," poznamenala, „vyšlo by vás to ešte viac, dokonca bez stravy, a variť by ste museli sám. To znamená, že ak mienite bývať u mňa, kuchárske služby budete mať zdarma. Tie sa vyrovnajú vašim stolárskym prácam, najmä ak ich budete kombinovať s účtovníctvom. Z toho mi vychádza, že šesť stoviek za mesiac je veľmi slušná ponuka," zakončila zamyslene.

„Asi si Calburn mýlite s nejakým veľkým mestom. Tu sú ceny oveľa nižšie," oponoval.

Bailey sa oprela dozadu a prekrížila si ruky na prsiach. „Berte, alebo nechajte tak."

„Beriem, ale vôbec sa mi to nepáči," zamračil sa Matt.

„Výborne. Sme dohodnutí. Potrebujete niečo podpísať?"

„Predpokladám, že stisk rúk celkom postačí," povedal a usmial sa na ňu. „Ak mi, samozrejme, nechcete zaúčtovať aj to."

„Neviem. Mala by som?"

Matt sa zasmial. „Nie," vystrel k nej ruku. Bailey spravila to isté. Matt chvíľu podržal jej ruku v dlani a zadíval sa jej do očí.

Uhla prvá, vymanila sa z jeho zovretia a prešla k dverám.

Matt sa pustil za ňou a vyšiel von. „Presťahujem sa zajtra, ak vám to neprekáža."

„Vôbec nie," odvetila, ale potom zaváhala. „Dúfam, že nechcete... no, viete. Totiž, nemyslím si, že som už pripravená na..."

„Sex?" spýtal sa bez okolkov.

„Ach nie!" zasmiala sa. „To je v poriadku. Mala som na mysli nejaký románik, ktorý práve teraz vôbec nepotrebujem. Rada by som zistila, či sa dokážem o seba postarať, skôr než sa dám znova dokopy s nejakým mužom - ak vôbec. Okrem toho vyžadujem súkromie. Veľa súkromia. Chápete?"

„Asi hej," ozval sa váhavo. „Sex je v poriadku, ale inak sa mám držať vzadu. Dobre som pochopil?"

„Asi," povedala, usmiala sa naňho a začala zatvárať dvere. „Ale aby bolo jasné: ak budeme spolu spávať, vaše nájomné sa strojnásobí," dokončila a potichu zavrela.

Matt so smiechom prešiel po príjazdovej ceste k svojmu autu, nasadol a na chvíľu sa oprel o sedadlo. Ešte stále nemohol uveriť, aké veľké šťastie ho postretlo. Konečne vypadne z Patsinho domu!

Naštartoval a stále sa usmieval. A keby len to! Bude bývať so ženou, ktorá vie variť a vyzná sa vo všetkých prácach okolo domu a domácnosti. Toľko šťastia naraz!

Vyšiel na asfaltku smerujúcu do mesta a dúfal, že Bailey nikdy nezistí, že Patsy mu účtovala sedemstopäťdesiat dolárov za mesiac plus potraviny na jeden týždeň pre celú domácnosť, ktorá pozostávala z piatich dospelých ľudí.

KAPITOLA 7

Bailey sa v nasledujúce ráno prebudila až tesne pred ôsmou, čo bolo na jej pomery dosť neskoro, treba však povedať, že hodiny odbili tri ráno, keď konečne zaliezla do postele. Matt odišiel a na dom sa spustila samota. V jeho prítomnosti bol odrazu plný tých nádherných vecí, ktoré len nedávno stratila. Súchla sa pod perinu, ale nemohla zaspáť, preto vstala, natiahla na seba tričko, plátenné nohavice a odšuchtala sa do kuchyne.

Uvarila si čaj, posadila sa do jedálne a hodnú chvíľu civela na stenu, za ktorou sa ukrýval starý kozub. Odrazu začula vonku akési zvuky, pozrela sa na dvere a čakala, že nimi vojde Jimmie. Vtedy si uvedomila, že musí niečo robiť, inak sa utopí v slzách.

Chladničku mala plnú hrncov s džemom, ktorý bolo treba znova prehriať a naplniť do pohárov, na zemi pri stene ležali debničky s jahodami, čo kúpila v stánku pri ceste. V chladničke čakali vrecká so slivkami, veľká škatuľa černíc, obrovské papierové vrece plné čerešní a police naspodku sa len tak prehýbali pod ťarchou čerstvej zeleniny.

Buď budeš smokliť, alebo urobíš niečo zmysluplné, povedala si nahlas, obula si tenisky a okolo pásu uviazala zásteru. Vyložila na stôl debničky s jahodami, pohľadala medzi náradím na zaváranie zátkovač fliaš a pustila sa do práce. Phillip jej poslal chlapa, ktorý na strechu namontoval káblovú televíziu, zapla si teda dokumentárny kanál a na nič nemyslela.

Takže teraz, ráno, zívajúc zliezla z postele, obliekla sa a vošla do kuchyne, aby si obzrela svoje dielo: fľaše s černicovým likérom, čerešňovým nápojom, poháre s jahodovým džemom, pikantnou zmesou zo zelených paradajok, s nakladanými uhorkami, jahodovým kompótom, slivkovým lekvárom a so zaváranými slivkami stáli v radoch ako pestrofarební vojaci. Na okennej rímse sa povalovala škatuľa s receptmi, ktorú našla v komore, a nevedela sa dočkať, kedy ju otvorí. Nanešťastie sa ukázalo, že v sebe ukrývala len niekoľko základných receptov na úpravu mäsa a hydiny. Nakoniec to nebol taký významný nález, ako Bailey dúfala.

Keď včera sterilizovala prvé poháre so zaváraninami a v ďalšom hrnci vyvárala vrchnáky, zdalo sa jej, že na samotnú prácu zostalo v kuchyni veľmi málo miesta. Preto sa rozhodla, že sa rozloží na stole v obývačke, a rozprestrela naň niekoľko čistých kuchynských utierok.

Najprv rozmixovala černice s cukrom a uložila ich do mierne predhriatej rúry. Ak mal cukor do seba nasat' čo najviac šťavy z ovocia, musela ho udržiavať v stabilnej teplote, trochu vyššej, než bola v dome.

Potom popreberala jahody a rozdelila ich do dvoch misiek. Jedny, veľké a tvrdé, boli určené na kompót, druhé, mäkké a prezreté, zasa na džem. Kým sa varili, popichala slivky hrubou ihlou na plátanie, vysypala ich do hrnca, zaliala jablčným muštom, koncentrovanou jablkovou šťavou, posypala klinčekmi, novým korením, d'umbierom, bobkovým listom a postavila na sporák.

Na malý vychladený tanierik naliala za lyžicu džemu, aby zistila, či dostatočne stuhne, a keď bola s výsledkom spokojná, rozhodla sa ho plniť do pohárov. Na stôl v obývačke odviekla obrovský zavárací hrniec plný vriacej vody. Aby sa poháre dobre a nepriedušne uzavreli, musela ich udržiavať v teple a čistote. Na okraji pohára nesmela zostať ani kvapka džemu, inak by sa vrchnák neprichytil, ba čo horšie, do zaváraniny by sa mohli dostať skazonosné baktérie.

Prvé prišli na rad slivky. Popichané ovocie natlačila do tucta horúcich sterilných pohárov a potom do nich cez obrovský oceľový lievik naliala precedenú jablkovú zmes. Okraj na každom pohári dôkladne poutierala čistou handričkou, privrela vrchnákom, dobre ho uzavrela, poukladala zaváraniny na tácku a odniesla späť do kuchyne. Potom ich držiakom postupne naukladala do horúceho kúpeľa a nastavila teplotu, ktorá bola základom správnej sterilizácie.

Za slivkami nasledovali jahodový džem a jahodový kompót a za nimi džem, ktorý varila v predošlý deň.

Kým nakladala jahody do hrnca, v inom prevárila litrovú sklenenú dekoratívnu fľašu. Len čo ju vytiahla z vodného kúpeľa, naplnila ju popichanými čerešňami aj so stopkami, zasypala ich bielym cukrom a doplna doliala grappou, suchým talianskym brandy. Fľašu uzavrela umelohmotným uzáverom a poriadne zatiahla závit.

Trvalo jej asi hodinu, kým pokrájala zelené paradajky, ktoré tiež dostala v stánku pri ceste, cesnak a jablká na pikantnú zmes zo zeleniny, octu a korenia. Len čo bola zelenina nakrájaná, vysypala ju do hrnca s vínnym octom, pridala hrozienka, kajenské korenie, d'umbier a cesnak.

Očistené malé mrkvičky zmixovala s vínnym octom, cukrom, zelerovými semienkami, bielym korením, kôprom, horčičnými semienkami a bobkovým listom.

Medzitým cukor v rúre nasal šťavu z černíc. Bailey ju preliala do hrnca cez hustú utierku, potom ju pevne zviazala a konce prevesila na štyri nohy prevrátenej stoličky, ktorú položila sedadlom na stôl. Pod utierku podložila misku, do ktorej odkvapkávala zvyšná šťava z ovocia.

Keď mala zeleninovú zmes a mixovanú mrkvu v bezpečí dobre zasterilizovaných pohárov, odmerala si získanú černicovú šťavu, vliala do nej rovnaké množstvo džinu a spolu zavarila do čistých fliaš.

Až potom, keď všetko riadne označila a poumývaný riad na zaváranie odložila do komory, dovolila si odísť spať. Vtedy už bola taká unavená, že len čo si ľahla, v tom istom okamihu zaspala.

Bolo teda ráno a ona sa v duchu pýtala: Čo teraz? Včera v potravinách sa jej myšlienka o predaji vlastných zaváranín ohromne pozdávala. Ale v noci, keď horúčkovo pracovala, premýšľala o marketingu. Ako sa jej džemy dostanú k zákazníkovi? Väčšinou robievala približne šesť pohárov jedného druhu. Ak ich však bude chcieť predávať, budú to stovky, možno tisíce. A čo licencie na likéry? Čo bude musieť urobiť, aby mohla predávať čerešne v grappe?

Predtým, nech chcela čokoľvek na svete, stačilo, aby sa o tom zmienila Jimmiemu. On na všetko dohliadol sám, alebo niekoho poveril. Keď sa nadržanom dostala do postele, padol jej zrak na adresár, čo ležal na nočnom stolíku. Vedela, že v ňom nájde všetky Phillipove telefónne čísla, a nepochybovala o tom, že keby mu zavolała hoc i hneď, všetko by zariadil. Problém bol však v tom, že ešte nebola ochotná priznať si porážku.

Teraz sa dívala na svoje zaváraniny a nemala potuchy, čo ďalej. „Dopekla s tebou, James Manville!“ zvolala. „Prečo si mi to urobil? Ako mám žiť, keď neviem, čo robiť?“

Jej telo sa chvíľu chvelo hnevom, ale v tom istom momente sa otriasalo v plačlivých vzlykoch. Sklonila hlavu a oprela sa čelom o policu. Ach, Bože, ako jej chýbal! Túžila po zvuku jeho hlasu a po atmosfére, akú okolo nej vytvárala jeho prítomnosť. Chýbal jej pocit bezpečia a spôsob, akým spolu riešili problémy.

Túžila po milovaní. Včera, keď bol u nej Matt Longacre a hovorila o sexe, žartovala iba spolovice. Videla, ako sa bojí, že odmietne jeho návrh stať sa riadnym nájomníkom na farme. Videla jeho obavy, že sa bude správať ako nepoškvrnená panna a bude brániť svoj poklad. Nápad zbaviť sa hrôzy z osamelého života však pre ňu znamenal veľmi veľa. Celé roky sa zobúdzala v domoch plných ľudí. Hoci väčšina z nich tam iba pracovala, Bailey si medzi nimi našla ozajstných priateľov. Keď vošla do kuchyne, boli tam šéfkuchár a jeho pomocníci, ktorí jej vždy zaželeli dobré ráno. V záhradách obklopujúcich Jimmieho domy sa stretávala so záhradníkmi. Všade, kam prišla, boli živé bytosti.

Možno bol jej život s Jimmiem zvláštny, ale bol to jej živo[^], a kým mala Jimmieho po svojom boku, naplno si ho vychutnávala.

Teraz ju obklopovala iba nekonečná samota. Nemala sa s kým pozhovárať, poradiť. Milovať. Čosi jej našepkávalo, že by sa mala obliecť do čiernych šiat a ako kráľovná Viktória smútiť do konca života nad stratou manžela. Iný hlas v jej vnútri však chcel, aby sa znova smiala, radovala a možno aj šantila v posteli s mužom vedľa seba. Cesta od aktívneho sexu k ničomu bolela. Fyzicky bolela.

Pomaly vyšla z komory, posadila sa na schody pri zadnom vchode a pustila sa do misky s čerešňami.

„Zostali sme samy, dievča,“ povzdychla si ticho a pozrela na morušový strom. Konáre mal obsypané dozrievajúcimi plodmi. Od svojho anglického záhradníka sa naučila, že moruša je zo všetkých rastlín v záhrade ten najopatrnejší strom. Pokým nebolo nebezpečenstvo jarných mrazov nadobro zažehnané, nevypustila jediný nový list. „Vždy sledujte morušový strom,“ povedal jej. Ak začiatkom apríla vyhnal prvé púčiky, nastal čas zasadiť ročné rastliny. Ale ak prišiel máj a moruša zostala holá, rastliny bolo treba nechať v teple skleníka. Bolo to znamenie, že príjemné mrazy sa ešte vrátia.

Tak čo mám dnes robiť? pýtala sa v duchu. Zavariť viac ovocia? Nachystať viac zeleninovej pochúťky? Aj napriek tomu, že netušila, či a ako svoje výrobky predá?

Možno by sa mohla pokúsiť zistiť, o čo ju požiadal Jimmie vo svojom rozlúčkovom liste. Celé týždne, odkedy si ho prečítala prvýkrát, vždy, keď sa dívala na tie riadky, rozčuľovali ju. Zistiť pravdu o tom, čo sa stalo, Noštek. Urobíš to pre mňa?

Pravdu o čom? nechápala. Nemohol jej aspoň naznačiť, kde má začať? V Calburne volali farmu, ktorú jej zanechal, starý hanleyovský dom. Čo to malo spoločné s Jimmieho priezviskom Manville? Samozrejme, Jimmie mohol o svojom mene klamať. Zdalo sa, že vlastne klamal o všetkom, čo sa týkalo jeho detstva, tak prečo nie o mene?

Znova zdvihla zrak ku korune mohutnej moruše a oči sa jej rozšírili. V jednej veci sa však klamstvu nevyhol. Mal na tvári jazvu, ktorú si ukrýval pod hustými fúzmi a o ktorej vedela iba ona. Opýtala sa ho na ňu len jeden jediný raz, počas ich svadobnej noci, a to bolo aj jediný raz, čo sa na ňu skutočne nahneval. Nikdy viac ju pred ním nespomenula.

Táto spomienka v Bailey vzbudila nádej. Možno predsa len existovala možnosť, ako zistiť to, o čo ju Jimmie žiadal.

Vošla do domu, položila prázdnu misku do drezu a vzala si kabelku a kľúče od auta. Prišiel čas navštíviť Calburn.

Len čo otvorila dvere na aute, dostala nápad. Vbehla späť do domu a do prázdnej debničky od jahôd naukladala zaváraniny. Nič sa nemôže stať, ak dá ľuďom vedieť o svojich zručnostiach.

Ak by musela použiť iba jedno slovo, aby opísala Calburn, znelo by „vyľudnený.“ Alebo možno „opustený“.

Jej dom ležal asi štyri kilometre od križovatky, považovanej za centrum mesta. Po ceste tam prechádzala popri jednom prázdnom dome vedľa druhého. Boli tam obrovské farmárske domy s hlbokými verandami ukrytými za konármi stromov, veľkými ako raketové odpaľovacie rampy. Niektoré trávniky ľudia kosili, iné zarástli burinou a vysokou trávou. Kde-tu natrafila na obývanú usadlosť, ale väčšina z nich zívala prázdnotou.

„Čo sa tu, preboha, stalo?“ premýšľala nahlas. „Kam všetci odišli?“

Keď sa dostala na križovatku, zistila, že väčšina obchodov je opustená. Niektoré lákali zákazníkov poloprázdny výkladmi, iné, ktorých sláva dávno zapadla prachom, sa ukrývali za špinavé sklá výkladných skriň. Cez niekoľko z nich sa skvel žltý nápis Na prenájom.

Niečo tu však predsa len fungovalo. Bailey zbadala budovu, ktorá akoby sa skladala z dvoch: v jednej sídlila pošta a v druhej bistro. Oproti stálo starožitníctvo, ale tovar, ktorý zazrela za zaprášeným výkladom, bol skôr starý ako starožitný. Potom tam bol obchod s krmivom, v ktorom predávali aj náradie na farmu a potraviny. Pred ním stál regál s debničkami plnými zvädnutej zeleniny. Bailey si spomenula, ako sa s Mattom zhovárali o tom, kde by mohla nakupovať potraviny pre domácnosť.

Ďalej tu bola požičovňa videopások, v ktorej predávali aj zmrzlinu. Na konci ulice uvidela Opalin salón krásy.

Bailey ani chvíľu nezaváhala a zaparkovala auto na prázdne miesto rovno pred salónom. Vedela, že ak chce získať nejaké informácie, je na správnej adrese.

Keď otvorila dvere, zvonček nad nimi zacinkal, ale dievča sediace na otáčacej stoličke a chrumkajúce tabuľku čokolády sa neunúvalo ani len zodvihnúť zrak od tínedžerského časopisu. Malo odfarbené blond vlasy po lopatky s čiernymi korienkami vyrastajúcimi od hlavy, prepletené šnúrkami všakovakých farieb. Oči jej zvýrazňovala hrubá čierna linka, a hoci bol horúci deň, obliekla si veľký pletený sveter, ktorý zakrýval jej detské boky, a úzke čierne nohavice po kolená.

„Áno?“ lenivo otočila hlavu smerom k dverám, ale na Bailey ani nepozrela. „Chcete niečo?“

„Myslela som, že...“ Bailey zaváhala. Asi to nebol najlepší nápad. Vôbec nemala chuť zveriť svoje vlasy do opatery tohto dievčaťa.

„Čaria!“ ozval sa zozadu ženský hlas. „Pozri sa, kto to je.“

„Hej, mama,“ zaznela znudená odpoveď dievčaťa na stoličke. „Hneď.“

Bailey chcela povedať, že si to rozmyslela, ale skôr než sa nadýchla, spoza trochu priesvitného závesu sa vynorila ženská postava, a len čo uvidela Bailey, zdúpnela od laku.

„To ste vy,“ vydýchla žena po niekoľkých sekundách.

Na krátky moment sa Bailey vydesila. Uvedomila si, že žena spoznala, že je Lillian Manvillová, žena miliardára.

„Vy ste tá vdova, čo kúpila hanleyovský dom, však? A Matt Longacre sa k vám dnes sťahuje, všakže?“

Bailey sa usmiala a prikývla. Presne ako predpokladala: ak sa chce niečo dozvedieť, je na správnom mieste.

„Vstaň!“ zasyčala žena na dievča, ktoré na Bailey zízalo, akoby práve vystúpila z vesmírnej rakety, a dlhými prstami sa jej zaryla do ramena. „Maž do obchodu a dones niečo na pitie,“ prikázala jej. „Dajakú malinovku.“ Potom sa obrátila k Bailey. „Chcete sa dať nafarbiť? Alebo spraviť trvalú? Preliv? Alebo ostriať? Mimochodom, som Opál.“

„Vlastne ani nie,“ odvetila Bailey, „len som sa chcela...“ opýtať na pár vecí, dokončila už iba v duchu, lebo obe na ňu hľadeli tak uprene, že nemala to srdce sklamať ich. „Len by som potrebovala umyť a vyfúkať,“ počula svoj hlas. Žena uľahčené prešla k nej, chytila ju za ruku a takmer ju vtlačila do stoličky. Dievča sa medzitým natoľko spamätalo, že sa konečne pohlo zháňať malinovku pre nečakanú zákazničku.

Bailey vyšla zo salónu a zamierila rovno k svojmu autu. Sadla si za volant, naštartovala a ešte zamávala Opál a Carle, ktoré ju sledovali cez výklad.

S úsmevom prilepeným na tvári prešla celé mesto, ale keď zašla dosť ďaleko na perifériu, zaparkovala auto pod stromy a vypla motor. Prehrabala sa v kabelke, našla hrebeň a v tieni stromov, aby ju nik nevidel, sa prečesala. Tá ženská jej nakydala na hlavu skoro celé tužidlo! Potom svoj výtvor poriadne zalakovala sprejom a vysvetlila jej, že od toho prípravku sa ani vlások nepohne, nech by sa dialo čokoľvek.

Bailey sa oprela o kmeň stromu a privrela oči. Celá maškaráda trvala ledva hodinu, ale jej pripadala ako večnosť! Nekonečné otázky o jej manželstve, manželovi a detstve boli viac ako vyčerpávajúce. Využila všetku svoju energiu na to, aby klamala bez akéhokoľvek podozrenia a zároveň odpovedala tak, aby o sebe prezradila čo najmenej.

Keďže Opaline ústa sa ani na chvíľu nezastavili, vlastne si ani nevšimla, že Bailey toho veľa nenahovorila. Jej dcéra Čaria ju však pozorovala zo svojej stoličky a kde-tu na ňu vrhla podozrievavý pohľad, ktorým ju obviňovala z vyhýbavých odpovedí.

Bailey musela využiť všetku svoju lstivosť, aby z Opál vydolovala informácie, ktoré potrebovala, a to tak, aby na ňu nepadol ani tieň pochybností. Keďže Opál nemohla povedať nič, čo nechcela, aby o nej obyvatelia mesta vedeli, musela byť prešibaná a vytrvalá. „Tak veľmi sa mi páči v Calburne,“ povedala nevinne. Čaria jej venovala jeden zo svojich neveriacich pohľadov.

„Tu nie je veľa na videnie,“ poznamenala Opál a natáčala jej vlasy na okrúhlu kefu.

Bailey sa snažila zabudnúť na obraz Shirley Templeovej, ktorému sa začínala podobáť. „Som si istá, že mesto má fascinujúcu históriu.“

Opál prestala pracovať a uprene sa zahľadela do očí Baileinmu odrazu v zrkadle. „Nie ste tu kvôli Zlatej šestke, alebo hej?“ V jej hlase znelo nepriateľstvo a na tvári sa jej zračil hnev.

„Nemám ani poňatia, o čom hovoríte,“ priznala Bailey čestne, ale neodpustila si zvedavú otázku: „Čo je Zlatá šestka?“

„Pýcha Calburnu,“ odvetila Opál. „Presne tak.“ Potom okríkla svoju dcéru, keď Carla výsmešne odfrkla.

„Ale, povedzte mi o vašom manželovi,“ vyzvala ju Opál nečakane. Potom jej začala nakrúcať vlasy na malé natáčky tak silno, až jej vyhrkli slzy.

O niekoľko minút sedela Bailey pod sušiakom, keď okolo nej prešla Čaria a pohodlia jej kúsok papiera. Bailey ho zachytila a v nestráženej chvíli si ho zasunula do vrečka.

Teraz ho vytiahla a prečítala si odkaz. „Violet Honeycuttová vie o Calburne úplne všetko,“ stálo v ňom. „Býva v žltom dome na konci Red River Road.“ Pod týmito slovami bola nakreslená mapka a podľa nej Bailey zistila, že je neďaleko toho miesta.

Ešte raz si prečesala vlasy a s úsmevom sa vrátila do auta. Nech sa Čaria správala akokoľvek odpudivo, Bailey sa zapáčila.

Red River Road našla hneď na prvýkrát. Na konci ulice stál pekný malý domček, kedysi natretý nažltlo, s hnedými okennými rámami. Z cesty ho takmer nebolo vidieť, lebo ho ukrývali veľké vrby. Zabočila na príjazdovú cestu, a len čo zazrela širokú verandu s ťažkými drevenými stoličkami, do mysle sa jej tlačila otázka: Prečo si mi radšej nenechal niečo takéto, Jimmie?

Po schodoch vyšla k dverám, zaklopala, ale nik sa neozýval. „Haló?“ zavolala, ale nedostalo sa jej nijakej odpovede. Zišla z verandy a obišla dom. Vzadu sa nad hriadku so zeleninou skláňala staršia žena. Zdalo sa, že chce sadiť paradajkové sadenice. Bola to rozložitá žena oblečená do vyblednutej zástery s kvetovanou potlačou, na nohách mala gumené čižmy a na hlave slamený klobúk s nalomenou strieškou. Bailey jej veľmi nevidela do tváre, ale odhadovala, že má okolo päťdesiatky.

„Dobrý deň,“ pozdravila a žena sa otočila na zvuk jej hlasu. Ženinu tvár poznačili roky strávené na slnku, drogy a, ak sa nemýlila, aj alkohol. Prvé, čo jej zišlo na rozum, bolo „stará hipisáčka“.

„Odkiaľ ste prišli?“ spýtala sa žena, keď vystrela chrbát a premerala si ju od hlavy po päty. „Vyzeráte ako z módného žurnálu.“

Bailey mala chuť zaujať obranné postavenie, ale ešte pred pár mesiacmi by jej nikto nepovedal, že vyzerá ako z módného časopisu. „To som ja,“ rozprestrela ruky a pomaly sa otočila okolo vlastnej osi. „Najnovší model firmy Orvis-Norm.“

Žena sa zasmiala a Bailey zistila, že v jej úsmeve chýba niekoľko spodných zubov. „Čo pre vás môžem urobiť?“ spýtala sa.

Bailey neodpovedala, lebo jej pozornosť zaujali rastliny pri ženiných nohách. Neboli to paradajky, ale marihuana. „Nie je to protizákonné?“ spýtala sa ticho.

„Iba ak ste sebecká. Ja sa o ňu delím s calburnským šerifom, ktorý si myslí, že moja záhrada je krásna,“ povedala nenútena a s prižmúrenými očami pozrela na Bailey. „Nechcete ísť dnu a povedať mi, prečo ste merali cestu až sem?“

Bailey sa musela usmiať. Víkendy trávievala na miestach, kam sa dostávala lietadlom. Zdalo sa však, že na miestne pomery ísť do Red River Road znamenalo „merať cestu až sem“.

Nasledovala ženu na zasklenú verandu, kde mala práčku - starú aspoň sto rokov - a dve ošúchané valchy. V rohu bola hromada polámaného záhradného nábytku z prútia, určeného na spálenie. Bailey sa zazdalo, že niečo podobné iba nedávno videla v jednom z parížskych obchodov. Retro sa opäť stalo veľkou módou.

Vošli do kuchyne a Bailey by bola odprisahala, že miestnosť sa nemenila aspoň tridsať rokov. Linoleum na podlahe bolo na niekoľkých miestach celkom predraté, kuchynskú linku pokrývali vrstvy starej kolomaže a náterov. Pozdĺž steny stál obrovský smaltovaný kuchynský sporák s rúrou, do ktorej by sa zmestilo aj pol kravy.

Pod oknom bola smaltovaná výlevka s drevenými doskami po oboch stranách a kovová ochrana na stene, z ktorej trčali dva polohrdzavé kohútiky. Verná kópia tej, ktorú si kúpila do svojho domu.

„Vyzerá to tu strašne, čo? Samé haraburdy,“ usadila sa žena na stoličku, dokonalú napodobeninu, či vlastne predlohu tých, ktoré predávali v exkluzívnych amerických obchodoch s nábytkom.

„Vôbec nie,“ odvetila úprimne. „Toto sú originály toho, po čom dnes bažia v každej lepšej domácnosti.“

Žena sa zachichotala. „Ste poriadne prešibaná, ale aj tak vás asi budem mať rada. Podťte, sadnite si a povedzte mi, prečo ste prišli. Ak miesto toho nechcete radšej zavárať paradajky.“ Poslednú vetu povedala tak, akoby to bol ten najlepší vtip, aký kedy vyslovila. Predstava, že by tak mestský vyzerajúci človek ako Bailey zaváral paradajky, jej pripadala neskonale smiešna.

Teraz sa však nadutý úsmev zjavil na Baileinej tvári. Vrhla pohľad do umývadla plného domácich paradajok, ešte teplých od poludňajšieho slnka. Niektoré z nich boli trochu rozpučené, ale Bailey sa ani nečudovala, lebo žena si zjavne neodpustila pár pohárikov tvrdého. Vedela však, že nič nie je stratené a plody sa dajú zachrániť. Ani nepozrela na ženu, ktorá sa jej usadila za chrbtom, a otvorila dvere do domu. Predpokladala, že vedú do veľkej komory, aké bývali vo všetkých starých farmárskych domoch. Nemýlila sa. Miestnosť bola plná zaváracích pohárov, ktoré netrpezlivo čakali na letnú úrodu. Na zemi ležalo niekoľko hrncov na zaváranie a vrecká s novými vrchnákmi.

„Vy rozprávajte a ja budem zavárať,“ posmelila ženu a vložila do drezu jeden z hrncov, aby ho naplnila vodou. „Chcela by som vedieť, prečo je toto mesto takmer opustené a prečo ma Opál z kaderníctva, či vlastne zo salónu krásy, takmer prepichla pohľadom, keď si myslela, že som prišla zisťovať informácie o Zlatej šestke. Mimochodom, čo to vlastne znamená? Dúfam, že to nie sú odbory, alebo áno? Inak, som Bailey Jamesová. Zdedila som...“

„Starý hanleyovský dom. Viem," prerušila ju žena a dívala sa, ako sa Bailey obratne pohybuje po kuchyni, akoby v nej vyrástla. „Váš manžel zomrel a zanechal vám dom, do ktorého sa má dnes prisťahovať Matt Longacre. Patsy je celá bez seba od radosti, že sa ho zbaví. Matt totiž neustále kritizuje jej lenivých synov. Musím povedať, že Patsy ich priam nehanebne rozmaznáva, takže mám pocit, že Mattova kritika je viac než oprávnená. Som Violet Honeycuttová."

„Viem, povedali mi." Bailey prenášala poháre z komory a kládla ich do hrncov s vodou, aby ich mohla vysterilizovať. „Bola by som rada, keby ste mi povedali všetko, čo viete o farme, ktorú som zdedila. Kto tam býval a tak. Mali Hanleyovci nejaké deti?"

„Koho chcete nájsť?" spýtala sa Violet podozrievavo.

Nato sa Bailey posadila na stoličku oproti nej. Mala jasnú predstavu, čo chce, a bola odhodlaná ísť nekompromisne za svojím cieľom: ak chce mať Violet zavarené paradajky, bude musieť na otázky odpovedať, nie ich klásť.

Violet sa zasmiala. „Nieкто vás naučil, ako to chodí v biznise, alebo sa mýlim?"

Bailey sa ani nepohla.

Violet s úsmevom otvorila malú drevenú škatuľku a vybrala z nej ručne ušľahanú cigaretu. „Nebude vám to prekážať?"

Bailey stále nehybne čakala na odpovede na svoje otázky.

„Dobre," Violet sa oprela na stoličke, potiahla si z cigarety a privrela oči. Keď ich znova otvorila, povedala: „Ten dom vlastnili Hanleyovci, a hoci sa odsťahovali pred mnohými rokmi, ani čas nedokázal vymazať ich meno z pamäti tunajších ľudí."

Bailey vstala a vzala do ruky starý nôž na zeleninu, ktorý ostrili už toľko ráz, že sa ostrie vyšlo dovnútra.

„Zaujímajú vás Hanleyovci?"

Bailey váhala. Bude lepšie, ak odhalí čo najmenej. „Nie," odvetila napokon. „Radšej by som vedela viac o šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch v Calburne."

„Aha: Takže vás zaujíma Zlatá šestka."

„Netuším, kto alebo čo to je."

„Šesť chlapcov, ktorí maturovali v roku 1953. Boli pýchou nášho mesta. Lenže potom sa ktosi závistlivý rozhodol hnusne ich ohovoriť a všetko sa skončilo." Vo Violetinom hlase zazneli stopy horkosti.

Bailey vedela, že James sa nenarodil skôr ako v roku 1959, takže nemohol byť jedným z takzvanej Zlatej šestky. „Čo sa stalo?" Položila na sporák hliníkový kastról s čiernym dnom a paradajky ponorila do horúcej vody, aby sa lepšie šúpali.

„V šesťdesiatom ôsmom jeden z tých chlapcov zastrelil svoju ženu a potom seba. Toto obdobie vás zaujíma?"

Znova ten rok 1968, pomyslela si. Ale aj vtedy bol Jimmie príliš mladý, aby mal s touto tragédiou niečo spoločné. „Skôr by som chcela počuť niečo o ľuďoch, ktorí mali čokoľvek spoločné s mojou farmou."

„Ak mám byť úprimná, viem toho veľmi málo, ale poznám jedno dievča, čo žilo v Calburne. Podajte mi telefón, zistím, či je doma. Inak, je to medzimestský hovor," poznamenala a spýtavo sa pozrela na Bailey.

„Zaplatím ho," odvetila, utrela si ruky do utierky a podišla k telefónu. Bol to starý aparát s otáčacím číselníkom, ktorý podľa Bailey patrilo nanajvýš do múzea.

Violet vykrútila číslo, chvíľu čakala a potom povedala: „Hej, dievča! Tu je Honeycuttová. Mám tu novú obyvateľku divokého Calburnu a tá by chcela niečo vedieť o starom hanleyovskom dome. Nepamätáš si náhodou, či sa tam nestalo niečo významné? Mám pocit, že o ňom raz ktosi niečo spomínal. Zavolaj mi. Budem doma, lebo tá mladá mi práve zavára paradajky."

Zložila. „Zavolá, len čo sa vráti domov. Ak o vašom dome niekto niečo vie, je to ona."

Potom Violet tak dlho neprehovorila ani slovo, až si Bailey uvedomila, že nemieni robiť nič iné, iba sedieť, fajčiť marihuanu a dívať sa, ako sa ona morduje s dvadsiatimi kilami zeleniny. Bola si istá, že ak žena nezavolá dovedy, kým dokončí zaváranie, príde na rad jahody a zelená fazuľka.

„Fajn," povzdychla si, „hovorte teda o Zlatej šestke." Vyrastala v malom meste, preto vedela, že každé mestečko má svoj vlastný trag, ký príbeh, ktorý jeho obyvatelia s obľubou rozprávajú stále dookola. Mala by byť rada, že jej Jimmie nenechal farmu vo Fall Riveri v Massachusetts. Keby sa tak stalo, určite by do konca života počúvala o vrahyni menom Lizzie Bordenová.

Violet si potiahla z cigarety a vyfúkla dym najpomalšie, ako sa len dalo. Bailey za ten čas ošúpala šesť paradajok. „Možno tomu dnes ťažko uveríte, ale kedysi, pred rokmi, bol Calburn malé, ale nesmierne prosperujúce mesto. Rozvíjal sa tu priemysel, bolo tu veľa obchodov a dokonca sme mali vlastnú strednú školu. Lenže v roku 1952 v nej vypukol požiar a celé horné poschodie zhorelo. Požiarny inšpektor povedal, že ostatné tri poschodia sú celkom bezpečné, ale keďže na štvrtom boli triedy najstaršieho ročníka, všetkých žiakov museli poslať inam."

Bailey sa na ňu uprene dívala. Podľa mechanickej reči usudzovala, že Violet tento príbeh rozprávala už najmenej tisíckrát.

Žena si znova potiahla a pomaly vynikla dym. „Toto sa stalo, samozrejme, ešte pred mojím príchodom, ale ako spomínajú očití svedkovia, v meste sa rozprúdila horúčkovitá debata o tom, kam maturantov poslať. V okruhu päťdesiatich kilometrov ich nechceli prijať ani jedna škola, preto ich rozdelili na štyri skupiny a poslali na štyri rôzne miesta. Kto ich rozdeľoval a podľa čoho, to neviem, ale bola to veľká chyba. Z dvadsiatich, ktorých poslali do Wells Creeku, bolo iba šesť chlapcov a zvyšok samé dievčatá."

„Zlatá šestka," zamrmala Bailey, prešla k sporáku a z hrnca povykładala horúce poháre pripravené na zaváranie.

„Áno, Zlatá šestka."

Bailey nevedela, či to spôsobili spomienky, alebo marihuana, ale Violet mala zastretý pohľad, akoby snívala s otvorenými očami. „Boli zlatí, presne tak. Fantastickí chlapci. Ani nie mesiac po tom, ako nastúpili do novej školy, zachránili všetkých spolužiakov pred bombou."

„Bomba, a tu? V päťdesiatych rokoch?"

„Miláčik, nedajte sa oklamať prízvukom. Ľudia z Virgínie milujú a nenávidia rovnako ako všetci ostatní. V to leto niekto zapálil dva sklady blízko Calburnu, takže ľudí opantala nervozita. Potom, hneď v pondelok ráno, sa odkiaľsi začal šíriť hustý čierny dym a celá škola spanikárila. To bol chaos! Ktovie, čo by sa stalo, keby sa vtedy nebolo objavilo šesť chlapcov z Calburnu a pokojne, bez strachu nevyviedlo všetkých z nebezpečenstva? To, že bomba nakoniec nevybuchla, teraz nie je dôležité. To predsa nikto z chlapcov ani žiakov v škole nemohol vedieť!" V jej hlase Bailey počula hnev i vzdor, akoby potrebovala obhájiť to, čo práve povedala.

Potom na ňu Violet pozrela a krotko povedala: „Keby ste si prečítali ktorékoľvek noviny vo Virgínii z nasledujúceho dňa, všade by ste sa dočítali o príbehu tých chlapcov. Stali sa hrdinami. Jeden čas sa dokonca hovorilo, že im prezident udelí medaily za odvahu, ale nič také sa nestalo."

„Preto sa Opál z kaderníctva tak hnevávala?"

„Je to salón, moja drahá," usmiala sa Violet, „salón krásy. Navonok síce vyzeráte ako cudzinka, ale nemusíte sa tak aj vyjadrovať."

Bailey začala plniť poháre paradajkami. Keďže moderné paradajky majú nízky obsah kyseliny, musí sa s nimi zaobchádzať veľmi opatrne a treba ich nechať v horúcom kúpeli dostatočne dlho, aby sa zabránilo nebezpečenstvu botulizmu.

„Opál je ako my všetci. Aj ona nenávidí T. L. Spanglerovú. Počuli ste o nej?"

„Nie. Mala by som?"

„Ak ste posledných päť rokov nežili mimo Štátov, určite by ste ju mali poznať."

Bailey na jej komentár nereagovala. Pokiaľ išlo o to, posledných šestnásť rokov žila prakticky po celom svete.

„Hovorí vám niečo meno kongresmanky Theresy Spanglerovej?"

„Vôbec nič."

„Kde ste..." Violet sa sama zarazila. „Dobre, nijaké otázky o vás. Ale varujem vás, obyvatelia Calburnu aj tak všetko zistia, takže by ste sa mohli priznať hneď a ušetriť si mučenie." Chvíľu mlčala a čakala na jej odpoveď, ale keď sa do nej Bailey vôbec nehrnula, iba si vzdychla a pokračovala.

„Kongresmanka Spanglerová pochádza z Wells Creeku. Je to prvé mesto po ceste na sever a tam poslali našich šesť chlapcov. Ona chodila o ročník nižšie. Nikto nevie, čo sa vtedy stalo, ale ktosi ju v tom roku nesmierne ponížil, takže keď zmaturovala na tej prekliatej škole, rozhodla sa, že Zlatú šestku zničí. Vrátila sa do Calburnu a všade sa na chlapcov vypytovala. Každý si myslel, že chce napísať knihu o tom, akí hrdinskí chlapci sa tu narodili, preto sa s ňou všetci radi podelili o svoje spomienky. Lenže ona o nich nenapísala jedinú peknú vetu, ba čo viac, jej kniha bola plná klamstiev. Rozsekala v nej tých úbohých mládencov na márne kúsky. Tvrdila, že všetko, čo vraj urobili, je iba mýtus a že oni sami sú obyčajné nuly. Dokonca sa priznala, že verí, že bombu nastražil jeden z nich, aby sa mohli zahrať na hrdinov.“

Kliešte v Baileinej ruke sa zasekli vo vzduchu. Pozrela na Violet. Tento príbeh sa stal pred mnohými rokmi, ale ženou lomcoval taký hnev, akoby sa odohral len minulý týždeň.

„Čo sa dialo po vyjdení knihy?“ spýtala sa, aby popohnala Violetino rozprávanie.

„Horor. Presne tak. Krátko potom, ako sa kniha dostala na verejnosť, jeden z chlapcov zastrelil svoju ženu a potom seba. Najstrašnejšie bolo, že čakali dieťa. Ďalší nasadol na autobus a nikdy viac sa nevrátil. Ani ostatní už neboli ako predtým. Tá beštia im neuveriteľne ublížila.“

Bailey vzala z umývadla novú paradajku. Violet zatiaľ zavrela oči a potiahla si z cigarety. Teraz, alebo nikdy, pomyslela si Bailey. Ruky sa jej tak roztriasli, že sa musela zachytiť drezu. Každá rodina má svoju malú tragédiu, o ktorej sa nesmie hovoriť, a to, o čom chcela hovoriť tu a teraz, bolo jej a Jimmieho najväčšie tajomstvo.

Zhlboka sa nadýchla a pomaly vypustila vzduch z pľúc. „Poznali ste v Calburne chlapca, ktorý sa narodil približne koncom päťdesiatych rokov a mal zajačí pysk?“ Tak, prebehlo jej myslou, a je to vonku.

Violet jej otázka neprekvapila. „Zajačí pysk? Nie, na nikoho takého si nepamätám, ale je to možné. Viete, pristáhovala som sa sem v sedemdesiatom roku.“

Bailey by sa najradšej nakopala do zadku. Úplne zbytočne pred Violet odhalila svoje veľké tajomstvo.

„No jasné, mohli mu tú peru hneď po pôrode operovať, nie?“ zvolala odrazu Violet. Skôr než Bailey stihla odpovedať, zazvonil telefón.

Violet jej kývla, že hovor je od priateľky, ktorej volala, a trval niekoľko minút. Bol to veľmi osobný rozhovor. Pýtala sa na jej deti a potom dlho počúvala. Keď sa jej konečne spýtala na hanleyovský dom, Bailey natrčala uši, aby jej neušlo ani slovíčko, ale z Violetiných úst vychádzalo iba: „Áno,“ a „Aha.“ Niekoľkokrát zdvihla oči k Bailey, ktorá sa rýchlo otočila k paradajkám a predstierala, že horlivo pracuje.

Napokon sa ich konverzácia schýlila ku koncu, keď sa Violet ešte spýtala: „Nevieš náhodou o dieťati, ktoré by sa narodilo so zajačím pyskom? Mohlo by byť asi tak v tvojom veku.“

Bailey počúvala a zadržovala dych. Od Violet však počula iba: „Fajn, daj mi potom vedieť, ako dopadol Katin recitál. Dovidenia.“

Pomaly zavesila a oprela sa o stoličku. Bailey vedela, že čaká na jej otázky, ale radšej by sa prepadla pod zem, než aby sa začala vypytovať, čo sa dozvedela od priateľky.

„Nebude sa vám to páčiť.“

„Skúste.“

„Priateľka mi rozprávala príbeh, ktorý som nikdy nepočula, ale iba preto, že som sa tu nenarodila. Dokonca i ona sa ho dopočula až ako dospelá žena.“ Violet zmlkla. „Viete, ako sa pečie kura?“

Vydieračka, pomyslela si Bailey. Táto ženská ju vydiera, aby jej nemusela len tak, pre nič za nič, poskytnúť cenné informácie. S grimasou na tvári prešla k chladničke - koľko rokov ubehlo, odkedy na nich prestali robiť okružle rohy? - a otvorila ju. Výparník bol až po vrch zamrznutý do jedinej hrudy ľadu a dvierka na ňom neviseli už dávno. Šesť plastových nádob pod ním ukrývalo hmotu zeleno-hnedej farby a nejasného zloženia, z ktorej sa šírila prenikavý zápach. Bailey zadržala dych, vnorila ruku do chladničky, vytiahla z nej mokré plastové vrečko s niečím, čo sa ako-tak podobalo na kurča, a rýchlo ju zavrela. V taške našla zle ošklbané kura s nohami i hlavou. Skôr než ho dá piecť, bude s ním mať ešte veľa roboty. „Tak, povedzte mi, Violet,“ povedala bez nepriateľstva v hlase, „ste tá najlenivejšia osoba na svete, alebo o tento titul existujú aj iní uchádzači?“

„Zatiaľ som nestretla nikoho, kto by ma pretromfol," povedala Violet rozjarene a natiahla sa po ďalšiu cigaretu.

Bailey musela prehľadať celú komoru odhora až dolu, aby našla pár nezhnitých zemiakov a trochu múky. Okrem toho na policiach stálo niekoľko konzerv, ktoré priniesla do kuchyne a postavila ich Violet rovno pred nos. „Vidím, že slovo potravinové kalórie vám nehovorí vôbec nič," poznamenala prísne a Violet iba odfrkla. „Fajn. Obed za informáciu. Čo vám priateľka povedala o mojej farme?"

„Jej teta raz rozprávala príbeh, o ktorom vraj nik nevie všetky podrobnosti. Farmu vlastnila ženu, ktorú v meste nemal nikto rád. Mala dve deti..." Violet stíchla, ale Bailey na ňu ostro zazrela. „Nie, žiadne z tých detí nemalo zajačí pysk, ani nijaké iné. Aspoň priateľka si na nič také nespomína. Okrem toho, tento príbeh sa odohral veľmi dávno, dávno pred rokom, ktorý vás zaujíma, takže si myslím, že tie deti nemajú nič spoločné s mužom, ktorého hľadáte." Opäť zmlkla a pousmiala sa nad tým, ako veľa si dokázala vyvodiť z mala, ktoré jej Bailey prezradila.

„No aj tak. Žena na nejaký čas odišla, a keď sa vrátila, bola vydatá za akéhosi cudzinca. Vraj sa volal Guthrie, alebo tak nejako. Mám rada na kurčati viac korenia, než ste dali," zastarala sa do Bailey, ktorá zatiaľ do múky nasýpala soľ a korenie a touto zmesou obalila mäso.

„Pokračujte," nedala sa vyviesť z miery a posypala kura korením.

„Moja priateľka, mimochodom, volá sa Gladys, takže Gladys vravela, že muž bol obrovský a silný, ale dosť prostý, pokiaľ išlo o myslenie. Keď jeho žena kúpila farmu -Gladys si nespomína na jej meno - a pracovala v meste, dom chátral a menil sa na ruinu. Po svadbe však manžel celú farmu vrátil späť do života. Gladys mi tiež prezradila - a toto sa vám bude páčiť -, že dokonca varil džemy a zaváral. Vraj ich predávali v Calburne v obchode s rozličným tovarom."

Violet si dala šluk a pozorovala Bailey, ako opeká kura na horúcom oleji a kladie kolieska zemiakov do ďalšej liatinovej panvice na vyprážanie.

„A ktorá časť sa mi nebude páčiť?" pobádala ju.

„Nuž, Gladys si nepamätá všetky detaily, ale žena si vraj začala s akýmsi chlapíkom z práce. Potom oznámila manželovi, že chce rozvod. Keď sa dozvedel, že bude musieť odísť z farmy, ten chudák vošiel do stodoly a obesil sa."

Bailey sa znova zasekla ruka vo vzduchu. „V mojej stodole?"

„Presne tak. Vravela som, že vás nepoteším."

Bailey ešte niekoľko minút vyprážala kuracie mäso a myslela pritom na úbohého muža. Hneď vycítila, že na farme žil niekto, kto mal obrovský zmysel pre tento spôsob života. Vďaka sobášu sa dostal na miesto, kde mohol robiť všetko, čo miloval. Dokonca bol schopný predať, čo vyrobil. Potom sa dozvedel, že musí odísť, a to len pre neveru svojej zradnej manželky. Nech bol akokoľvek slabomyseľný, došlo mu, že sám nikdy nezarobí toľko peňazí, aby si mohol kúpiť vlastnú farmu. Hrozný príbeh, povedala si v duchu.

Bailey mlčala, a tak Violet pokračovala: „Neberte to tak vážne. Každé staré miesto má svoju tragédiu. Niekoľko rokov predtým, ako môj manžel kúpil tento dom, jeho majiteľovi spadla na nohu motorová píla. Bol to čistý rez."

„Ale samovražda..." vzdychla si Bailey ticho, prešla k drezu a prstom kontrolovala, či sa vrchnáky dobre prichytili na poháre. Okrem dvoch boli všetky v poriadku.

„Stalo sa. Bolo to už veľmi dávno. A ktovie? Možno bol chorý alebo tak. Človek nikdy nevie, čo sa ukrýva v srdci toho druhého."

„Čo sa stalo potom?" Bailey sa vrátila ku kuracine.

Violet sa zasmiala. „Gladys vraví, že po manželovej samovražde žena spakovala veci a deti a odišla z mesta. Muž, s ktorým sa zaplietla, už ženatý bol, takže jej pravdepodobne povedal, že si ju nikdy nevezme. Alebo sa možno zľakol tej samovraždy. Bohvie." „Predala farmu?"

„Na to mi Gladys nevedela odpovedať," pokrútila Violet hlavou. „Vraj je dom opustený, odkedy si pamätá, ale to je prípad takmer polovice Calburnu."

„Áno, aj mne sa zdá mesto vyľudnené," konštatovala Bailey a hľadala po šuplíkoch papierové utierky, aby vysušila mäso od oleja. Neúspešne. Zásuvky boli plné starých papierov od chleba. Môže sa stať obal od chleba starozitnosťou? pýtala sa v duchu. V komore našla kôpku servítok s nápisom Všetko najlepšie, Chuckie! a odniesla ich do kuchyne. „Máte ich zo sentimentálnych dôvodov?" spýtala sa Violet.

„Boli zadarmo, ale ak si myslíte, že je to sentimentálne, tak prosím."

Bailey poumývala otlčený tanier, rozprestrela naň servítky a poukladala na ne vyprážané mäso a opekané zemiaky. „Prečo je vlastne Calburn taký opustený?" premýšľala nahlas, nabrala na tanier maslovú kukuricu, hrášok, trochu zemiakov, kurča a podala ho Violet.

„Dajte si aj vy," ponúkla ju Violet a ukázala na prázdnu stoličku za stolom.

Bailey sa zadívala na jedlo a uvedomila si, že .ak sa doň pustí, už nikdy neprestane jesť. Prečo ľudia tak veľmi priťahovalo jedlo, ktoré jedávali ešte ako deti? Na pamäti však mala aj jeho energetickú hodnotu. „Nie, vďaka," odmietla Violetinu ponuku a posadila sa za stôl. „Rozprávajte mi o Calburne."

„Dôvod je celkom prostý," povedala žena s ústami plnými mäsa. „Vláda chcela postaviť novú diaľnicu a dlho sa nevedelo, kadiaľ povedie. Či cez Wells Creek, alebo Calburn. Viete, ako to chodí. Niektorí pomastili niekomu vrecká a Calburn zostal mimo hry. Ani nie rok po ukončení stavebných prác sa z nášho mesta stalo miesto duchov a Wells Creek začal prosperovať ako nikdy predtým. Mali by ste sa tam ísť niekedy pozrieť. Sú tam..." pohrdavo nadvihla obočie, „... butiky. Predávajú v nich handry, ktoré stoja viac, než ja zarobím za rok. Dokonca mesto zmenilo aj meno sa stalo sa Welbornom. Nie je to rozkošné?" povedala uštipačne. „Welborn?" zopakovala Bailey zamyslene. „Hej. Presne ako v Austrálii, ale bez e na konci." „Mám pocit, že som už o ňom počula. Je tam niečo zaujímavé? Čo láka turistov?"

Violet si napchala ústa hráškom a kukuricou. „Úce plamene."

„Prosím?"

Prehltla. „Okolo mesta sú horúce pramene, ale..." „Jasné! Samozrejme!" zvolala Bailey. „Welborn Hot Springs. Od nás tam chodievalo veľa ľudí. Vraj je to úchvatné miesto. Raz som ho chcela navštíviť, ale Jimmie..." Zasekla sa.

„Váš mŕtvy manžel?"

Bailey prikývla. Jimmie striktno odmietol ísť k horúcim prameňom vo Virgínii, na ktoré však nikto z ich okolia nedal dopustiť. Lady neviem aká sa neprestajne chválila, že si tam celkom vyliečila svoju artritídu. Bailey dúfala, že pár dní v horúcej vode liečivých prameňov by pomohlo Jimmiemu trochu sa zregenerovať, ale on o tom nechcel ani počuť. Jeho postoj ju dosť prekvapil a dožadovala sa dôvodu. Vtedy mu tvár zatienil čierny mrak, hoci potom sa rýchlo zasmial a povedal, že keby potreboval ísť do kúpeľov, vyberie si radšej Nemecko alebo niečo oveľa exotickéjšie. „Ale nie zapadákov kdesi vo Virgínii," vzal ju na ruky, chvíľu sa s ňou krútil a potom ju nežne bozkával na krk. Viac sa ho na nič nepýtala.

„Ste tu?" ozvala sa Violet.

„Ach, prepáčte," prebrala sa Bailey. „Len som si na niečo spomenula. Nuž, musím už ísť. Potrebujem ešte..."

„Navariť chutný obed tomu silnému a peknému Mattovi Longacrovi. Inak, už spolu spávate?"

„Kedykoľvek sa naskytne príležitosť," zodvihla sa zo stoličky. „Sme ako zajace."

Violet sa takmer zakuckala od smiechu, potom sa naklonila dopredu a prezerala si poháre s paradajkami, zeleninu, zemiaky a mäso, ktoré Bailey nachystala. „Príďte ku mne, kedykoľvek budete chcieť niečo vedieť."

„Fajn, ale prinesiem si aj pomocného kuchára," odvetila, čo Violet znova rozosmialo.

„Počkajte ešte!" postavila sa žena zo stoličky. „Ste taká skvelá spoločníčka, že pre vás niečo mám."

„Len nie marihuanu!" zvolala Bailey prudko.

„Bojíte sa, že by vás uvoľnila a vy by ste stratili zábrany pred tým krásavcom, ktorý sa dnes sťahuje do vášho domu?" spýtala sa a položila na stôl starú ošúchanú knihu.

„Skôr sa desím pobytu v chládku," priznala a vzala knihu do ruky. Nápis na obálke znel: Zlatá šestka od T. L. Spanglerovej. Otvorila knihu na prvej strane. Boli to mladí hrdinovia, alebo strojcovia veľkého podvodu? Rozhodnite sami.

„Vezmite si ju a čítajte.“ Violet zažiarili oči. „Aspoň budete mať čo robiť, keď budete sama ležať v posteli.“ Potom pokrútila hlavou. „Tá vaša generácia je akási čudná. Keď som ja bola mladá...”

„Vtedy nebol aids ani herpesy, dokonca ani morálka. Podľa mňa,“ dokončila Bailey privetivo.

Violet neprotestovala. „Pri Mattovi Longacrov by aj mníška zabudla na svoj sľub čistoty.“

„To posúdim, až zložím ten svoj,“ povedala Bailey a strčila do dverí. Usmiala sa nad Violetiným smiechom, ale čudný výraz na jej tvári ju zarazil. „Niečo som povedala?“ prešla si dlaňou po tvári. „Mám na líci múku?“

„Nie,“ odvetila Violet. „Múku nie. Iba som mala taký chvíľkový pocit, že som vás už niekde videla. To bude tou trávou. No, chodte už a postarajte sa o toho krásneho chlapa.“

Bailey s úsmevom vyšla z domu. Zastala a zadívala sa do tieňa mohutných stromov. Violet Honeycuttová bola lenivá a manipulatívna, občas trochu vulgárna ženská, ktorú mohli každý chvíľu zavrieť do väzenia, ale Bailey mala pocit, že medzi nimi vzniklo priateľstvo.

Knihu hodila na sedadlo pre spolujazdca a naštartovala. Boli tri hodiny popoludní, ešte ani neobedovala a potrebovala skočiť do obchodu nakúpiť pár drobností, aby mohla Mattovi uvariť večeru. Mohla by sa zastaviť pri stánku toho milého pána Shelbyho a pozrieť sa, či nemá na predaj aj niečo iné ako holuby a zajace. Pri pohľade na nápis na jeho stánku „Zajace na predaj“ zastavila, pričom obišla desiatky iných, ktorí lemovali cestu. Ak si dobre pamätala, videla uňho aj debničku čerstvého chrumkavého kelu.

Matt zaparkoval pod stromom vedľa Baileinej toyoty, oprel sa o sedadlo a na chvíľu zavrel oči. Bolo už osem hodín a cítil sa unavený. Nebol veľmi zvyknutý na fyzickú námahu. Celé roky presedel za počítačom a kresliacou doskou. Jeho návštevy na staveniskách bývali rýchle a nenáročné na pohyb.

Ale aby bol úprimný, dnes to poriadne prehnal. Poháňal svojich synovcov, až hrozilo, že sa vzbúria. Matt však potreboval dokončiť zákazku, aby mal voľný víkend, preto bolo nutné urobiť trojdňovú prácu za jediný deň. Skutočnosť, že brat a jeho synovia mu počas obedňajšej prestávky pomáhali presťahovať sa k Bailey, jeho únavu vôbec nezmiernila.

KAPITOLA 8

Okrem toho, Patsy mu volala na mobil asi šesťkrát. Pri piatom hovore mal sto chutí tresnúť ho o zem. „Čo je zasa, Patrícia?“ zodvihol, aj keď práve stál na streche.

„Strávila celý deň s tou príšernou Violet Honeycuttovou,“ oznámila mu Patsy.

„Bailey - tak sa tá žena volá - nemohla stráviť celý deň u Violet, keď si pred chvíľou tvrdila, že doobeda bola u tej klebetnice Opál. Tak si vyber.“

„Vieš dobre, čo tým myslím, Matthew Longacre, tak nebuď príliš múdry. Mimochodom, dohliadaš na to, že moji synovia majú oblečené tričká a natierajú sa opaľovacím krémom?“

Matt pozrel dolu. Chlapci tričká, samozrejme, nemali. Práve pili z plastových fliaš vodu, ktorá im stekala po nahých, slnkom opálených hrudiach. Videli to kdesi v televízii a baby vraj pri tom šaleli. Oproti za plotom stálo asi šesť dievčat a všemožne sa snažili predstierať, že ich dvaja svalnatí mládenci ani trochu neuchvacujú.

„Hej,“ odvetil Matt. „Natieram tvoje detičky krémom každých štyridsaťpäť minút. Patsy, ale mám veľa práce a nemienim márneť čas počúvaním o tom, čo robí moja domáca. Jasný?“

„Naozaj? Tak potom asi nechceš vedieť ani to, že len čo odišla od Violet Honeycuttovej, navštívila dom Adama Tillmana.“

„Prosím?“ skríkol Matt tak hlasno, až sa John s Joeom zarazili. Dokonca aj dievčatá za plotom sa otočili a zízali naňho na strechu.

„Ale nie,“ povedala Patsy sladko. „No mohla by. Hovorím ti, Matt, nedaj si ujsť túto príležitosť. Takže, prídete vy dvaja v sobotu k nám?“

„Patsy,“ vzdychol si Matt s prehnanou trpezlivosťou. „Takmer tú ženu nepoznám. Viem iba to, že tu má nejakých priateľov. Možno chce sobotu stráviť s nimi.“

„To znamená, že by si mal trochu pritlačiť a získať si ju. Ach! Vypol sa časovač na rúre! Musím ísť.“

Matt vypol telefón, nervózne napočítal do desať a potom zrukol na synovcov, aby sa láskavo vrátili do práce. Krik mu trochu pomohol zmierniť hnev. Dopekla s Patsy a jej nápadmi! Vari už nepritlačil Bailey tak silno a tak rýchlo, ako sa len dalo? Ved' sa zoznámili len včera a dnes napoludnie sa k nej presťahoval.

Lenže pre jeho švagrinú ani to nebolo dosť rýchle. „Dlho nevydrží," poznamenala Patsy, keď hádzala Mattove veci do škatúl. „Nevydrží v Calburne dlho. Začne sa nudiť a odíde. Musíš urobiť všetko pre to, aby zostala. A začni hneď."

„Keď konečne vypadnem z tvojho domu, čo na tom záleží, s kým sa dám dokopy?" vyštekol na ňu Matt.

Nato Patsy zopála ruky a zatvárila sa, že takého hlupáka v živote nevidela. „Vysvetli mu to, Riek," obrátila sa na manžela. „Ja už neviem, čo s ním!"

Riek si odkašlal. „Nuž, Patsy si myslí, teda my všetci máme pocit..." Bezmocne sa otočil k žene. „Si vo vysvetľovaní oveľa lepšia ako ja, miláčik." Za jej chrbtom pozrel na brata a nechápavo pokrčil plecami. Nemal ani potuchy, prečo Patsy na švagra tak tlačí.

Patsy nahodila tón, ktorým mu dávala najavo, že nerozumie, ako môže byť taký nechápavý. „Lebo vieš, Matt, môj najdrahší švagrik, s kýmkoľvek sa dáš dokopy, ako to ty nazývaš, stáva sa súčasťou našej rodiny. Spolu trávievame Deň vďakvyzdania, Vianoce a tak. A tiež svadby a pohreby." Zúženými očami sa naňho zahľadela. „Spomeň si, čo si urobil naposledy."

„Dobre," povzdychol Matt, „viem, kam smeruješ." Jeho bývalá manželka sa nezúčastňovala na rodinných akciách. Držala sa bokom od manželovej rodiny po celý čas, čo spolu žili. Ak prišiel na návštevu k bratovi, pricestoval sám. Jediné stretnutie Patsy a Cassidy obom ženám stačilo na celý život.

„Táto je milá," konštatovala Patsy, čím Mattovi opäť nepriamo vyhodila na oči, čo si myslí o jeho bývalej. „Aj Opál sa veľmi páči. Predstav si, že jej a Carle dala pár pohárikov džemu. Ten by si mal ochutnať!"

„Ona vie variť," povedal Matt s nesmiernou úctou v hlase. „Vie variť."

Neskôr, keď s Rickom prenášali Mattove veci do auta, Riek mu pošepkal: „Zdá sa, že vdova si z tej hry medzi Patsy a Janice nič nerobí."

Matt prikývol. Cassandra mu po prvom a poslednom stretnutí so švagrinou povedala: „Nechceš, dúfam, aby som predstierala, že v miestnosti je iba jedna žena, keď sú dve? To je absurdné. Už ma sem v živote nedostaneš." A bolo. Nič, čo Matt povedal, nedokázalo jej rozhodnutie zmeniť.

Keď Matt vystúpil z auta a kráčal k Baileinmu domu, prekvapilo ho, aké sklamanie pocítil, že ho nevíta. „Haló! Je niekto doma?" zavolať, a hoci mu to pripadalo čudné, vošiel dnu bez zaklopania. Vedel, že nie je doma, keď sa k nej napoludnie sťahoval. Patsy a skupinka jej informátorov mu podávali zaručené správy o každom Baileinom kroku.

Dom zaplavili vôňa a teplo, ale keď vošiel do kuchyne, bola prázdna. Na chladničke si našiel odkaz: „Večera je v rúre."

Prvýkrát uvidel jej písmo a páčilo sa mu. Bolo čitateľné, mierne naklonené doprava a úhladné. Presne ako ona, pomyslel si a usmial sa.

„Bailey?" zakričal znova. Premýšľal, či ju nemá volať inak. Prešiel do chodby. Dvere na jej izbu našiel pootvorené. Strčil do nich hlavu a ticho povedal: „Bailey?" Kúpeľňa bola otvorená. Nebola tam.

Išla von? pýtal sa v duchu. Uvarila mu večeru, ako sa dohodli, a nechala ho jest' samého?

Matt sa rozhodol, že len čo sa nabudúce stretne s Patsy, vykrúti jej krk. Nútila ho veriť, že medzi ním a „vdovou" niečo je, pričom skutočnosť bola celkom iná a presviedčala ho, že ak sa má medzi nimi niečo stať, musí okamžite konať.

Potriasol hlavou, vrátil sa do kuchyne a otvoril rúru. Našiel v nej veľký tanier a miskú, všetko zabalené do potravinovej fólie. Pomaly vybral tanier a stiahol fóliu. Ležali na ňom štyri kúsky rybieho mäsa, zľahka opečené a poliate maslom, pod nimi sa červenela omáčka, a keď ju ochutnal, poriadne mu vypálila ústa. Vedľa mäsa bola navrhovaná kôpka hrášku, ktorý dnes už nepredávali v nijakom obchode a ktorý si Matt pamätal ešte z detstva, a čosi, čo vyzeralo ako cibuľa. Áno, karamelizovaná cibuľa.

Bože! Tá žena ale vie variť!

Pustil sa do jedla a opäť premýšľal, kde asi môže byť. Impulzívne vstal, otvoril dvere do komory a zhlboka sa nadýchol. Ešte včera bola prázdna a dnes sa police prehýbali pod ťarchou zaváranín rôzneho druhu, riadne roztriedených a označených. Vošiel dnu a prešiel po nich dlaňou. Na polici pod oknom stál krčah plný čerešní, ktoré vyzerali, akoby ich bol niekto práve obral zo stromu a teraz plávali v akejsi priezračnej tekutine. „Čerešňový likér“, prečítal si na nálepke. Na bočnej polici stáli vedľa seba poukladané fľaše naplnené tmavou tekutinou s názvom „Černicový likér“. Pod nimi svietili poháriky s mrkvou a celým korením. „Džem“, „Kompóty“, „Nakladané paradajky“, čítal ďalej.

Cúval smerom k dverám a neveril vlastným očiам.

Vrátil sa do kuchyne, dojedol večeru a potom zvedavo vybral z rúry misku. Odkryl fóliu a oči sa mu rozžiarili šťastím. Bola to žemľovka, jedno z jeho najobľúbenejších jedál. Medzi kúskami žemle trčali veľké hrozienka a celá pochúťka bola zaliata horúcou krémovou polevou. Ochutnal a od slasti takmer upadol do mdlôb. Potom sa musel nad sebou zasmiať. Čo ak mu čerešňový likér prinavráti vedomie?

So žemľovkou v ruke kopol do sietových dverí a vyšiel na verandu. Ešte bola jar, ale cítil, že horúčavy pomaly klopú na dvere. Zadíva sa na mohutnú morušu. „Nevieš náhodou, kde je?“ spýtal sa a zasmial sa, keď sa vánok oprel do koruny a konáre sa ohli dolu, akoby ukazovali na chodník. Mattove oči zabľúdili do húštiny s nízkymi konármi a pri rybníku zbadali niečo žlté. Jej tričko.

„Ďakujem ti,“ povedal veselo a už aj uháňal po krivolakej cestičke k rybníku, kde sa nad kúsok zrýľovanej zeme skláňala Bailey. Vyberala z košíka nejaké sadenice a vtlačala ich do zeme.

Chvíľu nad ňou iba tak stál a mlčky ju pozoroval pri práci. Bola to veľmi príťažlivá žena. Veľmi. Nie však tým spôsobom, ako by si všetci mysleli. Vyžarovala niečo, čo ho upokojovalo. Nebola ten typ, ktorý na prvý pohľad rozpaľuje chlapeckú túžbu. Nie, ona mužom pripomínala sladkú atmosféru pohody pri domácom kozube. Pri nej mal pocit, že príde večer domov a rozpovie jej všetko, čo v ten deň zažil. Vzbudzovala v ňom túžbu po deťoch, po chytaní svätotrojanských mušiek, po spoločnom váľaní v tráve.

Matt nikdy nevystavoval navonok svoje najtajnejšie pocity, preto nikdy nemohol Patsy vysvetliť, že na túto ženu musí ísť pomaly a opatrne. Znamenala preňho príliš veľa, aby si mohol dovoliť stratiť ju nejakým nepremysleným činom.

„Večera bola fantastická,“ povedal pokojne a potešil sa, že ju nečakaný zvuk jeho hlasu nevydesil.

„Som rada, že vám chutilo,“ odvetila. „Vedeli ste, že pán Shelby chová vo veľkej nádrži za domom sumce?“

Matt sa posadil do trávy neďaleko nej a uvedomil si, že trávnik by už bolo treba znova pokosiť. Pripustil však, že túto prácu radšej prenechá odborníkom. „Musím povedať, že o Shelbym tu nikto takmer nič nevie. Jeho puška ľudí dosť odrádza.“ Všimol si, že chcela niečo povedať, ale nakoniec si zahryzla do jazyka a pokračovala v sadení. „Čo to vlastne je?“

„Jahody. Dostala som ich od pána Shelbyho. Tam rodia celý rok a v tomto záhone vždy v júni.“

„Aký je v tom rozdiel?“ vyzvedal.

Vôbec naňho nepozrela. „Hádajte.“

Matt sa zasmial. „Takže, tie prinášajú úrodu celý rok a tamtie iba v júni. Aký som, učiteľka?“

„Učenlivý.“ Presunula sa k ďalšej hriadke. „Skôr než sa opýtate: najlepšie je, keď ovocie dozrieva naraz. Môžeme si tak urobiť veľké zásoby.“

„A kde ste sa naučili to všetko...“ kývol rukou smerom k domu.

„Bola som ešte dieťa. Moja stará mama zavárala z núde, ja to robím pre potešenie.“

Čakal, že mu povie viac, ale keď mlčala, posadil sa vedľa nej a sledoval ju. Nepoznal ju dlho, ale tušil, že o niečom úporné premýšľa. „Povedala Violet niečo, čo vás rozrušilo?“

Bailey si sadla na päty a utrela si blato z rúk. „Vidím, že si budem musieť znova zvykať na život v malom meste. Zdá sa, že už všetci vedia o mojej návšteve u Violet Honeycuttovej.“

„Myslím, že áno. Predpokladám však, že ste u nej neboli kupovať trávové semenka, hoci ona má zo všetkých tie najlepšie, aké som kedy... teda, počul som, že...“ Previnilo sa usmial a vložil si do úst posledný kúsok žemľovky.

Bailey sa s úsmevom posunula ďalej, naklonila sa nad hriadku a pokračovala v práci. „Vedeli ste, že v mojej stodole sa obesil muž?“

„Áno," odvetil Matt ticho. „Ale neodstraší vás to, však?" A neodst'ahujete sa od nás, chcelo sa mu dodať, ale nepovedal nič.

„Nie," povedala rozhodne. „Ale stále musím myslieť na toho úbohého, nešťastného človeka. Viem, ako sa cítil. Miloval zem a jej dary, a keď mu ju vzali..." nedokončila. „Chudák."

„Hej, v Calburne sa stalo veľa tragických vecí."

„Áno, počula som aj o Calburnskej šestke."

„Zlatej šestke," opravil ju Matt automaticky.

„Vidíte?" zvolala a rýchlo sa naňho pozrela. „A je to tu zas."

„Čo?" spýtal sa. „Čo je tu?"

„Ten tón vo vašom hlase. Vari boli tí chlapci blahorečení? U kaderníčky - či vlastne v salóne krásy, ako mi bolo povedané - som si myslela, že ma Opál už-už obviní z kacírstva, lebo som nikdy nepočula o Zlatej šestke. Boli tí chlapci takí významní?"

Matt takmer vyhrkol: „Pre mňa áno", ale v skutočnosti mlčal. „Ľudia v Calburne sú trochu podozrievaví. Záleží im na tom, čo cudzinci povedia o ich meste. Tá kniha o šiestich hrdinoch ich veľmi ranila. Nepredávala sa veľmi dobre, ale zaujala pozornosť kritiky a o nejaký čas sa sem nahnula kopa turistov, ktorí sa na nich vypytovali."

„Je smutné, že niekto vôbec písal o takej tragédii."

„Áno aj nie," pripustil. „Záleží na tom, ako sa na celú vec pozeráte. Tunajší obyvatelia veria, že to boli skvelí chlapci, no šťastena sa s nimi kruto zahrala."

„A druhá strana mince?"

„Vraj to bol jeden veľký podvod. Nech je však pravda, aká je, bolo obdobie, že čoho sa dotkli, to sa menilo na zlato. Po maturite sa im šťastie akosi začalo vyhýbať. Alebo ho mali len dovtedy, kým žili v Calburne."

„Myslela som, že tu všetci zostali."

„Len niektorí. Až v lete roku 1968, keď Frank zabil svoju ženu a potom seba, tu boli znova všetci spolu."

„Neviete, prečo urobil niečo také hrozné?"

„Iba hádam. Štyri roky predtým mal autonehodu a stratil pri nej pravú ruku. Asi tri roky bol celkom bez práce, keď si odrazu našiel miesto nočného vrátnika a zdalo sa, že sa všetko obrátilo na dobré. Ale..."

„Violet vravela, že jeho žena čakala dieťa."

„Áno. Pitva ukázala, že bola tehotná. Každý si preto myslel, že to nebolo Frankovo dieťa. On bol hrdý muž a nezniesol by toľké poníženie."

„Takže zabil ju a hneď nato seba."

Matt na to nepovedal nič. Iba sa na ňu zahľadel a spýtal sa: „Prečo vás to tak zaujíma?"

„Nezaujíma. Vlastne, znie to asi kruto, ale oni sa ma netýkajú. Chcela som od Violet vedieť niečo o predošliých majiteľoch mojej farmy. Poslala ma za ňou Opál, a tak som sa nechtiac dozvedela o Zlatej šestke."

„Opál Violet nenávidí. Nikdy by vás za ňou neposielala."

„Hej, máte pravdu. Bola to Carla. Tajne mi podsunula lístok. Prečo ju vlastne Opál nenávidí?"

Teraz, keď zmenili tému rozhovoru, Matt sa uvoľnil a oprel o lakť. „Nie vždy vyzerala Violet tak ako dnes."

„Takže?"

„Hádajte."

„Sex."

Vyslovila to slovo a Matt s potešením zistil, že prvýkrát sa naňho Bailey pozrela ako žena na muža. Zdalo sa mu, že sa jej páči, čo vidí, lebo líca jej zalial ľahký rumenec. Hoci slnko už zapadalo za kopce, videl, ako sa začervenala. Potom sa pohľadom vrátil k jahodám.

„Prečo chcete vedieť o minulosti svojho domu?" spýtal sa.

Počúval, kým mu rozprávala to, čo už vedel od Patsy: o smrti svojho manžela a o tom, ako zdedila farmu vo Virgínii. Ale viac než slovám načúval tónu jej hlasu. „Keď povedala „môj manžel“, vôbec sa mu nezdalo, že by hovorila o človeku, ktorý bol už mŕtvy. Mal pocit, že vraví o mužovi, ktorý sa každú chvíľu môže objaviť na chodníku pri dome a pribehnúť k nim.

„Môžem sa vám s niečím zveriť?“ obrátila sa k nemu v tmavnom súmraku. „Nepoviete...“ začala, ale výraz na jeho tvári zastavil jej zbytočnú otázku. Vedela, že od Matta sa nik z mesta nič nedozvie.

Cítil, že má veľké tajomstvo a zvažuje, koľko mu toho môže prezradiť. Chcel ju ubezpečiť, že uňho bude jej záhada ako v hrobe, ale neurobil to. Zaumienil si, že počká na jej vlastné rozhodnutie.

„Potrebujem niečo zistiť o svojom manželovi,“ vyhrkla napokon. „Bola som zaňho vydatá dlhé roky a myslela som si, že ho poznám. O svojom detstve však nikdy nehovoril. Tie nevypovedané veci stáli medzi nami. Keď zomrel, povedali mi, že mi zanechal toto,“ ukázala na dom. „Nedávalo mi to zmysel. Prečo mi nič nepovedal, keď žil, a potom mi nechal farmu s odkazom, aby som zistila, čo sa naozaj stalo? Ak chcel, aby som o ňom všetko vedela, prečo si ma neposadil do kresla a jednoducho mi to nepovedal?“ Krátko sa pozrela na svoje ruky a potom na Matta. „Je to zvláštne. Človek má pocit, že je niekomu veľmi blízko, a potom zistí, že to bol iba klam. Ani po jeho smrti som sa o tomto mieste nič nedozvedela. Nenašla sa nijaká fotografia, nijaký dokument, nič.“

Sledoval, ako sa snaží udržať svoje city na uzde, a zároveň sa sám pokúšal ovládať. Nenávidel sa preto, ale musel si priznať, že žiarli na jej mŕtveho manžela.

„Koľko viete o počítačoch?“ spýtal sa, ale v tej istej chvíli si uvedomil, že ju trochu vydesil.

„Asi toľko ako vy o jahodách.“

„A o internete?“

„Nuž,“ usmiala sa, „manželka Jimmieho právnika mi ukázala, ako sa dá cez internet objednávať tovar.“

Matt zaúpel. „No tak, pomôžte mi vstať. Pôjdeme do podkrovia, zapnem počítač a uvidíme, čo o tomto mieste zistíme.“

„Zistíme?“ spýtala sa s doširoka otvorenými očami.

„Uhm. Dozvieme sa, kto mal vlastnícke práva na vašu farmu.“

„Ale...“ zvažovala a ustúpila od neho.

„Dobre,“ povedal, stále sediac v tráve s pohľadom upretým na ňu. „Aby bolo medzi nami jasno. Aj keď som sa narodil a vyrastal v malom meste, to ešte neznamená, že hneď všetko vytáram.“ Natiahol k nej ruku. „Prisahám vám, že čokoľvek zistíme, zostane medzi nami. Vôbec mi nebude prekážať, ak sa dozviem, že ste pravnučkou Lizzie Bordenovej.“

„Čo som povedal?“ spýtal sa, keď sa začala smiať.

„Nič, len som už na tú ženu myslela.“

Chvíľu jej trvalo, kým sa rozhýbala, ale potom mu porozprávala, ako sa potešila, že jej manžel nezanechal farmu v rodisku svetoznámej vrahyne. „Tí zlatí stredoškólači sú proti tomu nič.“

Mattovi prekážalo, že Zlatí šestku volala „tí zlatí stredoškólači“, ale rýchlo sa spamätal a usmial sa. A potom, prvýkrát v živote, bol schopný zasmiať sa na slovách, ktoré mali niečo spoločné s „tými zlatými stredoškólačkami“. „Fajn,“ uzavrel, „sme dohodnutí?“

„Nepoviete Patsy ani Janice nič, čo o mne zistíte?“

„O vás alebo vašom manželovi?“ spýtal sa, doberajúc šiju.

„O oboch,“ povedala vážne. „Sme jedno telo a jedna duša.“

Matt potreboval chvíľu, aby jej odpoveď strávil. „Prisahám, že nikomu nič neprezradím.“

„A čo ak sa vás Patsy bez okolkov opýta?“

„Bez okolkov ju oklamem,“ prehodil. „Nebolo by to prvý raz. No, budete sa ma donekonečna vypytovať, alebo sa dáme do pátrania? Hej!“ zvolal, keď si prudko uderila po čele.

„Komár,“ povedala ľahostajne, ale v očiach jej svietili iskričky smiechu. „No tak, poďme už.“

Pokúsil sa postaviť, ale bolesť v nohe mu to nedovolila. Zakľučal a zostal sedieť na zemi.

„Ste zranený?“ spýtala sa účastne.

„Je zázrak, že nie som mŕtvy,“ zastonal. „Jeden z mojich idiotských synovcov dnes pomáhal akémusi dievčaťu zložiť zo stromu mačku.“

„A?“

Matt zdvihol zrak. „Použil na to rebrík.“

„A?“ zopakovala netrzeplivo.

„Bol môj. Ja som visel na streche garáže a mačka mňaučala o tri bloky ďalej.“

„Chcete mi tým povedať, že váš synovec vzal rebrík, hoci vedel, že ste na streche, a nechal vás tam trčať?“

„Tvrdil síce, že si myslel, že som v aute, ale podľa mňa sa mi chcel pomstiť za včerajšiu aféru s vodou.“

Keď sa aj druhý Mattov pokus vstať skončil neúspechom, Bailey mu podala ruku. Prijal ju a horko ťažko sa postavil na nohy.

„Mohli by ste mi pomôcť aj pri chôdzi,“ prosil.

„Aha, tu mám motyku. Môžete sa o ňu opierať,“ vynašla sa rýchlo.

Matt nespokojne zamrmľal, potom sa zasmial a krivkal za ňou až do domu.

„Čo ste robili s vodou?“

„Vzal som im ju,“ chytil sa za kríže a zaknísal sa.

„Predpokladám, že mi o tom nepoviete, ak vás nepoprosím. Mám pravdu?“

„Hmm, poprosíte? To nie je zlý nápad.“

„Viete, čo som našla pri prehliadke komory?“ spýtala sa. „Škatuľu s receptmi.“

„Naozaj?“ povedal Matt so záujmom, ale bol by ešte radšej, keby si Bailey túžila vypočuť jeho históriu.

„Áno,“ pokračovala. „Bola plná všakovakých dobrôt, našla som v nej recept na vyprážaný kurací rezeň, na pečené kura obaľované kukuričnými lupienkami, paradajkovú omáčku na špagety a ešte niečo, čo sa volalo tuším fašírka s tajomstvom.“

Pri týchto slovách sa Mattovi zježili vlasy na hlave. „Vyhrali ste!“ povedal rýchlo. „Vzal som synovcom fľašu s vodou, pretože im stekala po hrudiach.“ Zdalo sa, že jeho slovám celkom neporozumela, a on sa jej ich ani nepokúsil vysvetliť. Prišli k domu a Bailey sa oprela o dvere.

„Rozlievali vodu?“ ozvala sa. „Myslíte, ako deti?“

„Názorne vám to predvediem,“ ponúkol sa a natiahol sa, aby jej otvoril. „Zostaňte tu a skúste si spomenúť, ako ste sa cítili, keď ste mali tak šesťnásť-sedemnáť rokov.“ Vošiel dnu, vzal najväčší pohár, aký tam našiel, a naplnil ho vodou. Uvedomoval si, že to, čo chce práve urobiť, je trochu nemravné, ale povedal si, že vo vojne a v láske je dovolené všetko. Rozopol si košeľu, vyzliekol si ju a hodil ju do kúta na kuchynskej linke. Na jednej strane nenávidel únavnú prácu na stavbách, na druhej strane ho tešili zmeny, aké pozoroval na svojom tele po mesiacoch dvíhania ťažkých kvádrov a lozenia po rebríku. Stisol vypínač, ktorým sa zapalovalo svetlo nad zadným vchodom, a vyšiel von.

Vo chvíli, keď zdvihol pohár k ústam, prial si nikdy nevidieť pohľad v jej rozšírených očiach, keď sa pred ňou ukázal polonahý. „Moji synovci boli do pol pása vyzlečení a pili vodu, zatiaľ čo na druhej strane ulice striehli dievčatá. Vyzeralo to asi takto,“ povedal, naklonil pohár a v tej chvíli sa mu priesvitné pramienky rozbehli po hrudi, ktorú si pomalými pohybmi hladil dlaňou. „Chápete?“ spýtal sa, keď pohár zostal celkom prázdny. „Tak týmto som sa dnes musel celý deň zaoberať.“

„Aha,“ odvetila tónom, pri ktorom sa začal cítiť trápne. „Viete,“ povedala vážne, „v noci som nespala, takže tú vec s počítačom odložíme radšej na inokedy. Vlastne,“ zaváhala a hlasno zívla, „necháme to tak.“

S tým sa zvrtila a vošla do domu. Nechala ho tam s stáť, napoly vyzlečeného, s veľkou mokrou škvrnou na nohaviciach. Nebol si istý, čo urobil zle, ale mal pocit, že prestrelil.

S hlbokým povzdychom za sebou zavrel dvere, zhasol vonkajšie svetlo a ubezpečil sa, že je všetko riadne pozamykané. Ešte sa mu nechcelo ísť spať, preto sa vrátil do kuchyne po košeľu a pobral sa do podkrovia. S trochou šťastia sa mu možno podarí nájsť človeka, ktorý od vdovy po samovrahovi kúpil Bailein dom. Dúfal, že ak bude úspešný, podarí sa mu opäť votrieť do jej krehkej priazne.

KAPITOLA 9

Bailey v tú noc nespala veľmi dobre. Snívalo sa jej, že vidí Matthewa Longacra, ako stojí v žltom svetle pouličnej lampy a po nahej hrudi mu kaskádovito stekajú krištáľové pramienky vody. Prečo sa nedokázala správať ako poriadna moderná žena a nechytla sa príležitosti, ktorú tak zjavne ponúkal? Je predsa vdova a on rozvedený. Obaja sú dospelí. Prečo sa teda správala ako typická škrobená stará dievka, predstierala únavu a ukryla sa do bezpečia svojej izby? Opustenej izby?

Pomaly vstala z postele. Ticho v dome nasvedčovalo, že Matt buď ešte spí, alebo nie je doma. „Asi šiel do nejakého baru a zohnal si ozajstnú ženu," zamrmlala si pre seba.

Osprchovala sa, obliekla a pekne si vyčesala vlasy. Kedysi bola zvyknutá na pedantnú prácu kaderníkov, ale v Calburne sa jej dokonalý účes zdal úplne zbytočný.

Potichu otvorila dvere na izbe a po špičkách zamierila do kuchyne. Pri schodoch ju však premohla zvedavosť, a tak vyšla hore. Počítač už neležal rozobratý v kartónových škatuliach. Na stole v rohu podkrovia sa na ňu škeril veľký biely monitor a vedľa neho klávesnica a tlačiareň.

S trochu previnilým pocitom podišla bližšie. Na purpurovej podložke ležala myš bez kábla. Predpokladala, že ju ešte nestihol zapojiť, a pohýbala ňou. Na jej veľké prekvapenie počítač slabozavrčal a prebral sa k životu. „Bože, čo mám teraz robiť?" zvolala vyplašená.

„Nič, bol iba v spánkovom režime," ozval sa jej za chrbtom Mattov hlas.

Bailey si položila dlane na hrud'. „Vylákali ste ma."

„Zdá sa, že v záhrade ste vo svojom živle, ale počítače vás priam desia."

„Neviedla som, že je zapnutý."

„To je bezdrôtová myš. Keď sa jej dotknete, počítač sa prepne do aktívneho režimu," povedal a naďalej stál na svojom mieste.

Bailey si uvedomila, že čaká, kým odstúpi od stola. Bolo jasné, že sa nechce nasilu tlačiť do jej blízkosti. A vôbec sa mu nečudovala po tom, čo sa stalo včera v noci!

„Pokiaľ ide o včerajšok," povedala a dívala sa na svoje ruky, „ja..."

„Dlhujem vám ospravedlnenie," prerušil ju. „Môj humor je občas trochu vulgárny."

„Nie!" zvolala Bailey rýchlo. „Je to moja vina. Viete..." zhlboka sa nadýchla. „Viete, po šestnástich rokoch manželskej vernosti nie je jednoduché odrazu zmeniť postoj. Aspoň nie pre mňa."

„Nič mi nevysvetľujte. Viem, čo znamená stratiť niekoho blízkeho. Zažil som to veľakrát. Pre toho, kto zostane, je to peklo." Usmial sa na ňu. „Mám pre vás návrh."

Po týchto slovách sa Bailey uľavilo. V Calburne už stretla mnoho ľudí, ale Matt jej bol zo všetkých najbližší. „Po vašom poslednom návrhu ste sa mi nasťahovali do domu," odvetila a opätovne mu úsmev.

Matt sa uškrnul a rozpačitá atmosféra sa razom rozplynula. „Dobre, máš pravdu, ale chcel som iba jedno: už nikdy žiadne napätie. Ty budeš žartovať, ja budem žartovať a nik z nás sa nebude cítiť trápne. Dohodnuté?" navrhol a podal jej ruku na uzmiernenie.

Bailey ju silno stisla, ale hneď si svoju vymanila z jeho zovretia. „Dohodnuté. A teraz k podkroviu. Nepamätám si, že by som ti dovolila celé to tu zabráť."

„Ak chceš, ukážem ti, ako sa napojiť na internet."

„Matthew, ty ma nepočúvaš."

„Počúvam, ale ignorujem. V tom je rozdiel," zašomral s očami prilepenými na obrazovku.

„Chcela som podkrovie využiť na svoju prácu."

„O aký druh práce ide?"

„Chcela by som... Totiž, ešte to nemám poriadne premyslené. Teda, nie všetko." Mykla plecom a snažila sa zakryť nerozhodnosť v hlase. „Ale keď si premyslím, budem to tu potrebovať."

„Ak chceš, môžeš používať môj počítač."

„A čo ak ho budeš potrebovať práve vtedy, keď ja?"

„Mám iný. Prenosný. A okrem toho, myslel som, že nevieš, ako sa počítače obsluhujú."

„Nie, ale naučím sa."

„Predtým, alebo potom, ako sa rozhodneš, čím sa budeš živiť?"

„Predtým. Nie, potom. Nie, totiž..." Pozrela naňho. „Nemáš nejaký nápad, čím by som sa mohla živiť? Okrem založenia konzervárne? Nemám vzdelanie a bojím sa, že nebudem môcť pre nikoho pracovať. Zvykla som si totiž na roky absolútnej nezávislosti. No?"

„Myslím si, že to môže byť čokoľvek, len nech to má niečo spoločné s jedlom. Nerozmýšľala si o písaní kuchárskych kníh?“

„To tu už bolo. Kedy si naposledy navštívil kníhkupectvo? Kuchárskych kníh sú dnes v obchodoch na tisíce. Chcela by som robiť niečo, čo by prinášalo pravidelný príjem.“

Matt vstal od počítača, položil ruky na Baileine plecia a zadíval sa jej do očí. „Iba nedávno si sa po dlhých rokoch manželstva stala vdovou. Dopraj si čas. Zotav sa a až potom rob veľké rozhodnutia, ktoré ovplyvnia tvoju budúcnosť.“

Jeho slová zneli logicky. Bailey túžila na chvíľku si oprieť hlavu o jeho hrud' a nechať sa pohojdať v pevnom náručí. „Myslím, že máš pravdu.“

„Vieš, aký máme dnes program?“

Časť z nej mala chuť vzbúriť sa proti výrazu „máme“, ale nemohla mu to urobiť. Okrem toho, nechcela stráviť deň osamote. Netúžila zostať sama v tomto škaredom dome, ľakať sa pri každom nezvyčajnom zvuku a čakať, že sa vo dverách objaví Jimmie. „Aký?“ spýtala sa a netrpezlivo prešľapovala. Niečo romantické? Sexi? prebleslo jej myslou.

„Pôjdeme kúpiť kosačku.“ Bailein smiech Matta zmiatol. „Myslíš, že je to hlúposť?“

„Vôbec nie, iba som...“ Mávla rukou. „Ale nechajme to. Čo keby sme sa naraňajkovali, skôr než vyrazíme do ulíc mesta?“

„To znie fantasticky,“ zalizol sa Matt a obrátil sa späť k počítaču.

Na schodoch sa Bailey nenápadne obrátila. Je to pekný muž, pomyslela si. A aj dobrý, láskavý a pozorný. S takým sa ľahko žije. S úsmevom na perách zišla na prízemie a vybrala z komory pohánkovú múku na palacinky.

„Môžem vám nejak pomôcť?“ spýtal sa predavač. Bol mladý, na sebe mal biele tričko a zelené nohavice a na tvári výraz, akoby sa vo svojich dvadsiatich piatich rokoch mienil stať minimálne riaditeľom Microsoftu.

„Potrebujem ručnú kosačku na trávu,“ povedala Bailey v tej istej chvíli, ako zaznela Mattova odpoveď: „Potrebujem záhradný traktor na trávu.“

„Trávník nie je taký veľký, aby som musela kupovať záhradný traktor,“ vyhrkla Bailey a pozrela na Matta.

„Je oveľa praktickejší,“ odvetil trpezlivo. „A za domom sú miesta, na ktoré je tento typ najlepší.“

„Tak si kúp kosák s prídavnou pílou,“ odsekla s ranenou pýchou odborníka. Nestrávila predsa roky s profesionálnymi záhradníkmi len tak, pre nič, za nič.

„Ten potrebujeme tiež, ale...“

„Tiež? Mám vyhodiť toľko peňazí pre smiešne kosenie?“

„Farma má desať hektárov a...“

„Polovica z toho sú stromy!“

„Prepáčte,“ prerušil ich predavač hlasno. „Môžem vám ponúknuť nový, odlahčený typ kosačky.“

Bailey s Mattom naňho nahnevane zazreli.

Mladík si dlaňami zakryl tvár, akoby šiju chránil pred ich pichľavými pohľadmi. „Nechcem sa starať do manželských vecí, ale ak budete potrebovať pomoc, zavolajte ma... alebo rovno rozvodového právnika,“ dodal a odišiel.

Bailey s Mattom si vymenili pobavené pohľady a rozosmiali sa.

„Prepáč, je to tvoja farma. Ty rozhodni.“

Bol taký milý, až sa cítila previnilo. „Nejde o to, že by som nechcela záhradný traktor, ale o to, že si ho nemôžem dovoliť.“

„A keby som kosačku kúpil ja?“

Bailey stuhla. „Nechcem, aby si mi niečo kupoval. Už ma raz muž vydržoval, teraz sa chcem o seba postarať sama.“

„A čo toto?“ spýtal sa. „Ty ma najmeš na prácu a ja zabezpečím všetky nástroje.“

„Koľko si účtuješ na hodinu?“

„Veľa.“

Bailey prižmúrila oči. „Koľko?“

„Urobíš pre mňa malú službu.“

„O čo ide?"

Matt sa veľavýznamne zaškeril. „Patsy veľmi záleží na rodinných vzťahoch. Stále organizuje nejaké rodinné stretnutia a..." Odmlčal sa.

„Pokračuj."

„Ak so mnou nepôjdeš, zderie ma z kože."

Bailey chvíľu zvažovala jeho ponuku. Hovoril síce o peniazoch, ale v skutočnosti jej ponúkal novú kosačku a prácu zdarma. „Za iných okolností by som nesúhlasila, ale keďže Opál mi prezradila, že Patsy si platil sedemstopäťdesiat dolárov mesačne a mne len šesťsto, vlastne mi to dlhuješ."

Matt sa schuti rozosmial a vôbec mu neprekážalo, že ho prichytila pri klamstve. „Ale odo mňa to nevie. Možno sa neudržala Janice, robí mi totiž účtovníctvo."

„To je jedno, ale keď si ťa predstavím, ako si mi vyčítal vysoké nájomné, tak by som ťa najradšej..."

Sklonil sa k nej a pobozkal ju na líce. „Si rozkošná, keď sa hneváš," povedal vo chvíli, keď sa k nim blížil predavač.

„Toto ti len tak neprejde," precedila.

Matt na ňu nenápadne žmurkol.

„No, hrdličky, už ste sa rozhodli?" spýtal sa mladík.

„Tamtú," ukázal Matt na kosačku obrovských rozmerov. Vyzerala, akoby ju vyrobili do džungle.

„Skvelý výber," zaradoval sa predavač. „Aj ja by som si ju kúpil."

„Vy a všetci ostatní muži s dušou dieťaťa," zašomrala Bailey znechutene. Iba Matt ju počul.

„Ešte by sme chceli nejaké náradie," pokračoval a vôbec sa nedal znechutiť jej sarkazmom. „Pod', miláčik, pozrieme si krompáče."

O hodinu neskôr sedeli v Mattovej dodávke. Kufor zaplnila obrovská kosačka na trávnu veľká ako menší traktor a jeden kus z každého druhu lopát, hrabiel, vidiel a záhradných nožníc, aké v obchode mali. Po prvých dvoch lopatách si Bailey uvedomila, že akékoľvek protesty z jej strany sú iba mrhaním energie.

Keď vyšli na parkovisko, nedalo jej, aby sa nespýtala: „Vravel si, že ti Janice robí účtovníctvo?"

„Hej. Keď som podnikal, mal som asistenta, ale teraz som všetko prenechal jej. Robila účtovníctvo aj štyrom manželovým predajniam áut, lenže potom sa Scott rozhodol, že pracovať s manželkou v jednej firme nie je dobrý nápad. Podľa mňa však nechcel, aby vedela o všetkých jeho príjmoch."

Bailey netušila, čo má na to povedať. Okrem toho, viac ju zaujímal Matt než Janice. „Vrátil si sa do Calburnu natrvalo? Alebo si si iba prišiel vylízať rany a o pár mesiacov sa z teba znova stane veľkomestský architekt?"

Matt mlčal, vyhodil smerovku, a skôr než odbočil, pozrel do oboch bočných zrkadiel. „Pravda je, že neviem. S určitosťou však môžem povedať, že nechcem stráviť zvyšok života zatĺkaním klincov."

„Tak čo chceš teda robiť?"

„Domovú architektúru. Rád by som staval ľudské príbytky. Tak ako som vždy chcel."

„Prečo si teda pracoval na mrakodrapoch?"

„Pre peniaze."

„Ach áno. Peniaze. Tá prepotrebná komodita. Jimmie vždy hovorieval, že ak človek pracuje pre peniaze, nikdy ich nebude mať."

„To hovorí každý chudák."

Bailey nepovedala nič, iba sa odvrátila a potajme sa usmiala.

„A to bolo čo?"

„Čo čo?" pozrela naňho.

„Ten potmehúdsky úsmev. Myslíš, že som hlúpy?"

„Vôbec nie. Ide len o to, že Jimmie nebol nijaký chudák."

„Fakt? Tak prečo si teraz na mizine?"

„On..." pokrútila Bailey hlavou. „Neviem. Pokúšala som sa nájsť aspoň jeden dôvod, prečo urobil to, čo urobil. Prečo mi nechal práve túto farmu a práve vo Virgínii? Vždy som si myslela, že uteká pred svojím detstvom, a preto o ňom aj odmieta hovoriť. Lenže ak by to bolo tak, ako predpokladám, prečo by mi zanechal svoj rodný dom? Ak to vôbec je jeho rodný dom. Vôbec som netušila, že niečo také vlastní." Zadívala sa cez okno na krajinu a stíchla.

„Včera večer," povedal Matt ticho, „som sa napojil na internet. Zaplatil som tridsaťpäť dolárov za hľadanie v databáze majetkov. V pondelok by som mal dostať nejaké informácie."

Bailey nevedela, či sa má smiať, alebo plakať. Ak sa Matt dozvie, že dom patril Jamesovi Manvillovi, zabudne na svoj sľub mlčanlivosti a celé mesto sa dozvie pravdu. A čo ak sa zmení aj jeho vzťah k nej?

„Bailey?"

„Áno?"

„Patsy na dnes popoludní naplánovala rodinné stretnutie a..."

„Pozvala nás?"

„Sme čestní hostia."

„To znamená, že sa nevyhnem sprške otázok o mojom živote?"

„Pravdepodobne. Okrem toho ťa budú chcieť za mňa vydať. Dohadzovanie je totiž zmyslom života mojej drahej švagrinej."

„Týka sa to len teba alebo aj iných?"

„Hlavne mňa. Bojí sa, že ak sa nado mnou nejaká žena nezľutuje a nevydá sa za mňa, nast'ahujem sa späť do bratovho domu."

„Čo si jej, preboha, urobil, že sa ťa tak zúfalo snaží zbaviť?"

„Patsy je krajčírka telom i dušou. Na poschodí má izbu so šijacím strojom a stolom, kde vyrába strihy. Jej práca je známa v celom širom okolí. Vždy, keď sa majú dvíhať platy, Patsy dozerá na prácu výboru pre krajčírstvo."

„A?" spýtala sa nechápavo.

„Šesť mesiacov, čo som u nich býval, stála moja posteľ v jej krajčírskej izbe."

„Ó bože."

„Presne tak."

„Takže to Patsy platí nájomné v mojom dome, alebo ty?"

„Veľmi vtipné," povedal, ale hneď nato sa usmial a zabočil na príjazdovú cestu k Patsinmu domu.

Presne ako povedal Matt, boli čestnými hosťami a stredobodom stretnutia. Čakala na nich celá Patsina rodina. Bola tam Janice s manželom Scottom, ktorého Bailey ešte nevidela a ktorý sa jej od prvej chvíle vôbec nepáčil. Patril do kategórie ľudí, ktorých Jimmie nazýval predavači. Vždy a za každú cenu bol ochotný predať čokoľvek a komukoľvek. Podala mu ruku a ďakovala Bohu, že Scott ani netušil, že bola vydatá za milionára. Bola si istá, že keby mal túto dôležitú informáciu, určite by sa pokúsil uzavrieť s ňou nejaký kšeft. Jej predpoklad sa ukázal viac než správny: poznali sa asi tri minúty a už jej ponúkal svoje auto na výmenu za jej veľkú toyotu.

Matt ju však objal okolo pliec a doviedol preč. „Nepočúvaj, čo ti Scott hovorí. A keby ťa príliš obťažoval, porátam sa s ním sám."

Bailey si okamžite obľúbila Janicine dve dcéry, sedemročnú Chantal a štvorročnú Desiree. Zároveň ich však ľutovala, lebo boli oblečené do vyžehlených ružových záster z bavlny a svoje hot dogy jedli s takou opatnosťou, aby sa neušpinili, že si ich ani nemohli vychutnať.

Patsina rodina bola taká neformálna, ako oficiálne sa tvárili príbuzní Janice. Jej dvaja synovia sa celkom neskrývane nudili, a keď si sadli, zdalo sa, že zaspia.

„Pre Matthewa sa raz upracujú na smrť," post'azovala sa Patsy, keď zbadala, ako sa Bailey díva na dvoch tínedžerov, rozvalených na prešívanej deke pod stromom. V spánku sa skôr podobali na malé, nevinné batol'atá ako na dospelých zvodcov omdlievajúcich rovesníčok.

Riek odfrkol. „Celú noc hrali videohry a viseli na telefóne s pol tuctom dievčat z celého okresu," poznamenal. „Ich únava nemá s prácou nič spoločné."

„Richard Longacre!" zvolala Patsy, ale Bailey sa vytratila s úsmevom na tvári.

Pozitívne na celej návšteve bolo, že ju ľudia nezahŕňali množstvom otázok o jej manželstve, minulosti, detstve a podobne. Skôr sa jej snažili vyrozprávať svoje príbehy alebo sledovali ju a Matta. Dvakrát dokonca pre nich prerušili konverzáciu. Prvýkrát vtedy, keď Matt namočil zemiakový lupienok do akejsi syrovo-smotanovej omáčky a ponúkol ho Bailey. „Skús toto," povedal.

Dvaja dospelí, ktorí sedeli pri piknikovom stole, odrazu zmlkli a s neskrývaným záujmom pozorovali každý ich pohyb. Dokonca aj chlapci pod stromom zvedavo otvorili jedno oko. Dievčatá sa prestali hojdať a dívali sa, prečo sa ostatní zrazu odmlčali.

Bailey rozpačito zahryzla do lupienka a požula ho. Vtedy sa každý vrátil k predošlej zábavke, ale cítila, že táto scénka všetkých nesmierne potešila. Mala pocit, že k nim akosi začína patriť, že sa stáva ich súčasťou.

Neskoro popoludní sa k nej Matt nahol a zašepkal: „Prečo nepožiadáš Patsy, aby ti ukázala svoju krajčírsku dielňu? Určite sa ňou rada pochwáli."

A tak ju požiadala a sledovala, ako sa Patsina tvár rozžiarila. Janice ich ticho nasledovala do domu.

Bailey tieto dve ženy celý deň tajne pozorovala. V tvári si boli veľmi podobné, hoci oblečenie ich značne odlišovalo. Kým Patsy mala staré neforemné šortky a obrovské tričko, pravdepodobne po Rickovi, Janice si obliekla tmavohnedé nohavice s pukmi, opasok z aligátora so striebornou sponou a krepovú hnedo-zelenú kockovanú blúzku. Jej účes bol dokonale upravený, čo sa o Patsinom vrabcom hniezde povedať nedalo. Odhliadnuc od šiat, podoba týchto žien bola nesporná.

„Čo majú tie dve spoločné?" pošepla Mattovi, keď na grile obracal pečené mäso.

„Ich mamy boli jednovaječné dvojčičky," odvetil. „Jedna si vzala pracháča a druhá chudáka. Uhádneš, ktorá bola ktorá?"

„Janice vyrastala v chudobe," vyhrkla Bailey okamžite. Jej matka bola presne ako Janice. Tak sa desila biedy, až to prehánala. Nikto nikdy nevidel Freidu Baileyovú inak než dokonale oblečenú a upravenú, a to za každých okolností.

„Tebe to ale páli!" usmial sa Matt uznanlivo.

„Dokonca až tak, že ak nevezmeš to mäso preč z ohňa, garantujem ti, že zhorí na uhol'."

Vtlačil jej na nos nežný bozk a to bolo druhýkrát, keď sa celá spoločnosť približne na tri sekundy zháčila a potom sa znova bavila po svojom.

Bailey sa tvárila, že si nevšimla ich reakciu, ale musela sa odvrátiť, aby zakryla rumenec. „Mohol by si prestať?" zasyčala cez zuby. „Všetci si budú myslieť, že sme viac než len spolubývajúci."

„A prečo by si to nemohli myslieť?" spýtal sa a Bailey cítila, že Mattovi sa páči myšlienka, že sú... niečo viac.

Keď Matt zvolal celú spoločnosť na hotové steaky, odstúpila, mlčky sfkala odpornú citronádu, ktorú Patsy servírovala, a sledovala dianie okolo seba. Dívala sa, ako si Patsy a Janice pomáhajú, i keď sa vôbec nerozprávali a ani sa jedna na druhú nepozreli. Sedeli vedľa seba za piknikovým stolom, ale tvárili sa, akoby tá druhá neexistovala. Bailey občas prepadla zvedavá chuť opýtať sa, čo bolo príčinou ich nepochopiteľného správania, ale bála sa, že sa dozvie príhodu o nepožičanej Barbíe, keď boli ešte deti, a prisaha, že už spolu nikdy neprehovoria. Okrem toho, pripadalo jej oveľa vzrušujúcejšie, keď nepoznala pravý dôvod.

Keďže sa nad tým nikto z prítomných ani najmenej nepozastavoval, Bailey predpokladala, že problém, ktorý medzi sesternicami spôsobil takú priepasť, medzi nim trčí už veľmi dávno. Najlepšia bola Janicina mladšia dcérka Desiree. Bailey ju počula, ako hovorí: „Mami, prečo tam stojíš tak sama?", keď videla, ako Janice stojí asi meter od Patsy. Potom dievčatko obrátilo veľké modré oči na tetu Patsy a povedalo: „Vyzeráš taká osamelá, teta Patsy. Nechceš, aby bol niekto s tebou?" Bailey sa musela odvrátiť, aby sa nahlas nerozosmiala nad slovami tej malej uličnice.

Potom, keď sa Patsy podujala ukázať jej svoje krajčírské kráľovstvo, Bailey sa vôbec nečudovala, že sa Janice pohla za nimi.

Keď s Mattom zastali pred domom, bola očarená. Bol veľký a celkom nový. Odhadovala, že nemá viac ako päť rokov. Reprezentoval štýl, ktorý by nazvala „súčasný vidiek". Po celej dĺžke sa tiahla starodávna veranda, na poschodí bolo veľké okrúhle okno a po bokoch to isté, len v tvare obdĺžnika. Úžasný súzvuk starých a moderných architektonických prvkov.

Do domu vošli zadnými dverami. Patsy zastala v hale a mlčky na ňu hľadela. Bailey netušila, čo má robiť.

Vtedy problém šikovne vyriešila Janice. „Možno by si si chcela pozrieť Rickov dom. Vlastne, asi by som ho mala volať Mattov dom.“

Bailey chvíľu trvalo, kým pochopila význam Janicinyh slov. „Túto nádhru projektovl Matt?“

„Presne tak,“ nafúkla sa Patsy pyšne. „Chceš, aby som ti ukázala, čo všetko tu urobil?“

Bailey pochopila, že Patsy sa nechcela vystatovať svojím bývaním, ale vyzdvihnúť Mattove prednosti, to bolo niečo celkom iné. Krásny dom, pomyslela si a kráčala za svojimi dvoma sprievodkyňami. Ako dobre nacvičené duo, obe sa odrazu pustili opačným smerom. Patsy jej ukázala izbu, potom na ňu volala Janice, znova Patsy a opäť Janice.

Na jednej strane prízemia bola obrovská miestnosť so vstavaným stolom a čalúnenými lavicami okolo neho, ktorá slúžila ako obývačka, jedáleň a kuchyňa zároveň. Hoci priestor nerozdeľovali steny, Matt na to využil iné prostriedky. Nad jedálňou a obývačkou sa strop otváral až na prvé poschodie a kuchyňu od obývacej časti oddeľovali drevené priečky.

Dom bol taký útulný a príjemný, otvorený i predelený zároveň. To, čo sa jej páčilo, nahlas pochválila, ale fakt, že horšiu kuchyňu v živote nevidela, si radšej nechala pre seba. Na zadnej stene boli drez a zabudovaná chladnička. V strede stál pracovný pult so sporákom a pred ním, na vyvýšenine, stôl a stoličky. Aby sa gazdina dostala od drezu k stolu, kde sa servirovalo jedlo, neustále musela obchádzať sporák. Jednoducho, táto kuchyňa vyžadovala množstvo zbytočného chodenia. Podľa toho, aké v nej bolo všetko čisté a zachovalé, sa však Bailey zdalo, že v tejto domácnosti nepatrí medzi veľmi využívané miestnosti, preto sa jej nepraktickým rozmiestnením viac nezaoberala.

Druhú polovicu prízemia tvorila izba domácich pánov s dvoma rozľahlými šatníkmi a pracovnou. Patsy otvorila jedny dvere a spýtala sa: „Videla si už niekedy takúto kúpeľňu?“

Bailey ju slušne pochválila, ignorujúc Janicin pichľavý pohľad. Pravda bola, že Jimmie bol na kúpeľne priam zaťažný. Ani jedna mu nebola dosť veľká a vyzdobená. V jednom z dvanástich domov mali napríklad vaňu veľkosti malého bazéna, do sprchy by sa pokojne zmestil slon a v rámci kúpeľne fungovali ďalšie dve miestnosti s toaletami a bidetmi.

To, čo ju v Patsinom dome zaujalo najviac, boli po domácky ušité bytové doplnky. Nikdy sa o šitie nezaujímal, ale keď sa ako dieťa pohybovala po vidieckych trhoch a výstavách, kadečomu sa podučila. Gauč, kreslá a závesy v obývačke boli z toho istého kartúnu s modro-zeleným kvetovaným vzorom. Veľká borovicová almara pravdepodobne ukrývala televízor a stereosystém. Drevené vnútro dvierok nahradilo kartúnové čalúnenie, police vedľa nej tiež pokrývali kúsky potaľhovej látky, tentoraz v iných farbách. Jedna bola modrá, nad ňou zelená, potom nasledovala modrá a po nej opäť zelená. Modrozelené kvietky pokrývali dokonca aj kôš na odpadky a veľké tienidlo stolnej lampy. Kdekoľvek sa pozrela, každý obrúsok, podložka alebo potaľh boli decentne zladené v rovnakých farebných odtieňoch.

Vo všetkých izbách Bailey videla doma vyrobené závesy a prikrývky. V spálni prevládali odtiene modrej a tmavočervenej a každá plocha bola niečím očalúnená alebo pokrytá. To isté platilo aj na poschodí. Patsy letmo otvorila dvere do obrovskej izby, v ktorej kralovali jej synovia, a Bailey si za ten krátky okamih stihla všimnúť, že závesy, posteľné prikrývky a vankúše boli z modrej látky potlačenej lietadielkami. Keby nevedela, že sú takmer dospelí, myslela by si, že izba patrí deväťročným šarvancom.

Chodbou, ktorá viedla okolo drevom obloženej kúpeľne, sa dostali k Patsinej svätyni. Steny boli oblepené ružovým papierom s malými červenými ružičkami. Pracovný stôl stál presne v strede miestnosti, pri stene sa vypínal šijací stroj a vedľa neho police s množstvom škatúl, precízne a farebne označených. Všetko bolo dokonale usporiadané.

„Tu mám strihy a v týchto škatuliach je jeden náhradný gombík z každého oblečenia, ktoré nosí moja rodina. Uložené sú podľa farby, veľkosti a druhu.“

Bailey dúfala, že sa tvári dostatočne ohromene. Mala sto chutí vykriknúť „A načo?“

Na stene po jej pravici viseli fotografie. Prešla k nim a zvedavo si ich obzerala. Päť zarámovaných fotiek zobrazovalo skupinu ľudí a na každej z nich stála v rohu Patsy v bielom trojštvt'rovom plášti s odznakom pripnutom na hrudi. „Čo je to?“ spýtala sa.

„Ale, iba fabrika v Ridgewayi. Chceš vidieť ihly do šijacieho stroja?“
„Patsy," povedala Bailey obdivne. „Ty si šéfovala všetkým tým ľuďom?“
„Hej, ale to už bolo veľmi dávno," odvetila a mávla rukou. „Pod' sa pozrieť na skriňu s niťami."
Bailey sa nedobrovoľne odtrhla od fotografií a pozrela na množstvo cievok s niťami najrôznejších odtieňov, veľkostí a hrúbky. Odrazu dvihla oči a jej pohľad sa stretol s Janicínym. Zazdalo sa jej, že sa jej pokúša niečo povedať, ale Bailey zažmurkala a odvrátila zrak.
Po chvíli sa Janice ozvala. „Mali by sme sa vrátiť do záhrady."
Len čo zišli dolu, Rick si neodpustil poznámku o tom, ako Matt neprestajne vychvaľuje Baileino kuchárske umenie. „Tak kedy nás pozvete na obed?" spýtal sa Rick. Tretíkrát v ten istý deň celá spoločnosť stuhla očakávaním a pozerala na Bailey.
„Čo tak budúcu sobotu?" povedal Matt nenútene a objal ju okolo pliec. „Čo na to povieš, miláčik?"
„Samozrejme," a vykrútila sa mu z náručia. „V sobotu mi to vyhovuje." Keď znova zdvihla zrak, uvedomila si, že Patsy aj Janice na ňu upierajú rovnaké pohľady, a to s takou intenzitou, až ju striaslo. Pozrela inam a tvárila sa, že sa vôbec nič nestalo.

KAPITOLA 10

vrhla pohľad na nočný stolík vedľa postele. Hodiny ukazovali dve v noci a ona ešte nespala. Už o desiatej mala chuť zvaliť sa do perín a snívať až do neskorého rána. Mala za sebou dlhý deň. Od Patsy odchádzali o štvrté, a keď dorazili domov, Matt navrhol, aby začali strhávať steny, za ktorými sa ukrývala jej vysnívaná veranda.

„Chceš tým povedať, že sa konečne zbavím ružovej kúpeľne?"
Matt vytiahol zo skrinky na náradie malý sochor a podal jej ho: „Si mojím hosťom."
Bailey vošla do kúpeľne, ale pri pohľade na tapety, obkladačky a armatúry netušila, kde začať.
„Potrubie zatiaľ nechaj tak," zavolať Matt z obývačky. „Najprv skúsím zavrieť vodu. Začni s obkladačkami alebo strhni tapety."
„Dobre!" Bailey vsunula železné páčidlo pod uvoľnenú kachličku a prudko potiahla. Kachlička vyletela do vzduchu a Bailey sa musela uhnúť, aby ju netrafila, keď sa odrazila od protiľahlej steny.
„Nič sa ti nestalo?" ozval sa Mattov hlas pri dverách.
„Vôbec nič," odvetila. „Ide mi to ako po masle."
Nasledujúce tri hodiny zaujato pracovali a Bailey by bola pokračovala aj ďalej, ale Matt vyhlásil prestávku a navrhol, aby si objednali pizzu.
„Myslíš takú s rozmočenou kôrkou?" spýtala sa trochu znechutene. „A chcel by si ju s ananásom alebo radšej so štyrmi druhmi mäsa?"
Matt sa zasmial. „Čo tým chceš povedať?"
„Dajme si radšej cestoviny a zeleninový šalát. V Kalábrii..." Odrazu sa otočila a vetu nedopovedala.

„Veľa si cestovala?"
„Trochu," odvetila a znova naňho pozrela. „Asi by sme si naozaj mali dať pizzu. Mali by sme... Prečo sa tak na mňa dívaš?"

„Keď mi budeš chcieť o sebe rozprávať, len do toho. Som dobrý poslucháč."
Bailey jeho ponuka veľmi lákala a pokúšalo ju prezradiť mu o sebe pár vecí. Jej tajomstvá ju poriadne ťažili. Rýchlo si to však rozmyslela a odvrátila sa. Zamrmlala niečo o sprche, než začne variť, a keď sa vrátila z kúpeľne, Matt tam už nebol. Sedel v podkroví pri počítači a už nejavil záujem o tajné zákutia jej života.

Ako vždy, namiesto toho, aby si vyliala svoje nešťastné srdce, zamierila do kuchyne a pustila sa do prípravy večere. Rýchlo prevarila čerstvú brokolicu, v tej istej vode uvarila mušle, aby do seba nasali aspoň časť zo stratených zeleninových vitamínov a výbornú chuť. Tento jednoduchý trik sa naučila od ženy, ktorú stretla v Kalábrii. Kým sa varili cestoviny, opražila cesnak, sardely, píniové oriešky a mletú červenú papriku. Potom všetko navršila do veľkej misy, posypala jedlo talianskym ovčím syrom, pridala zelené šalátové listy, grilované papričky trojakej farby a vzadu za domom všetko prichystala v piknikovom štýle.

Počas večere sa zhovárali o tom, ako dom vyzerá a čo sa dá urobiť, aby sa zmenil zvonku i zvnútra presne podľa jej predstáv.

Keď dojedli, Matt zostal sedieť na deke a s očakávaním sa na ňu díval. Bailey si prstami krúžila po sluchách. „Čítam tvoje myšlienky," povedala záhadným hlasom. „Áno, sú také priehľadné. Myslíš na... mám pravdu? Myslíš na domáce keksy?" otvorila oči. „No? Aká som?"

„Perfektná!" usmial sa, ale ten zvláštny výraz mu ani tak nevymizol z tváre.

„Nájdeš ich v komore. Sú zabalené v papieri a označené nálepkami škorica, muškátový oriešok a hnedý cukor."

„Môžem vylízať misku?"

Bailey sa so smiechom postavila. „Čistiace práce vykonaj, prosím, počas mojej neprítomnosti. Ja zatiaľ nakrájam ten najlepší koláč z ovsenej múky, aký si kedy jedol."

„Z ovsenej múky?" zatváril sa Matt nie práve nadšene. „To asi nie je nič pre mňa."

„Nie, ak sa na ňom neroztápa domáca zmrzlina," povedala cez plece a vošla do domu.

„Domáca?" zašepkal Matt a pustil sa upratovať špinavé taniere.

O štyridsať minút neskôr držal Matt tanier s horúcim korenistým koláčom z ovsenej múky, na ktorom sa roztápala domáca smotanová zmrzlina s vôňou jazmínu. Už po prvom hite predstieral, že omdlie od extázy, a Bailey ho musela chytiť za ruku, aby nespadol.

Potom sa túlali po kamenných chodníkoch, slnko už zapadalo za obzor a oni rozoberali možnosti, ktoré pripadali do úvahy pri úprave záhrady.

Ten večer bol istým spôsobom neosobný, no zároveň intímny. Spolu sa smiali, zhovárali sa, čo „my" plánujeme urobiť a čo „my" potrebujeme, a Bailey sa zdalo, že keby hovorili priamo o milovaní, nebolo by to také osobné. Alebo, pomyslela si, keby sa dívali na ľúbostné filmy, ktoré producenti a zlí autori považovali za vzrušujúce a dráždivé.

Keď potom odrazu povedala, že si pôjde ľahnúť, nastal trochu rozpačitý okamih, ktorý však Matt hravo vyriešil predstieraným zívnutím. „Myslel som presne na to isté," povedal.

Veľa vecí mi naozaj uľahčuje, prebleslo Bailey mysľou, keď sa o niekoľko minút neskôr, oblečená v nočnej košeli, šplhala do posteľe.

Spánok však neprichádzal. V myšlienkach sa vrátila do čias, keď sa s Jimmiem prvýkrát vybrali do južného Talianska, kde navštívili starobylé mesto Badolato a prechádzali sa v jeho uliciach. Čím viac myslela na Jimmieho, tým väčší nepokoj sa jej vkrádal do duše. Po dvoch hodinách bdenia vstala, obliekla sa, po špičkách vošla do kuchyne, zo šuplíka vybrala baterku a vyšla von.

Neskôr, keď úsvit rozsvietil oblohu prichádzajúcim ránom, ju vôbec neprekvapilo, keď sa nad ňou zjavila Mattova postava, oblečená iba v džínkach a tričku, s bosými nohami. Hľadal ju a na čele mal ustarostené vrásky. Kľáčala a len kúsok od mladých jahodových sadení vytrhávala burinu. Pozrela naňho a tvár mala zmáčanú slzami.

Matt nepovedal nič, iba sa spustil vedľa nej a vzal ju do náručia.

Pritisla sa k nemu, jeho ruky ju zovreli a bez zábran sa rozplakala. Nestalo sa jej to, odkedy prišla do Calburnu. Myslela na Jimmieho takmer nepretržite a všetko jej ho pripomínalo, ale vždy sa dokázala ovládnuť.

„Chýba mi," zašepkala s tvárou zaborenou do Mattovej pevnej hrude. „Chýba mi každú minútu a každú sekundu. Túžim po jeho blízkosti a milovaní. Chcem sa s ním zhovárať. Ach, Bože! Strávili sme toľko času nekonečnými rozhovormi na nekonečné témy! Radil sa so mnou o obchodných veciach, o tom, či má kúpiť tamto, alebo ono. A ja... žila som preňho. Bol celý môj svet."

„Ja viem," povedal Matt a zakolísal sa s ňou. „Viem."

„Vydala som sa zaňho, keď som mala sedemnáť, a on bol jediný muž, ktorého som kedy poznala. Zachránil ma. Bola som nemilovaná a nešťastná a on ma zachránil. Keby sme sa neboli stretli, neviem, čo by so mnou bolo."

Matt mlčal, iba ju hladil po vlasoch a spolu sa kolísali v pomalom rytme.

„Prečo umrel? Nerozumiem tomu. Tak veľmi som ho potrebovala! Prečo odišiel a nechal ma tu samu?"

„Šššš," tíšil ju Matt. „Nie si sama. Si so mnou. Som pri tebe."

Ale Bailey nedokázala prestať plakať. „Jimmie bol úžasný človek, plný života. On dokázal všetko na svete.“ Prstami stískala Mattove ramená a slzy sa jej neustále rinuli po lícach.

Potom sa posadil na zem a pritiahol si ju do lona.

„Chýba mi,“ zašepkala znova. „Bez Jimmieho neviem, čo mám robiť. On vždy poznal cestu, ktorou má ísť, ale ja... ja...“ Jej hlas sa strácal v trhaných vzlykoch. Matt mlčal.

„Ššš, dievčatko,“ povedal po chvíli. „Tíško.“

Slnko stúpalo po oblohe a Bailey sa uľavilo. Cítila, akoby sa kameň, čo ju ťažil na duši, odrazu rozplynul.

Odrazu sa uvedomila, že sedí v náručí Matta Longacra a že sú sami. Nie že by to bol nepríjemný pocit, ale nechcela, aby skončili v posteli. Ešte nie. Zdalo sa jej, že Jimmieho duch je stále pri nej a že sa nad ňou vznáša, hoci si zároveň nedokázala spomenúť ani na jediný dôvod, prečo by sa mala vymaniť z Mattovho bezpečného, horúceho objatia.

„Možno by si sa mohla naučiť, ako...“ začal Matt.

Vytrhla sa mu z náručia. „Neopováž sa mi teraz hovoriť, že mám žiť iba pre seba,“ povedala. „Ukáž mi jediného človeka, ktorý žije len kvôli sebe, a ja ti dokážem, že je nenormálny.“

Matt sa neubránil smiechu. „Áno, máš pravdu. Moja bývalá manželka žila len pre seba a na nikom inom jej nezáležalo. Bola priam učebnicovým príkladom narcizmu.“

Bailey naňho s očakávaním hľadela, ale Matt nepovedal nič viac. Vtedy jej na nos padla dažďová kvapka. Vyskočila na rovné nohy.

„Poďme dnu,“ posúril ju. „Porozprávam ti o tých najtajnejších zákutiach mojej minulosti. Aspoň na chvíľu zabudneš na vlastné problémy.“

„Rozumiem, si hladný. Všetkým?“

„Ako vlk.“

„Si teda ochotný obnažiť svoju dušu za trochu jedla?“

„Samozrejme.“

Bailey sa pobrala k domu a potom sa zvedavo otočila. „Kolkým ľudom si sa s tým zdôveril?“

„Nikom na svete. A môžem ti povedať, že Patsy urobila všetko možné, len aby zo mňa dostala dôvod, pre ktorý som sa oženil s Cassandrou.“

Prikývla, usmiala sa a nasledovaná Mattom vošla do domu. O dvadsať minút netrpezlivo sedel pri jedálenskom stole. Pred sebou mal tanier s jahodami a teplým slaným koláčom s maslom a talianskym smotanovým syrom, zatiaľ čo Bailey pripravovala cesto na veľkú palacinku plnenú černicami a nektarínkovými kolieskami, posypanú jemným cukrom.

„Prišiel čas platenia,“ vyzvala ho. Vedela, že by sa mala cítiť trápne pre to, čo sa medzi nimi odohralo, ale nestalo sa tak. Práve naopak. Bolo jej lepšie než kedykoľvek odo dňa, keď zomrel Jimmie. Ešte aj farby v špinavej obývačke jej pripadali jasnejšie a kuchynský sporák sa leskol viac než zvyčajne. „Príbeh,“ zopakovala nedočkavo. „Čakám na tvoj príbeh.“

Matt sa ani nepokúsil skryť radosť z toho, že sa oňho tak veľmi zaujíma. „Túžila si niekedy po niečom, o čom si dopredu vedela, že je zlé, ale nedokázala si svoju túžbu ovládnuť?“

„Áno,“ vyhrkla. „Po čokoláde.“

Matt sa usmial. „Nie, mám na mysli niečo väčšie...“

„A čo obrovský kôš plný bonbónov z ľadovej čokolády? A tiež krémových malinových a karamelových cukríkov? Predstav si, že držiš diétu a môžeš zjesť iba tisíc kalórií za celú deň. Po štyroch týždňoch a troch dňoch si taký vysilený, že sa ti zakrúti hlava pri každom postavení sa zo stoličky, a odrazu ju máš, tú božskú, bohatú a krémovú čokoládu. Môžeš sa v nej kúpať, obliecť sa do nej. Môžeš sa dívať, ako ti steká po prstoch, a potom si ich celé oblízať. Hovoriš o takomto druhu túžby?“

Keď skončila, Matt na ňu zízal s vypúlenými očami a otvorenými ústami. „Vieš, ani som netušil, že som Cassan-dru chcel až tak veľmi.“

Bailey s úsmevom vybrala lyžicu z riedkeho pudingu a natiahla sa k nemu. „Skús toto.“

Mattov jazyk sa ledva dotkol krémovej dobroty a už slastne privieral oči. „Ako si to dokázala?“ zašepkal.

„Dala som doň celú vanilku. Chut' je potom oveľa intenzívnejšia. Ale dost' o jedle. Rozprávaj.“

„Dobre. Kde som prestal?“ oblizol lyžicu ešte raz. „Práve som skončil architektúru, odbor dizajn. Ako najlepší v ročníku.“

„Som dojatá.“

„Vravel som ti,“ povedal naoko pyšne. „Keby som však nebol dostal toľko ocenení, nebol by som taký namyslený. A keby neprišlo toľko lukratívnych ponúk, nebol by som taký priberčivý. Zobral by som napríklad tú z Minneapolisu alebo St. Louis. Pracoval by som v kancelárii a učil sa nové veci. Lenže nevzal som ani jediný džob a nenaučil som sa vôbec nič. Nie, ja som túžil dobyť svet svojimi rodinnými domami a bytovým interiérom. Úrady a kancelárie, to nebolo nič pre Matthewa Longacra. Nakoniec som prijal zákazku od bohatého chlapíka z Long Islandu. Mal som postaviť ten najkrajší dom na svete pre jeho jediné dieťa. Volala sa Cassandra a na jar sa mala vydať za Cartera Haverforda Norcotta III. Veril som, že ak sa mi podarí navrhnuť perfektný dom a ľudia ma spoznajú na jej svadbe, dostanem ďalšie objednávky a potom ďalšie.“

„A namiesto toho si ušiel s nevestou.“

Mattovi chvíľu trvalo, kým pokračoval. „Iróniou je, že som ju v skutočnosti nechcel. Túžil som po živote, ktorým žila. Moja...“ Zaváhal. „Moja matka pochádzala z rovnakej rodiny. Keď ušla s mojím otcom, vydedili ju. Ale aj po rokoch, keď ju otec opustil a pracovala ako čašníčka a brala rôzne vedľajšie zamestnania, len aby užívala dve deti, si...“ Matt sa odvrátil, ale Bailey na jeho tvári uvidela hnev.

„Zachovala úroveň,“ dopovedala zaňho.

„Presne tak. Moja mama mala úroveň.“

Zobral lyžicu do ruky a hral sa ňou. „A ty si jej chcel vrátiť to, čo jej patrilo.“

„Áno. Chcel.“

Bailey sa posadila za stôl oproti nemu a z kôpky pšeničných sendvičov si vybrala jeden bez masla. „Kedy si vlastne stretol jeho dcéru, Cassandru?“

„Už na tretí deň, čo som bol u nich. Trafila ma tenisovou loptičkou a ja som sa ako vrece zemiakov zrútil do jazierka.“

Bailey počúvala Mattovo rozprávanie, vypila tri šálky čaju a jemu naliala štyrikrát. Potom do misky nakrájala jahody a banány, poliala ich krémom a posunula k Mattovi.

Načúvala jeho slovám, ale i tónu a zvuku jeho hlasu. Uvedomila si, že tento muž je veľmi citlivý. Pokúšal sa o týchto rokoch svojho života hovoriť celkom pokojne, ale biele hánky na prstoch, ktorými zvieral šálku, a vrásky na čele ho prezradili.

Opisoval jej, ako ho vysoká, štíhla, plavovlasá, aristokratická kráska odetá do bielych tenisových šiat ignorovala. Práve viedla so svojím snúbencom, Carterom Haverfordom Norcottom III., počas hry vážny rozhovor, keď jej loptička trafila nič netušiaceho architekta rovno do čela.

„Keby sa vtedy pre to s Carterom nepohádala,“ pokračoval Matt, „pochybujem, že by sa niečo z toho stalo. Lenže ja som sedel v plytkej vode, vo svojich sladkých dvadsiatich piatich rokoch, v premočenom bielom tričku a vycivený Carter na mňa začal žiarliť.“

V ten deň zbadal v Cassandriných očiach niečo, čo sa dotklo jeho najhlbšieho vnútra. „Po rokoch, keď som si na tú chvíľu spomenul, uvedomil som si, že sa mi to iba zdalo, ale vtedy som si bol istý, že som v jej pohľade uvidel tú zvláštnu iskru, ktorá vravela...“

„Prosím, zachráň ma,“ skočila mu do reči Bailey.

„Presne tak! Ako...“

„Mala sa vydať za muža zo svojej spoločenskej triedy, vychudnutého a bojazlivého hlupáka, keď tu zrazu uvidela mladého, opáleného krásavca v priesvitnom tričku a poprosila ho o pomoc.“

Matt sa trochu polichotené usmial nad jej výkladom. „Práve to som si myslel. Ale v tej istej chvíli ohrnula peru a povedala: „Kašlime naňho. Ukradne nám zopár rýb a upečie si ich na večeru.“

„To bolo od nej hnusné.“

„Keď som ju lepšie spoznal, vedel som, že Cassandra také veci vravela vždy, keď chcela byť vtipná. Netuším, ako na to prišla, lebo na jej poznámkach sa nikdy nikto nesmial a ona sama sa usmievala veľmi zriedka, ale každému zaryto tvrdila, že má úžasný zmysel pre humor.“

„Čo si potom urobil?“ spýtala sa Bailey, vzala jahodu a zahryzla do nej.

Matt si dlaňou prešiel po tvári, akoby si potreboval usporiadať myšlienky. „Vieš, že človek je sám sebe najhorším nepriateľom? Nič, čo nám vykonajú iní, nie je také zlé ako spôsob, akým si dokážeme ublížiť my sami. Keď som skončil školu, robil som všetko pre to, aby som dostal prácu od Cassandrinoho otca. Ten najskôr oslovil jedného z mojich profesorov, ale ja som ho zaplavil svojimi návrhmi a nápadmi a nakoniec som ju získal. To isté som urobil s Cassandrou a aj v tomto prípade som ochutnal ovocie úspechu.”

Bailey zjedla niekoľko ďalších kúskov šťavnatých jahôd a hltala každé Mattovo slovo. Niekoľkokrát dokonca zabudla prežúvať, keď opisoval svoje nerozvážne činy. Napríklad ten ako vystrihnutý z rozprávky, keď vyliezol po rebríku na ruže a vošiel do Cassandrinej spálne. Potom sa, ako v zlej komédii, musel ukryť pod posteľ, keď do izby znenazdajky vošla slúžka.

„Cassandra sa z teba musela zblázniť,” konštatovala Bailey.

„Fascinoval som ju. Vníkala ma ako antropológ, ktorý objavil dosiaľ neznámy domorodý kmeň, a všetko, čo som robil, považovala za nezvyčajné. Sedela na posteli a žmurkala tými svojimi modrými očami. Ohromená, ale chladná.”

„Budem hádať. Čím chladnejšia bola, tým viac si sa o ňu usiloval.”

„Ty si ten príbeh už počula,” povedal Matt podozrievavo a Bailey sa musela usmiať.

„Ako si ju prinútil, aby sa za teba vydala?”

Matt sa chvíľu díval na ruky a potom na Bailey. „Podľa mňa s tým súhlasila preto, aby sa pre ľudí zo svojej vrstvy stala zaujímavou. Pre mňa, chlapca, ktorého vychovávala iba matka a ktorý bol chudobný ako kostolná myš, bola Cassandra exotickým človekom, lenže pre nich, pre boháčov, bola obyčajnou rozmazanou dcérkou s pokožkou bielou ako mlieko. Túžila si získať pozornosť ľudí, v ktorých spoločnosti sa pohybovala, napríklad tak, že sa na šesť týždňov stala ženou chudáka, a potom sa víťazoslávne vrátila k svojmu oteckovi a do jeho poľovníckeho klubu.”

„A čo ty? Čo sa dialo po svadbe?” spýtala sa Bailey ticho.

„Nič. My dvaja sme nemali vôbec nič spoločné. Naivne som si myslel, že keď budeme sami, konečne sa trochu uvoľní. Vieš, oheň pod ľadovou škrupinou,” povedal a posmešne nadvihol peru. „Vášňa sa z nášho vzťahu vytratila už po dvoch týždňoch. Dokonca aj tá v posteli. Vlastne, už druhé ráno po našom úteku som si začal uvedomovať svoj hrozný omyl. Keď som sa zobudil, pritisol som sa k nej a zašepkal: ‚Dobré ráno, Cassie.‘ Ona zaprskala a odsekla: ‚Nevolaj ma tak. Znie to príliš obyčajne.‘” Matt sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a pokračoval: „Nedokázala pochopiť, že jej nemôžem zaplatiť hodiny jazdenia ani členstvo v country klube. Jej otec vedel, čo sme spravili. Povedal mi: ‚Chcel si ju, tak ju máš.‘” Matt sa zadíval do kúta pri kuchyni a potom sa na Bailey usmial. „Je veľmi ťažké priznať pred ženou, ktorú mám tak rád ako teba, že moja snaha získať si Cassandru mala aj celkom iný podtón. Keď sa obzriem dozadu, musím priznať, že som bol pripravený hrať urazeného hrdinu a povedať jej otcovi, že ľúbim jeho dcéru a nie peniaze. Na druhej strane by som sa však nebránil prijať od jej otca dom - samozrejme, projektovaný mnou - a pár akrov zeme ako svadobný dar. Predstavoval som si, že sa stretne s prachatými priateľmi a povie: ‚Dovoľte môjmu zaťovi, aby vám predstavil dom na Barbados. Sme predsa rodina a okrem toho, on je najlepší zo všetkých.‘ Lenže...” znova sa usmial, „Bol to starý, prešibaný skupáň a jediné, čoho som sa od neho dočkal, bolo neúprimné stisnutie ruky. Nedal nám ako svadobný dar ani len sendvičovač.”

Matt sa odrazu hlasno zasmial. Teraz, keď sa Bailey vyspovedal, cítil, ako sa jeho napnuté telo pomaly uvoľňovalo.

„Podľa mňa sa Cassandrini rodičia len tak triasli od túžby zbaviť sa jej. Dali jej všetko, na čo si spomenula, a výsledok bol, že z nej vyrástlo monštrum. Lásku si zamieňala s peniazmi, pravdepodobne preto, že sa jej nikdy nevenovali a namiesto svojej prítomnosti a rodinnej atmosféry jej kupovali darčeky. To isté čakala, samozrejme, aj odo mňa. Vravievala, že ak by som ju naozaj ľúbil, kúpil by som jej všetko, čo si priała, a ani výpis z môjho bankového účtu mi nepomohol vysvetliť jej, že to jednoducho nieje možné.”

„Tak prečo si sa s ňou hneď nerozviedol?”

„Z pýchy," odvetil Matt. „Každému, koho som poznal, som sa chválil, že ju dostanem. Nadutý úsmev jej otca, keď mu povedala o našom sobáš, ma stále poháňal ďalej, chcel som viac dosiahnuť, viac zarobiť. Uvedomoval som si, že iba peniaze sú tou pravou cestou, ako obstáť pred svokrom. Ja..." Matt sa na chvíľu zamyslel. „Nikdy som si to jasne neuvedomoval, ale po celý čas, čo som sa usiloval o Cassandru, som si nás trochu, seba, ju a jej otca, predstavoval pri spoločnom stole. Vieš..." pozrel na Bailey a ironicky sa uškrnul, „keďže moja mama pochádzala z rovnakej spoločnosti, vedel som, ktorú vidličku treba kedy použiť, ktorá lyžička je určená na ustrice, ktorý nôž je na ryby a tak. Sníval som o tom, že jej otec mi raz povie..." Matt znova prerušil rozprávanie a usmial sa, „Bože, nechápem, ako som mohol byť taký naivný, ale sníval som, že jej otec povie niečo ako: Myslel som si, že moja dcéra sa vydala pod úroveň, ale teraz vidím, že si jedným z nás."

Bailey vedela, že Matt čaká na jej smiech, ale ona sa nemohla smiať. Aj na ňu sa často dívali zvrchu. Jimmie sa správal k záhradníkom rovnako ako k bohatým investorom, ale keďže boli všetci závislí od jeho peňazí, preukazovali mu úctu. Nad ňou však nezriedka ohŕňali nos. Ako si mohol muž ako Jimmie Manville zobrať takú hlúpu, zakrpatenú ženu ako Lillian?

„A vieš, čo sa stalo?" spýtal sa Matt. „V ten večer, keď sme išli k nim, aby sme oznámili náš sobáš, doma nikto nebol. Vraj odišli na večeru. Keď som sa potom v reštaurácii pozrel k stolu, vedľa starého pána sedel Carter. On zostal boháčom a ja niktošom. Nič sa nezmenilo."

„Neboli aspoň trochu nahnevaní, že sa ich jediná dcéra vydala?"

Matt pokrčil plecami. „To by som nepovedal. Keď si tak na všetko spomínam, zdá sa mi, akoby vedeli, že sa o niekoľko týždňov rozvedieme a oni budú môcť predstierať, že sa vôbec nič nestalo. Bol som pre nich iba dočasným rozptýlením."

„Ale chcel si im dokázať, že sa mýlia," zamiešala sa Bailey.

„Viac-menej. V prvom rade som potreboval dokázať sebe, že ešte nie som úplný blázon. Keď som nad nimi nemohol zvíťaziť postavením, chcel som sa o to pokúsiť svojou prácou. Začal som odvolávať všetky spoločnosti, ktoré som predtým odmietol. Ak by niekto povedal 'nie', bol som pripravený zobrať."

Matt ďalej opisoval, ako celé roky tvrdo pracoval, a to len pre jediný cieľ: zarobiť peniaze. Neexistovala preňho rodina ani priatelia. Nič, iba práca. Bol však ochotný dať Cassandre všetko, po čom túžila. Jej obrovský dom, členstvo v klube, záhaľčivý život. I keď sám iba platil dlhy a pracoval celé dni a noci

„Čo ťa napokon priviedlo k rozumu a konečne si sa s ňou rozviedol?"

„Dostal som infarkt," usmial sa smutne. „Teda, aspoň som si to myslel. V nemocnici mi povedali, že to bola iba porucha trávenia a aby som šiel domov a nemrhal ich drahocenným časom. Lenže mňa ten zážitok tak vystrašil, že som dŕakoval Bohu za svoju druhú životnú šancu. Prišiel som domov skôr ako zvyčajne a..."

„A čo?"

„Cassandra ležala nahá v horúcom kúpeli. S Carterom. Stál som tam, díval som sa na nich a napadlo mi, že som za tú vaňu zaplatil ťažko zarobenými peniazmi. Vtedy som sa hlasno rozosmial. Nesmierne sa mi uľavilo. Teraz som sa jej mohol zbaviť bez výčitiek svedomia. ‚Nezdá sa vám, že takto sme začínali?‘ Vtom sa ozval Carter. ‚Počúvaj, Longacre...‘ ‚Nie, prosím, nevstávaj,‘ prerušil som ho. ‚Len pokračujte, kde ste prestali. Si mojím hosťom.‘ Vyšiel som von, a skôr než som za sebou zavrel dvere, začul som Cassandrin hlas. ‚Neboj sa. Vráti sa. Zbožňuje ma.‘ V tom momente som pocítil taký silný nával slobody, až sa mi chcelo spievať."

Potom sa vzdal vysokého miesta v staviteľskej firme, predal všetko, čo mal, zaplatil svoje značné dlhy, polovicu z toho, čo z majetku zostalo, nechal Cassandre a vrátil sa do Calburnu.

„A čo teraz?" spýtala sa ticho.

„Teraz by som rád prišiel na to, kto vlastne som. Chvíľu som pátral vo svojej duši a prišiel som na to, že jeden z dôvodov, prečo som tak dlho vydržal pri Cassandre, bol môj silný zmysel pre rodinu a rodinný život. Vyrastal som bez otca a ja i môj brat sme sa preto často stávali obeťami ľútosti a súcitu."

„Ale vrátil si sa sem. Čo budeš robiť ďalej?" povedala.

„Ešte presne neviem, ale mám veľa dobrých nápadov," odvetil a zadíval sa jej priamo do očí.

Už druhýkrát za ten istý deň Bailey nutne potrebovala zmeniť tému rozhovoru a sama nevedela prečo. „Nedáš si ešte palacinku?“ spýtala sa a vstala od stola. Čo sa to so mnou deje? vravela si v duchu. Prečo si nevezmem, čo mi ponúka tento krásny muž? Vari bude medzi nami do konca života stáť Jimmie?

„Tak čo chceš dnes robiť?“ vyzvedal Matt. „Je nedeľa a v nedeľu sa nepracuje.“

„Poďme na výlet do Indie,“ povedala s úmyslom rozveseliť ho, ale Mattovi nebolo do smiechu. Pozrel na ňu a ona sa musela odvrátiť. „Radšej by som pracovala na verande. A rada by som dala do poriadku kuchyňu.“

„Dobre,“ odvetil neprítomné a stále na ňu upieral svoj zvláštny pohľad.

KAPITOLA 11

O šesť týždňov

Bailey zamyslene miešala šalát v miske a mračila sa. Nie že by bol pokazený, práve naopak, boli v ňom kúsky šťavnatých mandarínok, chrumkavé mandle a šalátové listy vyzerali celkom čerstvé. Na pitie si objednala ľadový čaj s trochou malinovej šťavy. Vcelku lákavý obed, ale vôbec naň nemala chuť.

Jej zrak stále pútala brožúra s nehnuteľnosťami, ktorá ležala na stole. „To miesto sa predalo pred dvoma dňami,“ povedal jej iba pred chvíľou chlap z realitnej kancelárie.

Sedela v boxe malej reštaurácie vo Welborne, obedovala a pokúšala sa zistiť, prečo sa cíti tak mizerne. Jimmie jej v takých chvíľach hovorieval: „Zase si nepokojná, Noštek,“ a potom ju zobral na nejaké krásne miesto, kde prišla na iné myšlienky. Lenže Jimmie bol mŕtvy a ona nemala peniaze na to, aby sa pre zlú náladu vybrala na opačný koniec sveta. Opäť pozrela na brožúru. Vlastne to bol iba leták s farebnou fotografiou obchodu, stojacom iba pár metrov od reštaurácie, v ktorej práve sedela. Nebolo to nič veľké ani výnimočné, ale jej, Patsy a Janice sa veľmi páčil. Tak čo sa teda stalo? spýtala sa v duchu, vzala papier a obzerala si ho. Asi pred piatimi týždňami jej zavolala Patsy, oznámila, že ide do Welbornu, a pozvala ju na výlet. Keďže bol obyčajný pracovný deň a jej džemy, kompóty a iné zavaraniny už zaplnili celú komoru, vlastne nemala čo robiť. Dokonca aj jej pátranie po Jimmieho minulosti sa dostalo do slepej uličky. Mattov pokus o získanie informácií z úradu pre nehnuteľnosti sa ukázal ako neúspešný. Počítačové databázy, bohužiaľ, neobsahovali žiadne údaje z rokov, ktoré hľadala.

Keď Patsino auto vošlo na príjazdovú cestu k domu, vôbec ju neprekvapilo, že na zadnom sedadle sedela Janice.

Bailey už-už mala na jazyku, ako sa Patsy Janice opýtala, či nepôjde s nimi, ale nakoniec nepovedala nič.

Počas tridsaťpäťminútovej cesty do susedného mesta sa Bailey dozvedela o oboch ženách veľa zaujímavých vecí, hoci sama si dávala pozor, aby o sebe vyrazila čo najmenej.

Welborn bol presne taký, ako si ho predstavovala: prekvitajúce turistické centrum s množstvom obchodíkov, najmä pre tých bohatších. Všetky tri sa prechádzali ulicami mesta, dívali sa do krásnych výkladov a Bailey sa tešila, že diaľnica sa Calburnu vyhla. Hoci vyzeral trochu opustený, predsa len mal niečo, čo Welbornu chýbalo.

„Ľudia by mali pracovať tu a bývať v Calburne,“ poznamenala a zadívala sa do výkladu s náboženskými knihami a krištálom.

„Potom by si mohli dovoliť opraviť svoje staré domy,“ doplnila Patsy.

„Calburn potrebuje obchod, v ktorom by pracovali ženy,“ povedala Janice s takou zatrpknutosťou v hlase, že na ňu Bailey prísne pozrela.

Potom sa všetky tri zamysleli, a keď sa o desať minút dostali k malému obchodíku so suvenírmi, na ktorom visel nápis Na predaj, ďalšie slová boli úplne zbytočné. Potom, keď sa vybrali na obed do reštaurácie, v ktorej teraz Bailey sedela, nerozprávali sa o ničom inom. Patsy s Janice sa posadili do boxu vedľa seba, aby sa nemuseli dívať jedna na druhú, a Bailey oproti nim.

Ako prvá začala Janice. Pozrela na jedlo, ktoré jej priniesli na veľkej plastovej tácke, a povedala: „Keby sme vlastnili obchod, mohla by si v ňom predávať svoje zaváraniny.“

V nasledujúcej chvíli rozprávali jedna cez druhú, skákali si do reči a rozrušené sa smiali, a hoci sa Patsy ani raz nepozrela na Janice a naopak, komunikovali spolu.

„Ručne vyrábaný tovar!“ zvolala Patsy. „Ušijem čokoľvek.“

„Darčkové koše!“ vykrikla Janice. „Mohli by sme mať obchod s darčkovými košmi. Plnili by sme ich domácim lekvárom a želé a...“

„A Patsinými textilnými výrobkami,“ dokončila za ňu Bailey. „Kedysi som poznala bohatú ženu, čo od manžela, dostala sošku draka, na ktorej bolo vyryté jej meno. Mala z nej väčšiu radosť, ako keby ju obdaroval drahým šperkom.“

„Možno jej tie šperky dával pre pocit viny,“ poznamenala Patsy.

„Keď sa to tak vezme, vlastne áno,“ priznala Bailey a všetky tri sa rozosmiali.

Jej túžba kúpiť si obchod v rušnom mestečku rástla z hodiny na hodinu. Ona, Janice i Patsy mali množstvo voľného času. Janice síce mala dve malé dcéry, ale Bailey zistila, že s nimi žije aj manželova matka, a dievčatá s ňou trávili rovnaké množstvo času ako so svojou mamou. Keď o tom Janice rozprávala, Bailey zazrela v jej očiach niečo zvláštne, niečo, čo zbadala aj vtedy, keď si prezerali Patsin dom, ale nedokázala to pomenovať. Možno hnev, pomyslela si. Alebo odovzdanie sa tomu, čo človek nedokáže zmeniť ani ovplyvniť.

Kým dojedli, dostali sa k otázke peňazí. Potom sa vrátili do obchodu, vošli dnu a v duchu si ho zariaďovali podľa vlastných predstáv. Momentálne sa jeho priestory ničím neodlišovali od desiatok iných vo Welborne, ktoré predávali tovar všetkého druhu a vlastne sa na nič nešpecializovali. V regáloch ležali tričká s nápisom Welborn, Virgínia, na policiach stáli sviečky a lacné plyšové hračky pre deti. Majiteľka ich previedla po priestoroch, ktoré k nemu patrili. Vpredu bola zasklená výstavná miestnosť a zadnú časť zaberá veľký priestor, ktorý sa dal využiť ako sklad a malá továrň. „Kedysi tu bývalo kvetinarstvo,“ prezradila im žena.

Potom otvorila zadné dvere, čo viedli na priestranné parkovisko. Slnko ich tak oslepilo, že si museli zatieniť oči a iba na seba bezradne žmurkali, lebo nevedeli, čo ďalej. Uvedomovali si, že prišiel zlomový okamih. Zvrtnúť sa a vrátiť domov, alebo zostať a bojovať za svoj sen?

Rozhodla Janice. „Najskôr si musíme urobiť prieskum trhu. Sú vo Welborne nejaké obchody s darčkovými košmi?“

Mám pocit, že mesto je príliš malé, aby uživilo dva rovnaké. Potom sa musíme s realitnou kanceláriou dohodnúť na cene a nakoniec zohnať odborníka, aby nám poradil, ako viesť takýto druh obchodu a či vôbec chceme predávať darčkové balenia.“

Keď teraz Bailey premýšľala o tomto popoludní, na tvári sa jej zjavil úsmev. Janice sa správala ako seržant na výcviku. Bailey a Patsy sa okamžite postavili do pozoru a všetky presne vedeli, aká je ich úloha. Patsy sa vydala na prieskum, aby zistila, aké druhy obchodov boli vo Welborne, Bailey sa pobrala do knižnice zistiť všetko, čo sa dalo, a Janice šla navštíviť realitnú kanceláriu, aby sa s nimi dohodla na cene.

Bolo šesť hodín, keď sa znova stretli, a každá priniesla veľa cenných informácií. Nasadli do auta a vrátili sa do Calburnu, kde sa ešte zastavili v potravinách, a počas nákupu stále niečo rozoberali.

Doma sa s rovnakým zápalom zhovárali so svojimi mužmi. Janice opisovala Scottovi, ako bude ich nová firma viesť účtovníctvo, Patsy sa pochválila, že sa stane kreatívnou riaditeľkou, a Bailey sa radila s Mattom, ako si čo najvýhodnejšie zaobstaráť veľkú kuchyňu, aké mávali v reštauráciách, aby mohla pochúťky vyrábať vo veľkom množstve.

„Lenže nevieme, ako by sme mali náš obchod pomenovať,“ zhodli sa všetky. „Nemáš nejaký nápad?“

Teraz sedela v tom istom boxe ako pred pár týždňami s Janice a Patsy a smutne sa dívala na leták. Včera obchod predali. Majiteľom sa stal niekto iný.

Čo sa vlastne stalo? pýtala sa v duchu znova a znova. V deň, keď dorazili domov, cítili sa na vrchole blaženosti. Bailey sa konečne po mnohých týždňoch od srdca smiala: „My sme tri poriadne znudené ženské.“

Celý večer spolu telefonovali a Bailey prevolala dvakrát toľko peňazí ako Patsy alebo Janice, lebo keďže tieto dve odmietali spolu hovoriť, Bailey musela Janice informovať o tom, čo povedala Patsy, a naopak.

Chlapi sa k novej situácii postavili priam ukážkovo. Matt sa ponúkol, že obchod zrenovuje. Scott bol ochotný prenechať im dve iba dvojročné dodávky. Rick, ktorý vlastnil tri benzínové pumpy a ktorý, podľa Patsy, dokázal opraviť čokoľvek na svete, prisľúbil benzín zdarma a bezplatnú údržbu oboch vozidiel. Patsy oznámila, že jej synovia - slovo „dobrovoľne“ nepadlo - budú rozvážať darčkové koše zákazníkom priamo domov.

Bailey bola celý týždeň zavalená prácou, vybavovala nevyhnutné telefonáty, zariaďovala, čo bolo treba, čítala knihy a hľadala informácie na internete. S Mattovou pomocou sa naučila, ako z neho dostať čo najviac údajov za čo najkratší čas, a hoci iné funkcie na počítači neovládala, za svoju rýchlosť pri hľadaní v medzinárodnej sieti zožala jeho úprimnú poklonu.

Lenže po týždni sa veci akosi začali meniť. V pondelok zavolała Janice, že Scott má problémy s daňovým úradom a zúfalo potrebuje jej pomoc. Vraj je jedinou osobou na zemi, ktorej Scott plne dôveruje, a dúfa, že Bailey pochopí jej konanie. O dva dni neskôr urobil Riek narodeninovú oslavu pre Patsy a daroval jej šijací stroj, ktorý sa dal napojiť na počítač a bol schopný vyšívať obrázky od výmyslu sveta. Patsy bola svojím úžasným darčekom taká zaujatá, že nemala čas venovať sa ešte aj obchodu.

V sobotu ráno jej Matt priniesol ohromné správy. Kontaktovala ho stavitel'ská firma, v ktorej kedysi pracoval, a navrhla mu, aby nakreslil pár projektov na rodinné domy, ktoré by mohli zverejniť na svojej novej internetovej stránke. Dovtedy sa projekty predávali cez katalógy, ale vynález internetu pozitívne zasiahol aj do tejto oblasti ľudského života.

„Čo si o tom myslíš?“ pýtal sa Bailey.

Bola práve v kuchyni a nemala dobrú náladu. Janice a Patsy sa na ňu vykašľali. Chcela s nimi stráviť deň plánovaním skvelého spoločného projektu, ale Patsy sa zaujato pokúšala preniesť obrázok tigra z maľovanej knižky na synovo tričko a Janice sa topila v účtovných papieroch svojho manžela za posledných osem rokov.

Ledva sa pozrela na náčrt, ktorý jej ukazoval Matt. „Nenávidím kuchyne,“ zamumlala nervózne a potom začala zúfalo miešať zeleninovú polievku, ktorá ticho bublala na sporáku.

„Naozaj? A čo je na nej zlé? Táto sa volá ‚kuchynä pre labužníkov‘. Myslel som, že sa ti bude páčiť.“

„Prečo si vy muži v súvislosti s kuchyňami neustále zamieňate výraz ‚veľký‘ za ‚labužnícky‘?“

„Čím som si vyslúžil to hanlivé pomenovanie ‚vy muži‘?“

Bailey vedela, že je nespravodlivá, ale boli to práve muži, ktorí odtiahli Janice a Patsy od ich fantastických plánov.

Bailey neodpovedala na jeho otázku, preto poznamenal: „Myslíš, že by si vedela navrhnúť lepšiu?“

„Aj so zavretými očami,“ odsekla so zatými zubami. Matt jej strčil pod nos náčrt na štvorčekovom papieri. O desať minút už obaja sedeli nad projektom a Bailey prekresľovala Mattovu kuchyňu.

Vtedy dostal ohromný nápad. Zvažoval myšlienku vytvoriť celý katalóg projektov rodinných domov a spraviť si vlastnú stránku. Keby sa mu podarilo spolupracovať s nejakou veľkou firmou, napríklad Home Planners, dokázal by si na seba hravo zarobiť, čo by znamenalo, že môže zostať v Cal-burne. Bailey okamžite požiadal o poradenstvo v oblasti kuchynského projektovania.

„Lillian?“

„Áno?“ odpovedala bez rozmýšľania a oči mala stále prilepené na brožúre z realitnej kancelárie.

„Si to ty? Keď som vošla dnu, zdalo sa mi, že ťa poznám, ale nevedela som si vybaviť odkiaľ. Prišla si sem do kúpeľov ako ja? Vyžiadať si na masáže Andreho. Je úžasný.“

Bailey s otvorenými ústami a hrôzou v očiach sledovala ženu zo svojej minulosti, Arleen Brownovú-Thompsonovú, alias baronesu von Lindensale, ako si sadá do boxu na lavicu oproti nej.

„Prepáčte, asi ste si ma s niekým pomýlili. Ja nie som...“

„Áno, áno," pokračovala Arleen a tvrdo sa na Bailey pozrela. „Vyzeráš ohromne. Fakt. Koľko si schudla? Dvadsať kíľ? Viac? A ten nos! Predpokladám, že si prešla aspoň šiestimi operáciami, kým ti odstránili tú hrôzu medzi očami."

Bailey sa na ženu mlčky dívala a v hlave si prehrávala všetky možné následky, ktoré môže mať toto stretnutie na jej budúcnosť. Arleen predá svoje ohromujúce zistenie bulváru a zajtra bude mať Bailey dvor plný novinárov. Alebo...

„Prestaň sa tak na mňa pozerat'," zahriakla ju Arleen. „Vôbec nemám v úmysle prezradiť tvoje malé tajomstvo. Ak chceš chodiť po svete v tomto..." ukázala posmešne na Baileine bavlnené nohavice a tričko, „mňa do toho nič. Ved' aj ty vieš o mne pár kompromitujúcich informácií."

Na to sa Arleen ohavné zasmiala. Informácií, za ktoré by nikto nezaplatil ani deravý groš, pomyslela si Bailey. Raz prichytila Arleen v intímnej polohe s mladíkom, ktorý pracoval pre Jimmieho. Keď mu o tom povedala, Jimmie sa iba zasmial a poznamenal: „Tá stará škatuľa má aspoň sto rokov, ale užívať si teda vie!"

Arleen hodila na stôl kabelku od Gucciho a začala sa v nej prehrabávať. Bailey vedela, že hľadá cigarety, bez ktorých sa nepohla ani na krok. Jej priatelia sa často bavili na tom, či Arleen vôbec niečo zje. Zdalo sa, že tá žena žije iba z chľastu a cigariet. Jej koža bola vysušená ako slivka a telo vycivené na kosť.

„No tak, rozprávaj!" vyzvala Bailey, keď si konečne pripálila.

„Sedíš v oddelení pre nefajčiarov."

„Práve som sexovala s majiteľom. Neboj sa, nevyhodí nás," poznamenala a zasmiala sa nad Baileiným výrazom tváre. „Drahá moja, šokovať ťa bolo vždy také jednoduché! Neboj sa, žiadny sex s majiteľom sa nekonal. Už sú tri popoludní a vieš, akí sú títo Američania. Do jednej sa naobedujú a potom zalezú do svojich malých bezútešných kancelárií."

Bailey vedela, že Arleen sa narodila v Texase, ale aj napriek tomu veľmi rada predstierala, že je kozmopolitkou, a aj tak sama seba nazývala.

„Všetko do detailu," vyzvala ju druhýkrát. „Spusti."

„Nemám v úmysle povedať ti ani slovo," odsekla a s radosťou sa dívala, ako sa Arleenino tenké obočie prekvapene nadvihlo.

„Tak mi aspoň povedz, čo sa stalo s tvojimi priateľmi."

„Máš na mysli tých, ktorí mi po Jimmieho smrti zavolali a vyjadrili úprimnú sústrasť? Tých priateľov máš na mysli?"

„Bože môj!" zvolala Arleen, poriadne si potiahla z cigarety a pozrela na Bailey cez hustý závoj dymu. „Aká si ty jazyčnica! Kde si k tomu prišla? Vždy si sedávala v kúte ako Popoluška. Zvesila si hlavu a oddane čakala na Jimmieho."

Bailey si vzala kabelku a stroho oznámila: „Odchádzam."

„Tak budem musieť povedať môjmu šóférovi, aby ťa prenasledoval. On je bývalý agent FBI, vieš?" povedala Arleen pokojne.

Bailey sa nedobrovoľne posadila. „Dobre. Čo odo mňa chceš?"

„Chcem vedieť všetko, vďaka čomu vyzeráš tak skvele a si taká našťavaná."

„Nie som našťavaná!" vykrikla, ale rýchlo sa rozhládla po poloprázdnej reštaurácii a stlmila hlas. „Nie som našťavaná," zopakovala ticho, „a vôbec neviem, ako si na to prišla."

„Tak sa na to pozrime. Bola si vydatá za chlapa, ktorý sa vyspal so všetkým, čo nosilo sukne, potom umrel a nenechal ti ani cent. A teraz..."

Bailey znova zdrapia kabelku a chystala sa na odchod, ale Arleen ju chytila za zápästie a stiahla naspäť. „Fajn, ospravedlňujem sa. Nemusíme hovoriť o tom, čo sa stalo."

„Presne tak. Vlastne, my dve sa nemusíme baviť vôbec," povedala Bailey postojacky, ale Arleen ju stále držala v pazúroch. „Čo chceš, Arleen?"

„Je naozaj pravda, že ti Jimmie nič nenechal?"

„Aha!" zaprskala Bailey. „Chceš prachy."

Arleen pokrčila plecami. „Všetci máme svoje potreby.“

Bailey si však nesadla a Arleen stišila hlas. „Prosím,“ povedala, „posad sa a porozprávaj sa so mnou trochu. Sľubujem, že sa už nebudem vypytovať.“

Bailey vedela, že najmúdrejšie by bolo odísť, ale niečo ju ťahalo späť. Poznala Arleen veľmi dobre. Nie že by boli kamarátky, to ani náhodou, ale Arleen bola jedným z desiatok parazitov, ktorí žili z Jimmieho úspechov a peňazí. Jimmie jej uštipačnosť pokladal za nesmierne zábavnú. „A každého pozná,“ vravieval.

Pomaly, váhavo sa Bailey spustila za stôl. „Dobre. O čom sa chceš rozprávať?“

„O tebe,“ odvetila. „Fakt by som rada vedela, ako je možné, že vyzeráš tak príťažlivo. Keď si žila s Jimmiem, bola si príšerná.“

„Vďaka,“ usmiala sa Bailey. „Podobne.“

Arleen sa oprela dozadu, potiahla si z cigarety a špekulatívne sa zahľadela na Bailey. „Fakt si naštvaná. Bola si vždy taká, alebo je to u teba niečo nové?“

„Nie som...“ začala, ale potom sa mlčky oprela dozadu ako Arleen.

„Ide o tvojho nového muža?“

„Podľa čoho usudzuješ, že mám nového manžela?“

Arleen sa sucho zasmiala. Musela to robiť veľmi opatrne, lebo v pľúcach mala toľko uhlíka, že keby sa raz rozkašľala, už by neprestala. „Ty? Ty, drahá Lillian, si bola stvorená stať sa dobrou manželkou. Okrem toho, zdá sa mi, že si tehotná. Niekedy sme sa s ostatnými dohadovali, či ty vôbec žiješ, keď Jimmie nie je doma. Bandy - pamätáš sa naňho? - vravieval, že si iba duch a Jimmie si platí človeka, ktorý ťa v prípade potreby vždy zhmotní.“

Bailey sa na Arleen dívala s hrôzou v očiach. Často síce počula šepot a zachytila skúmavé pohľady, ale v Jimmieho prítomnosti sa s ňou nikto neodvážil takto rozprávať. „Pokračuj,“ začula zvuk svojho hlasu. „Čo o mne ešte hovoril Bandy?“

„Ach, milá moja, veľmi zábavné veci. Veď vieš, aký vedel byť škodoradostný. Vrável, že iba duch, ktorý nemá dušu, môže byť manželkou miliardára a ešte k tomu chodiť po svete a pchať čerešne do pohárov, ako si to zvykla robiť. Povedal, že máš všetko, ale jediné, čo si praješ, bolo rozplynúť sa v Jamesovi Manvillovi a, samozrejme, James to od teba aj očakával. Preto ti posielal tony čokolády vždy, keď si trochu schudla.“

„Tá čokoláda boli pozornosti od iných ľudí. Väčšinou ako prejav vďaky. Jimmie vravel...“ Bailey sa zháčila. Arleenin pohľad jej hovoril: „Ako môžeš byť taká naivná?“

„Bandy bol raz pri tom, keď tú čokoládu objednával. Povedal: ‚Myslel som, že Lillian drží diétu,‘ na čo sa James zasmial. A vieš, aký je Bandy. Keď niečo zaľúči, dobiedza, kým sa všetko nedozvie. A tak Jamesa prehováral, aby mu prezradil, prečo túži po takej tučnej manželke. Priznal sa mu, že krásnu ženu by nechcel mať. Dobré si pamätám na tú noc. Práve sme boli na Jimmieho jachte, vieš, na tej veľkej. Ako sa volala?“

„Lillian,“ precedila Bailey cez zaťaté zuby. Nechcela počuť nič, čo táto ženská hovorila, ale nedokázala vstať a odísť. „Čo o mne Jimmie povedal?“

Arleen si pripálila ďalšiu cigaretu. „Bol to jeden z tých večerov, keď si šla skôr do postele. Vlastne, ty si vždy chodila skoro spať, však, drahá? Jeden z hlavných dôvodov, prečo ťa ľudia nemali radi, bol fakt, že si sa nikdy ani len nesnažila zakryť skutočnosť, že nimi pohŕdaš.“

„Všetkých vás zaujímali iba Jimmieho peniaze,“ odsekla opovržlivé.

„Áno, milá moja, chceli sme jeho peniaze, ale ty si sa pokúšala o jeho dušu. A teraz mi povedz, čo z toho má väčšiu cenu?“

Bailey na to nemienila odpovedať. „Tak mi už povedz, čo mi tak nesmierne túžiš povedať!“ vyštekla.

„Tol'ké nepriateľstvo! Božemôj! Ani som to netušila. Keby som to bola vedela, my dve by sme sa stali najlepšimi priateľkami." Na to sa Arleen krátko a sucho zachechtala. „A teraz k veci. V ten večer sme, ako vždy, poriadne chľastali a Bandy vyzval Jamesa, aby nám prezradil recept na šťastné manželstvo. Sama vieš, že o tebe sme sa nikdy nesmeli baviť. Keď bol prítomný James, tvoje meno bolo pre ostatných tabu. Ale vtedy sa James rozhovoril. Asi bol opitý, neviem, ale mal aj výbornú náladu, lebo sa krátko predtým zoznámil s tou začínajúcou herečkou s červenými vlasmi a srdcom vytetovaným na ramene. Hrať síce nevedela, ale vyzerala božsky. Ako sa volala?"

„Chloe," zašepkala Bailey.

„Ach áno, Chloe." Arleen zahasila cigaretu a zapálila si ďalšiu. „Nech je, ako chce, Jamesovi sa rozviazal jazyk. Vraj receptom na šťastné manželstvo je nájsť dievča - povedal dievča, nie ženu, to si pamätám jasne -, ktoré nemá nikto rád a ktoré nemá žiadne ambície. „Prázdnu fľašu, ktorá čaká, kým pôjdem okolo a naplním ju po okraj," toto boli presne jeho slová. „A ak ju naplním láskou, už jej nebude záležať na ničom a nikom inom.""

Arleen sa odmlčala a vtiahla do seba cigaretový dym. „Poznáš Jamesa, keď sa raz rozreční, nie a nie sa zastaviť. A Bandy mal úžasnú schopnosť vypáčiť z neho aj to, čo nevedel. James pokračoval: „Zoberte si..." Bože, ako sa volala? Tá modelka pred Chloe? Tá Talianka?"

„Senta," šepkala Bailey.

„Hej, Senta. Takže James povedal: „Zoberte si Sentu. Ona by bola hrozná manželka. Je príliš krásna. Príveľmi ambiciózna. Príliš obrátená do seba. Nie, nie. Také ženy treba využiť na to, na čo boli stvorené, a potom, keď vás začnú nudiť, rýchlo sa ich zbaviť.'"

„Ale nie Lillian," povedal Bandy a povieť ti, všetci sme zdesene zatajili dych. Vedeli sme, čo dokáže, keď sa rozzúri. Nechal človeka, aby na ňom roky parazitoval, ale stačilo ho jediný raz uraziť a James ho odvtedy nepoznal, ignoroval ho a - čo bolo, podľa mňa, najhoršie - prestal platiť jeho účty."

„Čo o mne povedal Jimmie?" spýtala sa Bailey tak ticho, že ledva počula vlastný hlas.

„Vraj sa uistil, že okrem neho neľúbiš nikoho iného. Povedal, že ak sa začneš nudiť a budeš chcieť niečo robiť, pošle ťa niekam preč. „Lillianin problém je v tom," citujem Jamesove slová, „že je bystrá. Možno na to nevyzerá, lebo toho veľa nenarozpráva, ale ráno, keď vy všetci ešte vyspávate opicu, ona už pobehuje po kuchyni a cibí si mozgové závitky alebo je v záhrade či s mechanikmi. Rada sa učí nové veci.' „Lenže ich nikdy nevyužije," neodpustil si Bandy. James sa zasmial a odpovedal: „V tom je ten háčik. Ak si vezmeš hlúpu ženu, stačí s ňou žiť. Ak si vezmeš múdru, musíš s ňou bojovať a súťažiť.' „Karieristka," zareagoval Bandy pohrdavo. „Ale priznaj sa, nikdy ti nenapadlo, že by ti mohla konkurovať?" „Pokiaľ ide o zarábanie peňazí, tak nie, ale podnikanie by ju mohlo odo mňa duševne odpútať.' „Tak preto si poslal chlapíka z Heinzu kadeľahšie?" spýtal sa Bandy."

Arleen prestala hovoriť a pohľadom šibla na Bailey. „Pamätáš sa, keď mal James niečo rozrobené s chlapíkom z tej firmy Heinz? Mám pocit, že sme boli vtedy v dome na Antigüe."

„Nie," povedala Bailey ticho. „Na zámku v Škótsku."

„Vlastne áno," opravila sa Arleen. „Tam si mala kuchyňu za stotisíc dolárov a takmer si v nej spávala. Jimmie sa vyhováral, že v ostatných izbách ti býva zima, ale my sme vedeli, že nás nemôžeš ani vystáť."

„Ako to bolo s chlapom z Heinzu?" vyzvedala Bailey, ale nebola schopná pozrieť sa Arleen do očí.

„Jedol daktorý z tých tvojich lekvárov a chcel s tebou uzavrieť zmluvu, ale James to nedovolil. Povedal, že nemáš záujem o podnikanie, a Bandy mu za chrbtom podotkol, že jediný obchod, ktorý máš povolený, je on. Nepamätáš sa na to?"

Bailey sa vytrvalo vyhýbala pohľadu na Arleen. Vtedy požiadala Jimmieho, aby sa opýtal zástupcu firmy Heinz, či by nemal záujem rozbehnúť s ňou predaj ovocných a zeleninových špecialít. V ten deň bola veľmi nervózna a netrepezlivo čakala na odpoveď. Keď potom Jimmie prišiel domov s obrovskou kyticou ruží, vedela, čo to znamená.

V tú noc bol jej manžel skvelý, láskal ju, objímal a rozosmieval, aby sa netrápila, že muž z Heinzu odmietol jej nápad. „Nepovedal som mu, kto tie džemy robil, lebo som chcel od neho čestnú odpoveď, ale poviem ti, že keď poznamenal, že sú .obyčajné' a ,nič špeciálne', myslel som, že ho zabijem." Keď to Bailey počula, mala čo robiť, aby sa nerozplakala. Ľudia jej celé roky vraveli, že jej zaváraniny sú chutné a nezvyčajné, celkom iné ako tie, ktoré dostať v obchodoch. Zdalo sa však, že jej iba súcitne klamali.

Jimmie uvidel v jej očiach slzy a nahneval sa. „Ak chceš, kúpim ti vlastnú konzerváreň. Bude sa volať Zaváraniny od Lillian," povedal. „Hej! Mám nápad. Čo keby som ti kúpil rovno Heinz?" Jeho spravodlivé rozhorčenie bolo také úprimné, že sa rozosmiala.

Sklamanie však Bailey ranilo natoľko, že celé mesiace potom nevstúpila do kuchyne. A teraz jej Arleen akoby mimochodom oznámila, že Heinz mal o jej zaváraniny taký záujem, že v jej pripravenej zmluve dal všetky kompetencie na riadenie novej filiálky.

„Mala si ho v to ráno vidieť," pokračovala Arleen. „Ten chlapík doslova žobral. Vravel, že trh s takýmito gurmánskymi výrobkami sa pomaly otvára a tie tvoje by Heinz zhrabol všetkými desiatimi."

Bailey sa pozrela na svoje ruky a uvedomila si, že sa jej nechty zatínajú do dlaní. V to ráno chcela ísť do jedálne na raňajky a povedať tomu drzému chlapovi, čo si o ňom myslí. Mala v pláne ukázať mu všetky modré stužky, ktoré vyhrala na najrôznejších súťažiach a prehliadkach, ale Jimmie ju odhovoril. Vraj sa oňho postará sám, a keď to hovoril, tvár mu skrivila zúrivosť. „Dovoľ mi to, Noštek," prosil ju, „viem sa mstiť lepšie ako ty."

A tak Bailey zostala vo svojej izbe do chvíle, kým chlapík nevybehol z domu a nenasadol do auta, ktoré ho odviezlo na letisko. Neskôr sa dožadovala podrobností o rannom rozhovore, ale Jimmie povedal iba: „Môžeš si byť istá, že sa tu už nikdy v živote neukáže," a to takým tónom, až uverila, že Jimmie je jej veľký ochranca.

„Tak ako si teraz žiješ?" spýtala sa Arleen.

„Ja..." vyjachtala, ale inak zo seba nedostala ani slovo. Čo má odpovedať? Že už žije s iným mužom, ktorému varí a on platí takmer všetky výdavky? Že preňho bude pracovať v novej staviteľskej firme a robiť plány na kuchyne? Inými slovami, že po niekoľkých týždňoch sa dokázala takmer úplne zotaviť z Jimmieho straty a začať nový život?

„Kúpila som toto," počula odrazu svoj hlas a jej prst ukazoval na brožúru, čo ležala na stole. „Rozbehla som ešte s dvoma kamarátkami obchod a vyrábame celý rad špecialít z ovocia a zeleniny."

„Fakt?" začudovala sa Arleen a pozrela na ňu cez oblak dymu. „Ty a obchod?"

„Nikto z vás ma v skutočnosti vôbec nepoznal," odvetila Bailey a zhlboka sa nadýchla. „A nikto z vás ani netušil, ako veľmi som bola spätá s Jimmieho podnikaním. Robila som viac než len..." V krku jej navrela poriadna hrča. Arleenine slová jej neustále hučali v ušiach. „Dievča, ktoré je chudobné ako kostolná myš," povedal Jimmie. „Ktoré nikto neľúbi a ktoré nemá žiadne ambície." „Prázdna fľaša, ktorú treba nájsť a naplniť." Vedela, že sú to naozaj Jimmieho slová. Počula ho ich hovoriť.

„A čo muži?" vyzvedala Arleen. „Alebo sa ti všetci vďaka Jimmiemu zhnusili?"

„No, jeden by tu predsa len bol," zaťala Bailey zuby. „Ž matkinej strany má modrú krv. Určite by si jeho priezvisko poznala, ale nechcem ho spomínať, lebo by radšej zostal v anonymite."

„Chápem," prikývla Arleen a potom sa usmiala. „James túžil po modrej krvi, však? Preto pri sebe znášal ľudí ako ja alebo Bandy. Jimmie mohol mať všetky peniaze sveta, ale nedokázal vrátiť čas a zmeniť svoj pôvod."

„Nie, nedokázal," potvrdila Bailey. Vymenili si s Arleen sprisahanecké pohľady a v tej chvíli sa zdalo, že sú takmer priateľkami.

„Vieš čo?" povedala odrazu Arleen. „Som rada, že si znova nezapadla do rovnakého vzťahu, že tvoj nový chlap ťa nekontroluje tak, ako bývalý manžel, a že ti nebránil otvoriť si obchod. Dúfam, že ti nebude brániť ani v tom, aby si zistila, o čo ťa požiadal Jimmie."

„Čo tým myslíš?" začudovala sa Bailey. Povedal Jimmie niekomu o odkaze, ktorý nechal svojej manželke v poslednej vôli? Vlastne, ani to nebolo také nepochopiteľné. Zdalo sa, že priateľom vytáral veľa vecí z ich súkromia.

„Raz to Jimmie spomínal. Nevie, asi to nebolo dôležité. Vravel, že keď raz umrie, chce, aby si zistila niečo, čo on nemohol."

Arleen sa odmlčala a Bailey na ňu tvrdo zazrela. „Dobre. Čo vlastne chceš?”

Miesto odpovede si potiahla z cigarety a vdýchla dym tak zhlboka, že sa jej musel dostať až do špičiek na nohách. „Takých mužov ako Jimmie už nie je veľa,” odvetila ticho a čakala, kým Bailey porozumie jej hádanke.

„Ach, chápem,” odvetila. Arleen naznačovala, že po svete už nebehá mnoho nesmierne bohatých mužov, čo sa túžia obklopovať ľuďmi, ktorých jedinou zásluhou a výnimočnou vlastnosťou je, že „každého poznajú”.

„Dnes,” pokračovala Arleen, „sú prachatí hlavne chlapci zo sveta počítačov. Nepotrebujú svojho mecenáša ani dobré odporúčania, jediné, po čom bažia, je zostať hore celú noc a hrať obľúbené počítačové hry.” Cigaretu zahasila do Baileinej misky od šalátu tak prudko, že si skoro zlomila necht.

Bailey sa dívala na ženu a v očiach mala otázku: „Čo chceš?”

„Ak sa ti podarí rozbehnúť obchod, nechcela by si na svoju vľajku pripojiť pár zvukných mien?”

Bailey zúžila oči, a aj keď si to vôbec neuvedomovala, v tej chvíli sa podobala na mŕtveho manžela. „Nuž, možno by som mala záujem, aby pár známych ľudí rozprávalo o skvelej kvalite mojich výrobkov, povedzme za... jedno percento hrubého zisku?”

„Desať percent z čistého,” odpinkla ju Arleen.

„Dve z hrubého bude za tvoju prácu akurát dosť,” vrátila Bailey tvrdú prihrávku.

Arleen sa usmiala. „Škoda, že som s tebou netrávila viac času, keď ešte Jimmie žil. Dobre teda. Tri percentá z čistého zisku.”

„Dve,” zopakovala Bailey vážne. „Z hrubého.”

„Ako sa vlastne volá spoločnosť, ktorej dve percentá vlastním?”

„Nemám ani poňatia,” odvetila Bailey. „Ešte som ju nerozbehla.”

Arleen chvíľu prekvapene žmurkala a potom, keď jej došlo, že Bailey klamala, pohodila hlavou a hlasno sa rozosmiala. Jej smiech pripomínal erdžanie koňa a Arleen, inak baronesa von Lindensale, nezaprela svoj texaský pôvod.

Bailey sa tiež nezdržala, ale keď Arleenin výbuch prešiel do dusivého kašľa, podala jej pohár vody.

„Povedz mi, čo mal Jimmie na mysli, keď chcel, aby som po niečom pátrala?”

„Ach áno,” vzdychla si, krátko sa hrabala v kabelke, vytiahla z nej zrkadielko a skontrolovala si mejkap. Mala ho na tvári poriadnu vrstvu, oči sa jej černeli a líca ožili sýtočervenou farbou. „Jimmie povedal, že nijaké peniaze nemôžu odčiniť zlo, ktoré sa udialo, keď bol ešte dieťa. Keďže o svojom detstve nikdy nerozprával, vieš si predstaviť, že sme všetci sedeli ako na ihlách. ‚Vraždy nazvané samovraždami’, presne tak to povedal. Vraveli sme mu: Jimmie, máš dosť peňazí na to, aby si všetko uviedol na pravú mieru. Odhaľ vinníkov.’ Samozrejme, každý sa mu ponúkal ako dobrovoľný pomocník, lebo sme umierali túžbou dozvedieť sa niečo z jeho záhadnej minulosti. ‚Myslíte, že sa so mnou budú zhovárať?’ pýtal sa James. ‚Bol som tam. Bol som do toho zapletený. Ale tých šesť rozžiaraných chlapcov bolo...”

„Čo?” zvolala Bailey a oči sa jej rozšírili od prekvapenia.

„Povedal, že bol do toho zapletený, takže ‚oni’ by ho spoznali. Nevie, kto boli ‚oni’. Ani Bandy to z neho nedostal.”

„Nie,” znervóznela Bailey. „Vravela si šesť rozžiaraných chlapcov. Povedal to presne tak? Alebo skôr šesť zlatých chlapcov?”

„Aký je v tom rozdiel?”

„Ak žiješ v Calburne, tak veľký. Dobre, čo Jimmie o tých chlapcoch hovoril?”

Arleen si nekonečne dlho pripaľovala novú cigaretu, ale keď pozrela na Bailey, oznámila jej: „Myslím, že Jimmieho otec bol jedným z nich.”

„To znamená, že jeho otca niekto zavraždil? Alebo spáchal samovraždu? Alebo ho obvinili z vraždy? Zavraždil niekoho?”

„Nemám potuchy, miláčik. Hovoril o ‚vraždach nazvaných samovraždami’, potom o tom, že keby sa tam vrátil -ale neviem kam -, tak by ho hneď spoznali a že tých šesť rozžiaraných chlapcov...” pozrela na Bailey, „či šesť zlatých chlapcov vraj bolo posvätných a nikto sa ich nesmel ani dotknúť. Potom sa mu tvári zjavila ohyzdná maska plná nenávisti a povedal, že raz ich chcel ktosi pošpinil. Pozrite, čo sa jej stalo,” pokračoval. Dáva ti niečo z toho zmysel?”

„Niečo áno. A čo Jimmieho otec?"

„Prezradil, že ‚Môj otec bol jedným z nich, ale on...‘ Potom sa odmlčal. To je všetko. Bandy ho nabádal, aby rozprával ďalej, ale Jimmie ho odbil: ‚Už som povedal viac než dosť.‘ Odvtedy o svojej minulosti nikomu neprezradil ani slovo. Raz som sa na to pýtala jedného z tých dievčat, tej Švédky..."

„Ingrid," oprela sa Bailey dozadu. Nie, Jimmie by sa nezdôveril ani jednej z nich.

„Drahá, ty krváčaš," vyľakala sa Arleen.

Bailey sklopila zrak a zistila, že nechty sa jej celkom zaborili do dlaní. Spamätala sa a rýchlo si ich ukryla pod stôl.

„Budeš pátrať po Jamesovom otcovi?" spýtala sa Arleen. „Mohla by si o ňom napísať knihu a vytlčiť z toho balík."

Bailey na ňu zhnusené pozrela. „Vôbec nemám chuť iniciovať škandalózne odhalenie o bývalom manželovi."

„Ale, miláčik, to by si mala. Mohla by si písať o nádherných recepciách, o ženách, o..." Arleen sa zasekla. „Fajn, viem, prečo to nechceš urobiť," zdvihla ruky na obranu. „Tak čo s tou informáciou spraviš?"

„Nič," odvetila Bailey. „Posedenie s tebou mi ukázalo, že Jamesovi Manvillovi nič nedlhujem. Som si istá, že mal vážny dôvod, prečo všetok majetok nechal ľuďom, ktorých nenávidel, a mne nezostalo vôbec nič okrem..." Uvidela v Arleeniných očiach neukoženú dychtivosť a stíchla. Nemala v pláne hovoriť o sebe a už vôbec nie o tom, kde býva. „Chcem iba dobehnúť zmeškaný čas." Naklonila sa ponad stôl, až sa s Arleen takmer dotýkali nosmi. „Chcem od teba trochu snahy, Arleen. Nebudeme podpisovať žiadnu zmluvu. Všetko bude na ústnej dohode. Vieš, ako to funguje?"

„Asi hej," mierne sa usmiala.

„Ak neprilákaš zákazníkov, nedostaneš prachy. Chápeš?"

„Jasné. Ale nemusím tie tvoje výrobky jesť, však?"

„Pamätám si, že moje čerešne v brandy ti nebývali ľahostajné."

„Priznám sa, že som najprv tie červené bobule vyhádzala cez palubu," povedala Arleen, „a až potom si vychutnala alkohol."

Bailey sa usmiala. „Napíš mi svoju adresu a telefónne číslo. Dám ti vedieť, ako sa veci vyvíjajú. A keď zarobíme, pošlem ti šek."

Arleen vzala leták z realitnej kancelárie, načarbala naň pár čísel, svoju londýnsku adresu a posunula ho Bailey. „Čo znamená zarobíme? Ty a tvoj nový muž?"

„Nie," odvetila vážne. „Ja a ďalšie dve ženy. Mužom je vstup zakázaný." Pozrela na hodinky a cítila Arleenin výsmech. Neboli to tie za desiatky tisíc dolárov, aké nosievala za Jimmieho života. „Musím ísť," povedala a strčila si brožúru s adresou do kabelky. „Oznámim ti, ak sa niečo udeje."

„Vďaka," povedala Arleen ticho. „Som od teba závislá." Bailey vykĺzla z boxu a snažila sa vyhnúť pohľadu do Arleeniných očí. Zračila sa v nich prázdnota, ktorú nechcela vidieť. Arleen stelesňovala slávny výrok spisovateľa Tennesseeho Williamsa: „Som závislý od láskavosti cudzích ľudí."

So zdvihnutou hlavou vyšla z reštaurácie a pobrala sa na parkovisko, kde nechala svoje auto.

KAPITOLA 12

Jej predstieraná statočnosť a hrdosť sa stratili vo chvíli, keď za sebou zabuchla dvere. Strčila kľúče do zapalovania, ale nenaštartovala. Čelom sa oprela o volant a zavrela oči.

Kým bola vydatá za Jimmieho a on ju obdarúval svojou prítomnosťou, bola schopná existenciu tých žien úplne poprieť. Nahovárala si, že Jimmieho „priateľky" sú obyčajné príšery, s ktorými nechce mať nič spoločné, a takto sa jej darilo vidieť málo a počuť ešte menej. Ukrývala sa v kuchyniach dvanástich prepychových domov a predstierala, že sú s Jimmiem obyčajný pár, akých boli v Amerike tisíce, a že Jimmie sa vracia domov z práce, kým ona mu chystá teplú večeru. Za roky, čo boli spolu, naučila sa dokonale ukryť pred zdrvivujúcou pravdou.

Teraz robila s Matthewom Longacrom presne to, čo s Jimmiem. Schovávala sa a nechala, aby za ňu robil rozhodnutia, aby rozhodoval o jej živote. Zodvihla hlavu a ponad stierač uvidela neznámu ženu, ako kráča k obchodom a za ruku drží malého syna. Aj ona túžila po deťoch, ale Jimmie podstúpil vazektómiu dlho predtým, ako sa zoznámili. Nikdy to nepriznal, ale Bailey bola presvedčená, že to urobil z obavy, že by po ňom jeho potomkovia zdedili zajačí pysk.

Dnes, po Jimmieho smrti, jej napadlo, že nechcel splodiť deti, lebo sa bál, že na ne bude žiarliť. Chcel mať Bailey iba pre seba a nebol ochotný sa s nikým deliť.

„Bol si veľmi sebecký človek, James Manville,“ povedala nahlas a otočila kľúčom. „A najhoršie je, že som ti to dovolila.“

Smerovala domov a takmer sa nedívala na cestu. Jej myseľ tak zabrali myšlienky na to, čo dnes dopoludnia počula, že prestala vnímať svet okolo seba.

Udalosti z minulosti sa zmeniť nedali, ale zlé na celej veci bolo, že stále robila tie isté chyby. Ani na chvíľu nepochybovala, že ju Matt čoskoro požiada o ruku, budú mať krásnu svadbu v rozkošnom malom kostolíku a o týždeň neskôr zistí, že je ‚v tom‘. „Nie si tehotná?“ spýtala sa jej Arleen, len čo ju uvidela.

Ale čo povie svojim deťom, keď ju požiadajú o radu alebo o názor? „Chod’ za ockom. On robí všetky rozhodnutia. Ja sa iba prispôsobujem.“ Toto im povie?

Okrem toho mala skúsenosť, a to hneď z prvej ruky, že život človeka sa môže odrazu obrátiť hore nohami. Čo ak budú mať s Mattom tri deti a on potom spadne z lešenia a zabije sa? Ako ich užijú? Bude pracovať v bare na dve zmeny a vidieť ich len v noci, keď sa vráti domov a poprikrýva ich spiace telíčka? Prečítala už nespočetné množstvo článkov o deťoch, ktoré vyrástli a stali sa z nich dospelí, neschopní odpustiť svojim osamelým matkám, že stále iba pracovali a venovali sa im len zriedka.

Čo by urobila, keby ju Matt podviedol? To, čo vtedy, keď ju oklamal Jimmie - zahrabala by sa medzi sedemdecové poháre grapefruitového lekváru a predstierala, že si nič nevšimla? A keby chcel Matt zorganizovať oslavu s ľuďmi, ktorých nemala rada a na ktorú by nemala ani najmenšiu chuť prísť? Zahrala by únavu a zaliezla do postele? Bolo jednoduché stratiť sa v obrovskom zámku niekde na škótskom pobreží, ale čo v dome, ktorý mal stopäťdesiat štvorcových metrov? Nie, tentoraz sa nebude skrývať. Tentoraz im dokonca nachystá ovčí syr a pražené plátky cesnaku.

A bude to robiť vo svojom vlastnom dome!

Odbočila na príjazdovú cestu a spomenula si, ako túto farmu prvýkrát uvidela vo Phillipovej prítomnosti. Ten pohľad ju celkom zdrvil. Prešlo iba šesť týždňov, ale všetko sa zmenilo. Víkend čo víkend im Mattovi priatelia a príbuzní pomáhali vrátiť domu predošlý vzhľad a príťažlivosť.

Bailey sa to veľmi páčilo. Varila pre ľudí, ktorí ju úprimne chválili za jej šéfkuchárske majstrovstvo, a konečne sa jej splnil sen. Presne takto si predstavovala svoj život. Matt bol stále pri nej, smial sa, díval sa na ňu s úsmevom v očiach, objímal ju okolo pliec. Chválil sa jej kuchárskymi schopnosťami a citom, ktorý prejavila pri zariaďovaní kuchýň v jeho plánoch na rodinné domy. Ponuky na prácu sa mu len tak hrnuli, a keby sa mu podarilo získať trvalé miesto vo firme z New Yorku, ktorá predávala jeho plány na internete, mohol by zostať v Calburne a krásne si zarobiť na živobytie.

Za týždeň si Bailey a Matt vybudovali pokojný štýl spolužitia. Vedeli, kto má aké obľúbené televízne programy, Matt sa naučil, že nesmie Bailey rušiť, keď si číta niektorú zo svojich obľúbených detektívok. Cez týždeň len neradi opúšťali farmu, preto si večery doma doslova vychutnávali medzi videopáskami z požičovne alebo skladali tisíckusový obrázok puzzle a počúvali Enyu. Občas u nich prespal niektorý z Mattových synovcov, niekedy obaja. Vtedy narobila za misu pukancov a dívala sa s nimi zvyčajne na nejaký horor, z ktorého mávala nočné mory.

Nikdy sa však nemilovali. Len čo osameli, správali sa k sebe ako brat a sestra. Matt bol milý, ale držal si odstup, a keďže Baileina jediná skúsenosť s mužom ukázala, že nemal rád priebojné ženy, nevedela, ako sa s Mattom zbližiť. A chcela to vôbec? Opantal ju strach, že by mohla navždy zničiť niečo krásne.

Na druhej strane, keď ich obklopovala rodina a známi, Matt sa často vyjadroval k otázkam sexu. Doberal si ju spôsobom, ktorý v iných vzbudzoval náklonnosť, a všetci si svorne želali, aby si z nich stala partnerská dvojica.

Keď boli sami, nedostatok tejto útočnosti v nej vzbudzoval pocit nežiadúcej ženy, takže aspoň na verejnosti mu jeho doberanie vracala rovnakou mierou. Nezainteresovaným, a o tom bola skalopevné presvedčená, sa javili ako dvojica so závideniahodným ľúbostným životom. Niekedy, keď sa takmer neovládla, mala sto chutí zakričať: „Viem, povedala som, že som nepripravená, ale pokús sa, prosím, ešte raz!“

V skutočnosti sa jej z hrdla nevydral ani hlások. Namiesto toho pripravila fantastický obed, ktorého chuť tisícnásobne prevýšila všetko, čo doteraz kládla na stôl. Keď k nim prišli štyria Mattovi priatelia z vysokej školy, aby mu pomohli zbaviť sa osieho hniezda v komíne, navarila plný hrniec čili fazule a upiekla voňavý domáci chlieb, a keď konečne zbúrali nenávidenú zelenú kúpeľňu, nachystala každému obrovskú chrumkavú pizzu.

Potom jej Matt oznámil, že šéfa firmy, ktorá s ním rokovala o pracovnej zmluve, považujú za veľkého gurmána a díval sa na ňu prosebným psím pohľadom, ktorý hovoril: „Urobíš bezkonkurenčný obed a pomôžeš mi tak získať túto lukratívnu prácu?“ Samozrejme, že sa na úlohu podujala, a strávila dvanásť hodín v kuchyni prípravou priam lukulských hodov z marockých jedál. Olivy a malé paradajky zabalila do tenkého lístkového cesta, rybu upiekla na masle a bylinkách, plody mora voňali kardamómom a rascou a šafránové kurča posypala broskyňami, hrozienkami a mandľovými lupienkami. Samozrejme, nezabudla ani na typické marocké jedlo b'stilla, božskú kombináciu koreneného pokrájaného kuracieho mäsa a vajčiek s mandľami obalenými v ceste, vypraženými dozlata a posypanými vanilínovým cukrom. Keď šiesti muži začali vzdychať a vyčerpané si hladkali plné bruchá, Bailey priniesla na stôl múčnik. Bola to domáca slivkovo-malinová zmrzlina s keksami v tvare rodinného domčeka. Hostia sa úprimne pobavili na jej milom žarte a šéf nezabudol dodať, že Matt bude pre jeho firmu vítanou posilou. „Ak ste aspoň spolovice taký dobrý projektant ako ona kuchárka, zdvojnásobíte náš predaj,“ povedal s úsmevom.

Počas nasledujúcich týždňov sa Bailey niekoľkokrát stretla s Janice i Patsy, ale keď sa jej Janice zdôverila, že v manželových účtovných knihách nenašla nijakú nezrovnalosť celých deväť rokov dozadu, Bailey mlčala. A keď sa Patsy podozerala, že ani manžel, ani synovia už nechcú výživku na oblečenie, Bailey ju iba ticho počúvala. Nie, vôbec nemala v úmysle rozvrátiť svoj úžasný, pokojný spôsob života, po ktorom vždy túžila. Jej život s Mattom bol presne to, čo hľadala u Jimmieho. Ale jeho peniaze a neustála potreba ľudskej prítomnosti....

Bailey vystúpila z auta a vyšla na verandu. Dom dnes vyzeral nádherne, tak, ako ho vždy chcela mať. S hlbokou verandou dookola, s dvoma drevenými hojdacími kreslami a troma prútenými stoličkami s mäkkými kvetinovými vankúšmi. Matt tam dokonca zavesil aj hojdačku.

Bailey však na verande nesesádala veľmi často. Z istého dôvodu sa nedokázala vymaniť z povinností v kuchyni. Patsy jej povedala, že Matt sa usiluje vynahradiť si stratený čas. „Riek vrazil, že keď boli deti, Mattova hrdosť mu nedovolila zúčastniť sa na akejkoľvek spoločenskej udalosti v meste, lebo rodina bola príliš chudobná, aby mohla na odplatu usporiadať napríklad oslavu narodenín alebo Halloween. Riek túto čudnú hrdosť, našťastie, nezdedil, takže sme si to na strednej poriadne užili. Iba Matt stále trčal doma. No a potom sa oženil s Cassandrou.“ Patsy poslednú vetu vyslovila tónom, ktorý nepotreboval ďalšie vysvetľovanie.

Patsine slová vyvolali v Bailey pocit zodpovednosti a rozhodla sa, že ako vďaka za šesť týždňov strávených v Calburne sa tentoraz sama postará o zábavu. Nemohla odoprieť Mattovi, čo zmeškal v detstve, a okrem toho za jedlo platil on. Stále sa jej vypytoval, či jej neprekáža variť pre toľko ľudí a tak často. „Vôbec nie. Milujem to,“ odpovedala vždy rovnako.

Teraz stála na verande a dívala sa na stoličky, hojdačku a dve malé taburetky, ktoré Matt dostal v rozvodovom vyrovnaní. „Keďže ich kúpila Cassandra, som si istý, že stáli celý majetok," poznamenal. „Myslel som, že by sme ich mohli používať, inak na ne bude v pivnici sadieť prach. Teda, ak nemáš nič proti tomu," dodal a pozrel na ňu. „Nemám," odvetila Bailey, „bolo by hlúpe nechať ich v pivnici." V skutočnosti tie stoličky nikdy nemala rada. Boli príliš dokonalé, príliš snobské a vzor čalúnenia na jej vkus príliš moderný. Mohli by si radšej urobiť výlet do Severnej Karolíny a kúpiť si niečo v umeleckom stolárstve. Mattovi sa však so svojimi úvahami nikdy nezdôverila.

Vošla dnu a rozhliadla sa po dome. Obývačka mala ďaleko od tej, ktorá ju ochromila hneď pri príchode do Calburnu. Kuchyňa sa otvárala do jedálne a pri žulovej kuchynskej doske stáli vysoké stoličky. Za posledné tri soboty servírovala chlapom, čo u nich pracovali, vyprášaný syr, kým oni sledovali bejzbalový zápas na veľkej obrazovke televízora, ktorý Matt v piatok večer dovliekol domov. „Nie sú zvyknutí na cudzokrajné jedlá," povedal jej. Na druhý deň mali prísť jeho priatelia zo strednej školy, aby mu pomohli opraviť poškodené dosky na dlažbe v podkroví. „Necháp ma zle, ja milujem tvoju kuchyňu, ale vieš, títo chlapci vyrastali v Calburne a tak..." Nemusel dokončiť, vedela presne, na čo myslí. Keď sa v nasledujúcu sobotu partia opäť vrátila a tentoraz ich bolo o čosi viac, jeden z nich priniesol darček ako poďakovanie sa výdatnú a chutnú stravu. Bol to prístroj na drvenie strúčikov cesnaku, z ktorých po vysušení vznikla cesnaková múčka.

Pod Mattovým dohľadom a šikovnými rukami jeho kamarátov sa kuchyňa celkom zmenila. Bola malá, ale celkom jej postačovala, najmä vďaka priestranej komore hneď vedľa. Na stene neviseli skrinky, iba police, na ktorých Bailey skladovala najpoužívanjšie náradie a koreniny. Matt si od priateľa požičal kľúče od jeho drevárskej dielne a z borovicových dosák, čo vypratá z garáže, ktorú pred časom v susednom meste prerábali na izbu, jej vyrobil šikovné skrinky do kuchyne. Potom sa spolu smiali, ako ho domáca pani prosila, nech ju zbaví „tých odporných dosák" a namontuje miesto nich plastové police. „A potom ich oblepila tapetou, ktorá vyzerala ako borovicové drevo," opisoval Matt a obaja revali od smiechu.

Matt upchal dierky po klincoch a drevo ohobľoval iba jemne, aby z neho odstránil masť a niekoľkoročnú špinu. Srinky boli také krásne, že vyvolávali na Baileinej tvári úsmev, kedykoľvek sa na ne pozrela.

Kým však kuchyňa bola výsostne jej kráľovstvom, niektoré miesta v dome akoby jej ani nepatrili. Patsine slová o tom, ako sa Matt pokúša dohnať stratený čas, jej neustále zvonili v ušiach. Akoby chcel prepísať minulosť. Na strednej škole bol skôr samotár a z Calburnu odišiel skôr, než mu na maturitnom vysvedčení stihol zaschnúť atrament. Teraz sa neustále pohyboval v spoločnosti bývalých spolužiakov a skúšal obnoviť priateľstvá, ktoré podľa Patsy a Rieka nikdy neexistovali.

„Veď si ho nenávidel," zareagoval Riek, keď mu Matt oznámil príchod „istého chlapíka" na sobotňajšie práce. „Ten kretén chcel, aby sme si všetci mysleli, že je tým najlepším futbalistom, aký sa kedy v Calburne narodil, hoci ty by si ho mohol strčiť do vrečka ľavou zadnou. Lenže ty si po škole a cez víkendy brigádoval, takže si nemohol hrať v tíme. Pamätáš si na tú roztržku na parkovisku pred Dairy Queen? Vedúci ťa ešte v ten večer vyrazil." „To bolo dávno," zamrmľal Matt, zapol televízor a dal tak bratovi jasne najavo, že sa o nepríjemnom incidente zo stredoškolských čias nemieni viac baviť.

V Baileinom dome teraz okrem miniatúrnych krajín viseli portréty Mattovej rodiny. Neboli zlé, ale Matt ich zadovážal spolu so svojou exmanželkou. „Maľoval ich priateľ jej otca," priznal. „Dnes nemajú veľkú hodnotu, ale možno raz..." „Tak prečo si ich Cassandra nevzala so sebou?" spýtala sa Bailey. Matt pokrčil plecami. „Carterovi sa nepáčili." Bailey mala nutkanie povedať: „Ani mne," ale potom si zahryzla do jazyka.

Skriňa v hale bola plná Mattovho športového oblečenia, takže do nej Bailey ledva vopchala metlu, a tretiu spálňu celkom zapratalo množstvo škatúl, ktoré od rozvodu ani neotvoril. Sľuboval, že ich pretriedi, ale ani raz si na túto činnosť nenašiel čas.

Podkrovie zaberali Mattove prístroje a nástroje, ktoré potreboval na svoju prácu. Priniesol si sem dokonca akýsi architektonický systém, aby mohol kresliť návrhy. Podlaha vo vzdialenejšom kúte bola konečne opravená, nízke zábradlie zmizlo a voľné priestranstvo sa stalo útočiskom pre jeho ďalšie veci. Postavil si tam kresliacu dosku s ramenom, ktoré sa po jej povrchu hladko posúvalo sem a ta. „Lepšie sa mi rozmyšľa, keď mám v ruke ceruzku ako počítačovú myš," povedal a usmial sa. V rohu stálo veľké kreslo so stolovou lampou a vedľa neho pohovka. Pozdĺž každej steny viseli police a na ne si Matt poukladal všetky svoje prezentačné katalógy.

Bailey vyšla zadnými dverami na verandu a zišla do záhrady. Aspoň tá moruša vyzerá stále rovnako, pomyslela si. Zastala a zdvihla zrak k veľkým starým konárom, obsypaným už takmer dozretým ovocím. Doteraz sa jej páčilo, akým smerom sa jej život uberá, ale dve rany, ktoré dostala rovno pod pás, zmenili jej pohľad na veci, čo ju obklopovali. Prvá bola správa, že obchodík, o ktorý sa tak úporné usilovala, jej vyfúkli priamo spreď nosa a druhá, že stretnutie s Arleen ju vtiahlo do minulosti hlbšie, ako si pripúšťala.

Ako sa tak dívala do koruny mohutného morušového stromu, uvedomila si, že prišiel rozhodujúci okamih. Všetko sa začalo Jimmieho smrťou a dospelo až sem. Ešte musí urobiť niekoľko vážnych rozhodnutí. Mala by nechať všetko ísť tak ako doteraz, ale pri tejto myšlienke si spomenula, ako odjakživa nechávala „veci ísť ako doteraz". Bola pravda, že Jimmie bol bohatý a známy už vtedy, keď sa zoznámili, ale iba vďaka svojim výstredným kúskom a nápadnému správaniu. Až po svadbe sa vzdal extravagantných koníčkov a vstúpil do „sveta veľkých chlapcov", ako to s obľubou nazývali médiá. Len po tom, čo si vzal mladučku, tichú, buclatú Lillian Baileyovú, stal sa vážnym uchádzačom o prominentný titul najbohatšieho muža sveta.

Uvedomovala si, že to, čo dala Jimmiemu, bolo vedomie, že ho niekto dobre pozná, jeho skutočné ja, a aj napriek tomu ho ľúbi. Byť milovaný - nebola to vari tá najsilnejšia droga na celom svete? Jimmie ju brával do náručia, krútil sa s ňou a vrazil: „Ty mi dávaš silu, Noštek. Vo svojom živote nepotrebujem veľa, ale teba potrebujem ako soľ."

A teraz, keď sa vyrovnala s Jimmiem, pomaly sa začínala strácať v Mattovi. Naložila mu na plecيا rovnaké bremeno ako manželovi: stával sa pre ňu všetkým. Trčala doma zatvorená v kuchyni a čakala, že Matt prinesie svet k nej. Nespravila nič pre to, aby si vytvorila svoj vlastný život. Namiesto toho sa ticho hnevala na obrazy, ktoré neznášala, a hostí, ktorí sa jej nepáčili.

Dlaňami si prikryla tvár. Nechcela sa oddať spomienkam, ale tie sa jej neľútostne prehánali myslou. Posledné dva roky bola s Jimmiem veľmi nešťastná.

Keď mala dvadsať rokov, bola ním taká očarená, že nech urobil čokoľvek, všetko sa jej zdalo úžasné. Pred dvoma rokmi oslávila tridsiate narodeniny a v jej vnútri sa niečo zmenilo. Netušila, čo tú zmenu spôsobilo, ale takmer z večera do rána ju všetko naokolo popudzovalo a hnevalo. Keď sa jej Jimmie pýtal, čo sa robí, bránila sa, ale napokon priznala, že má chuť odísť. Kamkoľvek. „Samej seba sa však nezbavíš," povedal jej a tvrdo na ňu pozrel.

Bailey sa oprela o mohutný kmeň a niekoľkokrát sa zhlboka, pokojne nadýchla. Čo sa stalo, že si odrazu tieto veci uvedomovala? Pravda bola, že nemala ani potuchy, ako sa stať tým, čo múdre knihy nazývali „samým sebou". Má povedať Mattovi pri raňajkách: „Rozhodla som sa stať sama sebou?" A čo ďalej?

Nie, problém nebol v Mattovi. Bol to milý človek a Bailey ho mala rada. Hoci medzi nimi nehorel oheň vášne, cítila sa s ním príjemne.

Kameň úrazu tkvel v tom, že Bailey sa celý život prispôbovala iným a netušila, ako tento fakt zmeniť. Vyrastala pod tvrdou rukou matky a staršej sestry Dolores. Obe boli...

Bailey privrela oči a spomenula si na otca. Presne ako ona, aj Herbert Bailey nechával druhých, aby miesto neho robili rozhodnutia a niesli za ne zodpovednosť. „Ty a ja potrebujeme žiť po boku ľudí, ako sú tvoja matka a Dolores. Ony nám pomáhajú kráčať po ceste života," vravieval jej často. „Okrem toho, ľudia nemajú radi, keď im odporuješ, preto je lepšie, keď ich necháš, aby sa cítili pánmi situácie."

S touto zásadou prežil celý svoj život. Každý deň chodil do práce, popoludní sa vracal vždy v rovnakom čase a v piatok odovzdal manželke šek s výplatou. Nechal ju, aby si robila s peniazmi, domom i dvoma dcérami, čo sa jej len zachce, len keď mohol sedieť vo svojom obľúbenom kresle a nerušene čítať noviny.

Umrel v jednu slnečnú sobotu, práve keď sedel na svojom milovanom mieste. Bailey sa krútila v kuchyni, lebo sa pripravovala na súťaž, a odtiaľ vyšla na poschodie rovno do svojej izby. Keďže v obývačke sa nesvietilo, myslela si, že rodičia i sestra už spia. Neboli tým typom rodiny, kde by jeden oznamoval ostatným, kam ide a kedy sa vráti domov.

V nasledujúce ráno sa Bailey zobudila skoro a ponáhľala sa k susedom, kde sa sľúbila na stráženie detí. Domov sa vrátila až poobede. Keď vošla do obývačky a uvidela otca sedieť v kresle v tej istej polohe ako večer, vedela, že ich opustil. Pritisla pery na jeho čelo, no telo mal tuhé a studené. Matka so sestrou videli, že zaspal pri večerných správach, ale neobťažovali sa ho prebudiť. Iba zhasli svetlo a šli spať. Bailey si jasne pamätala pohľad privolaného policajta plný odporu, keď sa dozvedel, že muž bol mŕtvý takmer dvadsaťštyri hodín predtým, ako sa niekomu z rodiny uráčiło zavolať na policajnú stanicu.

Rovnako nezabudne ani spôsob, akým matka mykla plec. Uistila sa, že manželova poistka je dostatočne tučná, a jeho smrť jej zabehnutý život takmer vôbec nenarušila. Vlastne, zdalo sa, že Bailey je jediný človek na zemi, ktorému Herbert Bailey naozaj chýbal.

Lenže dnes už nebola tým dieťaťom, ktoré oddane počúvalo otcove slová o tom, akí sú si podobní, a o tom, že má namiesto seba nechať rozhodovať druhých. Zdôrazňoval jej otec tieto zásady preto, lebo sa cítil rovnako osamelý ako ona? Potreboval vo svojom vojnovom ťažení, kde nebolo miesta na nijaký druh odporu, spojenca, aby sám seba presvedčil, že jeho konanie je správne?

Bailey si potrebovala utriediť myšlienky. Jediná láska, ktorej sa jej v detstve dostalo, bola láska otca, ale prijímať ju znamenalo brať všetko tak, ako to prinesie život. Keď sa náhodou chcela vzoprieť matke, zadívala sa do otcových očí, ktoré vraveli: „Ak sa budeš správať ako tvoja matka, prestanem ťa ľúbiť,“ a Baileina snaha opadla tak rýchlo, ako vzplanula.

Ani nie po troch rokoch od otcovej smrti Bailey ušla z domu s Jamesom Manvillom. Mužom, ktorý ju ovládal viac než ktokoľvek predtým.

Tak, pomyslela si, a čo teraz? Dokázala prehodnotiť svoju minulosť a mnoho si uvedomiť, ale čo robiť s týmto poznaním? Mohla ísť ďalej ako doteraz a stratiť sa v Mattovi Longacrovi rovnako, ako sa stala tieňom svojho otca a Jimmieho. Alebo by mala spraviť radikálne rozhodnutie - vykopnúť Matta z domu a povedať mu, že skôr, než si začne s iným chlapom, najskôr si potrebuje svoj život usporiadať podľa vlastných predstáv? Je to spôsob, ako zistiť, či je toho vôbec schopná?

Nie celkom. Na vlastnej koži pocítila, aký je svet tam vonku. Okrem toho, rebelantské pocity, ktoré ňou práve lomcovali, neboli natoľko silné, aby od seba nerozvážne odohnala skvelého muža v nádeji, že raz, keď bude pripravená, príde iný, rovnako dobrý. Tiež patrila medzi ženy, ktoré si nedokázali predstaviť svoj život bez muža po svojom boku. Nech už boli akíkoľvek, vždy vedeli, ako ju rozosmiať! Nie, bola si istá, že nechce zostať sama.

V hlave jej vrtala ešte jedna otázka. Potrebovala Jimmieho tak veľmi, že od neho ochotne znášala všetky príkoria a obmedzovanie?

Znášala, pomyslela si. Ako znie to staré príslovie? Čo ťa nezlomí, to ťa posilní. Tolerovala jeho ľúbostné avantúry... a čokoládové podvody. Nechty sa jej znova zaťali do boľavých dlaní. V skutočnosti ju väčšmi ako Jimmieho aférky s inými ženami hneval fakt, že jej posielal kilá čokolády v časoch, keď sa úporné snažila schudnúť, a vyhováral sa na štedrých klientov.

A chlapík z Heinzu? Pri spomienke na mužovu tvár vykričla od bolesti.

Dobre, povedala si v duchu, čo mienim urobiť so svojím životom? Chcem ho taký, aký je, alebo ho zmením? Pochovám sa v Mattovi Longacrovi, alebo zistím, kto som a čo dokážem? Úplne sama a tak, aby som znova nestála v tieni nejakého muža?

Túžba po zmene jednoznačne zvíťazila. Aká zmena by to mala byť? spýtala sa sama seba. Dokážem si, že nepatrím do hrdzavého železa, znela odpoveď. Netúžila sa dožiť toho, že v osemdesiatke bude vnúčatám rozprávať, ako si v časoch, keď sa už i ženy uchádzali o prezidentské miesta, radšej vybrala domácnosť a celý život vyvára pre partiu chlapov, o ktorých mohla pokojne povedať, že sa jej ani trochu nepáčili.

Čo teda urobím pre seba? pýtala sa ďalej a usmiala sa. Arleen nahovorila, že sa aktívne zúčastňovala na Jimmieho obchodoch, len aby si nemyslela, že bola iba jeho tieňom, ako vyhlásil ten odporný Bandy. Jej lož však nemala ďaleko od pravdy. Od manžela sa predsa len niečo naučila.

Keď si všetko zhrnula, zistila, že má obchodné skúsenosti, a po druhé, obklopila sa ženami, ktoré potrebovali zmeniť svoj život rovnako zúfalo ako ona.

Fajn, pomyslela si. Dost' bolo bedákania. Malá úbohá Bailey prestala existovať. Teraz vedela, čo chce, zostávalo už len prísť na to, ako svoj cieľ dosiahne. Keby sa v podobnej situácii ocitol Jimmie... čo by urobil?

„Partizánska vojna," počula v mysli jeho hlas. „Pracuj v ilegalite. Realizuj svoje plány a potom iba oznám výsledok. Vtedy ti už nikto nebude môcť .radiť'. Nezabudni na to, Noštek. Radiť znamená kontrolovať a kontrolovať znamená mať moc."

„Urob si bojový plán," vyhrkla Bailey vzrušene, „a uveď si, kto sú tvoji vojaci."

Usmiala sa a pobrala sa späť do domu. Mattovi bolo treba prichystať raňajky.

KAPITOLA 13

Bola to Patsy, kto Bailey vnukol skvelý nápad. Prešli dva dni, odkedy sa stretla vo Welborne s Arleen, ale myšlienky o tom, ako bude ďalej žiť, ju prenasledovali vo dne i v noci.

Ponorená do seba zotrvačne pripravovala stravu pre Matta, a keď jej ukázal svoje nové návrhy, ledva sa na ne pozrela. Neodpovedala na jeho otázky, nereagovala na podnety, iba premýšľala čo, ako a s kým.

Napokon jej pomohli Patsine slová, aby sa jej odrazu vyjasnilo. Ďalšie stretnutie so známymi a rodinou sa malo totiž opäť konať v jej dome. Bailey zaparkovala na kraji príjazdovej cesty a v kufri priniesla všetko jedlo. Dospela do štádia, že viac nebola ochotná napchávať sa Patsinými pračudesnými výtvormi a šéfkuchárskymi tajomstvami.

„Môj najväčší problém je v tom," postťažovala sa Patsy hneď pri dverách, „že neviem, čo mám podávať pred polievkou a čo po hlavnom jedle."

Bailey bola duchom neprítomná. Prečítala všetko, čo sa týkalo výroby a predaja tovaru pod názvom „špeciality", ale zdalo sa, že cesta na trh je zahataná zo všetkých strán. Obchody boli preplnené labužníckymi lekvármi, omáčkami od výmyslu sveta, miešanými koreninami a zaváraninami všetkého druhu. Pravdepodobne každá krajina na zemeguli vyvážala niečo podobné.

Keby sa aj pustila do práce, iba by opakovala to, čo už vymysleli iní. Potrebovala preto nájsť diery v tomto systéme, aby ju mohla sama zaplátať.

„Pred polievkou?" zopakovala Bailey zamyslene.

„Hej, čo mám servírovať pred hlavným jedlom?"

„No predsa predjedlo," odvetila Bailey, akoby nechápala, na čo sa Patsy pýta.

„Ó, Bože," znudene vyvrátila Patsy oči k oblohe, „viem, čo znamená slovo predjedlo, ale neviem, čo sa ako predjedlo podáva."

„Nuž, môžeš..." ozvala sa Bailey, ale Patsy ju prerušila.

„Môžem urobiť napríklad mušle v krehkom cestíčku a naplniť ich božským krémom z homárov," povedala teatrálne a hlas sa jej chvel sarkazmom. „Nie som hlupaňa. Aj ja pozerám tie hlúpe relácie o varení ako všetci, lenže nemienim variť tie ich gebuziny. Tvária sa, akoby na svete neexistoval nik, kto by nenávidel varenie. Chcem v kuchyni stráviť čo najmenej času, lenže oni odo mňa očakávajú, že budem ako Martha Stewartová."

Bailey chvíľu trvalo, kým pochopila, čo sa jej Patsy pokúša povedať, a konečne sa prebrala zo sna. „Ako Martha Stewartová?" zopakovala ako ozvena. „Čo tým myslíš?"

„No čo. Všetky relácie o varení nás presviedčajú, aké je jednoduché pripraviť tie najvyberanejšie pokrmy. Treba len pridať štipku toho, kúsok tamtoho a bum! Jedlo je na svete! Lenže nikto už nepovie, že treba najprv rozmýšľať, čo navariť, potom ísť do obchodu a spraviť nákup a nakoniec to aj vytvoriť. Ja na tieto veci nie som stavaná. A nemám na ne čas! Jednoducho kúpim kura, hodím ho do rúry, podusím zeleninu, vylejem na ňu omáčku z konzervy, do zemiakovej kaše v prášku napustím trochu vody a večera je hotová. Keď však prídu hostia, rada by som podávala niečo iné, ale neviem, čo dávať pred hlavným jedlom, čo po ňom a tak. Obyčajná zmrzlina po obede ma už nebaví.“

Bailey iba mlčky stála a prekvapene žmurkala. „Predjedla a dezerty,“ opakovala si v duchu stále dookola. Zavárané hríby na veľkom podnose. Olivy na kúskoch pečeného chleba. Torta poliatá čerešňovým brandy.

„Predjedla a dezerty,“ povedala nahlas a usmiala sa. Potom sa rozosmiala, objala Patsy okolo pásu a zakrútila sa s ňou.

„Čo sa deje?“ zavolal z dvora Scott. „Aj ja sa chcem zapojiť!“

„To je babská záležitosť,“ zakričala mu Patsy naspäť a potom sa mlčky obrátila na Bailey. „Povieš mi láskavo, čo sa ti preháňa hlavou?“ spýtala sa ticho.

„To je prísne tajné,“ zašepkala Bailey sprisahanecky. „Práve si mi vnukla myšlienku na skvelé podnikanie. Ideš do toho so mnou?“

„Jasný,“ vyhládla Patsy bez váhania.

„Výborne. Hlavne nesmieš nikomu nič prezradiť a už vôbec nikomu mužského pohlavia,“ dodala rýchlo, lebo k domu sa približovalo Mattovo auto.

O desať minút sa k Bailey priplachtila Janice. „Čo sa deje?“

„Začínam podnikáť, ale všetko musí zostať v tajnosti. Nechcem do toho zatiahnuť nijakého chlapa, aby sa ma nepokúsil odhovoriť. Ideš do toho s nami, alebo budeš radšej kontrolovať manželove účtovné knihy?“

V tej chvíli sa Bailey zháčila. Asi zašla príliš ďaleko a vôbec sa nebude čudovať, ak Janicina limonáda skončí na jej tričku. Lenže Janice prehovorila tak ticho, že ju Bailey ledva začula.

„Vypátrala som bankový účet,“ zašepkala a oči mala prilepené na manželovi, ktorý sa práve smial na Rickovom vtipe. „Nevie, že som ho našla, a nevie ani to, že viem, načo je. Či lepšie povedané, pre koho je. Úroky budú odteraz chodiť mne a postupne presmerujem všetky peniaze, ktoré tam vloží. Kým zbadá, že sa niečo deje, vezmem prachy a vypadnem.“

Bailey zadržala dych. Neznášala síce Janicinho muža a nevedela si predstaviť, že by jej svokra zasahovala do výchovy detí tak ako Scottova matka, ale Bailey ani vo sne nenapadlo, že Janice má v úmysle opustiť ho. „Nemôžem ti zaručiť zisk,“ varovala ju Bailey. „Môžeme prísť aj o poslednú košeľu.“

„Jeho košeľu,“ opravila ju Janice. „Iba o jeho.“ Potom sa obrátila a odkráčala do domu. Bailey sa zdalo, že jej krok bol istejší a hlavu držala vyššie než zvyčajne.

V nasledujúci deň už Bailey vedela, že najprv musí donútiť Patsy a Janice, aby začali spolupracovať. Spočiatku to skúšala citlivým prístupom. „Nemôžeme začať podnikáť, ak sa dvaja partneri spolu nerozprávajú,“ povedala, len čo si objednali obed. Obe ženy sedeli, akoby ich vyrezali z kameňa. Bolo jasné, že na túto tému sa odmietajú baviť.

Potom Bailey zišlo na um, že sa zahrá na terapeutku, vymámi z nich dôvod, prečo sa toľké roky nerozprávajú, a pokúsi sa starý spor napraviť. Táto myšlienka trvala asi tridsať sekúnd. Nemala čas ani silu rozbiehať dve kariéry naraz.

V ten večer Bailey podávala grilované garnáty a zeleninu dusenú nad parou. Príprava jedla bola rýchla, lebo práve nemala čas vymýšľať niečo zložitejšie. „Keď Patsy chce, aby s ňou Janice niekam išla, ako jej to oznámi?“

„Napíše jej lístok,“ odvetil Matt nedbalo a zahryzol do šťavnatého mäsa.

„Lístok?“ opýtala sa Bailey, akoby niečo také počula prvýkrát v živote.

„Hej, nebavia sa spolu, ale posielajú si lístočky. Samozrejme, ani na jednom by si nenašla niekto meno, ale Patsy používa zelený papier a Janice modrý, takže všetci vedia, komu je odkaz určený. Vlastne, celé sa to začalo...“

Bailey vyskočila zo stoličky a výhražné zdvihla ruku. „Nie! Nehovor mi to! Chcela som vedieť iba spôsob, ako tie dve donútim komunikovať.“

„Aha," pokrútil Matt hlavou. „Mimochodom, čo také tajné ste vy tri včera rozoberali?"

„Jedlo," povedala Bailey bez váhania.

„Tak Patsy hovorila o jedle. Aha," poznamenal sucho. Bailey odvrátila tvár, aby nevidel, ako sa začervenal.

„My všetky," odvetila, stále otočená chrbtom.

„Aha."

Bailey sa k nemu znova otočila. „Lístky sú príliš pomalé. Myslíš, že vedia posielat' e-mailly? A čo napríklad fax?"

Matt na ňu prísne hľadel. „O čo ti ide?"

Už-už mu odsekla, nech sa stará o svoje veci, ale okamžite sa spamätala a usmiala sa. „Chystáme pre Ricka tajnú narodeninovú oslavu," prezradila mu. „Patsy chce, aby som navarila to najlepšie jedlo, aké som schopná. Zdá sa mi, že plánuje pozvať asi sto ľudí." Zmĺkla, nehybne stála pri stole, žmurkala na Matta a so zadržaným dychom čakala, čo príde ďalej. Zhltnie jej túto malú lož? Ved' ani netušila, kedy má Rick narodeniny!

Matt slastne zamrmľal, len čo zahryzol do ďalšieho kúska lahodného mäsa. „To by ste si mali švihnúť, lebo narodeniny sú už o tri týždne. Ak budete potrebovať pomoc, daj mi vedieť.“

Bailey sa ticho zvrtila a vyšla na verandu, aby sa nadýchala čerstvého vzduchu. Nikdy nebola dobrá klamárka a toto tajomstvo ju nesmierne ťažilo. „Všetko, čo sa ti preháňa myslou, máš napísané v tvári," vravieval jej Jimmie. Teraz sa usmiala. Klamala síce, ale svet sa preto nezrútil a zdalo sa, že Matt jej uveril. Očami zabľúdila do koruny starej moruše a uškrnula sa. Práve urobila prvý krok k tomu, aby sa z nej stala nevyspytateľná a nesmierne schopná žena a - panebože! - bol to príjemný pocit!

Hoci Mattove zvedavé otázky zvládala v podstate bez problémov, takmer zničila svoj nový podnik skôr, než začal fungovať, a to tým, že urazila Janice. Práve sa prvýkrát súkromne stretli v Patsinej krajčírkej izbe. „Tu nás žiadny chlap nebude otravovať," povedala domáca pani. „Nie po tom, čo som urobila Rickovi.“

„No," vyzvala ju Bailey, „počúvam. Čo si urobila manželovi?"

„Na všetky trenírky, čo má, som mu vyšila ružové zajačiky. Všimol si to až v práci, keď sa s chlapmi prezliekali v šatni. Tí si na ňom museli zgustnúť!"

„Zúril?" spýtala sa Bailey.

„Hej, ale ja som plakala a sťažovala sa, že sa to stalo iba preto, že ma pri vyšívaní neustále niekto vyrušuje a nemôžem sa sústrediť. Potom som mu ukázala nový vzor, ktorý sa omylom dostal na jednu z jeho nových drahých košiel," povedala a rozprestrela na stôl džínsovú košeľu s vreckom, na ktorom sa vynímala výšivka matky kačky a štyroch mláďat. „Nech odtiaľto začujú čokoľvek a nech tu strávime akékoľvek množstvo času, manžel ani synovia nás rušiť nebudú. Za to ručím.“

Bailey sa s obdivom zadívala na Patsy. Hoci jej metódy hraničili s krutosťou, priniesli ovocie.

Problém nastal, keď sa pokúšali vymyslieť názov pre svoj nový podnik.

„Musí to byť nejaká vec," povedala Patsy rozhodne. „Niečo konkrétne, aby sme mohli vytvoriť logo.“

„Matka kačka však nie je nič úžasné," odsekla Janice a uprene hľadela na Bailey, akoby okrem nich dvoch v miestnosti nebolo ani živej duše.

„Mala som na mysli niečo ako zaváraniny Dúha," poznamenala Patsy strnulo.

Bailey sa chcelo plakať. Ako sa môžu dohodnúť, keď tieto dve spolu nehovoria, ba ešte sa osočujú ako malé školáčky? Hľadala preto spôsob, ako uvoľniť napätie. „Tak to nazvime Zlatá šestka. S takým menom predáme všetky výrobky už tu v Calburne," povedala s úsmevom.

Na jej veľké zdesenie sa obe ženy dívali s intenzívnym odporom v tvárach. Patsy znechutene vykřivila pery a Janice na ňu upierala tvrdý, chladný pohľad.

„Čo som povedala?" zašepkala.

„Prečo by sme nevybrali rovno meno Tridsiateho augusta? A bude to!" odsekla Janice, demonštratívne sa postavila a odišla.

Hnev v jej hlase vyrazil Bailey dych. Horšie však bolo to, čo povedala. Tridsiaty august bol deň, keď Jimmie oslavoval narodeniny. Zistili tieto ženy niečo o jej minulosti?

Nie, prebleslo jej mysl'ou, to nie je možné. Určite išlo iba o zhodu náhod. Čo však Janice tak veľmi nahnevalo? Pozrela na Patsy, ktorá sedela so sklonenou hlavou a horlivo listovala v poznámkovom bloku. „Čo som povedala?“

Keď Patsy zdvihla hlavu, jej oči boli rovnako chladné ako Janicine. „Chápem, že si cudzinka, ale tých šesť chlapcov znamená pre ľudí v meste veľmi veľa, tak buď taká láskavá a už nikdy si z nich nerob žarty. A ak ti môžem poradiť, zdrž sa hlavne pri Mattovi.“

„Pri Mattovi?“ zvolala. „Prečo?“

Patsy na ňu zazrela, akoby pred sebou videla tú najhlúpejšiu stvoru na svete. „Mattov a Rickov otec bol jedným z nich.“

Bailey sa hodnú chvíľu nezmohla na jediný pohyb. Iba tam sedela, žmurkala na Patsy a úporné sa pokúšala spomenúť si, čo všetko o slávnej šestici pred Mattom povedala. Ani vo sne jej nenapadlo, že s nimi mohol mať niečo spoločné. „A Janice?“ dožadovala sa Bailey tónom, ktorý nedovolil Patsy predstierať, že netuší, kto je Janice.

„Otec,“ zamumlala Patsy a znova sklonila hlavu. „Tiež k nim patrila.“

Asi o hodinu Bailey nasadla do auta a čelom sa oprela o volant. Ich prvé stretnutie odpadlo horšie ako hrozne. Ešte ráno vstala plná nadšenia a sily. Chcela si totiž otvoriť vlastný podnik, a to spolu s dvoma ženami, ktoré sa stali jej priateľkami, a všetko utajiť pred mužskou populáciou ich malého spoločenstva.

Teraz sa cítila, akoby dostala poriadne do nosa. Jej dve „partnerky“ spolu odmietali hovoriť a „obchodné“ stretnutie sa zmenilo na dievčenskú pletku, z ktorej každá odchádzala mlčky a urazene.

„Ženy by nikdy nemali hrať hry,“ hovorieval jej Jimmie. „Vy sa hneď urazíte a odchádzate.“

Bailey sa oprela na sedadle a privrela oči. Časť z nej sa chcela okamžite vzdať, iná jej šepkala, aby šla do najbližšieho obchodu so spodnou bielizňou, kúpila si niečo vzrušujúce a doma poriadne vydráždila Matta. Myslela si, že on je presne ten typ muža, ktorý by ju hneď ráno po vášnivom nočnom milovaní požiadal o ruku. A potom by prišli na rad deti, pomyslela si. Každé ráno by im chystala sendviče s arašidovým maslom a poobede by ich vozila na futbalový tréning a hodiny baletu.

Strčila kľúč do zapalovania a naštartovala. Slovo cudzinka ju stále páliło na duši. Áno, bola cudzinkou a najhoršie bolo, že jej poznámky k histórii mestečka ľudí urážali alebo im ubližovali.

Doma jej v miskách kyslo cesto na tri bochníky chleba. Bolo ich už treba šupnúť do rúry, ale Bailey skrútila volant, vyšla na hlavnú cestu a o niekoľko minút zaparkovala pred mestskou knižnicou v Ridgewayi.

Keď na výpožičný lístok napísala svoju požiadavku a podala ho obsluhu za pultom, dievča nehlo ani brvou. Nie je z Calburnu, pomyslela si Bailey. Netrvalo dlho a o chvíľu už sedela na čítacím prístrojom. Na obrazovke sa premietal mikrofílm s archívom miestnych novín a palcový nadpis hlásal: Ridgeway Gazette, 31. august 1968. Musí zistiť, čo mala na mysli Janice, keď jej zúrivo šplechla tento dátum do tváre.

„Tragédia v Calburne,“ padol jej zrak na najvýraznejší titulok.

Pod ním bol opísaný príbeh Franka McCalluma, ktorý zavraždil svoju mladú ženu Vondu a potom sa sám zabil. „Frank bol hovorcom Zlatej šestky,“ uvádzal autor.

Bol to ten s neopísateľným hlasom, ten, ktorý dokázal kohokoľvek prehovoriť na čokoľvek, a zdalo sa, že čoho sa dotkol, to sa menilo na „zlato“. Odišiel z Calburnu hneď po skončení strednej školy, ale po niekoľkých rokoch sa vrátil ako vdovec a vychovával svojho malého syna. Jeho rečový talent a umenie predávať mu pomohli nájsť si prácu v miestnej predajni ojazdených automobilov. O rok sa stal vedúcim a o ďalší predal viac áut než ktorýkoľvek predavač v Štátoch.

Potom však šťastena Franka opustila. Niektorí tvrdia, že sa to stalo vtedy, keď svojím neodolateľným hlasom zviedol stredoškolačku menom Vonda Oleksyová. Členovia calburnskej baptistickej cirkvi sa na Franka za jeho čin hnevali a objavili sa hlasy, že Zlatá šestka si priveľa dovoľuje. Frank sa aj napriek tomu oženil s Vondou, ktorá bola od neho o polovicu mladšia.

Krátko po svadbe raz prišiel Frank opitý do práce. Nik netuší, ako a čo sa vlastne stalo, ale jedno z áut sa odrazu dalo do pohybu a priklincovalo Franka k betónovej stene. Niekoľko týždňov strávil v nemocnici, a keď sa vrátil domov, z muža, ktorým kedysi bol, zostal iba tieň. Ľavá ruka mu navždy ochrnula, a čo bolo horšie, šťastie sa od neho úplne odvrátilo. Ani nie po roku od nehody Franka vyhodili z práce. Zlomený, nezamestnaný alkoholik vzal ženu a odišiel s ňou bývať do rodného domu v horách, bez elektriny a vody. Môžeme si iba domýšľať, aké zúfalstvo sa tohto muža zmocňovalo pri pomyslení, ako sa jeho život zvrhol k horšiemu.

Kto z nás by však dokázal zabudnúť na hviezdny čin Zlatej šestky? V roku 1953 bolo šesť chlapcov nútených odísť zo svojho milovaného mesta a navštevovať strednú školu v susednom meste. Museli znášať ponižovanie, zastrašovanie a výsmech. Oni sa však nemstili. Práve naopak. Prišlo nebezpečenstvo a bolo treba konať. Boli v správnom čase na správnom mieste. V celom štáte sa nenašiel človek, ktorý by nepočul o hrdinstve šiestich chlapcov, ktorí svojou duchapritomnosťou zachránili spolužiakov pred istou smrťou.

To však bolo vtedy a toto je teraz. Frank McCallum sa, nevedno ako, dostal z vrcholu na samé dno. Z hrdinu sa stal pijan a chudák a nakoniec sa uchýlil k hroznému činu. Nevieme, čo ho viedlo k tomu, aby niečo také strašné vykonal, poznáme iba fakty.

Dňa 30. augusta 1968 zastrelil Frank McCallum svoju ženu a potom hlavnejšiu pištoľ obrátil proti sebe. Polícia jeho čin vyhlásila za vraždu a následnú samovraždu.

Pohreb sa bude konať na cintoríne Davis Funeral Home v Calburne 2. septembra. Som si istý, že mená tých, ktorí ponesú rakvy, sú nám všetkým dobre známe. Pod článkom sa nachádzal zoznam mien: Rodney Yates, Thaddeus Overlander, Frederick Burgess, Harper Kirkland a nakoniec Kýle Longacre. Mattov otec.

Bailey otočila gombíkom na prehliadači na noviny z druhého septembra. Na titulnej strane z toho dňa nenašla nič, čo by ju zaujímalo, ale titulky na strane číslo šesť oznamovali: Smútok zahabil Calburn.

„Pred troma dňami polícia našla telá Franka McCalluma a jeho mladej ženy, obe v kaluži krvi a s prestrelenou hlavou.“

Bailey s výrazom odporu preskočila ďalšie dve vety. Kým prvý článok bol napísaný v smutnom, elegickom duchu, tento priam prekypoval tými najodpudivejšími detailmi hroznej rodinnej masakry. Pohľadom rýchlo našla podtitulky s menom autora. Presne ako predpokladala: články písali dvaja rôzni ľudia. Čítala ďalej.

Ešte pred troma dňami nikto z Calburnu netušil, že v tú osudnú noc sa v mestečku stala aj iná tragédia. Gus Venters, prominentný a obľúbený občan Calburnu, sa obesil. Smútiaca vdova vypovedala pred šerifom, že nemá poňatia, prečo chcel jej milovaný manžel umrieť. Vlastnil predsa farmu, venoval sa práci, ktorú mal nadovšetko rád, a vychovával dve nevlastné deti, ktoré ho nesmierne ľúbili. „Nerozumiem tomu,“ zdôverila sa pani Ventersová novinárom.

Bailey pohrdavo zaprskala. Zmienka, že smútiaca vdova mala pomer s chlapíkom z práce a vyhnala svojho muža z domu, jej tam akosi chýbala. Čítala však ďalej. Na pohreb, aby poniesol telo svojho kamaráta na poslednej ceste, obyvateľom bolo jasné, že sa niečo stalo. Kýle Longacre totiž nepatril k tým, ktorí by opustili svojho dlhoročného priateľa, keby na to nemali naozaj vážny dôvod.

V tú noc, keď zomrel Frank McCallum, jeden člen Zlatej šestky odišiel v mesta a odvtedy ho nikto viac nevidel. Počas Frankovho pohrebu sa zistilo, že manželka Kyla Longacra tajila manželov odchod celé tri dni. Keď sa Kyle nedostavil na pohreb, aby poniesol telo svojho kamaráta na poslednej ceste, obyvateľom bolo jasné, že sa niečo stalo. Kyle Longacre totiž nepatril k tým, ktorí by opustili svojho dlhoročného priateľa, keby na to nemali naozaj vážny dôvod.

Anonymný, ale dôveryhodný zdroj novinárom prezradil, že pani Longacrová je dcérou prominentnej rodiny Winfieldovcov z Filadelfie. Prestali sa však stýkať v čase, keď pani Longacrová opustila vysokú školu len niekoľko týždňov pred promóciami, aby sa vydala za charizmatického Kyla. Ten istý zdroj tiež prezradil: „Myslím, že syn Stanleyho Longacra pre nich nebol dosť dobrý.“ Starší obyvatelia Calburnu si určite pamätajú, že Kýlov otec bol najbohatším mužom v niekoľkých okresoch, kým v roku 1958 neprišiel o všetok majetok. Vtedy nasadol so svojou tridsaťročnou manželkou do auta a nechal ho zísť zo strmých calburnských útesov. Na ich náhrobnom kameni si môžete prečítať: „Spolu v šťastí i nešťastí, v živote i smrti.“

Nedostatok financií donútil Kyla odísť zo štúdií na prestížnej univerzite skôr, než ich stihol dokončiť. Vrátil sa do Calburnu a začal pracovať ako obchodný cestujúci. Krátko po jeho návrate sa mladá dáma, s ktorou sa zoznámil na škole, vzoprela svojej bohatej rodine, vydala sa za Kyla a rozhodla sa žiť v jeho rodnom meste.

Táto krásna romanca sa pravdepodobne pred troma dňami skončila. Podľa nemenovaného zdroja Kýle Longacre zanechal svojej manželke list, ktorého obsah odmietla zverejniť, a opustil Calburn. Nechal tu tak svoju ženu a dve deti, päťročného Matthewa a trojročného Richarda. Na otázku, čo mieni robiť ďalej, pani Longacrová odpovedala, že vezme oboch chlapcov a vráti sa k svojej rodine do Filadelfie.

Bailey sa oprela o operadlo stoličky. Mattova matka nešla domov, a ak aj áno, vrátila sa späť do Calburnu. Čo sa tam stalo? uvažovala. Prišla pred dvere svojho rodného domu s dvoma synmi na rukách a rodina ju nemilosrdne odohnala?

Úbohá žena, prebehlo Bailey mysľou. Zriekli sa jej v čase, keď sa vydávala za muža, ktorého milovala, a trvali na svojom aj vtedy, keď ju opustil.

Chudák Matt, rozmýšľala ďalej. Celý život bojoval a úporné sa pokúšal získať späť, čo mu právom náležalo.

Bailey sa chvíľu prehrabávala v kabelke a napokon z nej vytiahla malý zápisník a pero. Na prvú stranu si urobila poznámku: „30. august 1968“ a pod dátum pripísala:

Gus Venters sa obesil Frank a jeho žena - vražda a samovražda Mattov otec navždy odišiel z mesta Jimmieho narodeniny - 1959

Položila pero a zamyslela sa. Bol to skutočne dátum Jimmieho narodenia?

Jimmie nenávidel jasnovidcov a všetko, čo súviselo s veštením. Bailey s ním prežila niekoľko rokov, kým pochopila, že to nebolo preto, že im neveril, ale bál sa toho, čo uvidia. Raz, počas obeda s miestnou aristokratickou smotánkou, sa ukázalo, že jedna z pozvaných je amatérskou astrologičkou. Pýtala sa Bailey na Jimmieho dátum narodenia, a keď jej povedala, že tridsiateho augusta, žena zamračene pokrútila hlavou. „To sa mi nevidí. On nie je Panna. James Manville je všetko iné, len nie Panna. Povedzte mi skutočný dátum a miesto jeho narodenia,“ dožadovala sa. „Vypracujem mu podľa neho tabuľku osudu.“

Bailey pred Jimmiem nepriznala, čo sa dozvedela od ženy a, samozrejme, nepýtala sa na dátum ani miesto jeho narodenia. Bolo by to zbytočné - pravdivej odpovede by sa nedočkala. Ba čo je horšie, Jimmie by sa na ňu nepríčetne rozzúril za to, že mu kladie také otázky. Vtedy si uvedomila, že sa už s astrológom možno nikdy nestretne, a pocítila k žene veľké sympatie. „Nehovorte tu nikomu, čím sa zaoberáte,“ šepla jej v nestráženej chvíli a žena s pochopením prikývla.

Bailey si tiež spomenula na Jimmieho prenikavý pohľad, ktorý jej vtedy venoval, akoby sa pokúšal zistiť, prečo sa jeho manželka tak spriatelila so starou ženou, ovešanou množstvom falošných diamantov. V tú noc sa jej priamo opýtal, čo bolo na žene tak nesmierne zaujímavé. Bailey, pripravená na túto otázku, sa s nevinnou tvárou rozhovorila o tom, aký kus sveta jej priateľka precestovala a aké úžasné zážitky si odtiaľ priniesla. Jimmie sa na ňu díval s nadvihnutým obočím a obaja vedeli, že jej slová sú klamstvo. Napriek tomu trvala na svojom a neprezradila mu pravdu. To bol prvý aj posledný raz, keď sa s kontesou stretla.

Najsilnejšia spomienka z ich stretnutia jej stále víťala v hlave. Astrologická tvrdila, že by sa stavila aj o svoj život, že James Manville sa nenarodil tridsiateho augusta.

Bailey odrazu pozrela na hodinky. Už bolo takmer štvrt' na štyri, a ak chce Mattovi prichystať niečo na jedenie, mala by sa poponáhľať. Položila prst na gombík, aby pretočila film, keď si zrazu všimla poznámku pod článkom: „Originál príbehu nájdete na strane B2.“

Nič na svete by ju neprinútilo odolať tomuto pokušeniu a o chvíľu našla druhú stranu sekcie B v miestnych novinách.

Skutočnosť bola taká, že až do dnešného dňa jej celá historka o skupinke stredoškóľakov, ktorých volali Zlatá šestka, pripadala ako vtip, ako príbeh, ktorý sa odohral príliš dávno a príliš ďaleko. Dokonca ešte ani len neotvorila knihu, ktorú jej dala Violet. Až dodnes si myslela, že nepozná nikoho, kto by mal s tými chlapcami niečo spoločné. Teraz sa dozvedela, že Janicin a Mattov otec boli dvaja z nich. Prečo Kýle Longacre opustil ženu a dve deti? Zdrvila ho smrť priateľa a vražda jeho manželky natoľko, že viac nedokázal žiť v rodnom meste?

Bailey sa pustila do čítania príbehu, ktorý sa odohral v roku 1953, príbehu, vďaka ktorému si chlapci vyslúžili meno Zlatá šestka, a keď ho dočítala, musela uznať, že v šiestich stredoškóľakoch driemala poriadna dávka odvahy a hrdinstva.

Z prvej časti článku sa dozvedela, čo už poznala od Violet: o ohni na strednej škole v Calburne a o tom, ako časť žiakov musela dochádzať do Wells Creeku.

Novinárka, ktorá sa touto témou zaoberala, si na svojej reportáži naozaj dala záležať. Jej článok nebol len strohou výpoveďou o udalosti, akých sa na svete stávali stovky. Množstvo času strávila zhromažďovaním informácií, rozprávala sa s miestnymi obyvateľmi, učiteľmi i rodinou. Potom, čo rodičia takmer priviedli calburnskú školskú radu na pokraj zúfalstva, keď sa mali deti rozdeliť do iných škôl, rada sa rozhodla pre nezvyčajný, ale pravdepodobne najspravodlivejší spôsob výberu. Mená všetkých žiakov vysypali do klobúka a losovali. Tak sa stalo, že do prvej školy odišli všetky dievčatá a do druhej iba dve a chlapci, ktorí síce vyrastali v rovnakom meste, ale nikdy sa nepoznali, odrazu sa stali spolužiakmi.

Novinárka sa ďalej zmienila o každom z nich, a hoci nikde priamo nenapísala, že každý jeden pochádzal z inej sociálnej vrstvy, z ladenia článku sa táto informácia dala ľahko vytušiť. Chlapci, ako sa zmienila, boli z takých odlišných prostredí, že nebyť zhorenej školy, nikdy by sa nestali priateľmi.

Prvý bol Thaddeus Overlander, svedomitý žiak, vyrastajúci v kresťansky založenej rodine. Taddy, ako ho volali, nikdy nesmel chodiť na calburnské basketbalové zápasy a už vôbec nemal povolené zapájať sa do sociálneho života svojich vrstovníkov. Frederick Burgess, alias Burgess, bol vyháknutý atlét, taká skaderuka-skadenoha, pre ktorého bolo učenie najťažšou vecou na svete. Harper Kirkiand žil iba so svojou matkou a boli poslední z kirklandovskej rodiny, ktorá v Calburne kedysi všetko vlastnila. Harperov starý otec však postupne majetok kúsok po kúsku rozpredal, peniaze prehajdák, až im zostali iba miestne noviny.

Frank McCallum a Rodney Yates boli bratranci a vyrastali v horách Virgínie vo veľkej chudobe. Do školy chodili v Calburne a bývali u jedného z Rodneyho siedmich bratov, ktorý sa tu usadil po tom, ako v šiestom ročníku odišiel zo školy. Rodney a Frank si však vysnívali oveľa lepší život, a preto mali obrovskú motiváciu štúdiá dokončiť.

Novinárka opisovala Franka ako veľkého rečníka, ktorý mal v novinách na starosti rubriku s inzerciou.

„Stačil iba jeden pohľad a človek hneď videl, akým talentom je obdarený Rodney," písalo sa ďalej. Bailey posunula film, aby našla nejaké fotografie, ale neúspešne, preto sa vrátila k článku. „Rodney je výnimočne prítiažlivý mladý muž," čítala, „a zriedkakedy ho uvidíte ísť po ulici bez húfu zamilovaných obdivovateľiek." „Potom je tu Kýle.“

Na to Bailey zadržala dych. Aký bol Mattov otec? Akú mal povahu, keď odišiel od svojej manželky - ženy, ktorá sa vzdala svojho dedičstva a rodiny iba kvôli nemu - a svojich synov?

„Kýle je zlatý chlapec," písala novinárka. „Všetci vo Virgínii a možno aj v ďalších štátoch poznajú Stanleyho Long-acra a jeho neuveriteľné úspechy. Videli veľký obytný dom, v ktorom Kýle žije, dom, ktorý postavil jeho otec. Tisíce ďalších Virgínčanov žijú v bytoch, ktoré postavil Stanley Longacre. Nie je preto prekvapivé, že tento muž splodil syna ako Kýle: pekného, športovo zdatného, čistého jednotkára, člena debatného krúžku, člena redakčnej rady školskej ročenky, od štvrtého ročníka každoročne zvoleného za predsedu triedy.“

„A potom opustil ženu a deti!" zamumlala Bailey rozhorčene popod nos, ale hneď sa opäť začítala.

„V tú jeseň roku 1953 ktosi, akýsi muž so zlovestným hlasom, zatelefonoval do školy, že v budove nastražil bombu a nikto sa von nedostane živý. Ani nie o minútu začal chodby zaplňať čierny dym. V nepredstaviteľnom chaose sa zorientovalo iba šesť chlapcov, ktorí spravili všetko pre to, aby sa každý spolužiak dostal bezpečne na školský dvor.

Keď prišli novinári, všetci už boli vonku, budovu prehľadávali hasiči a policajti a niektorí žiaci plakali. Novinárka si najskôr myslela, že ich slzy zapríčinil strach, ale mylila sa. „Boli sme k nim veľmi zlí," smrkali dievčatá. To podnietilo jej zvedavosť. Napokon vyšlo najavo, že študenti z Wells Creeku nechceli medzi seba prijať calburnské deti a dokonca im život v škole znepríjemňovali na každom kroku. „Mŕtve potkany v skrinkách," tvrdil článok, „šikanovanie, hnusné prezývky, odstrkovanie. Pre študentov z Calburnu to muselo byť hrozné, ale oni aj napriek tomu pozbierali odvahu a nasadili svoje životy za záchranu ostatných."

Nasledovala správa o tom, čo sa v ten deň vlastne stalo. Taddy povedal reportérom, že len čo im riaditeľ školy oznámil, že ich musia evakuovať, pozrel sa von z okna a zbadal, ako z dverí telocvične vychádza dym. Videl, ako dvaja chlapci z futbalového mužstva v panike búchajú päťami na zasklené dvere. Zdalo sa, že spolu s ostatnými zostali uväznení vnútri. Keďže dvere na triede boli zahatané telami spolužiakov, ktorí sa zúfalo snažili dostať von, Taddy vyliezol na okno a po železnom požiarnom schodisku sa dostal na dvor. Bleskovo prebehol k telocvični a otvoril zaseknuté dvere. Niektorí sa nadýchali hustého dymu, ale iba vďaka Taddymu nebol nikto vážne zranený.

Rodney opisoval, ako počul krik v dievčenskej šatni a rozbehol sa rovno tam. Dvere zo šatne boli zvonku zavreté na závoru, tú však otvoril nevládajúc, obehol teda dookola. Šatňa bola na prízemí, ale okná pevne držali na svojom mieste. Duchapritomne vběhol do dielne, ktorá susedila so šatňou, schmatol sochor a násilím otvoril jedno z okien. Dievčatám sa ním podarilo preliezť do bezpečia.

„Je pravda, že niektoré z dievčat boli nahé?" spýtala sa novinárka.

„Áno, madam, je," odvetil Rodney.

„A ty si im dal svoje oblečenie, aby sa mohli zabaliť, je to tak?"

„Dal som im moju bundu, košeľu, tričko a nohavice." „Takže preto si teraz iba v trenírkach a máš na nohách len ponožky a tenisky?"

„Áno, madam, preto."

Bailey sa neubránila úsmevu. Predstavila si pekného mladého muža, ako stojí pred školou takmer nahý, a to všetko iba preto, aby pomohol vystrašeným spolužiačkam.

Článok pokračoval ďalej. „Ale bol to práve Kýle, kto sa stal superhrdinom. V sklenenej vitríne bola vystavená plynová maska z druhej svetovej vojny. Kýle rozbil sklo, nasadil šiju na tvár, vyskočil na katedru a začal sa škriabať do podkrovia starej budovy. Novinárke vysvetlil, že keď zbadal prenikať dym do triedy smerom od stropu, uvedomil si, že nech už bombu v škole uložil ktokoľvek, umiestnil ju do podkrovia. Vraj ani nerozmýšľal, čo robí, jednoducho stiahol železné schody a vyštveral sa hore.

„A našiel si bombu?" spýtala sa novinárka.

„Áno," odpovedal Kýle a autorka poznamenala, že chlapec len veľmi neochotne hovorí o svojom úžasnom čine.

Kým ho ďalej spovedala, jeden z požiarnikov zamrmľal, že to, čo Kýle urobil, bola tá najhlúpejšia vec na svete a nie je si istý, či mu za to patrí medaila, alebo domáce väzenie. Potom pristúpil k chlapcovi, pevne mu stisol ruku a poďakoval sa za záchranu svojej dcéry. Novinárka ďalej spomenula fakt, že kedysi žila v nájomnom dome, ktorý postavil Kýlov otec na mieste nazývanom Zlatá šesťdesiatka. Vraj tam kedysi na ploche šesťdesiat akrov rástla brokolica, a keď na jar kvitla, celé pole žiarilo jej jasnožltými kvetmi.

Článok sa končil slovami: „O Zlatej šesťdesiatke neviem takmer nič, ale je jasné, že označenie Zlatá šesťka týmto chlapcom patrí právom."

„A takto," dodáva na vysvetlenie novinový redaktor, „prišli k svojmu menu."

KAPITOLA 14

Bailey si naložila jedlo na tanier. Ani dnes nestihla pripraviť poriadnu večeru, preto sa po ceste zastavila v obchode a kúpila zapekané mäso so zeleninou a cestovinami v nádeji, že Matt Si nič nevšimne. Ten jedol ticho a zamyslene a zdalo sa, že je taký zahľbený do myšlienok, že ani neuvažoval, čo žuje. Presne ako Bailey.

Hlavu mala plnú toho, čo sa dnes popoludní dozvedela v knižnici. Šesť úžasných chlapcov! Boli na strednej škole, kde ich každý iba ponižoval a urážal, a i napriek tomu riskovali svoje životy, len aby v čase nebezpečenstva zachránili spolužiakov. Ktoré iné deti by to dokázali?

Celkom živo si vedela predstaviť Taddyho, ktorý celé hodiny presedel nad knihami a s nikým sa nestýkal. Nepochybovala, že seabedomí hráči školského futbalového družstva ho pri každej príležitosti nemilosrdne potrápili. Aj napriek tomu chlapec bez mihnutia oka preliezol cez okno, zbehol po požiarňom schodisku a zachránil ich z horiacej telocvične.

Kýle zase schmatol plynovú masku a rozbehol sa v ústrety nastraženej bomby. Čo keby vybuchla? Ešte mal čas uniknúť, tak prečo si v prvom rade nechránil vlastný život? Čo ho držalo v škole, kde sa mu všetci posmievali?

A ako mohol mladý muž ako on po rokoch opustiť svoju manželku a synov a navždy odísť z rodného mesta?

„Prečo si mi nepovedal, že tvoj otec patril k Zlatej šestke?“ spýtala sa Bailey ticho, ale na Matta ani nepozrela. Mlčal, preto zdvihla zrak. Vtedy si uvedomila, že takmer nič nezjedol a iba sa v tanieri prehrabával vidličkou.

„Nepovažoval som to za dôležité,“ odpovedal po chvíli, položil vidličku a oprel sa na stoličke. „Mohol som toto jedlo kúpiť po ceste z práce,“ poznamenal, čím jej dal jasne najavo, že dokáže rozpoznať rozdiel medzi večerou z obchodu a tou, ktorú zhotovili jej šikovné ruky.

„Mala som veľa roboty,“ povedala. „Nemala som čas...“ zarazila sa, lebo jej došlo, že zmenil tému rozhovoru. „Prečo si mi to nepovedal?“ zopakovala.

„Odkedy ťa zaujíma Zlatá šestka?“

Jeho tón znel nepriateľsky. Vedela, že sa ju snaží odbiť, ale zaumienila si, že sa nedá. „Ak chcem žiť v tomto meste, patrilo by sa, aby som o ňom vedela trochu viac. Dnes sa mi podarilo nahnevať Janice. Zažartovala som si na adresu zlatých chlapcov a ona sa rozzúrila. Myslela som si, že to všetko sa stalo veľmi dávno a že tá udalosť nemá s prítomnosťou nič spoločné. Mýlila som sa.“ Opäť naňho pozrela a jemne prehovorila: „Vieš, prečo vás tvoj otec opustil?“

Matt neodpovedal. Vstal zo stoličky a odišiel.

Bailey si ťažko vzdychla. Dnes ľudí iba urážala a popudzovala proti sebe. Vstala od stola, upratala v kuchyni a naukladala riad do umývačky. Keď bolo všetko hotové, obrátila sa a uvidela Matta, ako stojí vo dverách kuchyne a v ruke drží škatuľu od topánok.

„Chceš vidieť fotky?“ spýtal sa.

„Áno,“ vydýchla uľahčené, potešená faktom, že sa predsa len nenahneval, a nasledovala ho do obývačky.

Posadil sa na gauč a stiahol ju k sebe. Existovalo medzi nimi nepísané pravidlo, že na gauči sedávala Bailey, zatiaľ čo Matt sa zvyčajne rozvaľoval vo veľkom pohodlnom kresle. Teraz sedeli vedľa seba a Matt položil škatuľu s neznámym obsahom na čajový stolík.

„Veľa mi po ňom nezostalo,“ zamrmľal a otvoril veko. Škatuľa bola stará a trochu zničená. Kedysi v nej ležali detské topánky veľkosti osemnásť. „Mama ju vyhodila na smetisko asi rok po tom, čo otec odišiel. Náhodou som to videl, tak som ju zachránil.“

Matt to síce nespomenul, ale Bailey si bola stopercentne istá, že okrem neho obsah škatule nik iný nevidel. Ruky sa mu trochu triasli, keď sa jej znova dotkol. „Otca som zbožňoval. Býval síce často preč, ale keď prišiel domov, bol stredobodom môjho sveta. Bol...“ Matt zaváhal. „On bol... nesmej sa mi, ale bol úžasný. Božský. Dokázal všetko urobiť, veľa čítal, keď bol na cestách, a vedel, ako funguje svet. Zaplavoval som ho stovkami zvedavých otázok a on ma nikdy neodbil, ako to robievali iní otcovia.“

Strčil ruku do škatule a vytiahol z nej fotografiu. Bol to presne ten typ fotky, ktorá sa zmestila do náprsného vrečka a ktoré zvyčajne zdobili stredoškolské ročenky.

Bailey ju vzala do ruky a zadívala sa do očí mladšieho, útlejšieho Matta. „Vyzeráš celkom ako on. Je veľmi pekný.“

„Bol. Je mŕtvy.“

Bailey mala na jazyku tisíce otázok, ale cítila, že ak nebude naliehať, Matt jej čo-to o sebe prezradí oveľa ochotnejšie. Podal jej ďalšiu fotku. Pred autom s okrúhlymi nárazníkmi, aké sa vyrábali v päťdesiatych rokoch, stálo šesť chlapcov.

„To sú..." začal.

„Viem si domyslieť!" prerušila ho. „Budem hádať, kto je kto," vzala mu obrázok z ruky a naklonila sa bližšie k stolovej lampe. „Ten v štrikovanom svetri je, samozrejme, tvoj otec.“

„Správne," usmial sa.

„A toto musí byť Rodney... Roddy. Panebože! Aký bol pekný!"

„Uhm. Hneď po škole odišiel na pár rokov do Hollywoodu, ale nepochodil. Pravdepodobne neobstál v silnej konkurencii. Tak či onak, vrátil sa do Calburnu.“

„Presne ako Frank," povedala Bailey.

„Prečítala si si nakoniec tú knihu, čo máš na nočnom stolíku? Tú, ktorú ti dala Violet?"

„Ako..." Potom odmietavo zdvihla ruku. „Nie! Nehovor mi, ako vieš, čo mám na stolíku pri posteli a kto mi to dal. Nie, ešte som ju nečítala. Celé popoludnie som presedela v ridgewayskej knižnici a prezerala som si novinové články.“

„Aha.“

„Čo to malo znamenať?"

„To, že ešte nepoznáš celý príbeh. Teda, ak si čítala iba noviny." Kývol hlavou k fotografii. „Pokračuj, povedz, kto je ďalší.“

„Frank je určite ten šľachovitý na kraji. Má v ruke cigaretu?" „Bez filtra. Ale ako vieš, že to nie je Taddy?" „Nie, Taddy je ten vysoký na opačnej strane. Vyzerá dosť prestrašene.“

„Výborne. Si celkom bystrá.“

„A Burgess je ten veľký, čo čupí vpredu." Dala si fotku bližšie k očiam a dívala sa na mladíka, ktorý stál vedľa Kyla. Harper Kirkland bol malý chudý chlapec s peknou tváričkou, ktorý vyzeral ako anjelik na obraze v Sixtínskej kaplnke. Niekoľko jej dokonca pripomínal, ale nevedela si spomenúť koho. „Čo sa s nimi stalo?"

Matt jej zobral fotografiu z ruky a položil ju na stôl. Každá fotka v škatuli bola uložená v samostatnej obálke, aby sa tak ochránili pred poškrabávaním alebo roztrhaním.

„Burgess dlhé roky viedol otcovu firmu so stavebnými materiálmi, ale potom skrachoval. Zomrel, keď lietadlo, ktoré pilotoval, havarovalo. Stalo sa to, myslím, niekedy v roku 1982 alebo 1983. Rodney sa dvakrát oženil a mal fúru detí. Taddy učil prírodné vedy na Calburnskej strednej, až kým ju nezavreli. O dva roky neskôr zomrel na infarkt. Nikdy sa ne-oženil. O Frankovi a mojom otcovi vieš." „A Harper?"

Matt váhal, kým jej odpovedal na otázku. „Ako jeden z prvých Američanov zomrel na aids.“

„Ach," nahla sa nad stôl a ešte raz sa zadívala na fotografiu. „Celkom ako Sal Mineo. Pamätáš sa naňho? Vyzerá presne ako on." Znova pozrela na fotografiu. „Keby to o ňom vedeli tie decká z Wells Creeku, jeho život by pravdepodobne nestál za nič.“

Matt jej podal ďalší obrázok. Bol na ňom usmiaty mladý pár. On mal na sebe pletený školský sveter, ona krátku sukňu a úzky pulóver s rolákom. Vyzerali ako z Pomády.

„Tvoji rodičia?"

„Áno," povedal Matt jemne. „To bolo ešte predtým, ako starý otec zbankrotoval a zrútil sa v aute aj so starou mamou z útesu.“

Horkosť v Mattovom hlase spôsobila, že sa Bailey roztriasla. „Vyzerajú takí zaľúbení," prehodila. „Pozri sa na jej oči. Díva sa naňho, akoby..." Hlas sa jej zlomil.

„Akoby ho chcela nasledovať, kamkoľvek pôjde?" spýtal sa Matt sarkasticky. „Veď to aj urobila, lenže po niekoľkých rokoch ju opustil a nikdy viac sa nevrátil. Vykašľal sa na ženu, ktorá ho milovala viac než svoj život, a nechal jej na krku dve deti. Bola príliš hrdá, aby sa vrátila k rodine a zobrala o pomoc.“

„Ako ste potom žili?"

Matt sa oprel o operadlo gauča a mlčal. „Mama celé dni pracovala," povedal po chvíli. „Viedla potraviny, ktoré vlastnil jeden protivný starý držgroš, a mňa s bratom nechávala u lenivej stareny, ktorá celé dni pozerala televíziu a kašlala na nás."

Matt sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol, aby sa upokojil. „Snažil som sa, aby Rickovi nič nechýbalo. Bol som už veľký, a len čo som oslávil deviate narodeniny, zamestnal som sa vo firme, ktorá na objednanie kosila trávniky. V deň, keď otec odišiel, sa zo mňa odrazu stal dospelý muž. Vzal si svoje medaily zo strednej školy, napísal mame lístok a zmizol."

Keď sa ich pohľady stretli, Mattov pohľad zatemňoval hnev. „Vieš, čo bolo na tom lístku?" Ani nečakal, kým odpovie. „Prepáč mi.' To je všetko, na čo sa zmohol. Na dve slová."

„Ale ty si mu neodpustil, však?"

„Nie. Ak si muž vybuduje rodinu, mal by sa o ňu starať."

„Tak ako ty o Cassandru?"

„Presne. Kým ma neopustila. Dal som sľub a mienil som ho dodržať."

„Tvoja mama sa nikdy viac nestretla so svojou rodinou?"

„Nikdy. To vieš, bola príliš hrdá." Usmial sa. „Nedívaj sa tak na mňa. Viem, že som hrdosť zdedil po nej. Patsy mi to pripomína pri každej príležitosti. Mama by si od rodičov nikdy nevzala nijaké peniaze, rovnako ako ich nevzala odo mňa. Brigádoval som počas celej strednej a ušetril som z výplaty každý cent. Chcela, aby som raz išiel na vysokú. Vraj aby som nedopadol ako ona. Inak sa nikdy ani len slovom nepostťažovala."

„Tak rada by som ju poznala," povedala Bailey zamyslene. „Keby som ja bola na jej mieste, určite by som sa utápala vo svojom nešťastí a nakoniec by som sa na kolenách vrátila domov a prosila, aby ma prijali späť."

Matt sa na ňu díval so zdvihnutým obočím. „Zaujímavé, ale mám pocit, že by to bolo presne naopak. Prečo sa mi zdá, že máš v sebe viac pýchy ako ja a moja mama dokopy?"

Bailey odvrátila zrak. Poznal ju síce krátko, ale príliš dobre. „Dočkala sa mama tvojich promócií?"

„Bohužiaľ, zomrela, keď bol Riek vo štvrtom ročníku na strednej. O šesť mesiacov neskôr sa oženil s Patsy. Vravrel, že nikdy nebude ako ja, že nemá moju motiváciu a snahu niečo dosiahnuť a že neznesie byť sám. Vraj chce pre niekoho žiť. Bol oveľa múdrejší než ja. Vedel, čo chce, a šiel si za tým. Vo svojej rodine našiel šťastie."

„Ale ty si nebol šťastný."

„Nie, nebol. Vždy som cítil, že mi v živote niečo chýba, cítil som, že mám v srdci jednu obrovskú dieru."

„Zisťoval si niekedy, kam vlastne otec odišiel a prečo?"

„Pred niekoľkými rokmi som dostal balík. Poslala ho akási žena, majiteľka ubytovne. Vraj ju jeden z nájomníkov požiadal, že keď umrie, má to poslať do Calburnu."

„Budem hádať. Bol od otca."

„Uhm. Boli v ňom jeho stredoškolské medaily. Všetky, ktoré si vzal so sebou. Okrem nich som v ňom nenašiel nič. Nijaký odkaz ani fotku. V tom čase som bol však naplno zabratý do vlastného života, takže som iba zahrešil a hodil škatuľu na dno skrine. Keď som si po rozvoze balil veci, našiel som ju znova."

„A vrátil sa do Calburnu."

„Uvedomil som si, že si potrebujem nanovo usporiadať život a Calburn, moje rodné mesto, bol jediným miestom na svete, kde som chcel spraviť nové rozhodnutia."

„A na čo si prišiel?" spýtala sa Bailey ticho.

„Pravda je, že túžim vedieť, čo sa stalo s otcom. Vyrastal som v nenávisti k nemu a zaprisahal som sa, že nikdy neurobím to, čo on, ale teraz, keď som trochu dospel, viem, že život sa nám občas vymkne z rúk a človek nedokáže rozmýšľať racionálne za každých okolností."

„Veru. Ľudí často ženu emócie a tie ich občas prinúti robiť tie najneuveriteľnejšie veci na svete."

„Hovoríš z vlastnej skúsenosti?" spýtal sa Matt s rozžiarenými očami v snahe trochu zlepšiť smutnú náladu, ktorá ich ovládla. „Čo by si povedala na to, keby sme zašli do kina? Keby sme pre zmenu urobili niečo normálne?"

„To znie lákavo," priznala Bailey a sledovala Matta, ako ukladá fotografie späť do škatule. Lenže keď chcel napraviť pokrúvané papiere medzi nimi, jedna vypadla na zem. Natiahla sa po ňu a zdvihla ju. Neukázal jej všetky fotky a v duchu sa pýtala prečo. Ukrýval aj on nejaké tajomstvá?

Na obrázku boli dvaja tínedžeri, chlapec a dievča, obaja zavalití a namrzení. Boli natesnaní do malých šiat a pleť chlapca bola aj napriek starej čiernobielej fotke výrazne rapavá. „Priatelia tvojho otca?" spýtala sa s úsmevom v hlase. Nevedela si predstaviť, že by títo dvaja patrili medzi priateľov vždy upraveného a distingvovaného predsedu triedy Kyla Longacra.

„Nie, to sú..." prehovoril Matt, ale Bailey zarazene hľadela fotku.

Celkom zbledla a takmer neprítomné ju otočila do svetla. „Povedz mi, kto je to?" zopakovala zachrípnutým hlasom.

„Neviem," odvetil Matt. „Bola v kôpke s ostatnými, ktoré som našiel v smetiach. Ty ich poznáš?"

„Nie," povedala pevne. „Samozrejme, že nie. Ako by som mohla poznať niekoho na твоjich fotografiách?" Pohlád, akým sa na ňu díval, jasne dával najavo, že jej neverí. Rozosmiala sa a dúfala, že ten smiech znel ľahko a bezstarostne. „Len som si spomenula na dvoch príšerne zlých ľudí, ktorých som kedysi poznala," povedala na vysvetlenie. „Až mi po chrbte prebehli zimomriavky."

„Nechceš mi o nich povedať?" nabádal ju Matt.

„Nestoja za to," odvetila rýchlo a vstala. „Ak ti to nebude prekážať, do toho kina by som šla inokedy. Cítim sa unavená. Radšej pôjdem do postele a budem si ešte trochu čítať. Tak dobrú noc," vyhládla skôr, než mohol čokoľvek povedať, a rýchlo vbehla do bezpečia svojej spálne. Zavrela za sebou dvere a oprela sa o ne.

Tínedžeri na fotke boli Atlanta a Ray a stáli pred Jimmieho domom. Domom, v ktorom sa práve teraz nachádzala.

KAPITOLA 15

Prešla k stolíku vedľa postele, vzala do ruky adresár a nalistovala Phillipove telefónne čísla. Možno by mu mala zavolať a oznámiť mu, čo práve zistila. Možno bolo dôležité povedať mu, že videla fotku Jimmieho brata a sestry pred domom, ktorý jej manžel odkázal. Lenže potom si to rozmyslela. Vždy predsa vedela, že dom patrila Jimmiemu, nie? Ak tu vyrastal on, museli tu bývať aj Atlanta a Ray. Pre malé mesto nebolo až také nezvyčajné, keď sa fotografie susedov či priateľov objavili v rodinnom albume, všakže?

Otvorila skriňu a z vrchnej zásuvky vytiahla nočnú košeľu. Zaumienila si, že si radšej udrží odstup od všetkého, čo malo niečo spoločné s tragickou históriou mesta. Dnes sa stala svedkom Janicinej prudkej reakcie a videla, ako sa Matt zachvel, keď sa díval na otcove fotky. Nikto z miestnych obyvateľov sa necítil vo svojej koži, keď začala hovoriť o minulosti. Kto sú tieto tučné, namrzené decká a čo hľadá ich obrázkov v jednej škatuli s fotkami Zlatej šestky? To bola otázka, ktorú naozaj nemohla položiť nikomu z domácich. Ak Janice nahnevala jedinou otázkou, čo by sa stalo, keby sa jej začala vypytovať naozaj na všetko, čo ju zaujímalo?

Odložila adresár do šuplíka pri posteli a vošla do sprchy. Najlepšie by urobila, keby sa naplno sústredila na plány, ktoré mala s Janice a Patsy.

Po tomto rozhodnutí sa cítila oveľa lepšie. Otočila kohútik, keď tu zrazu v malom kúpeľňovom okienku uvidela záblesk svetiel. Vyzeralo to tak, že Matt sa vybral do kina sám.

Celkom bez rozmýšľania zastavila vodu, hodila na seba mäkký župan a vošla do obývačky. Zdalo sa, že dom je prázdny. „Matt?" zakričala hlasno. Nik sa neozýval.

S tlúčúcim srdcom sa po špičkách pohla k jeho izbe. Dvere boli pootvorené. „Matt?" zavolala ešte raz a položila ruku na kľučku. Ak sa tu objaví, poviem mu, že... Horúčkovito premýšľala, ale nedokázala prísť na jediný rozumný dôvod, ktorým by ospravedlnila svoje nehanebné snorenie sama pred sebou, nieto pred ním.

Na posteli, ktorú mal pekne ustlatú, ležala škatuľa s fotkami. Sadla si vedľa nej, zapálila lampu a nadvihla vrchnák. Našla tri fotky, ktoré jej Matt neukázal. Na jednej boli spolu s bratom, oblečení do pyžama, ako stoja pred vianočným stromčekom obkoleseným pootváranými darčekom. Na zemi sedel otec a pohľad plný nevýslovnej lásky upieral na svojho staršieho syna. Pri pomyslení na to, čo sa stalo potom, sa Bailey do očí natisli slzy.

Na ďalšej fotke sedel Matt v otcovom lone za volantom auta. Bailey ju otočila. Na rube bol nápis „júl 1968". O necelé dva mesiace tento muž navždy opustil svoju rodinu.

Pokrútila hlavou a položila fotku na posteľ. Na poslednej boli dvaja zamračení súrodenci. Postavila sa tesne k lampe a dlho sa na ňu dívala. Vôbec nepochybovala, že sú to Ray s Atlantou a že dom, pred ktorým stoja, zdedila po Jimmiem. Zisti pravdu o tom, čo sa stalo, Noštek, žiadal ju. Pravdu o čom? O Atlante a Rayovi? Mali niečo spoločné so Zlatou šestkou? Bol toto dôvod, prečo sa ich fotografia ocitla medzi rodinnými cennosťami Longacrovcov? Matt tvrdil, že ich nepozná a ani nevie, ako sa tam dostali, takže koniec koncov to môže byť iba omyl alebo náhoda. Možno Mattova matka vyhodila viac fotiek, ale on si odložil len tie s otcom a táto sa k nim dostala nedopatrením.

Bailey pozrela na rub. Na zožltnutom papieri uvidela vyblednutý dátum napísaný ceruzkou. Jediné, čo z neho dokázala prečítať, bolo: 196-. Nič viac.

Uložila fotografie na pôvodné miesto a vyhladila posteľ. Nechcela, aby sa Matt dozvedel, že bola v jeho izbe.

Vrátila sa do kúpeľne a vliezla do sprchy. Voda jej stekala po tele a sľúbila si, že sa už nebude nikoho na nič vypytovať. Čo sa stalo, stalo sa veľmi dávno a najlepšie bolo nechať veci tak, ako sú.

KAPITOLA 16

Po ďalších dvoch dňoch s Janice a Patsy si Bailey musela priznať porážku. Bolo jej jasné, že na *prevádzkovanie a riadenie obchodu* mali vynikajúce predpoklady, ale neboli schopné *rozbehnúť ho*. Nedokázali sa dohodnúť ani len na názve spoločnej firmy. A keby sa im aj podarilo zhodnúť na základných veciach, kde vezmú počiatočný kapitál?

Uvarila si čaj, vzala pero a poznámkový blok a vyšla do záhrady. Pokúšala sa položiť na papier aspoň niekoľko nápadov na názov a logo obchodu, ale nedarilo sa jej. Po hodine sa vrátila do kuchyne a ešte si naliala. Vtedy jej odrazu zrak padol na telefón. Z náhleho popudu zodvihla slúchadlo, nalistovala číslo vo svojom adresári, vyšla von a vytočila.

Telefón zazvonil a ona zadržala dych. Kto sa ozve na druhej strane? Hneď po prvom tóne v slúchadle zaznel hlas Carol Watermanovej. Bailey sa ledva stihla predstaviť a Carol ju zaplavila takým prúdom slov, že jej ledva rozumela. „Myslela som si, že si možno volala Phillipovi. Takmer nit dy nie je doma a s deťmi sme ho nevideli už skoro mesiac. Chcel pre ‚nich‘ prestať pracovať, dokonca im to aj dvakrát oznámil, ale ich odpoveďou bola taká finančná odmena, ktorá sa nedala odmietnuť, takže nakoniec súhlasil, že ešte dotiahne pár vecí. Doma tých dvoch ani raz nespomenul, ale podľa toho, ako sa tvári, mi je jasné, že spolupráca s nimi nie je práve prechádzka ružovým sadom."

Kým ju Bailey počúvala, voľnou rukou si bezmyšlienkovito čarbala po papieri. Nakoniec z toho vzišiel obrázok morušového stromu a jeho obrovských zvlnených konárov. Hoci sa veľmi snažila, Caroline slová v nej ani na chvíľku nevyvolali pocit ľútosti. Čo si mysleli, keď Phillip prijal prácu od tých dvoch nenásytných príživníkov? Že milióny, ktoré zdedia, zmenia Atlantú a Rayu na svätcov?

„Takže podľa toho, čo hovoríš, máš kopec voľného času a neobmedzený prístup k peniazom."

Carol zaváhala. „No, v podstate áno," odvetila neisto. „Prečo sa pýtaš?"

„Len by ma zaujímalo, či by si sa nechcela pridať do projektu, ktorý rozbieham s dvoma kamoškami." „O čo konkrétne ide?" spýtala sa Carol opatrne. „Je to..." Bailein zrak padol na list v náčrtníku. „Pracujeme na firme Predjedla a múčniky, čo je pobočka... konzervárne Morušový strom."

„Ale nebudem, dúfam, musieť nič variť!" „Nie, to je moja práca,"

„Aha," povedala Carol, ale v jej hlase stále prevládal chlad. „Fajn, takže okrem toho, že tebe a tvojim priateľkám poskytnem základný kapitál, aká bude moja funkcia?" spýtala sa bez okolkov.

Bailey vedela, ako sa Carol cíti. Keď sa vydala za Jimmieho, ľudia jej ponúkali nápady od výmyslu sveta, ale čoskoro zistila, že v skutočnosti chceli iba manželove peniaze. „Čo tak propagácia?" vyhrkla bez rozmýšľania. „Reklama a tak. Myslíš, že by si to zvládla?" Len Boh vedel, že Patsy a Janice by niečo podobné nikdy nedokázali!

Carol mlčala hodnú chvíľu, až si Bailey myslela, že zložila. „Než som sa vydala za Phillipa, študovala som herectvo."

Bailey mala sto chutí poznamenať: A čo nám to pomôže?, ale rýchlo si zahryzla do jazyka. Nemohla si dovoliť uraziť Carol, osobu, ktorá mala prístup k peniazom. „Mohla by si... možno by si mohla... hrať ako modelka v našej reklame!“

„Výborne! A o čom bude?“

„Stále sa na nej pracuje a, samozrejme, ocenili by sme aj tvoju pomoc.“

„Ešte si nenapísala ani slovo, mám pravdu?“ Bailey sa rozosmiala a napätie z jej tela sa pomaly vytratilo. „Odhalila si ma. Ja viem variť, Patsy vie, ako treba riadiť firmu, a Janice sa bude starať o finančnú politiku. Lenže ani jedna z nás nemá potuchy, ako dať ľuďom vedieť, že máme na predaj džemy a zaváranú zeleninu. Nemohla by si sa na to pozrieť?“

„Možno,“ odpovedala Carol pomaly. „Ak si nájdem čas medzi kaderníčkou a kozmetičkou. Vieš, ako to chodí.“

„To si píš,“ zadržiavala Bailey obrovské vzrušenie, ktoré sa jej zmocňovalo. Kontaktovala Carol, aby ju požiadala o peniaze, ale jej herecké schopnosti tiež neboli na zahodenie. „Možno by si mohla...“

„Nasadnúť na najbližšie lietadlo a stretnúť sa s tebou a tvojimi priateľkami namiesto toho, čo sa budem celý deň rozhodovať, či si dám na seba okrový, alebo modrý kostým?“

Bailey sa znova pustila do smiechu. „Vieš, kde teraz bývam?“

„Nemám ani poňatia, ale držím v ruke ceruzku a čakám na tvoje inštrukcie.“

Bailey jej nadiktovala adresu a zavesila. Rozhodla sa, že aspoň pol minúty bude pokojne sedieť, ale neubehlo ani päť sekúnd a začala radostne poskakovať a kričať: „Áno! Áno!“ Potom veselo chytila jednu z vetiev starobylej moruše a pobozkala ju. „Ty si moja záchrankyňa,“ zašepkala. Vzala náčrtník a rozbehla sa do domu na poschodie, kde mal Matt zapnutý fax. Teraz musí presvedčiť Janice a Patsy, aby sa jednomyselne rozhodli pre meno svojej spoločnosti.

Prekopírovala svoj náčrt a poslala ho obom priateľkám. K Patsinej kópii pridala odkaz, aby sa pokúsila vyšťiť logo presne podľa nákresu. O chvíľu Janice faxovala späť námietku, že zákazníci si budú myslieť, že predávajú iba výrobky z morušového ovocia. O niekoľko minút nato sa ozvala Patsy, vraj milióny Američanov ani netušia, čo je moruša.

„Takto to môže ísť donekonečna,“ zamrmlala si Bailey znechutene popod nos. Jimmie vravieval, že nenávidel také rozhodnutia, s ktorými všetci súhlasili.

„Dobre!“ odfaxovala im Bailey, „Ak nevedia, ako chutia plody moruše, aspoň nebudú mať predsudky. Ak má niektorá z vás lepší nápad, sem s ním!“

Asi po hodine fax znova zablikal. Dva odkazy vraveli to isté: „Súhlasím.“ Keďže ich znenie bolo rovnaké, Bailey si ľahko domyslela, že sesternice sa skontaktovali a spoločne dospeli k dohode.

„Vďaka, Jimmie,“ povedala Bailey nahlas a s úsmevom sa dívala na výsledok svojej práce.

Teraz by sa mala pobrať do kuchyne a začať robiť na prototypoch jedál pre pobočku Predjedla a múčniky ich novej konzervárnskej spoločnosti.

Najskôr experimentovala so zmesou jahôd a čerešní bez alkoholu. Ako by mohla dosiahnuť chuť čerešňovice bez pridania likéru do ovocia? Zistila totiž, že keby chceli predávať zaváraniny alebo jedlo s prídavkom alkoholu, museli by mať povolenie, do čoho sa však ani jedna nechcela púšťať. Janice to zamietla so slovami: „Nechajme si to ako cieľ na rok dvetisíc sedem,“ a ostatné ochotne súhlasili.

Možno keby získala šťavu z ovocia, prevarila ju a pridala do nej trochu mandľovej príchute, získala by presne tú chuť, ktorú potrebovala. S touto myšlienkou vošla do komory, aby si vzala kužeľovité cedidlo zasadené do dreveného rámu, aké sa používalo pri odstavovaní. Trvalo jej asi desať minút, kým ho konečne objavila na vrchnej polici pri okne.

„Ach, ten Matt!“ zašomrala. Včera večer odkladal riad a z nejakého dôvodu, pre ňu celkom nepochopiteľného, si myslel, že cedidlo patrí na najvrchnejšiu policu, ktorá sa týčila takmer trištvrte metra nad Baileinou hlavou.

V stodole mala rebrík, hoci potom jej napadlo, že by si mohla vziať stoličku, lenže to všetko by jej zabralo množstvo času a ovocie už bublalo na sporáku. Postavila sa teda na spodnú policičku a so zavretými očami a zatajeným dychom dúfala, že udrží jej váhu. Hneď nato si však uvedomila, že už zďaleka neváži toľko, čo kedysi.

Týmto spôsobom vyliezla tak vysoko, aby dočiahla na cedidlo. Len čo ho držala v ruke, všimla si, že na zadnej strane police niečo trčí. Táto miestnosť bola jediná v dome, ktorá okrem čistenia neprešla nijakou zmenou. Nemohla predsa Mattovi a jeho pivo popíjajúcim kamošom dovoliť, aby narušili jej úžasnú dokonalosť!

Zvedavo pustila cedidlo a natiahla sa po malý kúsok papiera, ktorý sa zasekol medzi policu a stenu. Jednou rukou sa držala, aby nespadla, a druhou sa jej podarilo papier vysunúť natoľko, že ho potom poľahky vytiahla. Len čo ho mala v ruke, uvedomila si, že drží fotografiu.

Pomaly ju obrátila a to, čo na nej uvidela, jej vyrazilo dych. Vpredu stáli dvaja ľudia. Prvý bol veľký muž s plavými vlasmi a očami, v ktorých sa neodrážalo veľa inteligencie. Bolo v nich však toľko úsmevu, že mu ho Bailey podvedome vrátila. Pravou rukou objímal okolo pliec chlapca, ktorý mohol mať približne štrnásť alebo pätnásť rokov.

Chlapcova horná pera bola zdeformovaná do zajačieho pysku.

Bailey opatrne zliezla z police a podišla k oknu, aby sa na fotku pozrela v dennom svetle. Chlapec na nej bol Jimmie. Jeho široké plecia by spoznala aj poslepiacky a aj oči mal rovnaké. Bola si istá, že muž so svetlými vlasmi bol ten istý, ktorý kedysi býval na jej farme a ktorý sa obesil v stodole.

Na fotografiu zasvietili slnečné lúče. V pozadí stáli ešte ďalší traja ľudia, dvaja muži a jedna žena. Jej tvár sa takmer nedala rozoznať. Bola nízka a chudá a nie veľmi atraktívna, tvár mala podlhovastú a vyzíabnutú. Celkom otvorene, s výsmechom na perách, zazerala na veľkého muža a Jimmieho a z jej neskrývaného pohrdania bolo Bailey jasné, že je to jeho manželka.

Obaja muži stáli k fotografovi z profilu a ich tváre boli trochu rozmazané, preto ich nedokázala identifikovať.

Kto by ich mohol poznať? víťalo jej v hlave. Matt? Nie, bol ešte malý, keď robili túto fotku. Nebol na nej síce dátum, ale podľa šiat odhadovala, že pochádzala z konca šesťdesiatych alebo začiatku sedemdesiatych rokov.

„Violet,” povedala nahlas, vbehla do kuchyne, odstavila bublajúcu ovocnú šťavu, rozprestrela utierku na poličku v chladničke a položila na ňu horúci hrniec. Po ceste k vchodovým dverám schmatla kľúče od auta a o pätnásť minút už parkovala pri Violetinom dome.

Stará dáma práve sedela na verande, hlavu mala opretú a drialala.

Bailey sa neobťažovala so zdvorilosťnými frázami. „Kto sú títo ľudia?” spýtala sa priamo a strčila je fotografiu rovno pod nos.

Violet sa okamžite prebrala. Baileina prítomnosť ju vôbec neprekvapila. „Aj ja ťa rada vidím, drahá,” poznamenala a vzala fotku do ruky. „Prines mi okuliare, sú niekde vnútri,” dodala a kývla hlavou k dverám.

Kým Bailey našla okuliare, prešlo desať minút, a kým ich vyčistila, ubehlo ďalších päť. Kým sa vrátila na verandu, Violet zaspala s fotkou v lone. „Tak hovor,” povedala nahlas a podala jej okuliare.

Violet si ich pomaly nasadila na nos. Bailey si zatiaľ sadla na stoličku vedľa nej. „Neviem, kto sú tí vpredu. Sú...”

„Tých poznám. Povedz mi o žene a mužoch, čo stoja vzadu.”

Violet prekvapene zdvihla obočie. „Ty ich poznáš? Takže si si robila prieskum? Ten chlapec s rozštiepenou perou je človek, ktorého si hľadala?”

„Nechaj to tak. Povedz mi o tých vzadu.”

„Čo za to?”

Bailey pozrela na Violet zúženými očami.

Žena sa pustila do smiechu. „Dobre teda! Tak sa na nich pozrime. Ženu som nikdy nevidela, ale na pravej strane stojí Rodney a ten druhý je, podľa mňa, Kým.”

„Zlatá šestka,” vydýchla Bailey ticho. „Takže s nimi mal niečo spoločné.”

Violet sa spýtavo dívala na Bailey, potom fotku zdvihla a znova sa na ňu pozrela. „Ten muž vpredu musí byť ten, o ktorom mi hovorila priateľka, že sa obesil v stodole. A strom... nepodobá sa na ten, čo máš v záhrade?”

„Hej,” odvetila Bailey neprítomné. „Je to moja moruša.”

„Ak chceš vedieť viac o chlapcovi na fotografii, prečo sa ho na to nespýtaš?”

„Je mŕtvy,” povedala automaticky a potom na Violet vrhla zhrozený pohľad.

„Bud' opatrná, lebo vypustíš viac informácií, ako máš v úmysle," povedala Violet a zasmiala sa, keď sa Bailey odvrátila, aby si zakryla tvár. „Keď som vrela, že sa ho máš opýtať, mala som na mysli jeho," ukázala prstom na fotku.

„Koho?"

„Rodneyho."

„On žije?"

„Miláčik, možno sa ti zdá, že rok šesťdesiatosem bol už veľmi dávno, ale nie je to celkom tak. Rodney stále žije, dokonca sa oženil s dievčaťom, ktoré je od neho o polovicu mladšie, a kade chodí, tade robí deti. Janice sa ti nepochválila, že má asi pol tucta nevlastných sestier a rovnaký počet bratov?"

„Mám pocit, že ľudia v Calburne s obľubou zatajujú práve tie najzaujímavejšie detaily zo svojho života," poznamenala Bailey a pokrútila hlavou.

„Na rozdiel od teba, ktorá si taká otvorená a čestná a každému o sebe všetko vyblaboceš," podpichla ju Violet.

Bailey vstala zo stoličky, vzala fotku a chystala sa na odchod.

„Mimochodom, čo to vy tri spolu varíte a robíte s tým také obrovské tajnosti?"

Bailey sa zhlboka nadýchla. Vari každý v Calburne vie všetko?

„Nedívaj sa tak na mňa. V meste nikto o ničom nevie, iba ja sa vždy dozviem všetko. Všade naokolo mám priateľov."

Bailey sa chvíľu na Violet skúmavo dívala. Podľa toho mala, ktoré sa jej dostalo do uší, Violet v mladosti pracovala ako miestna prostitútka. Dnes fungovala ako dílerka drog, teda minimálne marihuany. Bailey sa stretla s mnohými hipisákmi vo Violetinom veku, ktorý jej potvrdili, že marihuanu za drogu nepovažujú. „Vieš niečo o tom, ako sa robí film?"

Violet sa slabo usmiala. „Než som sa sem prisťahovala, žila som v Los Angeles a pracovala ako sekretárka vo filmovej produkcii."

„To znamená, že si robila administratívu, alebo si bola na pľaci?"

„Povedzme, že keď bol môj šéf opitý alebo zaneprázdnený venovaním sa svojej milenke, zastala som jeho robotu. Čo chcete natočiť? Porno?"

„S tebou v hlavnej úlohe," nezostala jej Bailey nič dlžná. Violet sa zasmiala. „Ach, keď som bola mladá... Ale nechajme to. Čo potrebuješ?"

„Televíznu reklamu. Niečo jednoduché. Vieme, čo chceme predávať, ale nevieme ako."

„Povedz mi, akú máš predstavu. Prepísala som v živote toľko scenárov, že napísať jednu reklamu nebude problém." „Myslíš, že by si dokázala spolupracovať s Patsy a Janice tak, aby ste si nevošli do vlasov?" „Uvidím. Dokedy to chceš?"

Bailey nemala v úmysle prezradiť Violet, ako zúfalo hľadá ľudí, ktorí by im vedeli akokoľvek pomôcť, preto iba ledabolo mykla plecami, akoby jej bolo jedno, či Violet priloží ruku k dielu, alebo nie. „Vieš nakresliť mapu?"

Violet sa zamyslela. „Mapu, ktorá by ťa doviedla k Rodneyho domu v horách?" „Áno," odvetila.

„Nebude sa ti tam páčiť. Okrem toho, na čele máš napísané, že oplývaš peniazmi. Rodney ťa bude chcieť ošklbať aspoň o pár grošov. A potom, si príliš pekná, čo je pre ženu v jeho prítomnosti dosť nebezpečná vec." „Risknem to. Čo chceš za svoju pomoc?"

„V záhrade mám rastliny, ktoré svojou výškou prevyšujú ostatné."

Bailey stisla pery. „Mala som na mysli zeleninu. S kono-pami nechcem mať nič spoločné."

Violet sa zasmiala a vstala z prúteného kresla. „Pod' so mnou. Urobíš nám limonádu a potom sa porozprávame, čo vlastne chcete predávať. Zatiaľ mi povedz, ako sa má Matt."

Bailey vytreštila oči. „Ty a Matt... Vy spolu..."

„Ani s ním, ani s jeho otcom," odvetila Violet a prešla k dverám. „Ale Boh mi je svedkom, že som chcela!"

KAPITOLA 17

Bailey viedla auto po štrkovitej ceste k Rodneyho domu a stále ju kvôli Mattovi zhrýzali výčitky svedomia. Nebola dobrá klamárka ani herečka. Včera bola celý deň nervózna z toho, čo sa dnes chystala urobiť, ale Mattovi o svojich plánoch nepovedala ani slovo. Vedela, že nemusí, ale nezaslúžil si od nej toľko lži a uhýbania.

Pri večeri ľahko konverzovala a predstierala bezstarostnosť a veselosť, ale v skutočnosti z Matta bezohľadne ťahala informácie, ktoré jej ešte chýbali. Potrebovala vedieť všetko, čo sa týkalo Rodneyho Yatesa, vrátane jeho terajšieho života.

Prečo si mi nikdy nespomenul, že jeden zo Zlatej šestky ešte žije?" spýtala sa a nabrala na Mattov tanier porciu šľahaných zemiakov. „Skoro som odpadla, keď mi Janice povedala o svojom otcovi. Bože, cítila som sa tak trápne!" „Stačí," povedal Matt jemne. „Ach, prepáč!" zvolala, keď si uvedomila, že mu naložila takmer všetky zemiaky z hrnca. Vrátila sa k sporáku. „Pochybujem, že by Janice hovorila o svojom otcovi s tebou alebo s kýmkoľvek iným," poznamenal Matt neveriacky.

Bailey zaťala zuby a privrela oči. Pristihol ju! Do okrúhlej misy nabrala zelenú fazuľku s mandľami a v duchu sa posmeľovala: tvár sa, akoby nič! „Dobre, tak som sa dnes zastavila u Violet a ona mi prezradila, že Rodney žije."

„Podľa toho, čo som počul, si šesťdesiatkilometrovou rýchlosťou prefrčala cez Calburn a celé popoludnie si strávila u Violet."

Bailey si uvedomovala, že ak mu odpovie, nezdrží sa hnevnych poznámok, a ak sa rozhnevá, prezradí viac, než je potrebné. Sadla si za stôl, vzala do ruky vidličku a pozrela naňho. „Teraz v tomto meste žijem, preto by som rada spoznala jeho históriu. Už som raz Janice urazila a v budúcnosti by som sa tomu chcela vyhnúť. Mohol by si mi, prosím, povedať niečo o jej otcovi?"

Matt chvíľu mlčal so sklonenou hlavou a potom sa na ňu zadíval. „Nechceš mi náhodou povedať pravdu?"

Bailey neodpovedala. Nemohla mu nič prezradiť.

„Dobre," vzdychol si, keď videl, že s ňou nepohne. „Vyhrala si. Janice svojho otca nenávidí. Je to starý chlipník a alkoholik. Mal veľa peňazí, ale všetko prepil. Janicina a Patsina mama boli jednovaječné dvojčičky. Ich otec pracoval v meste ako lekár. Patsina matka sa vydala za zubára, a tak mala Patsy vždy krásne šaty a bývala v krásnom dome. Lenže Janicina matka sa zamilovala do krásavca Rodneyho a vzala si ho. Rodney minul všetky peniaze, ktoré mala od otca, podvádzał ju s inými a urobil z jej krátkeho života peklo."

Bailey začula vo svojom hlase hnev. „A Scott?" spýtala sa.

Matt sa oprel na stoličke a odsunul od seba nedojedený tanier. „Chceš počuť všetky špinavé tajomstvá Calburnu?"

Pokúšala sa odolávať, ale pristihla sa, ako jej hlava prikývva.

„Janice sa rozhodla, že nepôjde v šľapajach svojej matky, takže sa hneď po skončení strednej školy presťahovala do Chicaga. Našla si prácu v exkluzívnom pánskom butiku, kde sa denne premieľali bohatí muži z celého okolia. Počas dvoch rokov sa dvakrát zasnúbila, ale zasnuby vždy na poslednú chvíľu zrušila. Stále nenašla to, čo hľadala. V jeden krásny deň vstúpil do butiku Scott Nesbitt. Bol najmladším synom najbohatšieho muža v meste, ktoré je asi dvadsať kilometrov odtiaľto - mladý, pekný, šarmantný, spoločensky významný a poddajný. Pri Janice nemal šancu. O šesť mesiacov sa vzali. Presviedčala ho, že by nikdy nemal opustiť svoju rodnú Virgíniu. V skutočnosti sa však plánovala vrátiť do Calburnu a vystavovať na obdiv svoje bohatstvo."

Matt sa nadýchol a chvíľu sa rozhlíadal po izbe. „Janice urobila zo Scotta to, čím je dnes. Ona pracovala dvadsaťštyri hodín denne a svojho lenivého, rozmazaného boháča zmenila... na človeka, akým je teraz." Potom Mattov pohľad sklzol na ňu. „Toto si chcela počuť?"

Nepriateľský tón v jeho hlase ju prekvapil. „Áno, teda vlastne nie, iba som si myslela, že..."

Ani nedokončila vetu, lebo Matt vstal od stola a zamrmľal: „Musím ešte niečo dokončiť." Pobral sa do podkrovia, ale na polceste zastal. „Mimochodom, môj brat oslavoval narodeniny pred pol rokom."

Bailey si zahanbene skryla tvár do dlaní. Takto to ďalej nepôjde, pomyslela si.

Teraz sedela vo svojej toyote a študovala mapku, ktorú jej nakreslila Violet. Ak sa jej bude stále držať, čoskoro by mala doraziť k Rodneyho domu. Zablatené horské cesty však neboli označené a dvakrát sa jej stalo, že zle zabočila a musela sa vrátiť. Musela prejsť cez plytký potok a obísť vyvalený strom, ktorý ležal šikmo cez cestu. Hodiny v autoškole ju na takýto terén vôbec nepripravili.

Kým sa dostala k domu, mala pocit, že je na safari. Zaparkovala pod stromom a pozrela pred seba. „Nech ťa jeho dom neprekvapí,“ varovala ju Violet. „Je v príšernom stave, a to všetko Rodneyho zásluhou.“

Neveriacky hľadela na stavbu a pila minerálku, čo si priniesla so sebou. Len ťažko verila tomu, že na tej istej planéte môžu stáť takéto domy a potom tie, ktoré vlastnil Jimmie. Mala pocit, že táto barabizňa sa každú chvíľu zrúti, dokonca časť verandy sa už zvalila na zem a z jedného rohu murovanej steny sa na ňu škerila čierna diera.

Pred domom bolo veľa špiny udlabčenej ľudskou chôdzou, po ktorej sa potulovalo niekoľko vycivených kureniec. Odrazu spod verandy vybehli dve ušpinené deti a naháňali sa medzi odpadkami.

O chvíľu odtiaľ vyliezol ďalší chlapec, zdalo sa, že je najstarší z nich, a len čo zbadal jej auto, zarazil sa. Bailey nechápala, ako je možné, že ju nepočuli prichádzať, ale potom si spomenula, že keď vypla motor, z domu sa ozýval hlasný krik.

„Možno práve nie je vhodná chvíľa,“ povedala nahlas. „Asi by som sa mala vrátiť a požiadať Matta...“

Nestihla dopovedať, dokonca ani domyslieť, lebo v tom okamihu sa na verande objavil muž s puškou a... mieril rovno na ňu.

„Čo, dopekla, hľadáte na mojom pozemku?“ zreval.

„Vlastne,“ zvolala Bailey cez otvorené okno a druhou rukou šmátrala po kľúčoch, ktoré predtým hodila na vedľajšie sedadlo, „som už na odchode!“ Konečne ich držala, lenže v momente, keď chcela kľúč strčiť do zapalovania, jej spadli na zem.

Nemohla si spomenúť na jedinú vhodnú nadávku, ktorá by dostatočne vyjadrila jej zúrivosť, keď sa zohla pod prístrojovú dosku a nervózne rukou šmátrala po dlážke.

Rodney bol však rýchlejší, a než sa spamätala, uvedomila si, že otvoril dvere na aute.

„Skúste mi strčiť pod nos nejaké papiere a bez váhania vám odstrelím hlavu,“ reval jej do ucha.

Od laku sa tak rýchlo narovнала, že sa pritom udrela o volant. „Nemám pre vás nijaké papiere,“ povedala ako v sne. „Iba som sa chcela na niečo opýtať.“

Mala pocit, že sa odrazu súčasťou zlého gangsterského filmu, a podvedome zodvihla ruky nad hlavu. Dívala sa na muža, ktorého tvár bola rozbrázdnená tisíckami vrások a ktorý vyzeral, akoby mal najmenej sto rokov, ale jeho pohyby patrili stále mladému, pružnému človeku. Pušku držal pevnou rukou a mieril priamo na ňu.

„Na čo?“ spýtal sa podozrievavo.

„Na...“ Čo má povedať, aby ho náhodou neurazila a ešte viac nepopudila? „Na Zlatú šestku,“ vyhrkla napokon a zavrela oči v očakávaní, že ju v tej istej chvíli zastreľí.

Keď sa nič nedialo, otvorila ich. Ten chlap sa na ňu vyškieral!

„Fajn, takže ste ma prišli pozrieť a opýtať sa na staré dobré časy!“

„Prišla som navštíviť...“ Chcela povedať, že prišla za pekným a odvážnym Rodneyom Yatesom, ale podľa toho, ako sa ňu díval a čo hovoril... Tento strašný chlap predsa nemohol byť...

„Vás,“ začula svoj hlas. „Áno, prišla som navštíviť vás. Ste Rodney, alebo nie? Vyzeráte... nuž... vyzeráte presne ako na fotkách.“ Bola si istá, že táto strašná lož ju privedie do hrobu, ale muž sa namiesto toho doširoka uškrnul, chytil ju okolo pliec a vytiahol z auta. Bailey v tej istej chvíli prišlo zle. Dych mu príšerne páchol a za dlhými strigónskymi nechtami svietila niekoľkoročná špina.

Túžila nasadnúť do auta a čo najrýchlejšie vypadnúť z tohto hrozného miesta a od tohto strašného človeka.

„Ste fakt pekná,“ zašomral, dlaňou ju hladil hore-dolu po ruke a ťahal ju k sebe. „Hej! Počkajte!“ zháčil sa nečakane. „Dúfam, že ste nám neprišli urobiť to isté, čo ona?“

Bailey okamžite došlo, o kom hovorí. „Ach, vy myslíte kongresmanku Spanglerovú.“

„Kongresmanku. Hej. Tfu!“ odsekol Rodney a opovržlivo si odpľul len niekoľko milimetrov od Baileinej topánky. „Nie, neprišla som preto,“ odvetila pokojne. Znova sa na ňu uškrnul a ukázal jej zuby, ktoré pravdepodobne už celé roky nepocítili dotyk kefky a pasty. „Tak poďte dnu. Ja vám o tej protivnej babizni porozprávam. Povieť vám, čo urobila!“

O pár sekúnd stáli na poslednom schode na verandu a Bailey zbadala ten najšpinavší a najodpudivý dom, aký kedy videla. Ako môžu takto žiť? pýtala sa v duchu.

Rodney ju pevne držal, keď vystupovali po schodoch, ale v jednom momente cítila, ako jeho telo stuhlo. „Tu dávajte pozor, doska spráchnivela. Aj som to chcel vymeniť, ale mal som v poslednom čase kopu roboty.“

Bailey vrhla rýchly pohľad na prehnutú dosku pravdepodobne ešte z tridsiatych rokov a opatrne na ňu stupila. V tej chvíli stratila rovnováhu, čo Rodney využil na to, aby ju zachránil pred pádom a zároveň okúsil tvrdosť jej prsníka. Znova na ňu prišla nevoľnosť.

Zvnútra dom vyzeral ešte úbohejšie ako zvonku. Vošli do izby so špinavými, ošarpanými stoličkami a pohovkou, ktorej na pravej strane chýbali nožičky, takže sa mierne zvažovala k oknu. „Sadnite si,“ povedal Rodney a v hlase mu znela túžba. Tlačil ju k pohovke, ale Baileina myseľ pracovala na plné obrátky. Ak sa posadí na hornú časť, skôr či neskôr sa skotúľa dolu, kam sa chcel pravdepodobne usadiť on.

„Ja, uhm...“ odkašlala si a poobzerala sa okolo seba. Na zemi zbadala malú drevenú stoličku. „Radšej si sadnem sem,“ povedala a odstúpila od pohovky. „Mám problémy s chrbtom, viete? Potrebujem sa oprieť.“

„Poznáte najlepší liek na boľavý chrbát?“ spýtal sa Rodney a naklonil k nej svoju tvár tak blízko, až musela zadržať dych. „Musíte viac cvičiť. Viete, čo myslím?“ Ukazovákom a palcom na jednej ruke vytvoril kruh a druhým ukazovákom v ňom chodil dnu a von a pritom sa nehanebne vyšklieval.

Tak toto mám u teba, James Manville, prebehlo jej myslou a potom sa zmohla na slabý úsmev. Dúfala, že Rodney na nej nespozoruje odpor, ktorý len s námahou skrývala.

Rodney sa nad ňu sklónil a znova ju hladkal po ruke. Bailey sa od neho odtiahla.

Usmial sa a narovnal. „Potrebujete si trochu vypiť.“

„Nie, ďakujem, ja som len...“

„Odmietate moju pohostinnosť?“ spýtal sa a veselosť z jeho tváre sa razom vyparila.

„Nie, iba...“

„Tak Vidíte, trochu si vypijeme a potom môžeme spolu stráviť celý deň... zhováraním sa.“ Pri poslednom slove nadvihol obočie, akoby si bol úplne istý, že za ním neprišla iba kvôli rozhovoru.

Bailey sa opäť zahmlilo pred očami, a keby muž stále nedržal nabitú pušku v ruke, bola by dávno ušla.

V tej istej sekunde takmer spadla zo stoličky, lebo Rodney znenazdajky zreval: „Žena! Hybaj sem! Nevidíš, že máme návštevu?“

Do izby viedli dvojce dvere, jedny boli otvorené a druhé zavreté. Cez škáru videla starú rozhádzanú posteľ. Zavreté dvere sa poodchýlili a v medzierke sa zjavila bledá tvár trinásť- alebo štrnásťročného dievčaťa.

„Pohni sa!“ zvriskol Rodney a dievča vstúpilo do miestnosti.

Bailey zostala úplne šokovaná. Dievčina bola vo vysokom štádiu tehotenstva! Vyzerala, akoby nemala vychodenú ani základnú školu, nieto aby bola matkou.

Bailey vrhla pohľad na Rodneyho a videla, že v jeho tvári sa zračí pýcha. „To je moje,“ povedal samolúbo. „V robení detí som veľmi dobrý. Vy máte dáke?“

Bailey nemohla odtrhnúť zrak od dievčaťa, ktoré sa dívalo do zeme a poslušne čakalo na ďalšie príkazy.

„Máte dáke?“ zopakoval Rodney hlasnejšie.

„Dáke? Ach, vy myslíte deti. Nie, nemám.“

„Fajn, tak to by som vám vedel pomôcť,“ rozžiariť sa. „Možno vy a ja...“

Vtedy sa druhé dvere otvorili a do izby vošlo krásne, asi pätnásťročné dievča. Malo na sebe obnosené, ale čisté šaty a plavé vlasy jej v hebkých prameňoch splývali na pleciah.

„Ona od teba nijaké deti nepotrebuje, a ak sa jej čo len dotkneš, zavolám polišov," vyhlásila a podala Rodneymu plechovku s pivom.

„Nikto sa ťa na nič nepýtal," odsekol. „A ona? Daj aj jej." „Ona o desiatej ráno nepije hnusné teplé pivo, však, slečna?"

Bailey sa na oboch slabo usmiala. „V skutočnosti by som vám chcela iba položiť pár otázok."

„O Zlatej šestke?" spýtalo sa dievča s toľkým výsmechom v hlase, až to Bailey prekvapilo. „O sláve tých dní, keď bol ešte človekom a nie trhanom a niktošom?" dodalo opovržlivo.

„Vypadni!" zručol Rodney. „Nechaj mňa a môjho host'a osamote!"

Dievčina pri jeho kriku ani nehla brvou. „Necháš ju na pokoji, počuješ?" Potom sa obrátila k Bailey. „Ak sa vás dotkne, zakričte na mňa, dobre?" Bailey iba mlčky prikývla.

„Tak do toho, len sa pýtajte. O tých šiestich chlapcoch vie úplne všetko, a ak vydržíte sedieť a počúvať, bude vám o nich rozprávať aj celý deň. Jeho život sa skončil v deň, keď Frank McCallum spáchal samovraždu."

S tým podišla k tehotnému dievčaťu, nežne ho objala okolo pliec, voviedla do izby a zatvorila dvere.

„Nevšímajte si ju," poznamenal Rodney, len čo osameli. „Človek by si myslel, že dcéra bude mať k otcovi väčší rešpekt. Tá druhá, mladá, je moja manželka." Pozrel na Bailey. „A teraz vravte, čo chcete vedieť," vyzval ju a vrhol na ňu hrozivý pohľad. „Teda ak o nás nechcete napísať ďalšiu odpornú knihu."

„Nie, prisahám vám, že nemám v úmysle nič napísať. Ja..." Nech sa akokoľvek snažila, nezišla jej na um ani jediná vhodná lož, ktorou by mu dala uspokojivú odpoveď na otázku, prečo za ním prišla. V skutočnosti to nevedela ani ona sama.

„Tá pred vami, Spanglerovka, tú zožierala žiarlivosť a žiarlivosť je veľmi silný cit. Ja niečo také nepoznám, lebo na iného muža som nikdy nežiarli!, ak viete, čo myslím. Mal som dosť svojho, preto som netúžil po tom, čo mali iní."

Zadíval sa na Bailey zvláštnym pohľadom, akoby čakal, že mu povie, ako výborne stále vyzerá.

„Poznali ste chlapca so zajačím pyskom?" vyhrkla nečakane.

„Chcete vidieť fotku, kde je Spanglerovka?"

Nie, vôbec na to nemala chuť, ale zmohla sa len na nepatrný úsmev.

Rodney konečne položil pušku a podišiel k starej nízkej skrinke, čo stála v rohu. Dvierka na vrchnej polovici vypadávali z pántov a naspodku bol pribitý veľký visací zámok. Rodney si strčil ruku do vrečka a vytiahol z nej reťaz, na ktorej konci sa hojdal takmer tucet kľúčov. Jeden z nich vopchal do zámky a cez plece zaškúlil na Bailey. „Človek nikdy nemôže byť dosť opatrný s toľkými faganmi v dome." Bailey sa opäť iba usmiala.

Vnútro skrinky bolo čisté a v perfektnom stave. Na polici ležali dva fotoalbusy s koženým obalom a Bailey vedela, že nestáli málo. Prebehla ňou vlna hnevu. Deti mu žijú v odpadkoch, on sa nadáva pivom a v skrini ukrýva kožené albusy.

Rodney vybral ten, čo bol navrchu, a pozorne ho otvoril približne v dvoch tretinách. „Pomýlil som sa o jednu stranu," zašomral a pohol sa k nej. „Väčšinou nájdem to, čo hľadám, hneď na prvýkrát, ale pri vás mi tak silno búši srdce, že sa nemôžem poriadne sústrediť."

Bože, prečo len nevzala Matta so sebou? zúfala si v duchu. Alebo Violet? Alebo nabitú štyridsaťpäťku?

Vzala album, ktorý jej podával s obrovskou úctou, a pozrela na fotku, ktorú jej ukazoval špinavým prstom.

„To je ona. Slávna T. L. Spanglerová, keď s nami ešte chodila do školy. Nepripadá vám ako ten najodpornejší tvor, ktorého ste kedy videli?"

Bailey sa lepšie pozrela a musela uznať, že výzor dievčaťa by sa dal prinajlepšom nazvať ako „nešťastný". Brčkové vlasy mu odstávali od hlavy, na nose sedeli okuliare s hrubými sklami, ústa malo plné krivých zubov, jeho plet' sužovalo akné a celý zjav dotvárali mierne odstávajúce uši a neurčitá brada.

„A teraz sa pozrite sem," povedal a prevrátil stranu. Bola to obálka časopisu Time, z ktorej sa usmievali tváre troch mladých žien a palcový titulok hlásal: Budúcnosť zajtrajškov. Bailey si musela prečítať text pod obrázkom, aby jej došlo, že jedna z nich senátorka Spanglerová. Mala vyrovnané vlasy, oči jej už nešpatili silné okuliare, zuby jej stáli v rade rovno ako vojaci a akné celkom zmizlo.

„Dobrý Bože," zvolala s obdivom. „Ten, kto toto dokázal, bol čarodejník."

Rodney sa na ňu zahľadel pohľadom, akoby bola tá najhlúpejšia osoba na svete a vôbec nepochopila podstatu veci. Vrátil stranu k školskej fotografii. „To dievča bolo úplne zbláznené do Kyla. Chcela ho. Urobila by všetko na svete, len aby si ju všimol, ale keď ju stále ignoroval, sľúbila, že sa pomstí. Preto napísala tú knihu."

„Aha," povedala Bailey a vrátila album Rodneymu. „Takže, uhm, pán Yates, pamätáte si na chlapca s rozštiepenou perou?"

Rodney zavrel album a opatrne ho položil na pôvodné miesto v skrinke. „Koľko rokov mal v šesťdesiatom ôsmom?" „Deväť," odvetila.

„Nie, také dieťa si nepamätám. Ste si istá, že bol z Calburnu?"

„Áno. Ja..." Čosi jej bránilo prezradiť mu, že našla jeho fotku, ako stojí pred morušovým stromom na jej farme, dokonca mu ani nepovedala, že má kópiu tej fotografie v aute. „No, tak už pôjdem."

„Nikam, nikam, slečna," zabrzdil ju Rodney. „Mám ešte tri albumy plné obrázkov. My dvaja si môžeme posediť a spolu si ich poprezerat'."

Bailey vstala. „Možno inokedy," ospravedlnila sa a zamierila k dverám. Keď si so sebou priveziem ozbrojenú eskortu, pomyslela si.

Rodney jej však vstúpil do cesty a telom zatarasil dvere. „Ešte nesmiete odísť. Je príliš skoro," povedal a Bailey si bola istá, že v jeho hlase zachytila tón zvädzania.

Položila ruku na kľučku a stisla ju. V nasledujúcich dvoch sekundách sa jej podarilo vyjsť von, zbehnúť po schodoch a rýchlym krokom zamieriť k autu. Bože, prosím, dovoľ, aby som sa odtiaľto dostala! modlila sa v duchu.

„Počkajte chvíľu!" zakričal na ňu Rodney z verandy. Bailey zastala, ale neobrátila sa.

„Teraz som si spomenul. Lucas McCallum mal zajačí pysk, ale v to leto mal už štrnásť. Bol to veľký a mocný chlapec."

Bailey sa pomaly otočila a vyvalila naňho oči.

Rodney mykol plecom spôsobom, aký často vídala u Jimmieho. „Bol škaredé decko. Fakt škaredé. Rázštep mu siahla až po nos a cez škáru mu vytŕčali d'asna. A príšerne mu odstávali uši. Je to chlapec, ktorého hľadáte?"

„McCallum?" zopakovala Bailey.

„Hej, Frankov syn. Počuli ste o Frankovi, nie?"

„Áno," povedala ticho. „Jeden zo Zlatej šestky. Vrah a samovrah."

„Hej, to je Frank. Luke bol jeho syn, a keď Frank zomrel, odišiel z mesta. Nikdy viac sme o ňom nepočuli... vlastne, nikoho ani nezaujímal. Bol strašne zakomplexovaný, ale pobil by sa s hocikým. Také zúrivé decko."

Bailey ani na minútku nezapochybovala, že Lucas McCallum a James Manville boli jedna a tá istá osoba. Napriek tomu, že rozum jej to zakazoval, nohy sa jej pohli smerom k domu.

„Výborne," potešil sa Rodney. „Poďte pekne dnu a porozprávam vám o Frankovi. Bol to skvelý chlap."

„Lucas," povedala Bailey, len čo sa dostala ku schodom. „Povedzte mi o Lucasovi."

„Hej, poviem, čo len chcete," rozjaril sa Rodney a veselo roztvoril náruč. „Len vojdite a prezradím vám všetko, čo budete chcieť."

Tentoraz sa predsa len musela posadiť na krivú pohovku, a ako tak visela na jej hornom konci, neustále sa jej pred očami mihal obraz Titanicu a ľudí, ako sa kŕčovito držia zábradlia potápajúcej sa lode. Kým na nich čakal otvorený oceán, ju volali Rodneyho nedočkávané ruky. V tej chvíli nedokázala posúdiť, ktorá z týchto možností je horšia.

O niekoľko minút neskôr si musela vypočúť celú slávnú históriu o tom, ako sa šiestim božským chlapcom podarilo z pazúrov ohňa zachrániť celú školu. Bailey sa pevne držala bočnej opierky, len aby nedajbože neskĺzla priamo do Rodneyho lona, a robila všetko pre to, aby jej konečne povedal niečo o Lucasovi.

Sedela tam necelú trištvrte hodinu, ale mala pocit, že prešlo už niekoľko dní. „A čo Lucas?“ spýtala sa asi po dvadsiatykrát.

Rodneyho nahnevalo, že ho znova prerušila, a zamračil sa. „On je nepodstatný a v čase, keď sa odohrali dôležité, fakt dôležité veci, on pri nich nebol. Až neskôr Frank odišiel z mesta a po čase sa vrátil s tým... tým..." nedopovedal a nedbalo hodil rukou.

„A čo Lukova matka?“

„Nikdy sa s ňou už nestretol. Nechcel. Ak mala tvár ako ten chlapec, musela Franka najprv zdrgovať, aby ho dostala do postele a potom si vymyslela, že je to jeho syn. Frank bol nesmierne šľachetný človek. Dal by vám všetko, čo mal. Pravdepodobne si zobral to decko zo súcitu. Bol, skrátka, taký.“

„Svätý Frank," zamumlala a Rodney na ňu ostro pozrel.

„Prečo sa vlastne vyzvedáte na toho chlapca. Poznáte ho? Žije ešte?“

„Nemyslím," zašomrala a pod jeho tvrdým pohľadom jej po chrbte prebehli zimomriavky.

„Bol odpudzujúcejší a horší než Spanglerovka. Píšete tú knihu preňho?“

„Nie," vzdychla si Bailey. „Nepíšem knihu a už vôbec nie preňho." Spôsob, akým sa na ňu díval tentoraz, jej bol ešte nepríjemnejší.

Dlho na nej visel pohľadom, akoby zvažoval, či jej má veriť. „Tak ako je možné, že vás viac zaujíma ten mrzák ako my šiesti hrdinovia?“

„Uhm, ja..."

Zaškúľil na ňu tak ostro, že sa naozaj zľakla. Mala by si čo najrýchlejšie niečo vymyslieť.

Zhlboka sa nadýchla. „Chcela by som si otvoriť obchod a vyrábať v ňom zavaraniny a pred časom som sa dopytala, že muž, ktorý kedysi vlastnil moju farmu, bol po okolí známy svojimi kompótmami a krásnou záhradou. Tak som o ňom chcela niečo vedieť. My, vlastne, ja som hľadala aj na internete, ale nedopátrala som sa k informáciám, komu vtedy patrila.

Mračil sa ňu tak desivo, že jej stáli vlasy dupkom. Nenápadne skĺzla z pohovky a pomaly cúvala k vchodovým dverám. „To je všetko. Len som bola zvedavá na farmu, ktorú som kúpila. Viete, je to tá s veľkým morušovým stromom v záhrade a..."

Rodney vytreštil oči. „S morušovým stromom?“ spýtal sa ticho. „Pre Kristove rany! Vy ste tá vdova, čo sa prisťahovala do Gusovho starého domu?“

Bailey v tom okamihu pocítila nesmiernu úľavu. „Áno, to som ja. Počula som, že sa volal Guthrie, ale asi máte pravdu, bol to Gus. Úbohý muž. Viete, že sa obesil?“

Rodney sedel na pohovke a ona stála len pár centimetrov od dverí, ale v tom istom momente sa bleskovou rýchlosťou dostal až k nej, chytil ju za krk a začal škrtiť. „Gus Venters bol diabol! Diabol, to vám hovorím! Zaslúžil si zomrieť! Zaslúžil!“

Zúrivo ju ťahal k oknu, hlavou už takmer prerazila špinavé okenné tabule a zúfalo sa snažila uvoľniť jeho nepríčetné zovretie.

Odrazu sa okno otvorilo a Bailey vypadla na verandu rovno do náručia akéhosi mladíka. Zaknísal sa a z hrdla sa mu vydral prekvapený zvuk. Keď sa po niekoľkých sekundách odvážila otvoriť oči, stretla sa s pohľadom muža, ktorého videla na mnohých fotografiách: Rodneyho Yatesa. Vari cestujem v čase? pomyslela si. Prepadla som sa oknom do päťdesiatych rokov?

Lenže než jej hlavou preblesla ďalšia myšlienka, mládenec ju zložil na nohy, schytil ju za ruku a rozbehol sa preč. „Máte kľúče?“ zakričal na ňu cez plece.

Chvíľu jej trvalo, kým sa vrátila do reality a uvedomila si, čo sa deje. Na kopci uvidela svoje auto a za sebou počula hlas rozzúreného Rodneyho. Len čo dobehli k autu, začula výstrel z pušky a hneď nato rev motora.

„Poďte, madam!" skríkol mládenec a hodil sa na sedadlo za volantom. „Kde sú, dopekla, tie kľúče?“

Bailey sa stále nemohla spamätať z toho, čo všetko sa za tých niekoľko minút udialo. Čo spôsobilo, že sa chlipný Rodney razom zmenil na vraha? Postláčané hrdlo ju tak bolelo, až sa bála prehltnúť. „Na zemi," podarilo sa jej zo seba dostať.

Mladík preliezol na sedadlo spolujazdca, sklonil sa, strčil hlavu pod prístrojovú dosku a o chvíľu držal kľúče v ruke. Na silný zvuk za nimi sa Bailey otočila a s hrôzou si uvedomila, že sa na nich valí obrovské čierne nákladné auto s veľkými kolesami. Bailey nestihla ani myslieť, jednoducho reagovala. Schmatla kľúče, posadila sa za volant a naštartovala.

Zatiaľ sa však Rodney dostal dolu do údolia a zdalo sa, že im mieni zahatať jediná cestu, ktorou sa odtiaľ dalo dostať. Keď sa potom nákladiak objavil rovno pred nimi, vedela, že existuje len jeden spôsob: ísť priamo proti nemu. Keby strácala čas tým, že sa obráti a začne hľadať iný únik z hôr, Rodney by ju bez milosti prevancoval. Zaradila rýchlosť a plynový pedál zošliapla až na zem.

„Nie!" zvriskol mladík. „Chodte dolu! Tadiaľ! Vypadnite odtiaľto! Keď sa takto zblázní, je schopný aj zabíjať!"

Bailey bleskurýchlo pozrela na miesto, kam chlapec ukazoval: bola to úzka cesta pomedzi stromy. Ak sa tam chce dostať, musí sa otočiť, ale za ten čas im Rodney s nákladiakom vylezie rovno na chrbát. Preto sa rútila naňho a ich rýchlosť sa každou sekundou zvyšovala. Jeden z nich sa bude musieť uhnúť, inak sa čelne zrazia.

„Otočte! Otočte! Otočte!" kričal na ňu mládenec stále dookola.

Ale Bailey sa nezľakla. Spravil to Rodney. V poslednej sekunde strhol volant a minul ich iba o chlp.

„Ste šibnutá, viete o tom?" zvriskol na ňu chlapec vystrašene.

Bailey spomalila. „Nie, iba som dlho žila s mužom, ktorý vedel, ako hrať bez pravidiel." Pozrela naňho. „Zapni si pás."

Mladík vzal bezpečnostný pás a urobil, čo mu prikázala.

„Ideme dolu," povedala a poobzerala sa okolo seba. Rodney bol stále nebezpečne blízko. Vedela, že pôjde po nej a tentoraz, aj keby ho to malo stáť život, neuhne. „Moment prekvapenia môžete využiť len raz," vravieval jej Jimmie. „Potom musíš do boja nasadiť rozum a šikovnosť." „Fajn," pokračovala nahlas. „Prišiel čas použiť rozum." „S kým sa rozprávate?"

Vtedy auto vrazilo do hrbola na lúke a oboch vyhodilo zo sedadiel tak vysoko, že sa takmer poudierali o strop. „S niekým, koho som kedysi poznala. Ako sa voláš?" „Alex," odvetil. „Kde ste sa naučili šoférovať?" „Tuším na Bermudách." Auto sa rútilo po trávnom kopci, ale cestu im odrazu zastal obrovský balvan a drevený plot za ním. Bailey prudko skrútila volant, takže auto sa naklonilo a viezlo sa len po dvoch kolesách. „Nie," povedala po chvíľke rozmýšľania. „Bolo to v južnej Afrike. V Johannesburgu." Po ľavej strane kútikom oka zbadala starú cestu a auto sa naklonilo na opačnú stranu. „Vlastne nie, boli sme práve..." Vtedy si uvedomila, že majú pred sebou horský potok, ktorého koryto bolo pokryté ostrými kameňmi, kde-tu vyčnievajúcimi nad hladinu. Ak niektorý z nich poškodí podvozok, sú stratení.

Bailey zatočila doprava, hneď prudko doľava a úspešne minula dva balvany. Len čo auto vyliezlo na opačný breh, poznamenala: „Vlastne sa mi zdá, že to bolo..."

„Poviete mi to neskôr," umlčal ju Alex, ktorý sa silno držal prístrojovej dosky, až mu obeleli hánky, a kútikom oka ju pozoroval.

„Nevieš náhodou, ako sa odtiaľto dostaneme na asfaltku?" „Myslel som, že to viete..." odvetil Alex zhrozene, ale rýchlo sa upokojil. „Dobre, spomaľte. Tu niekde by mala byť stará lesná cesta, ale už roky sa nepoužíva. Možno bude zatarasená stromami. Zdá sa, že otec za nami poriadne zaostal."

„Otec?" vypleštila oči a rýchlym pohľadom skontrolovala stav v spätnom zrkadle. „Hej, on..." nedokončil a jeho oči sa rozšírili hrôzou, len čo spoza stromov pred nimi vyrazil Rodneyho nákladiak. „Vie, kam mierite, a chce vám odrezať cestu. Čakal na nás pod tými stromami."

Vtedy Bailey zošliapla brzdu a bleskurýchlo zaradila spiatočku.

„Čo to robíte?" skríkol Alex.

„Vraciam sa, odkiaľ sme prišli. Ak je on dolu, ja pôjdem inou cestou."

„Ale to sa nedá! Tým potokom ste prešli s pekelným šťastím a druhý raz sa to už nepodarí!"

Keď sa auto konečne natočilo správnym smerom a rozbehlo sa z kopca, Bailey pozrela na mladíka a spýtala sa: „Vystúpiš, alebo zostávaš?”

Alex sa nadýchol, zamrmlal: „Zostávam,” a tvár si skryl do dlaní.

V tej istej sekunde pridala plyn a auto sa opäť rútilo do potoka. Šikovne preklúčkovať pomedzi balvany, a keď boli konečne na druhej strane, Alex zalomil rukami: „Potrebujem si niečo vypiť.”

„Na to si príliš mladý,” odsekla Bailey.

„Som príliš mladý na to, aby som zomrel, čo je však momentálne veľmi pravdepodobné.”

Bailey ostro stočila volant a rozbehla sa dolu cestou, ktorou sa vyšplhali hore. Na krátku chvíľu sa takmer uvoľnila, ale v tom sa spomedzi stromov s ohlušujúcim revom vyvalil čierny nákladiak. Toyota uháňala lesom takmer šesťdesiatkilometrovou rýchlosťou.

„Čo ste mu, preboha, urobili?” zvolal Alex.

„Neviem,” zakričala mu späť. „Iba som spomenula Gusa a Luka a morušový strom a to ho priviedlo do šialenstva.”

Bailey sa vyhla kameňu na ceste, až Alex skoro vypadol z auta. Pozrela do spätného zrkadla. „Približuje sa.”

„Už len pol kilometra. Ak si dokážeme udržať odstup, vyhrali sme. On na cestu ísť nesmie. Párkrát ho už chytili opitého za volantom. Okrem iného. Len čo zlezie z hôr, šerif ho zabasne, až bude čierny.”

„Existuje odtiaľto aj kratšia cesta?”

Alex mlčal, preto naňho s očakávaním pozrela.

„Tak hovor!” skríkla.

„Je to stará trasa, ktorou sa do doliny spúšťalo drevo. Nedá sa tadiaľ ísť. Nemôžete tadiaľ ísť!”

„Kadiaľ?” zakričala znova.

Alex zdvihol ruku a ukázal na to, čo chcela. Priamo pred nimi sa hustý lesný porast otváral do tenkej štrbiny. „Drž sa!” zvolala, zašmykovala na štrkovitom podlaží a vyrazila tým smerom.

Alex sa obzrel. „Nebude nás prenasledovať. Vie, že sa to nedá prejsť. Vie, že... Doríť! Je rovno za nami!”

„Láskavo vyberaj slová!” okríkla ho Bailey. Auto v tej chvíli vybehlo na brvno a obaja si znova poudierali hlavy o strop.

„Každú sekundu môžeme zomrieť a vy mi vyčítate smiešnu nadávku?”

„Hospodin je môj pastier,” povedala Bailey. „Nebudem mať nedostatku. Na pastvách zelených...”

Alex sa obrátil späť, aby sa pozrel, čo sa deje. Uvidel most, ktorý kedysi dokonale fungoval. Tentoraz sa celá jedna strana zvažovala do rieky. Do prudkej, hlbkej rieky, „...ma pasie a k vodám osviežujúcim ma privádza. Keby...”

„... som kráčal hoci temným údolím...”

Ich modlitbu prerušil výkrik, keď sa auto odlepilo od mosta a preletelo cez rieku.

Pristáli tvrdo na druhom brehu a boli príliš šokovaní, aby pochopili, že ich plán sa podaril a že vyviazli z Rodneyho pasce.

Alex sa spamätal prvý. Pozrel cez zadné okno a uvedomil si, že jeho otec zastal na opačnej strane a vystupuje z auta -s puškou v ruke.

Pozrel na Bailey a ona naňho.

„... nebojím sa zlého, lebo ty si teraz so mnou...” povedali naraz a v tom istom momente Bailey šliapla na plyn. Autom však heglo a zostalo stáť. Chcela naštartovať, ale nepodarilo sa jej to. Chlapec sa naklonil dopredu a pozrel na ručičku nádrže.

„Madam, nemáte benzín.”

Skôr než stihla čokoľvek povedať, schmatol ju za ruku a vytiahol z auta. Prikrčení sa ukryli za prednú kapotu a čakali na výstrely. Tie sa ozvali v nasledujúcich sekundách.

„Teraz! Kým nabije!” skríkol Alex a vtedy začali utekať.

Bežali, až kým sa nedostali na cestu.

„Dobre, tu sme v bezpečí,” odľukoval Alex, „môžeme spomaliť. Mimochodom, ako sa vlastne voláte?”

„Bailey Jamesová,” odvetila a vystrela k nemu ruku. „Teší ma. A tykaj mi.”

Stáli na krajnici, okolo nich svišťali autá a oni sa na seba usmievali. Potom sa pustili do smiechu plného úľavy.

„V živote som sa tak nebál," priznal Alex.

„Ani ja."

„Ale bola si úžasná! Chladná a pokojná. Určite si profesionálka."

„Som žena v domácnosti," opravila ho a obaja podľahli ďalšiemu záchvatu smiechu. „Ak som v živote odjazdila dokopy dvesto kilometrov, tak je to veľa."

Vykročili smerom do mesta, a keď prešli asi dva kilometre, stretli pána Shelbyho, ktorý ich ochotne odviezol do Baileinho domu.

KAPITOLA 18

Keď Matt v ten večer prišiel domov, Bailey spala v kresle v obývačke. Mala na sebe nočnú košeľu a župan a vlasy vlhké od vody. Vyzerala ako dvanásťročné dievčatko. V poslednom čase sa ich vzťah nevyvíjal smerom, aký si predstavoval. To znamenalo, že nech urobil čokoľvek, odťahovala sa od neho a všeličo mu zatajovala.

Čosi tajné kula s Janice a Patsy, ale nič jej nevyčítal. Rick a Scott sa smiali, ako ľahko sa im podarilo odpútať svoje manželky od „toho hlúpeho detského nápadu" otvoriť si obchod.

„Nedovolíť," vravel Scott, „aby si celý Calburn myslel, že nedokážem užiť svoju rodinu."

A pol tučta ďalších paničiek, pomyslel si Matt, ale nepovedal nič.

Riek sa správal miernejšie, ale rovnako neústupčivo. „Patsy asi zabudla, aká bývala unavená, keď musela každé ráno skoro vstávať a chodiť do práce."

„A kým ona chodila do roboty, na tebe zostala polovica domácich prác," poznamenal Matt. Už nedokázal potlačiť silné nutkanie povedať svojmu mladšiemu bratovi, čo si naozaj myslí.

„To s tým nemá nič spoločné," ohradil sa Riek. „Jednoducho som presvedčený, že bude lepšie, ak Patsy zostane doma s chlapcami."

Pre akési nepísané mužské pravidlo sa Matt musel dívať, ako títo dvaja bránia manželkám realizovať ich smelý plán, a držať jazyk za zubami. Ale Bailey nebola hlúpa. A čo bolo najhoršie, vedela aj to, že keď ju požiadal o pomoc pri projektovaní kuchýň, robil vlastne to, čo Rick so Scottom.

Matt cítil, že sa s Bailey čoraz viac odcudzujú, ale nemohol prísť na to, ako jej dokázať, že mu môže naozaj veriť, že nikdy neprezradí jej tajomstvá a nebude jej brániť v ničom, čo si zaumieni.

Prešiel cez izbu a dotkol sa jej vlasov. Mal chuť dvoriť jej, milovať sa s ňou, ale podľa toho, ako sa naposledy správala, vedel, že by ho odmietla. A nebol si istý, či by to jeho mužská pýcha prehltila.

Potichu sa nad ňu naklonil a vzal ju do náručia. „Ššš," tíšil ju, keď sa začala prebúdzat. „To som ja."

Oprela sa mu o hrud' a znova zadriemala, ale keď ju ukladal do postele, otvorila oči a chytila ho za ruku. „Dnes som niečo urobila," priznala sa.

„Áno? A čo to bolo?" Sadol si na okraj postele a odhrnul jej vlasy z čela.

„Stretla som sa Rodneyom Yatesom."

Mattova ruka sa zasekla vo vzduchu. „Mala si mi povedať, že sa chystáš za ním, šiel by som s tebou."

Bailey zívla. „Hmm, prepáč. Mala som. Je to blázon."

„To je. A teraz spi, zajtra mi všetko porozprávaš."

Už stál pri dverách, keď naňho ticho zavolala: „Matt?"

„Áno?"

„Priviedla som k nám jedno z Rodneyho detí. Iba na pár dní. Nemáš nič proti tomu?"

„Je to predsa tvoj dom," odvetil, ale keď chcela protestovať, usmial sa. „Samozrejme, že nie. Aj tak si myslím, že by sa mal niekto o tie deti riadne postarať. Možno by sme sa mohli pokúsiť nájsť im náhradné rodiny. Ty a ja. Spravili by sme niečo spoločné."

„Áno," hlesla a oči sa jej zatvárali. „Spoločné. My traja."

Myšlienka na seba, Bailey a dieťa vylúdila na Mattovej tvári úsmev. Zavrel dvere na spálňu a pomyslel si, že predsa len sa všetko na dobré obráti.

Keď sa Matt ráno zobudil, neveril vlastným očiam. Cítil sa, akoby ho niekto cez noc transportoval späť do Patsinho domu. V kúpeľni to vyzeralo ako v prasacom chlieve. V skrinke nenašiel jediný suchý uterák, lebo všetky, úplne premočené, sa váľali všade, kam sa len pozrel. Dno vane pokrýval akýsi sivý, mazľavý povlak, výlevku zapchali čiesi vlasy a zrkadlo bolo poľfkávané jeho penou na holenie.

Vyšiel na chodbu a takmer sa zvalil cez veľkú škatuľu hneď pri dverách. Skrslo v ňom podozrenie a ďalšie pátranie po dome odhalilo, že takmer všetky škatule, spolu asi päťdesiat, ktoré mal uložené v zadnej izbe, sa teraz nachádzajú v podkroví. Nemal šancu dostať sa k počítaču alebo kresliacej doske.

Na prízemí prudko roztvoril dvere na zadnej izbe a zistil, že je kompletne vypratá a jediné, čo v nej zostalo, bola posteľ a... nábytok, ktorý do nej dala Bailey.

Len sa upokoj, opakoval si v duchu. Predsa ti povedala, že so sebou priviedla jedno z Rodneyho detí, a nemôžeš čakať, že decko, ktoré vyrastalo tak, ako vyrastalo, nechá po sebe čistú kúpeľňu. Ten úbohý malý človečik pravdepodobne nikdy nesedel na normálnom záchode.

Aj napriek týmto úvahám ho ranilo, keď videl, ako mu premiestnili veci. Akoby už v dome ani nebýval.

Vošiel do kuchyne a zamieril priamo k mise s domácimi mušli. Zistil však, že je prázdna. Pozrel do rúry a sklamané si uvedomil, že naňho nečaká chrumkavá omeleta. Otvoril chladničku a nenašiel v nej ani vajcia, ani mlieko.

Vtedy vošla do kuchyne Bailey a vyzerala lepšie než kedykoľvek predtým. V očiach jej hrali iskričky, aké u nej ešte nevidel.

„Dobré ráno!“ povedala veselo. „Včera si prišiel neskoro.“

„Hej. Ja...“

„Dala som ju do práčky!“ zakričala ponad plece a prerušila tak Mattovu odpoveď. Potom naňho pozrela. „Prepáč, ale Alex hľadal svoju košeľu, tak som mu kričala... Ale ved’ si počul, čo som kričala. Si v poriadku? Potrebuješ niečo?“

Matt jej venoval bezradný chlapčenský úsmev, pri ktorom sa ženám podlamovali kolená. „Že by raňajky?“ spýtal sa opatrne.

„No samozrejme, ale budeš si ich musieť pripraviť sám. My s Alexom totiž odchádzame. Musíme... uhm... niečo urobiť.“

„Aha,“ povedal Matt s kyslým úsmevom na perách. „Ibaže neviem nájsť mušli.“

Bailey otvorila komoru a priniesla papierovú škatuľu.

„Mám jeť mušli z obchodu?“ spýtal sa Matt šokovane.

„Prepáč, Alex zjedol všetky, ktoré som robila. Daj si vajčka.“

„Nemáme,“ povedal s námahou a urputne sa snažil zachovať si pokojný výraz.

„Máš pravdu, večer sme si s Alexom robili omeletu.“

„Ešte včera ich tam bolo dvanásť.“

Bailey pokrčila plecom. „Naozaj? Vieš, boli sme takí hladní, že sme ich asi všetky zjedli.“

„Ako môže dieťa zjesť dvanásť...“ Matt sa zasekol v polovici vety. Do kuchyne vošiel Alexander Yates. Čakal osem- nanajvš deväťročného chlapca, ale do dverí vošiel urastený mladý muž a výraz v jeho očiach napovedal, že presne vie, čo si Matt myslí... a ako sa cíti.

Matt chcel zachovať pokoj, ale neúspešne. „Čo tu robíš?“ vyštekol.

„Som jej spolupáchatel,“ povedal Alex, na čo sa s Bailey veselo rozosmiali. Vlastne, Bailey sa rehotala tak silno, že si musela sadnúť.

„Videl si...“ vyjachtala pomedzi záchvaty smiechu.

„Keď si sa rozbehla rovno proti nemu, myslel som, že prišla moja posledná hodina,“ povedal a zoslabnutý prudkým smiechom klesol na gauč vedľa Bailey. „Ani som netušil, že ten žalm poznám!“

„Dokonca si sa ani raz nepomýlil!“

Pozreli sa na seba a jednohlasne odrecitovali: „Nebojím sa zlého, lebo ty si so mnou.“

„Keď sa otvorilo to okno, myslela som, že som padla rovno... Ach, Alex!“ Bailey mu zovrela ruku a ich spoločný smiech burácal po celom dome.

Keď Alex očkom šibol po Mattovi a videl, ako naňho zazerá, iba slabo pokrčil plecami, akoby vrazil: Čo mám robiť? Ženy ma jednoducho milujú.

Bailey si rukami utierala zaslzené oči a pobrala sa do svojej spálne, aby si vzala vreckovku.

Matt jej šiel tesne za päťami. „Vieš, kto ten chlapec vlastne je?“

Bailey sa však stále nespamätala zo smiechu a spomienok na včerašok. „Je to jedno z Rodneyho detí. Veď som ti o ňom hovorila. Mimochodom, si veľmi zlatý, že si ma odniesol...“

„On nieje dieťa! Je to muž. Priviedla si do domu cudzieho muža - nie dieťa, muža! -, o ktorom nič nevieš, a dovolila si mu zostať cez noc! A ešte ho aj kŕmiš! Nezdá sa ti to trochu nebezpečné?“

Bailey prekvapene zažmurkala. „Ach bože! Máš pravdu. Hoci, ani teba som nepoznala a dovolila som ti tu bývať, A tiež ťa kŕmim a pritom vyzeráš oveľa nebezpečnejšie ako on. A teraz ma, prosím, ospravedlň. Mám povinnosti.“ týmito slovami mu pred nosom zavrela dvere na spálni. Matt nahnevane kopol do špinavého uteráka, čo sa váľal na chodbe, a vrátil sa do kuchyne.

KAPITOLA 19

„Prešiel mesiac a Bailey bola taká zaneprázdnená, že si na zlatú šestku nespomenula ani vo sne. Okrem toho, už jej tá historka poriadne liezla krkom. Alex sa stále dookola vypytoval, čo povedala otcovi, keď sa tak rozbesnil, ale jej odpoveď mu nedávala zmysel.

„Takto zúri iba vtedy, keď mu manželka pohrozí, že sa s ním rozvedie,“ poznamenal zamyslene. „Fakt nechápem, čo ho tak našťvalo.“

Bailey ponad stôl vrhla pohľad na Matta, ale ten sa nebavil ani s jedným z nich. Hnevalo ju to, ale na druhej strane si musela priznať, že poznanie, že Matt žiarli na Alexa, bolo viac ako príjemné.

Ukázalo sa, že Alex v skutočnosti žije v Calburne u jednej z Rodneyho sestier a v horách strávil iba pár dní sa návšteve u súrodencov. Bailey ani nevedela, ako sa k nej a Mattovi nasťahoval, ale fakt bol, že sa u nich riadne zabýval. Keď sa neskôr dozvedela, že Rodneyho sestra sa stará o šesť vnúčat a všetci bývajú v dome s dvoma izbami a jednou kúpeľňou, vôbec Alexa neobviňovala, že využil situáciu vo svoj prospech. Okrem toho, obľúbila si jeho spoločnosť.

„Je to milý chlapec,“ presviedčala Matta. „Po škole brigáduje vo Wells Creeku a všetky peniaze dáva svojej rodine. Nebyť Alexa, nemajú nič.“

Matt čosi zamrmľal ako odpoveď.

Hoci Alex chodil do školy a na brigádu, našiel si ešte čas na skúšanie postavy v školskej hre. Jeho učiteľka Bailey zbožňujúcim hlasom oznámila: „Alex je veľmi prirodzený herec. Stačí, aby si raz prečítal scenár, a hneď si zapamätá, čo má hovoriť. Nepotrebuje veľa skúšať. Už teraz by sa mohol postaviť na javisko a zožal by úspech.“

Bailey prehovorila Matta, aby sa šli spolu pozrieť na Alexovo predstavenie.

Po ňom nasadli do Mattovho pickupu a zamierili domov. „Alex je vynikajúci,“ povedala. „Celý večer som myslela na to, že by som mohla zavolať jednému známemu a dohodnúť mu kamerové skúšky v Hollywoode.“

„Fantastický nápad!“ zvolal Matt nadšene, „A čo keby si mu zavolala ešte dnes? Mohla by si tie skúšky dohodnúť už na zajtra. Veľmi rád chlapcovi zaplatím letenku do Hollywoodu.“

Bailey sa zasmiala.

„Ale nie, žartujem. Prenajmem mu rovno prúdové lietadlo,“ prehodil, na čo sa pustila do hurónskeho rehotu.

Carol priletela hneď druhý deň po Baileinom telefonáte a bola priam nedočkáva pracovať. S Violet si, napodiv, hneď padli do oka a ešte v ten deň sa nasťahovala do jej domu. O dva dni ho obstálo osem nákladných áut, z ktorých jedno patrilo tesárom, ďalšie dve inštalatérom a elektrikárom a ostatné maliarom, záhradníkom, dodávateľom spotrebičov do domácnosti, nábytkárskej firme a napokon upratovacej čate. O tri dni prileteli na víkend Caroline dve dcéry a ich pestúnka, ale v Calburne sa im nakoniec tak zapáčilo, že sa nevrátili domov a matka ich zapísala do miestnej základnej školy.

Potom, akoby vedela, že len práca udržuje človeka v plnom duševnom zdraví, napísala scenár na jednominútovú reklamu propagujúcu konzerváreň Morušový strom, za Phillipove peniaze kúpila vysielací čas počas futbalového stretnutia vysokoškolskej ligy, ktoré sa malo vysielat' v národných televíziách troch štátov, a hneď nato sa horúčkovo vrhla na výrobu logá. Patsin šijací stroj pracoval vo dne v noci a Carol najala do pripravovanej reklamy každého, koho jej Bailey v mestečku predstavila.

Ani nie po dvoch týždňoch sa na prahu Baileinho domu zjavila Arleen a spolu s ňou dvadsaťosem obrovských kufrov.

„Ako si ma našla?“ zvolala zdesene.

„Možno si sa ukryla pred svetom, ale v tomto meste vie každý, kde si. Nepozerať tak na mňa. Hovorím „kde si“, nie „kto si“. A teraz, moja drahá, povedz mi, kde máš hosťovskú izbu.“

„Mám len tri spálne a bývajú so mnou dvaja muži, takže neviem...“

„Ó, miláčik, naozaj si sa zmenila...“ prehodila Arleen lenivo.

Bailey mala na sporáku šesť hrncov s džemom a v štyroch debničkách čerstvé jahody, ktoré bolo treba prebrať, nemala teda čas vymieňať si s Arleen zdvorilostné frázy. „Budeš musieť zostať v hoteli.“

„Nemôžem, drahá. Som na dne. Úplne švorc.“

Bailey jej už-úž chcela vmietnuť do tváre, že to nie je jej problém, ale vtedy dostala nápad. Bol trochu riskantný, ale verila, že Janice a Arleen si budú rozumieť. Janice sa celý život snažila poprieť svoj pôvod, takže Arleen na ňu určite spraví dobrý dojem. Pred rokmi Janice donútila manžela, aby kúpil takzvaný Longacrovský dom, dom, ktorý postavil ešte Mattov starý otec, a to iba preto, aby ukázal mestu svoje bohatstvo. „Starého otca tá stavba položila na lopatky,“ vravieval Matt. Scott získal chátrajúci dom za babku a začal ho prestavovať. „Nekonečný príbeh,“ okomentovala Janice stále nedokončené práce.

„Počkaj chvíľu, zavolám si,“ povedala Bailey a o desať minút na príjazdovej ceste zastal mercedes, z neho vystúpila natešená Janice, naložila do auta toľko batožiny, koľko sa len zmestilo, a odfrčala spolu s Arleen, ktorá sa medzitým usadila na prednom sedadle.

Len čo do Calburnu prišla Arleen a Carol ju angažovala do reklamy, bolo nemožné udržať celú vec v tajnosti, ale ženy boli tak horúčkovo zabraté do práce, že si vôbec nevšíмали snahu chlapov odradiť ich od plánovaných aktivít.

Okrem toho, v jednote je sila a ony sa správali ako dokonale zohratý tím.

Niekoľko večerov strávili prepočítavaním, aby sa dozvedeli, koľko dokážu zarobiť. Patsy usporiadala veľký garážový výpredaj a Arleen predala dve svoje plesové toalety z Paríža do butiky v Richmonde. Každá urobila všetko pre to, aby nejakou čiastkou prispela na spoločný bankový účet, a potom, plné nervozity a očakávania, pripravovali sa na ponuku továrni v Ridgewayi, ktorá bola na predaj. Kým sa však rozhodli, realitný maklér im priniesol fantastickú správu: majiteľ znížil cenu o celú tretinu! Bailey si bola viac než istá, že tento krok má niečo spoločné so stretnutím Violet a majiteľa továrne, ale vedela, že najlepšie urobí, ak sa nebude pýtať sa na podrobnosti.

Janice bola zahrabaná v knihách a zákonoch, aby si mohli zaobstarať licenciu a spoznali legislatívu, ktorá sa ich ako majiteľiek konzervárne bude dotýkať.

„Na to, že je aristokratka, Arleen vie úžasne zaobchádzať s peniazmi,“ povedala Janice obdivne. „Tá vie spamäti spočítavať a odčítať lepšie ako kalkulačka. A ako sa vie jednať! Ešte nikdy som nikoho podobného nestretla. Predstav si, že moje nové hodvábne závesy do jedálne zrazila na polovičnú cenu, a ešte mi ich prišli aj zavesiť! A koberce? Neviem, kde ich vypriadla, ale...“ Janice s úžasom zopla ruky. „Vieš, čo povedala mojej svokre? No to si mala počuť! Myslela som, že tá stará babizna to hneď pobeží žalovať Scottovi, ale nie! Čím odpornejšie sa k nej Arleen správala, tým viac sa jej snažila zapáčiť.“

Patsy sa tiež vyžívala vo svojej práci. Znova najímala ženy, ktoré pred rokmi prepúšťala, keď stará konzerváreň skrachovala, a teraz mala aj dobrú výhovorku, že prenechávala všetky domáce povinnosti na manžela a synov. „Ako za starých čias,“ vzdychla si zasnene, „keď som chodila do práce.“

Na jednom z mnohých „ochutnávacích“ stretnutí v Baileinom dome, keď rozhodovali o tom, ako by mal vyzerat' reklamný leták, ktorý budú posielat' do malých obchodov s potravinami a veľkoskladov, však narazili na problém. Ani jedna z nich nebola maliarka a ani jedna nevedela nič o počítačovom dizajne či stránkach na internete.

„Vieš, koho by ste mali zavolať?“ povedal raz pri raňajkách Alex. „Carlu.“

Bailey musela chvíľu porozmýšľať, kde to meno už počula.

„Opalinu dcéru,“ pripomenul jej Matt. „Myslíš to dievča v rôznofarebnými vlasmi a piercingom po celom tele?“

„Uhm,“ prikývol Alex. „Presne tak. Je hotová umelkyňa.“ „Vlastne...“ zaváhala Bailey.

Matt na ňu vrhol rýchly pohľad. „Ak do toho zatiahneš Carlu, jej matka sa všetko dozvie a vieš, že Opál je najväčšia klebetnica v meste.“

„To nič,“ poznamenala Bailey. „Jediní, pred kým sme chceli uchrániť naše tajomstvo, si bol ty s Rickom a Scott.“ Predpokladala, že sa zasmieja, ale Mattove líca sfarbila červeň. „Nie som tvoj nepriateľ,“ povedal ticho, vstal od stola a vyšiel von.

Ďalší deň v škole Alex požiadal Carlu, či by po vyučovaní nešla s ním k Bailey, a Bailey pobavené sledovala, ako nemohol z dievčaťa spustiť oči. Trochu sa obávala, že Carla bude rovnako namrzená a nevrlá ako v deň, keď sa stretli v kaderníctve, ale jej strach sa ukázal zbytočný. Myšlienka ju veľmi nadchla, dokonca prišla na niekoľko výborných nápadov a vedela všetko o tvorbe internetových stránok. Za neuveriteľne krátky čas dala dokopy peknú brožúrku a najala Alexa a Patsiných dvoch synov, aby ju poroznášali po celom meste.

„Ako sa jej to podarilo?“ čudovala sa Bailey. Carla záhadným spôsobom prinútila troch pubertiakov, aby ju na slovo poslúchali, hoci evidentne nemala záujem ani o jedného z nich.

„Rovnako ako tebe,“ odvetil Matt a zmizol na schodoch do podkrovia. Preniesol si hore všetky svoje veci a väčšinu času trávil tam. Počas dní, keď celý dom zaplnili ľudia pracujúci na zrodení konzervárne Morušový strom, na prízemí by preňho aj tak nebolo miesto.

Ani nevedeli prečo, ale prvé objednávky im prišli skôr, než letáky uzreli svetlo sveta, a boli, na počudovanie, od mužov.

„Všimli ste si, že všetko objednávajú chlapi?“ poznamenala Patsy. „Priamo chlapi. Mám také zastarané predstavy alebo už riaditelia firiem nemávajú sekretárky?“

„Violet,“ ozvala sa Carol a olizla obálku. „Obtelefonovala zopár starých známych.“

Bailey otvorila ústa, že sa opýta na detaily, ale Patsy a Janice na ňu tak zazreli, že si to okamžite rozmyslela. „Dobre, tak ktorý vám chutí viac, čerešňový alebo čučoriedkový?“

Tri dni predtým, ako sa ich reklama objavila v televízii, zazvonil o tretej ráno telefón a zobudil ju.

Bol to Phillip a volal z akéhosi baru. V pozadí bol taký hluk, že ho ledva počula.

„Bailey, nemám veľa času,“ povedal. „Strčil som nejakému chlapíkovi do vrecka päťdesiatku, aby mi požičal svoj telefón. Musím ťa varovať, hoci presne neviem pred čím. Atlanta a Ray sa niečoho strašne boja. Všetko likvidujú, predávajú a ukladajú peniaze mimo krajiny. Možno si už niečo zachytila v správach.“

„Phillip,“ odpovedala Bailey, „nechcem byť protivná, ale čo má toto všetko spoločné so mnou? Sú to ich peniaze, nech si s nimi robia, čo chcú.“

„Bailey, si si istá, že James napokon od tvojej matky nezískal povolenie na sobáš?“

„Určite nie. Prvýkrát sa stretli až potom, ako sme sa vzali. Dobre vieš, že sme spolu ušli.“

„Áno, samozrejme. Ale si si stopercentne istá?“ . „Prečo sa ma na to pýtaš?“

„Lebo Atlanta a Ray sa ma na teba vypytovali. Veľmi veľa sa vypytovali. Povedal som im, že keď si sa dozvedela, že budem pre nich pracovať, zbalila si sa a odišla nevedno kam.“

„Phillip, nič z toho, čo vravíš, nedáva zmysel. Viem, že Atlanta a Ray nie sú normálni a nikdy neboli. Moje manželstvo s Jimmiem nebolo legálne, vo svojej poslednej vôli mi nič neodkázal a oni dvaja sú jeho jediní príbuzní.“ „Naozaj sú?“ „Prosím? Nepočujem ťa!“

Chvíľu nič nevravel, ale hluk sa pomaly vzdľavoval, takže predpokladala, že sa premiestnil na nejaké tichšie miesto. „Naozaj sú jeho príbuzní?“

„Samozrejme, že áno. Jimmie ich nenávidel, tak prečo by sa s nimi snažil vychádzať, keby mu neboli rodina? Takých odporných priateľov ako oni by pri sebe dobrovoľne nikto nezniesol.“

„Nuž, neviem to naisto, ale zdá sa mi, že vedeli o Jamesovi niečo, čo sa silou-mocou snažil utajiť. Vieš sama, aký bol úzkostlivý na svoju minulosť. Čo ak o ňom vedeli niečo hrozné? Niečo, čo spáchal? Okrem toho, Bailey, veľa som o vás premýšľal. James nebol človek, ktorý by prehliadal detaily. Zdá sa mi priam neuveriteľné, že by netušil, že máš iba sedemnášť, keď si ťa bral za ženu. A ak by to vedel, určite by spravil všetko pre to, aby získal povolenie tvojej matky.“

„Ale on to naozaj nevedel a ani nemal matkin súhlas. To by mi predsa bol povedal.“

„Ty si mu to mala povedať. Možno čakal, že sa priznáš. Ale neurobila si to, však?“

„Nie. Veď inak by sme sa vzali ešte raz a legálne. Ale je to v poriadku, Phillip. Naozaj. Všetko je v úplnom poriadku.“ „Bailey, počúvaj...“ Vtedy sa v telefóne ozvalo písknutie. „Ach nie! Vybíja sa baterka. Počúvaj, Bailey, čo ak niekde predsa len existuje to povolenie? Čo ak si bola s Jamesom riadne zosobášená? Čo ak Atlanta a Ray nie sú jeho pokrvní príbuzní? To by znamenalo, že všetky tie miliardy patria tebe a nie im! A čo ak osoba, ktorá vie o povolení a legálnom sobáši, vyšla s pravdou von a toho sa Atlanta a Ray boja ako čerta?“

„Ale Jimmieho závet...“

„V závete sa píše, že všetok majetok prejde do rúk jeho brata a sestry. Ale ak súdu dokážeme, že v skutočnosti nie sú jeho súrodenci... Bailey, odkedy si v Calburne, nenašla si niečo, čo by nejako spájalo Jamesa a tých dvoch?“

Bailey vôbec nemala chuť povedať mu o fotografii v Mattovej škatuli. Netúžila sa znova zaplietť do lží a podvodov. Priala si len konečne hodiť Atlantu, Raya i Jimmieho za hlavu.

„Však niečo vieš?“ naliehal Phillip. „Povedz mi to.“

Vzdychla si. Ani len po telefóne nedokázala klamať. „Dobre teda. Videla som fotku nejakých detí a som presvedčená, že to boli Atlanta a Ray.“

„Ó, Bože!“ zvolal Phillip. „Bailey, ani nevieš, aká je to dôležitá informácia! Musíš o nich zistiť všetko, čo sa dá. Ak dokážem, že nie sú Jamesova rodina, podarí sa mi zastaviť to šílenstvo, čo sa tu rozpútalo. A keby si poznala niekoho, kto by naisto vedel, či si bola vydatá, alebo nie...“

„Ale ja tie prachy nechcem!“ zjačala Bailey hystericky. Už videla svetlo bleskov a počula cvakanie fotoaparátov, oslepovali ju svetlá kamier a k ústam jej pchali tisícky nemilosrdných mikrofónov.

„Lenže toto sa netýka iba teba!“ skríkol Phillip do telefónu. „Tí dvaja zatvárajú a predávajú všetky Jamesove spoločnosti. Zničí to stovky zamestnancov a ovplyvní tisícky ďalších ľudí. Mohla by si sa za tým pozrieť?“ V aparáte opäť zapískalo. „Sľúb mi, že zistiš všetko, čo bude v твоich silách. Sľúb mi to. Je to veľmi, veľmi dôležité.“

„Dobre, sľubujem,“ povedala Bailey nechotne. „Urobím...“ Zarazila sa. Telefón zostal hluchý. „Urobím, čo sa dá,“ povedala sama pre seba a vystrúhala grimasu.

Zložila slúchadlo a vtedy sa ozvalo tiché zaklopanie. „Áno?“ Bol to Matt.

„Čo sa deje?“ spýtal sa. „Počul som zvoniť telefón.“ „Nič, nič,“ povedala, ale Phillipove slová ju rozrušili. Za posledné dni takmer zabudla, že kedysi bola tučnou manželkou Jamesa Manvilla. Už ju v hlave nemátali myšlienky ako „čo vravieval Jimmie“ alebo „čo by urobil Jimmie“. Trochu sa bála, že sa Arleen alebo Carol prerieknu, ale tie dve boli zvyknuté držať jazyk za zubami. V jedno popoludnie sa jej Carol opýtala: „Ty si myslíš, že chcem, aby vedeli, že môj manžel pracuje pre miliardárov?“ Spôsob, akým to povedala, Bailey rozosmial. Slovo miliardár vyslovila, akoby to bola nákazlivá choroba.

„Nič sa nedeje,“ povedala a na Matta ani nepozrela. „Iba starý priateľ. Oslavuje. Má dnes narodeniny.“

Matt sa ani nepohol a tušila, že jej neverí ani slovo.

„Hej,“ prehovoril chladne. „A možno to bol iba omyl.“ Nedal Bailey šancu čokoľvek povedať, lebo hneď nato zavrel dvere a potom už len počula, ako sa zvrtol a po schodoch vyšiel do podkrovia. Nevrátil sa do postele, ale pustil sa do práce.

Pokúšala sa ešte trochu spať, ale Phillipov telefonát ju rozrušil viac, ako si bola ochotná pripustiť. Prečo sa neopýtal na Carol? rozmýšľala. Alebo aspoň na dievčatá. Musel predsa vedieť, že jeho rodina je u Bailey vo Virgínii. Alebo nie?

Po hodine vstala, obliekla sa a vošla do kuchyne. Kým sa zobudil Alex, narobila štós čerstvých palacinek a pripravila štyri rôzne polevy. Matt sa posadil za stôl, ale veľa toho nezjedol ani nenahovoril.

Matt nezareagoval, ani keď Alex provokatívne poznamenal: „Dobre, že ti nechutí, starec. Chlapi v tvojom veku priberajú dosť rýchlo.“

„Čo sa mu stalo?“ čudoval sa Alex, keď bez slova vstal a odišiel do práce.

„To sú... dospelácke veci,“ počula svoj hlas. Rozprávala sa s ním, akoby mal päť rokov.

„Chápem. Sex,“ povedal veľavýznamne a usmial sa na ňu. „Máš pravdu. Človek, ktorý má otca, ako je môj, o sexe toho naozaj veľa nevie.“

„Nejde o sex,“ odsekla Bailey sarkasticky. „Nie medzi mnou a Matthewom Longacrom. To ťa ubezpečujem.“

„Fakt?“ spýtal sa, naplnil si palacinku ovčím syrom, polial pomarančovou šťavou a labužnícky ju zroloval. „A kde je problém? Starý Matt nemôže? Lebo inak je tu ešte jedno vysvetlenie.“

„O čom to vlastne hovoríš?“

„O žiadostivosti, slečna B. O tej žiadostivosti, ktorá spôsobuje svetové vojny. Ten chlap je na teba taký nadržaný, že o chvíľu vybuchne.“

„A ty si úplne šibnutý. Zmeškáš do školy, tak dojedz a ber sa!“

„Ak mi neveríš, priblíž sa k nemu a polož si ruku na jeho...“

„Von! Vypadni! A prestaň sa správať ako tvoj otec!“

Zhrabol školské knihy, a len čo vybehol pred dom, na ceste zatrúbil školský autobus. „Som príliš pekný, aby som skončil ako on,“ zavolať ešte a užkrnul sa. Bailey sa nezdržala a pustila sa do smiechu.

KAPITOLA 20

Reklama zožala v televízii obrovský úspech. Všetci sa na premiérové vysielanie zhromaždili v Baileinom dome a s radosťou konštatovala, že chlapi, keď konečne uznali, že nech spravia čokoľvek, ich nežné polovičky si aj tak otvoria svoju továreň, sa taktne vzdali.

„Som z tohto všetkého taká vzrušená, že sme mali včera s Rickom ten najlepší sex, odkedy sme spolu,“ zdôverila sa jej Patsy. „Povedal mi, že si môžem založiť ešte jednu spoločnosť. A čo ty a Matt?“

„Povolil mi ešte dve,“ vyfukla Bailey, a keď sa Patsy zachichotala, usmiala sa.

Jedlo bolo nachystané vonku v záhrade, ale všetky boli také nervózne, že sa ho nikto ani nedotkol. Bailey sa postavila za strom a nenápadne ich pozorovala. Matka Tereza raz povedala, že ľudí nezraňuje ani tak chudoba alebo choroby, ale pocit, že ich nikto nepotrebuje. A teraz, keď sa dívala na ľudí, ktorí sa zhromaždili pod jej morušovým stromom, cítila, že mala pravdu. Všetky ženy, ktoré tu dnes sedeli vrátane jej, sa za posledné týždne veľmi zmenili, a to preto, lebo znova našli zmysel života.

Najväčšou premenou prešla Arleen. Celé roky, čo sa obšmietala okolo Jimmieho, ju Bailey nemohla ani vystáť. Pokladala ju za odporného parazita, ale ukázalo sa, že im bola veľkým prínosom. Dokonca aj trochu pribrala, ako stále ochutnávala Baileine nové a čoraz neuveriteľnejšie delikatesy, a vyzerala tak oveľa príťažlivejšie. Polovicu Carliných návrhov odbila s poznámkou, že sa hodia akurát tak do privesu vyslúžilého kamionistu. Výsledkom bolo, že svetlo sveta uzrelo jednoduché logo, ktoré dokonale vystihovalo chutné a pre každého dostupné výrobky novej konzervárne.

Carol mala úžasný vplyv na Violet. Stará pani zhodila takmer desať kíľ a Bailey ju niekoľko dní nevidela držať v ruke marihuanovú cigaretu.

„Už to ide!“ zavolala Carol cez okno a vtedy sa všetci ozlomkrky rozbehli k zadnému vchodu do domu. Alex a Patsini dvaja synovia sa zasekli do dverí a - Carla medzi nimi.

„Nerobte hlúposti!“ vyštekla Patsy a udrela jedného zo synov zrolovaným katalógom po hlave.

Chlapci so smiechom uvoľnili cestu a nechali Carlu prejsť.

Bailey sa posadila na gauč vedľa Matta, a len čo vo futbalovom zápase ohlásili čas na reklamu, každý napäto zadržal dych. Bailey bezmyšlienkovito vzala Matta za ruku a nervózne ju stískala.

Reklama sa začínala záberom na mladú ženu a jej dve deti (Carol, jej mladšia dcéra a Carla), ako sedia v obývačke a pozerajú televíziu. Všade okolo nich vládne neporiadok a ony majú na sebe ošúchané staré šaty. Odrazu do dverí vpadne manžel (Alex, ktorému nalepili falošné fúzy) a s hrôzou v tvári im oznámi, že k nim prišiel na návštevu jeho šéf s manželkou a čakajú, že ich pozvú na večeru. „Prepáč, miláčik," hovorí Alex. „Povedal som mu, že si skvelá kuchárka."

Carol sa okamžite rozhodne, že pripraví dusené mäso. „Ale čo mám servírovať ako predjedlo? A dezert?" zabedáka.

Kamera urobí strih na Carlu, ktorá vraví: „Mam nápad, mami. A čo tie konzervy, ktoré sme dnes kúpili v potravinách?"

V druhej scéne pomáha staršia dcéra matke obliecť si pančuchy, zatiaľ čo Carol otvára konzervy a poháre od konzervárne Morušový strom a chystá z jej výrobkov lákavé predjedlo. Mladšia dcéra vyberá z chladničky mrazenú zmrzlinovú tortu a ukladá na ňu marinované čerešne.

Ďalší záber ukazuje Carol ako dokonale oblečenú a upravenú gazdinku (stálo ju to tri hodiny v Opalinom salóne, samozrejme, pod Arleeninou taktovkou), ako servíruje predjedlo manželovmu šéfovi a jeho manželke (pán Shelby a Arleen v šatách od Chanelovej). V poslednej scéne sedia dva páry pri jedálenskom stole a dojedajú dezert. Šéf sa obráti na Alexa a povie: „Ste povýšený. A, samozrejme, dvíham vám plat."

Keď sa reklama skončila, Patsy sa vrhla na diaľkový ovládač, vypla televízor a do ticha sa ozval jej hlas: „No?"

Rick začal natešene tleskať a všetci ho nasledovali. Matt vybral z chladničky fľaše so šampanským a rozlial ho do pohárov. „Na konzerváreň Morušový strom!" povedal a všetci si štrngli.

So smiechom sa potom pobrali von k stolom, ktoré vábili svojou vôňou i vzhľadom, a rozoberali každý detail ich spoločného televízneho diela. Bailey sa k nim nepridala. Zašla do kuchyne a našla v nej Matta.

„Páčilo sa ti to?" spýtala sa. „Povedz mi pravdu." „Áno," povedal jemne. „Bolo to skvelé. Pochopil som, čo si tým chcela povedať. Veľmi vtipná myšlienka. Lepšie si to ani nemohla vymyslieť." „Čo by si na nej zmenil?" „Nič," odvetil. „Nezmenil by som nič." Ocitli sa v dome celkom sami. „Matt, prepáč mi tie posledné dni. Zdalo sa mi, že..."

Naklonil sa k nej a zľahka ju pobožkal nanos. „To je v poriadku. Nič mi nedlhuješ." Obrátil sa, vošiel do obývačky a vzal zo stolíka ovládač. Bailey mu šla tesne za päťami. „Nebude ti prekážať, keď si pozriem správy?" „Chcel si povedať futbalové výsledky, nie?" Matt sa usmial. „Poznáš ma až pridobre." „A možno ani nie," povedala a zahľadela sa mu do očí. Mattov úsmev znežnel. „Nedáš si ešte trochu vína? Mohli by sme..."

„... sa vytratiť a pozrieť si nejaký starý film?" spýtala sa. „Áno, mohli by sme sa vytratiť," odvetil a usmial sa na ňu.

„Dva poháre šampanského sú už na ceste!" vyskočila a rozbehla sa do kuchyne.

Keď sa vrátila, správy boli v plnom prúde. Odrazu začula meno „Manville" a stuhla. Postavila sa za gauč a v rukách meravo zvierala poháre s vínom.

Žena na obrazovke plakala. „Zatvorili celú továreň," vzlykala. „Som sama s tromi deťmi a prišla som o prácu."

Moderátorov pohľad sa vrátil do kamery a povedal: „Toto bola len jedna z niekoľkých desiatok tovární, ktoré Atlanta a Ray Manvillovci zatvorili v priebehu posledných týždňov."

Bailey zalapala po dychu. Matt na ňu pozrel, ale jej oči boli nalepené na televízore.

„Manvillovci prevrátili burzu na Wall Street hore nohami. Zhromažďujú akcie a predávajú všetko, čo bolo kedysi základom ríše multimiliardára Jamesa Manvilla."

V zábere sa objavil Ray obkolesený reportérmi a davom ľudí, ktorí jeho vinou stratili prácu. Cestu pomedzi dav mu kliesnili traja ochrankári a štyria právnici. Ray zastal pred jedným z mikrofónov. „Náš malý brat vedel, ako sa pohybovať v biznise, ale ja ani moja sestra to nevieme. Sme obyčajní ľudia z vidieka. Nechceme nič, len všetko predať a vypadnúť," vyblábol a znova si razil cestu davom.

„Ale čo všetci tí, ktorí pre vás stratili prácu?" nedal sa odbiť reportér.

„Keby sme zbankrotovali, tiež by o ňu prišli, nie?" vyštekol Ray.

Potom nastúpil do čakajúcej limuzíny a kamera znovu zobrala do záberu reportéra. „Odhaduje sa, že Atlanta a Ray Manvillovci doteraz zozbierali jeden a pol miliardy - opakujem miliardy - dolárov v hotovosti. Kam asi pôjdu tieto peniaze? Určite nie do americkej banky. Od nešťastnej smrti bývalého právnika Jamesa Manvilla, pána Phillipa Watermana, sa včera...”

Bailey s hrôzou pustila sklenené poháre a ako v tranze hľadela na obrazovku. Matt ju odviedol na gauč, a hoci pozorne počúval správy, očami sledoval Bailey.

„... obchodné likvidácie zdvojnásobili,” pokračoval reportér. „Nikto nepozná skutočný dôvod týchto predajov a ani rýchlosti, akou sa dejú. Odovzdávam ti slovo, Nancy.”

V štúdiu sa pri hlavách moderátorov objavila fotografia Jamesa Manvilla a jeho manželky a špekulovalo sa, kde asi jeho vdova môže byť. „Mohla tomuto šialenstvu zabrániť, Chuck?” spýtala sa žena. „Keby bola po šestnástich rokoch manželstva zostala a bojovala, myslíš, že by to zašlo tak ďaleko?”

Bailey sa odrazu začala krútiť hlava a zdalo sa jej, že na ňu padajú steny. Zaknísala sa a nebyť Matta, bola by padla tvárou rovno na dlážku. Vzal ju do náručia a odniesol do spálne.

„Stalo sa niečo?” počula Carolin hlas na chodbe.

„Nie, nič,” povedal Matt tlmeným hlasom. „Vypadol jej z ruky pohár, trochu sa porezala a prišlo jej nevoľno. O chvíľu sme pri vás v záhrade.”

„Ak budete niečo potrebovať, len zakričte,” zavolala mu ešte cez dvere.

Položil ju na posteľ, vošiel do kúpeľne, našiel malý uteráčik a namočil ho do studenej vody. Posadil sa vedľa nej a položil jej chladný uterák na čelo.

Bailey sa hneď pokúsila vstať, ale Matt ju vtlačil späť. „No tak, len lež a upokoj sa. Nedaj na seba znáť, že si rozrušená, inak ťa ostatní zavalia otázkami.”

„Ja... neviem, čo tým myslíš. Ja...”

Matt jej poutieral červenú tvár. „James Manville je tvoj Jimmie, však? Spoznal som ťa na fotke. Máš síce menej buclatú tvár a iný nos, ale bola si to ty.”

Keď sa zarazila, povedal: „Nech ti ani nenapadne klamať mi! Hneď som si na tebe všimol pár zvláštnych vecí, napríklad to, že nevieš objednávať tovar cez katalóg, a tiež to, že si precestovala celý svet. Tušil som, že si žila zatvorená v zlatej kletke, ale bol som si istý, že ukrývaš nejaké veľké tajomstvo.

„A čo s tým teraz mieniš robiť?” spýtala sa podozrievavo.

„Požiadam ťa o pôžičku,” zareagoval pohotovo.

„Ale... ach, bol to iba žart,” vydýchla si vyplašené.

„Dost' zlý, prepáč. Je Phillip, ktorý sa utopil, ten istý muž, ktorý zaplatil za robotníkov a upratovaciu čatu?”

Pri tej spomienke sa jej na tvári objavil výraz zdesenia. Rukou si prikryla ústa. „Phillip. Je to Carolin manžel a otec tých dvoch dievčatiek. Ach, Matt, ona o ničom nevie. Pohádali sa, lebo Phillip stále veľa pracuje a nikdy nie je doma. Pravdepodobne ani nevie, že sú tu. Teda, nevedel,” opravila sa a do očí sa jej nahrnuli slzy.

„Prestaň!” povedal Matt tlmeným hlasom. „Musíš sa ovládať. Kto ti vtedy v noci volal?”

„Phillip,” odvetila a zadržovala vzlyk. „Varoval ma pred... Bože, neviem si spomenúť. Chcel ma pred niečím varovať, ale neviem, čo to bolo.”

„Odkedy si tu, každému si kládla tisíce otázok. Prečo?”

„Jimmie ma požiadal... totiž, nechal mi lístok a žiadal ma, aby som zistila, čo sa stalo.”

„Čo sa stalo kedy?”

„Neviem. Ja...” hlas sa jej zlomil. Otvorila šuplík na nočnom stolíku a vytiahla z neho malý adresár. Medzi stránkami mala zastrčený lístok od Jimmieho.

Matt ho vzal a prečítal. „Čo to znamená? Chce, aby si zistila pravdu, ale o čom?”

„Neviem!” takmer vykrikla. „Neviem,” zopakovala tlmene a zo všetkých síl sa snažila ovládať. Zvalila sa späť do vankúšov. „Čo mám povedať Carol? Som si istá, že Phillipovu smrť som zavinila ja. Možno keby som zistila pravdu, keby som ho počúvla, možno...”

„Tvoja jediná vina je, že si sa mi nezverila,“ prerušil ju Matt. „A teraz počúvaj, poviem ti, čo máš robiť. Vstaneš a obaja sa vrátíme pod strom, akoby sa nič nebolo stalo. Popros Violet, aby Carol uchránila pred médiami predtým, ako sa s ňou my dvaja pozhovárame. A ja sa zatiaľ čo najskôr a nenápadne zbavím našich hostí. Dohodnuté?“

Časť z nej sa chcela zodvihnúť a vstať z postele, ale tú druhú ťahalo zložiť si hlavu na Mattove plec a o nič sa nestarať. Zvíťazila v nej zbabelosť.

„Ďakujem ti,“ poznamenal Matt, keď videl, ako sa jej napäté telo uvoľnilo. Vzal ju za ruky, vytiahol z postele a nežne jej odhrnul vlasy z čela. „Nie je to také zlé,“ konštatoval. „Vyzeráš, akoby si práve prežila orgazmus.“

Bailey sa slabo usmiala. „Nenamýšľaj si.“

Vzal ju za ruku a povzbudivo povedal: „No tak, hlavu hore. Čoskoro tu nebude ani noha.“

Matt spravil, čo sľúbil. Vyšli von a každý na nich vrhal podozrievavé pohľady. Pobral sa priamo k Violet a niečo jej chvíľu šepkal do ucha. Nikto z prítomných si to však nevšimol, lebo všetci zízali na Bailey. Nikomu z nich sa nedokázala pozrieť do očí, z čoho každý usúdil, že všeobecný predpoklad bol správny: dobre tušili, čo tí dvaja robili v Baileinej spálni! Na to, aby sa konečne pobrali domov, stačilo jediné Mattovo zívnutie a naoko nevinná poznámka: „Bože, to je ale dlhý deň!“

Každý, okrem Alexa, pochopil a vymyslel si zámienku, aby ukončil návštevu. Patsy niečo povedala Rickovi, Rick niečo zašepkal svojim dvom synom a oni zasa Alexovi. Ten ohrnul pery a nahlas povedal: „Nenávidím počítačové hry.“ Vtedy k nemu podišla Carla a laktom ho poriadne štychla pod rebrá. „Hej! Čo to... jaj, vlastne, aj ja mám ešte niečo v pláne,“ došlo mu konečne a žmurkol na Bailey.

O necelú polhodinku už v dome nezostal nik. Matt uvaril Bailey šálku silného čaju a posadil ju na gauč. „Tak, a teraz hovor.“

Netrvalo dlho a Matt poznal všetky podrobnosti jej veľkého tajomstva. Rozprávala mu o tom, ako jej zámožný manžel nečakane zomrel a médiá po celom svete sa išli potrhať, len aby priniesli reportáž o tučnej manželke miliardára, ktorej sa pri delení majetku neušiel ani cent. Matt pozrel na lístok. Jediné, čo v súvislosti s ním Bailey zistila počas svojho pobytu v Calburne, bolo, že Jimmie bol pravdepodobne synom Franka McCalluma.

„Tak kto sú potom, dočerta, Atlanta a Ray?“ spýtal sa Matt nechápavo.

Bailey prevrátila oči. „Odkiaľ to mám vedieť? Hoci je toto mesto rajom klebetníkov, každý niečo skrýva. Ak bol Jimmie jedno z Frankových detí, Atlanta a Ray musia byť jeho ďalší potomkovia, nie?“ Vzdychna si a rukami si zakryla tvár. „Všetko sa zbehlo tak rýchlo. Keď som ich uvidela na tvojej fotke, tak...“

Matt jej odtiahol ruky a nechápavo sa na ňu pozrel. „Na mojej fotke? O čom to hovoríš?“

„V škatuli od topánok je fotografia Atlanty a Raya,“ odvetila ticho.

„Myslíš tých dvoch oduťých tínedžerov?“ spýtal sa a podozrievavo zúžil oči. „Takže si mi do očí klamala, že ich nepoznáš?“

„Ja...“ chcela sa brániť, ale Matt mávol rukou.

„Prinesiem ju.“ Vyšiel z izby, o chvíľu sa vrátil so škatulou v ruke a vytiahol z nej spomínanú fotku. „Nikdy som tomuto obrázku nevenoval zvláštnu pozornosť a už veľakrát som ho chcel vyhodiť,“ poznamenal zamyslene a položil fotografiu na čajový stolík. „Chcem, aby si si spomenula na každé jedno Phillipovo slovo z tej noci.“

Bailey musela priznať, že v tom čase mala plnú hlavu novej konzervárne, takže Phillipa počúvala iba na pol ucha. Preto bolo ťažké spomenúť si na podrobnosti ich nočného rozhovoru. Všetko, čo jej zišlo na um, potom musela Mattovi vysvetliť, aby pochopil súvislosti.

Po chvíľke vstal a priniesol jej ešte šálku čaju. „Možno Manville predsa len mal povolenie od tvojej matky a nikdy ti o ňom nepovedal.“

„To isté vravel aj Phillip, ale vôbec to nedáva zmysel. Jimmiemu som povedala, že budem mať devätnásť. Nemal najmenší dôvod domnievať sa, že by potreboval matkino povolenie. Ved’...“

Zasekla sa a odrazu naňho vypleštila oči: „Môj ty Bože!“

„Čo je?“

„Nemôžem... nemôžem tomu uveriť!"

„Čomu?"

„S Jimmiem sme sa zoznámili, keď mi odovzdával na jarmoku cenu..." Chvíľu sa nevládala ani nadýchnuť. „... bola som v kategórii pod osemnásť rokov."

Matt sa oprel dozadu. „Musíš mi povedať každý detail o dni, keď ste sa zoznámili. Nevynechaj ani tú najmenšiu drobnosť."

KAPITOLA 21

Kto ma do tohto namočil, dopekla?" spýtal sa James Manville a zaškúľil na nízkeho chlapíka s odznakom na hrudi. Jimmie bol vysoký a silný muž a mal na sebe čierne pretekárske oblečenie. Hustá hnedá hriva a hrubé fúzy dodávali jeho zjavu ešte viac vážnosti.

Bola to uhm, súčasť vašej zmluvy, pane, odvetil chlapík". „Správa jarmoku tak zaručila, že parkovanie vášho auta..."

Buďte ticho," odvrkol Jimmie. „A čo to mám vlastne hodnotiť? Aranžovanie kvetov?" Vrhol ponad chlapíka rýchly pohľad na svojich dvoch zamestnancov a tí sa na šéfovom vtipe úprimne pobavili.

Chlap s odznakom však nepochopil, že pán Manville iba žartuje. „Nie" povedal a vyťukal čosi do počítača. „Zaváraniny Džemy a želé." Pozrel na Jimmieho. „Ospravedlňujem sa pane Žiadať niekoho vo vašom postavení o niečo také prízemné je priam nepredstaviteľné! Ten, kto to spôsobil, má už teraz vyhadzov."

„Kde?"

„Myslíte „kto", nie?"

„Myslím presne to, čo hovorím!" oboril sa naňho Jimmie. „Kde je výstava zaváranín?"

Je to uhm, týmto smerom, pane," fučal a snažil sa držať krok s pánom Manvillom a jeho dvoma sprievodcami.

„Lillian, páčila si sa mu!" zvyškla Sue Elie.

Preháňasť" odvetila Bailey a v ruke zvierala štyri

stužky, ktoré práve vyhrala. „Bol iba úctivý."

Žartuješ? Koľko porotcov pobozkalo víťazov na líce?

„Prečo by..." začala, ale nedopovedala. Keď ju James Manville pobozkal štvrtý raz, zašepkal: „O tretej sa stretneme pri ruskom kole v lunaparku," a ona súhlasila.

„Musím ísť," povedala rýchlo a rozbehla sa k hlavnému stanu, kde mala matku a sestru. Dolores dnes mala vystúpiť so speváckym číslom a to hneď po prvom kole automobilových pretekov. Tých pretekov, na ktorých sa mal zúčastniť aj on, pomyslela si Lillian a žalúdok jej zaplavilo vzrušenie.

Matka so sestrou dostali miesto v zadnej časti stanu. Z troch strán bolo obohnvané plachtovinou, vnútri bola drevená koza, na ktorej stálo zrkadlo, a jedna rozkývaná stolička. Dolores sedela pred zrkadlom a líčila sa. Obliekla sa do kovbojských šiat pre ženy a mala strapce všade, kde sa len dali prišit'.

„Tak tu si," zvolala Freida Baileyová, len čo zbadala svoju mladšiu dcéru. „Nestoj tam len tak. Pomôž svojej sestre. Mohla by si ju aspoň učesať."

Lillian vzala hrebeň a začala rozčesávať sestrine vlasy.

„Zbláznila si sa?" vyskočila Dolores nahnevane. „Ak ma mieniš takto šklbať, budem mať šminky po celej tvári!"

„Prepáč," ospravedlnila sa Lillian a zadržala dych. Ako im len povie, že James Manville - ten James Manville - ju požiadal o stretnutie? Budú ju objímať a vrešťať od radosti, ako to robili vtedy, keď Dolores vyhrala poslednú speváčku súťaž? „Vyhrala som," poznamenala Lillian.

Freida sa práve hrabala v batožine, ktorú so sebou nosili na každý jarmok. „Nemôžem nájsť tú malú pištoľ," zlostila sa.

„Niekde tam musím byť," odvetila Dolores. „Pozri sa lepšie."

„Vyhrala som," zopakovala Lillian hlasnejšie a vtedy sa hrebeň znova zachytil do sestriných vlasov. Dolores zvyškla od bolesti.

„Naozaj, Lillian?" povedala Freida ľahostajne. „Je to skvelé, že si vyhrala ďalšiu modrú stužku, hoci... tvoje džemy vyhrávajú stále. Nemôžeš byť teraz trochu užitočná a pomôcť nám? Tvoja sestra pôjde o desať minút na pódium a hovorí sa, že medzi divákmi bude aj sám James Manville. Je slobodný a nechutne prachatý!"

Na to sa Freida a Dolores na seba pozreli a rozosmiali sa.

Lillian odrazu nemohla zniesť ich spoločnosť. „Ach nie!" zvolala. „Zabudla som! Musím..." Za nič na svete si nemohla spomenúť aspoň na maličkú, ale dôveryhodnú lož, a tak sa len zvrtila a vybehla zo stanu. Aj keď na ňu matka kričala, ani na chvíľu sa nezastavila. Hoci do schôdzky zostávalo ešte niekoľko hodín, potrebovala byť sama, aby si vychutnala ten úžasný pocit plný očakávania a vzrušenia.

„To je neuveriteľné!" rozhorčoval sa Matt. „Mala si sedemnáť a Manville? Koľko mal on?"

„Dvadsaťšesť," odvetila.

„Predpokladám, že si na tú schôdzku išla."

„Och áno," hlesla Bailey a pri spomienke na ten deň zavrela oči. Keď zabudla na všetko, čo sa odvtedy stalo, a myslela len na ten jeden jediný deň, bol to najkrajší moment v jej živote. „Stretli sme sa pri kolotoči a bolo nám úžasne. Jimmie bol ako dieťa. Zdalo sa mi, akoby nikdy nezažil skutočné detstvo. Šli sme si zajazdiť a ukázal mi aj svoje pretekárske auto. V tom čase bol známy skôr veľkou vášňou pre rýchle autá než peniazmi. Pustili ho na dráhu a niekoľkokrát ma po nej previezol. Dokonca ma nechal aj šoférovať."

„Dal ti najavo, že sa mu páčiš," poznamenal Matt jemne.

„Áno," prikývla. „Rozosmieval ma a dvoril mi. Páčilo sa mu, čo robím a čo hovorím. Rád sa na mňa díval, ale keď si uvedomím, aká som bola tučná a ten nos..."

Matt jej dlaňou prikryl ústa. „Manville videl, aká naozaj si. Spoznal tvoje vnútro a dokázal oceniť jeho bohatstvo."

„Uhm," súhlasila. „Občas som si myslela, že práve uznanie môže byť tým najsilnejším afrodiziakom na svete."

„Dovtedy sa ti ho asi dostávalo málo, však?" spýtal sa. Držal ju za ruku a nežne ju hladil.

„Presne tak," priznala. „Ale nebolo to jednostranné. Cítila som, že aj on po niečom prahne. Keby som bola staršia, bolo by to úplne iné. Myslela by som si, že je to obyčajný starý chlipník, ktorý si prišiel uloviť naivnú pannu. Už som mala podobnú skúsenosť so starším mužom a bolo to hrozné. Naopak, s Jimmiem som sa cítila úžasne. Aj napriek vekovému rozdielu som nemala pocit, že by sme boli rozdielni." Bailey na chvíľu odvrátila zrak. „Možno to bolo preto, lebo v čase, keď sme sa stretli, som bola stará žena. Teda, aspoň tak som sama seba vnímala a on bol muž, ktorý preskočil svoje detstvo."

„Ako dlho ste v ten deň boli spolu?" vyzvedal Matt.

„Celé hodiny. Od tretej popoludní až do večera."

„Tvoja matka sa nestrachovala, že sa jej sedemnáťročná dcéra túla tak dlho po vonku?"

„Ani nie," mykla Bailey plecami. „Boli s Dolores príliš zaneprázdnené, aby si na mňa vôbec spomenuli."

„Ale niekto jej určite rád oznámil, že jej dcéra a chýrny James Manville boli spolu na pretekárskej dráhe."

„Na tom jarmoku sme nikoho nepoznali. Konal sa v Illinois a my sme bývali v Kentucky."

„Hm," pokýval Matt hlavou. „Pokračuj. Čo bolo potom?"

„To je všetko. Keď sme sa dostali na vrchol horskej dráhy, Jimmie sa ma opýtal: „Asi by si si ma nechcela vziať, však?" a ja som pomedzi piskot, keď sme sa rútili dolu, kričala: „Ááááánoooo."

Bailey zliezla z gauča a podišla ku kozubu. Spomienky v nej vyvolali smútok. Kde sa to medzi nimi pokazilo? Kedy to s nimi začalo ísť z kopca?

„Keď sme vystúpili z vozíkov, chytil ma za ruku a ťahal preč. ‚Kde je tvoja mama?’ pýtal sa. Vtedy ma pochytila panika. Zarazila som sa. Vedela som, že ak požiadame matku o povolenie na sobáš, nikdy sa zaňho nevydám. Odradili by ho od jeho úmyslu alebo by mi ho odlákali. Obe boli totiž v tom čase veľmi príťažlivé. Okrem toho, vedela som, že by strávili celé mesiace plánovaním svadby, a nevedela som si predstaviť, že by Jimmie musel znášať ich podlízavé reči a arogantné správanie. V tej chvíli sa mi to všetko premietlo pred očami ako film. A skôr než sa opýtaš, odpoviem ti, že nie. Nemala som v úmysle dať si prekaziť túto jedinečnú šancu tým, že by som sa mu priznala, koľko mám naozaj rokov. A tak, ako vždy potom, Jimmie moje váhanie dokonale pochopil.“

Bailey sa zhlboka nadýchla. „Si si istá?“ spýtal sa Jimmie. „Áno, som,“ odvetila som. „Bez váhania?“ ubezpečoval sa. „Bez,“ odpovedala som pevne. „Postarám sa o teba,“ sľúbil mi. Ja viem, že áno, usmiala som sa, chytila som ho za ruku a spolu sme zamierili k jeho autu.

O tri hodiny neskôr sme boli manželia. Nasledujúce tri mesiace som ani raz nenavštívila matku so sestrou. Chcela som im nechať čas, aby si zvykli na myšlienku, že som si vzala Jamesa Manvilla.

Matt sa usmial na pol úst. „Stavím sa, že ťa privítali s otvorenou náručou.“ „Viac než to.“

„Nie som nijaký právnik, ale keď nad tým všetkým uvažujem, niečo mi v tom príbehu nehrá. Podľa mňa musel mať Manville matkin súhlas už pred obradom. Ale kedy by to stihol? Nespomenul niekedy niekto z nich, že vlastne všetko bolo dohodnuté už vtedy, keď ste prišli na jarmok?“ Bailey sa snažila vybaviť si podrobnosti ich prvej návštevy u matky a sestry. „Jimmie trval na tom, že musím urovnať vzťahy so svojou rodinou, preto sme sa vrátili do Kentucky a navštívili sme ich. Možno iná žena by sa vrátila s triumfálnym výrazom na tvári, ale ja som sa cítila trápne a rozpačito. Ušla som z domu a to bolo hrozné. Okrem toho, túžila som po ich požehnaní.“

„Skús si spomenúť,“ nabádal ju Matt, „na všetko, čo sa v ten deň odohralo a povedalo.“

Bailey privrela oči, aby sa mohla poriadne sústrediť. „Pamätám si, že dom bol plný nových vecí, všimla som kusy nábytku, ktoré som nikdy predtým nevidela, dokonca v kuchyni mali umývačka riadu. Aj zvonku sa urobili nejaké opravy, zdalo sa mi, že strecha vyzerá akosi novšie než pred tromi mesiacmi. Nikdy sme o tom nehovorili, ale vedela som, že od Jimmieho prijali nejaké peniaze. Nerobila som si z toho ťažkú hlavu, lebo som ho poznala ako neobyčajne štedrého a veľkorysého človeka.“

„Ako sa k tebe správali matka a Dolores?“

Bailey prehltla. Niektoré rany sa nikdy nezahoja. „Boli chladné a nekonečne vzdialené. Akoby sme sa ani nepoznali. Túžila som, aby ma objali a povedali mi, že sú šťastné so mnou, ale namiesto toho...“

Na chvíľku sa odvrátila a potom pozrela naňho. „Už sa nechcem hrabať v minulosti. Je to odporné a stále to bolí.“

„Pamätáš si na tú ženu v telke, ako plakala, že stratila prácu a musí živiť tri deti?“ spýtal sa Matt jemne. „Viem si predstaviť, ako sa teraz cíti ona a tisíce jej podobných.“

Bailey znova zavrela oči. „Akoby si na mňa nepamätali, akoby som ani nebola súčasťou ich životov, boli sme si úplne cudzie. Namiesto toho, aby mi ponúkli kolu, ako mali ony, matka priniesla do obývačky vzácny čajový servis. Nikdy predtým som nepila horúci čaj a už vôbec nie s kockovým cukrom. Všetko mi pripadalo také čudné!“

„O čom ste sa vlastne rozprávali?“

„Vlastne o ničom. Pretriasalo sa počasie a tak podobne. Jimmie sa rozvalil v kresle, chvíľu sa pobavene smial a vzápätí sa tak nudil, že takmer zaspal, lak som si priala, aby medzi nami vládla príjemná, uvoľnená atmosféra! Chcela som, aby matka vytiahla moje fotografie z detstva a rozprávala Jimmiemu, aká som bola ako dieťa. Namiesto toho ma raz oslovila ‚pani Manvillová’. ‚Aj to len vďaka tebe,‘ zavrčala Dolores, za čo si vyslúžila matkin karhajúci pohľad. Bože, ako som jej ho závidela. Bolo to také rodinné...“

„Počkaj,“ vyskočil Matt. „Čo myslela Dolores tým ‚vďaka tebe’?“

Bailey pokrčila plecami. „Neviem, nikdy som o tom nepremýšľala. Asi mali niečo medzi sebou, ale ja som už nebola ich súčasťou.“

„Ešte raz mi presne zopakuj, čo vtedy povedala tvoja matka.“

„Povedala: ‚Ešte čaj, pani Manvillová?’, na čo sestra odvrkla: ‚Aj to len vďaka tebe.’“

„Adresovala tie slová matke alebo tebe?“

„Myslela som si, že hovorí so mnou, ale dívala som sa práve na Jimmieho..." Bailey odrazu vypleštila oči. „Myslíš, že Dolores mi naznačovala, že pani Manvillovou som sa stala len vďaka matke?"

„Možno. Uvažujme spolu. Kedy mohol Manville získať povolenie tvojej matky?"

„Nikdy. Z kolotočov sme šli rovno do kaplnky, kde na nás čakal kňaz. Nemal by čas na..." Vrhla rýchly pohľad na Matta.

„Čakal," zopakoval po nej. „Kňaz už na vás čakal. Manville vedel, že nie si plnoletá, keďže si vyhrala v kategórii pod osemnásť rokov. Podľa mňa si ťa chcel vziať už vtedy, keď ti odovzdával modré stužky. O niekoľko hodín ste sa mali stretnúť pri ruskom kole. Mal dosť času na to, aby zariadil všetko potrebné. Matka v tom nebola nevinne. Pochybujem, že by sa na malom vidieckom jarmoku udržalo v tajnosti, že jeden z najznámejších ľudí v kraji trávi popoludnie na kolotočoch s tinedžerkou. Určite sa našla 'dobrá duša', ktorá matke a sestre všetko vyzvonila."

„On ten sobáš naplánoval," zašepkala Bailey.

„Povedz mi, bol Manville ten typ človeka, ktorý urobil rozhodnutie a bol si taký istý tým, že s ním budeš súhlasiť, že bez tvojho vedomia urobil všetky prípravy?"

„Och áno. To bol presne Jimmie. Mal takú filozofiu. Vravieval, že ľudia sú nerozhodní hlupáci a aj keby celé roky pracoval na tom, aby sa rozhodovali správne - čo znamenalo rozhodovali sa podľa jeho predstáv -, nikdy by sa mu to nepodarilo. Preto mal vždy zmluvu pripravenú skôr, ako šiel na prvé rokovanie. V tej istej sekunde, ako partner súhlasil s ponúknutými podmienkami, Jimmie mu strčil pod nos hotové papiere."

„Možno ťa uvidel na jarmoku, zatúžil po tebe, a keďže sa dozvedel, že nemáš osemnásť, urobil, čo bolo treba, len aby ťa dostal."

„Takže si myslíš, že mal matkin súhlas?"

„Presne tak. A okrem toho, podľa mňa sa Atlanta a Ray prednedávnom dozvedeli, že tvoj sobáš bol predsa len legálny, a uvedomili si, čo tento fakt znamená: že stratia všetko, čo im bez akéhokoľvek pričinenia padlo do lona. Preto teraz predávajú, likvidujú firmy rad radom a snažia sa dostať z krajiny čo najviac peňazí."

„Ale kto má teraz to povolenie?" spýtala sa Bailey. „Ako to, že ho pri prezeraní Jimmieho dokumentov nikto nenašiel?"

„Existuje človek, ktorý by ti vedel dať odpoveď."

„Kto?"

„Tvoja sestra. Podľa mňa ho má ona, a ak nie, určite vie, kde je."

Bailey sa slabo usmiala. „Skvelý nápad. Prečo jej vlastne nezavolám a rovno sa jej nespýtam? Určite umiera túžbou povedať mi to. Naposledy so sa s ňou rozprávala - počkaj... - pred tromi rokmi. Vtedy na mňa vrieskala, že som jej zničila život. Vraj bola moja vina, že sa s ňou prvý manžel rozviedol. Netušila som, či to nebol náhodou Jimmie, kto zariadil, aby jej manžel dostal neodmietnuteľnú pracovnú ponuku v Afrike, a ani som to nechcela vedieť. Dolores si však bola istá, že to bola Jimmieho robota. Fakt, že jej Jimmie každý mesiac posielal rentu, že im kúpil obrovský dom na Floride a finančne podporoval aj jej manželov číslo dva a tri, pre ňu nič neznamenal. V jej očiach som to bola ja, kto bol strojcom jej mizerného života."

Bailey sa zhlboka nadýchla, aby sa trochu upokojila.

„Fajn, teba vylučujem, ale musí existovať niekto, kto by z nej túto informáciu vytiahol."

„Netuším, kto by mohol pripadať do úvahy," pokrútila hlavou.

„Skúsme rozmýšľať spolu."

Nech sa však snažili akokoľvek, nepodarilo sa im nájsť odpoveď na túto otázku.

Po chvíli Matt vstal a pozrel na hodinky. Akoby mu čítala myšlienky, Bailey presne vedela, na čo myslí. Už to odkladali príliš dlho: Carol bolo treba šetrne oznámiť, že jej manžel je mŕtvy.

KAPITOLA 22

Matt nedovolil, aby Bailey odišla do Violetinho domu sama. Trval na tom, že ju odvezie a počká vonku tak dlho, ako len bude treba. Len, čo ich Violet zbadala na verande, zavolala na Carolinine dcéry a odišla s nimi do záhrady. Matt povzbudivo stisol Bailey plece a nechal ich samy.

Trvalo dve hodiny, kým sa Bailey prišla za nimi pozrieť. Matt sa hral s dievčatami, Violet sedela v prútenom kresle a dívala sa na nich.

„Ako sa má?“ spýtal sa Matt.

„Celkom dobre. Zdôverila sa mi, že Phillipa opustila a nepovedala mu, kam ide. Chcela ho potrestať za to, že pracuje pre Atlantu a Raya, a vystrašiť ho, aby sa tej špinavej roboty vzdal. Peniaze, ktoré mu ponúkali za jeho služby, však nedokázal odmietnuť.“

Bailey zdvihla pohľad na Matta. „Podľa mňa Phillip svojej žene niečo tajil. Myslím si, že existoval iný dôvod, prečo sa nevykašlal na Raya a Atlantu. Jimmie mi raz povedal, že Phillip je neobyčajne obetavý, a na mňa nikdy nepôsobil ako chamtivec. Keď Jimmie zomrel, zdôveril sa mi, že na práci s Jamesom miloval to, že sa s ním nikdy nenudil.“

„A čo teraz?“ spýtal sa Matt a zadíval sa k domu.

Bailey pozrela na Caroline dcéry. Sedeli na dvojitej hojdačke a Violet ich, za výdatného piskotu, hojdala čoraz vyššie a vyššie. Hoci staršia mala už dvanásť rokov, v Calburne ju stále považovali za malé dieťa.

„Carol musí dievčatám povedať, že ich ocko zomrel.“

Musí...”

Vtedy sa neudržala a rozplakala sa. Matt ju hneď zobral do náručia a kývol na Violet, aby jej naznačil, že odchádzajú. Po ceste domov nikto z nich neprehovoril.

Matt sa k nej správal, akoby bola invalid. Uložil ju na gauč, poriadne ju pozakrýval dekou a urobil jej praženicu na masle.

„Muselo to byť veľmi ťažké,“ prihovoral sa jej nežne, posadil sa na zem a hladkal ju po vlasoch.

„Vieš,“ vzdychla si, keď dojedla a položila tanier na čajový stolík, „stratila som manžela, ale pre peniaze som ho ani nemohla oplakať. Počul si, čo o mne dnes povedali v správach? Že to, ako vyčíňajú Atlanta a Ray, je moja vina. Už v deň, keď zomrel, o mne hovorili ako o majstrovi manipulácie, každá stanica vysielala relácie s psychológmi, kde sa hovorilo o manipulovaní partnerov, a teraz...”

Matt sa na ňu usmial.

„Čo je na tom smiešne?”

„Ty,“ odvetil pokojne. „Keď som ťa uvidel prvýkrát, vyzerala si, akoby si sa bála všetkého na svete, akoby si mala strach vyjsť z domu, a pozri sa na seba dnes. Si pripravená bojovať so všetkými a všetkým tam vonku.“

„Možno...” zamumlala. „Máš niečo na brade.“

Matt si ju počúchal dľaňou. „Dobre?”

„Nie, pod' sem, dám ti to preč,“ navrhla, a len čo sa nad ňu sklonil, schytila ho za golier a pritla si pery na jeho ústa.

Zmocnila sa jej obrovská túžba žiť. Dnes jej Carol vravela presne tie isté slová, ktoré jej samej chodili po rozume, keď stratila Jimmieho: už nikdy ho neobjíme, už nikdy sa spolu nebudú smiať.

Bailey jej chcela povedať: „Ale aspoň máš okolo seba priateľov, ktorí budú smútiť s tebou.“ Ona si taký luxus po Jimmieho smrti dovoliť nemohla. Označili ju za zlého človeka a Jimmieho čudný testament k tomu iba dopomohol.

Matt jej bozk vrátil, ale odrazu sa zháchil a odtiahol. „Nemám chuť na dobrodružstvo na jednu noc,“ povedal jemne. „Chcel trvalý vzťah.“

Zadávala sa mu priamo do očí. „Som za.“

Nato sa usmial, vzal ju do náručia a odniesol do spálne rovno na posteľ. Potom sa odvrátil a zdalo sa, že odchádza Bailey ho vyplašené schmatla za ruku. „Kam...?”

„Trochu ochrany nikdy nezaškodí,“ odvetil a v očiach mu horeli plamienky vášne.

Lenže Bailey ho nepustila. Neprehovorila ani slovo, ale prosila ho očami, aby nikam nešiel.

„Si si istá?“ spýtal sa zachrípnutým hlasom.

„Áno,“ zašepkala.

Usmial sa na ňu tak nežne, až sa jej zazdalo, že mal v očiach slzy.

Už viac neváhal ani minútu. Týždne potláčanej túžby spravili svoje a oblečenie z nich len tak lietalo po izbe. Vychutnávali si každú sekundu vzájomnej prítomnosti a snažili sa zabudnúť na posledné ťaživé hodiny, ktoré prežili.

Bailey zúfalo túžila zabudnúť na dni plné samoty. Dotyk a teplo ľudského tela boli presne to, čo potrebovala.

„Nádherne," zamrmlala, keď ho uvidela nahého, a pritisla si pery na jeho horúcu kožu.

„Si si istá?" spýtal sa Matt váhavo. „Myslel som si, že ten trik s vodou ťa odradil."

Bailey sa schuti rozosmiala, bozkávala ho na tvári, hladkala jeho silné ramená, vychutnávala váhu svalnatého tela, pevné boky vo svojom lone...

„Lúbim ťa, vieš to?" zašepkal Matt a vzal jej ušný lalôčik medzi pery.

Ani mu nestihla odpovedať. Spojili sa v jedno telo a všetky myšlienky sa kamsi stratili. Uvedomovala si len to, že niet na svete nič krajšie a dôležitejšie ako milovanie.

Spoločne dosiahli vrchol a ich vlhké telá sa ešte dlho tisli k sebe. Potom Bailey cítila, ako sa napol. Vedela, že jej chce povedať niečo vážne. „Uvedomuješ... uvedomuješ si, že môžeš..." nedopovedal.

„... otehotnieť?" dokončila zaňho a usmiala sa.

Oprela sa o lakeť a zadívala sa neho. Za Jimmieho sa vydala ani nie po dvadsiatich štyroch hodinách od prvého stretnutia, ale kým šla do postele s Mattom, vedela, aký je to vládny a úprimný muž. Vedela aj to, že pýcha znamenala jeho pád, a občas v ňom videla malého chlapca, čo prahol po radoostiach života, ktorých sa mu nikdy nedostalo.

„Vôbec by mi to neprekážalo," odvetila rozhodne.

„Ani mne," povedal a potom si zrazu udel dľaňou po čele. „Vieš, na čo som zabudol? Pamätáš sa na toho inštalatéra?"

„Akoby som sa nepamätala? Ved' mi doniesol lis na cesnakovú múčku."

Matt sa zasmial. „Požiadal ma, aby som skúsil, či tá veľká vaňa v tvojej kúpeľni funguje. Úplne mi to vyfučalo z hlavy."

„To je hrozné!" zvolala naoko nahnevane. „Si strašný! Čo si to za priateľa?"

„Najhorší z najhorších," zamrmlal a bozkával ju na plece. „Ako to môžem odčiniť?"

„Skúsiš, či vaňa funguje," vyhrkla pohotovo.

„Uhm," súhlasil a vtisol jej bozk na krk. „Ale mala by si ísť so mnou a kontrolovať, či to robím dobre."

„Pod jednou podmienkou," zodvihla ukazovák.

„A to?"

„Že sa nepokúsiš o nijaké neprístopnosti."

„Čestné skautské," povedal, vzal ju na ruky a odniesol do kúpeľne.

„Matt," spýtala, „chodil si niekedy do skautingu?"

Matt sa namiesto odpovede iba zasmial.

KAPITOLA 23

Keď sa Bailey v nasledujúce ráno privliekla do kuchyne, sedel tam Alex a stôl bol zaprataný jedlom. Hľadela naňho, potom na stôl, znova naňho a nebola schopná pochopiť, čo sa deje. Na plechu boli ešte horúce škoricové rožteky, čerstvé palacinky, vajíčka natvrdo a opekané párky.

„Myslel som, že ty a tvoj kamoš oceníte chutné raňajky," povedal tónom, pri ktorom sa Bailey zahanbila a odvrátila sa od neho. „Tak ako prebiehala búrlivá noc?"

„Dávaj si pozor na ústa," objavil sa vo dverách Matt. „Mimochodom, kedy si včera prišiel domov?"

„O desiatej," povedal suverénne.

„Podľa mojich hodínok boli dve hodiny v noci," odbil ho Matt. „Ak chceš bývať pod touto strechou, chlapče, budeš musieť dodržiavať isté pravidlá."

„Jedného fotra už mám," odsekol Alex a zazrel na Matta. „Ďalšieho mi netreba."

„No tak, vy dvaja, prestaňte," zasiahla Bailey. „Alex, kde si bol celý noc?"

„S Carol," povedal, a keď naňho Bailey s Mattom prekvapene vyvalili oči, iba pokrčil plecami. „Staršie ženy ma milujú. Vzbudzujem v nich dôveru. Daj mi ženu v rokoch a hneď si predo mnou obnaží dušu. A neskôr aj iné veci," uškrnul sa. „Ale niežeby Carol... chudátko."

„Ako sa má?" vyzvedala Bailey.

„Dobre, ale bola na svojho muža pekne napálená. Štve ju, že sa pred jeho smrťou nepomerili."

Matt sa posadil za stôl a Bailey si zatiaľ zalievala čaj horúcou vodou. Pozrela von oknom a zadívala sa na svoj morušový strom. Až potom jej došlo, čo vlastne hovoril Alex. Hoci jeho slová boli chválenkárске a trochu uštipačné...

Zvrtla sa a pozrela na Matta. Ten sa na ňu díval a čakal, kedy jej napadne to, na čo práve myslel. Obaja na seba hľadeli s doširoka otvorenými očami.

„Niečo mi ušlo?" spýtal sa Alex.

„Myslím, že pre teba máme prácu," povedal Matt ticho.

„Veľmi dôležitú prácu."

„O čo ide?" spýtal sa chlapec podozrievavo.

„Potrebujeme niekoho, kto by zvedol..." Matt sa otočil k Bailey. „Koľko má tvoja sestra?"

„Štyridsaťjeden."

„Je od teba o toľko staršia?"

Bailey prikývla a Matt pokračoval: „Kto by zvedol štyridsaťjedenročnú ženu a zistil, či existuje istý dokument, a ak áno, tak kde."

Alex striedavo hľadel na jedného a na druhého. „Budem potrebovať trochu viac informácií."

Matt sa Bailey si vymenili pohľady, o ktorých sa zračila nemá otázka: Bude správne povedať Alexovi o Jimmiem? Po chvíľke váhania Bailey súhlasila a Matt porozprával chlapcovi všetko, čo potreboval vedieť. Vtedy Alexovi napadlo, že už videl Bailey v televízii spolu s jej neprehliadnuteľným manželom.

Keď sa Matt dostal k Dolores, Baileinej sestre, otočil sa k nej. „Ak má teraz Štyridsaťjeden, to znamená, že keď si mala sedemnáť, jej ťahalo na dvadsaťšesť."

„Áno," odvetila Bailey a vôbec nepochopila, kam tým Matt mieri.

Alex s Mattom si vymenili typicky mužské pohľady plné zhovievavého pohrdania pomalým ženským myslením.

„A?" dožadovala sa Bailey.

„A nevravela si mi, že bola pekná?"

„Hej," pripustila, „vyzerala ako kráľovná krásy. Dokonca vyhrala niekoľko súťaží po sebe."

Mattove pery sa roztiahli do úsmevu. „Zhrniem to. Dolores mala dvadsaťšesť, bola pekná a slobodná."

Alex sa díval na Bailey. „Ty si mala sedemnáť, obrovský krivý nos a bola si tučná."

„Chcete mi tým niečo naznačiť?" spýtala sa.

Matt s Alexom sa na seba usmiali a potom Alex kývol Mattovi, akoby vravel: „Povedz jej to."

„Aj napriek týmto priepastným rozdielom si to bola ty, kto ulovil chlapa, po ktorom šaleli ženy z celej Ameriky. Správne?"

„Nikdy som sa na to takto nedívala," zamyslela sa Bailey, „ale asi máš pravdu. Áno, je to tak."

„A sestra sa ti za to pomstila iba tak, že ti zatajila skutočnosti, ktoré by ti pomohli dostať manželove miliardy?" spýtal sa Matt a v jeho hlase zneli pochybnosti.

„Čudujem sa, že ťa nezabila," poznamenal Alex veselo a zahryzol do tretieho škoricového rožteka.

„Panebože," zašepkala Bailey, keď jej konečne došlo, o čom tí dvaja hovoria. „Žila som v rozprávke o Popoluške, dokonca s podlou sestrou po boku."

Matt s Alexom sa zasmiali a Matt povedal: „No? Pustíš sa do toho?"

„Jasné," odvetil Alex sebedovode. „Považuj to za hotovú vec. Ale budem potrebovať motorku a čierne kožené oblečenie. Pipky milujú motorkárov a ešte viac motorkárov v koži. Môžeš si to dovoliť, starec?"

Bailey sa otočila a znova sa zadívala von. Tešila sa, ako sa Matt s Alexom dohodli na dobromyselné doberajú. Doma, pomyslel si. Som doma.

KAPITOLA 24

Bailey sa rozhodla, že na Phillipov pohreb nepôjde. Bála sa, že by ju spoznali, ale Violet a Arleen šli. S Mattom sa usadili na gauč a pozerali správy na všetkých možných televíznych kanáloch. O pohrebe sa hovorilo málo, iba jediný reportér priniesol informácie o tom, že vdova po Jamesovi Manvillovi „ani tentoraz nevyšla zo svojho úkrytu, aby prišla na pohreb človeka, ktorý bol viac než desať rokov jej priateľom.

„Znova do mňa zabrdajú," zamrmlala nespokojne. „Nech urobím čokoľvek, vždy som zlá."

Matt mlčal. Vedel, že má pravdu, ale keby sa rozhneval, situácii by to nijako nepomohlo.

Atlanta a Ray sa na pohrebe, samozrejme, zúčastnili. Kamera pristihla Atlantu, ako plače do vreckovky. „Nemôžem tomu uveriť," fňukala pred novinármi. „Bol naším priateľom i právnikom v jednej osobe."

V pozadí sa na obrazovke premietali scény zo života Jamesa Manvilla.

„Stále sa neviem vyrovnať s myšlienkou, že Manville a tí dvaja boli súrodenci," poznamenal Matt. „Vôbec sa na seba nepodobajú a ani jeden nevyzerá ako Frank McCallum. Si si istá, že boli pokrvní príbuzní?"

„Presne to sa ma pýtal aj Phillip," povedala Bailey a oči mala stále prilepené na obrazovke. Cítila, že Matt sa na ňu díva. Keď sa k nemu obrátila, zistila, že na ňu zazerá, ba dokonca vyzeral nahnevany. „Čo?" spýtala sa nechápavo.

„Phillip pochyboval, že Manville a tí dvaja boli súrodenci? Kedy ti to povedal? Keď ti naposledy volal? V tom telefonáte, ktorý som ťa žiadal, aby si mi zopakovala slovo po slove? Áno?"

Bailey sa kyslo usmiala. „Nuž áno. Vari som ti nepovedala, že pochyboval o ich súrodeneckom vzťahu?"

„Veru nie," povedal jemne. „A čo si mi ešte ‚zabudla‘ povedať?"

Bailey sa zhlboka nadýchla. „Vravela som ti, že som našla fotografiu, na ktorej bol Jimmie a ten úbohý muž, čo sa obesil v stodole?"

„Jeden, dva, tri, štyri..." začal Matt počítat a prižmúril oči. „Nech mám tú fotku v ruke, skôr ako napočítam do desať."

„Inak čo?" spýtala sa vzdorovito.

„Inak žiadny sex," odvetil.

Kým sa dostal k osmičke, Bailey bola späť aj s fotkou. Mattovi ju však stále neukázala. „Skôr ako ju uvidíš, musím ti povedať ešte niečo. Než sa Jimmie stal známym, podstúpil plastickú operáciu. Dost' ho zmenila."

„Akú plastickú..." nechápal Matt, ale keď mu ju podala, jeho otázka sa ukázala ako zbytočná.

„Aha," povedal po hodnej chvíli. „A si si istá, že toto dieťa je muž, za ktorého si sa vydala?"

„Úplne istá. Keď žiješ s niekým tak dlho a tak intímne..." zarazila sa. Mattov pohľad jej jasne naznačoval, že nechce ani počuť o jej dôvernostiach s iným mužom.

„Odkiaľ to máš?" spýtal sa.

„Hľadala som v komore lievika na ovocné šťavy. Vložil si ho tak vysoko, že som musela vyliezť na prvú policu, aby som sa k nemu dostala. Fotka bola zaseknutá medzi stenou a policou."

„V jedinej miestnosti v dome, ktorú sme poriadne nevyriadili," povedal zamyslene. „Vezmem si sochor a ty počkaj tu."

„Nie, nie! Prosím, nie!" zvolala Bailey. „Komora sa mi páči taká, aká je. Nemôžeš mi ju zničiť!"

„Napadlo ti niekedy, že smrť Phillipa Watermana vôbec nebola náhodná? Že napríklad prišiel na niečo, čo ho stálo život? A keďže ťa tesne pred smrťou varoval, že tí dvaja sa pokúšajú zistiť, kde si, možno si ďalšia v zozname ‚nehôd.'"

„Nie," prehltna Bailey ťažko. „Nepopieram, že mi to nenapadlo. Dáš mi potom komoru do pôvodného stavu?"

„Nie je nič jednoduchšie," povedal a vyšiel z dverí. „Vypracem veci z políc!" zvolala cez plece a rozbehla sa za ním.

„Nič," povedal Matt sklamane a díval sa na holé steny. Vyniesli z komory všetky police, ale našli len niekoľkoročnú špinu, mŕtvy hmyz a dva zdochnuté potkany.

Bailey zadržovala plač pri pohľade na prázdne, ušpinené steny, ktoré boli kedysi jej vysnívanou komorou. Rozobraté police stáli opreté o kuchynské dvere.

Matt sa zamyslel. „Pozrime sa na vec logicky. Po prvé, nič iné tu nenájdeme. Tá fotka bola iba šťastná náhoda. Na druhej strane, ak tu býval niekto, kto fotku ukryl, určite mal potrebu skryť aj ďalšie veci. Podľa mňa nebudú nikde inde iba v dlážke alebo v stodole. Kde teda začneme?”

Bailey sa ani nepozrela na krásnu starú dlážku zo širokých opracovaných dosák opotrebovaných používaním a časom. „Do stodoly!” vyhrkla bez rozmýšľania. „Akýsi hlas mi našepkáva, že ak tu niekto niečo ukryl, tak určite do stodoly. Okrem toho, ten muž... sa tam obesil. Som si istá, že ak chcel niečo ukryť, vybral si stodolu.”

„Výborne, bude to v dlážke,” vyhlásil Matt.

„Nenávidím mužov,” zavrčala Bailey, keď Matt zasekol páčidlo pod prvú dosku.

„Čo si povedala?” spýtal sa a vytrhol ju von.

„Povedala som, že... Čo je to?” spýtala sa a nakukla mu ponad plece. V diere, ktorú odkryla vytrhnutá doska, sa čnel roh akejsi kovovej škatule.

„Si zvedavá, čo? Ja si však myslím, že by sme sa nemali tak ponáhľať,” konštatoval Matt a zdalo sa, že mieni odísť. „Poďme si niečo zajesť.”

„chod’ sám,” odvrkla Bailey, vytrhla mu z ruky sochor a skúšala odstrániť ďalšiu. Keď vytrhla asi štvrtú a škatuľa sa pred ňou ukázala v celej svojej kráse a veľkosti, pozrela na Matta. Opieral sa o dvere a na tvári mu sedel úškrn.

Bailey zdvihla bradu, vytiahla škatuľu z diery a niesla ju popri ňom do obývačky. „Ak chceš, aby som ti ešte niekedy uvarila alebo ťa pustila do svojej postele, už nikdy sa takto nevyškieraj.”

Mattova tvár v okamihu tak zväžnela, až sa Bailey pustila do smiechu. „Vezmi ju niekam von a ja prichystám niečo na pitie. Ale ak ju otvoriš skôr, ako sa vrátim...”

Nedopovedala. Nechala ho, nech si svoj trest domyslí sám.

O pár minút vyšla za ním do záhrady. Matt utrel škatuľu od prachu a špiny. Potom si sadol do prúteného kresla a trpezlivo čakal na Bailey.

„Tak ju otvor,” povedal a vzal si pohár čerstvej citrónády.

Bola to stará kovová škatuľa s obrázkom keksov, ktoré sa už dávno prestali vyrábať a ktoré, ako vrazil nápis, boli „dobré na trávenie”.

Nadýchla sa a nadvihla vrchnák. Čo nájde v jej útrobach?

To, čo uvidela, jej bolo také známe, až jej to skoro vyrazilo dych. Škatuľa ukrývala štyri modré stužky, všetky boli ocenením za zaváraniny. Vzala ich do ruky a posadila sa na stoličku. Hoci ich nikdy predtým nevidela, prebudili v nej spomienky.

„Čo je to?” spýtal sa Matt a pozorne ju sledoval.

„Nikdy som si nedala dve a dve dokopy. Dozvedela som sa, že muž, čo sa obesil v stodole, robil džemy a zeleninové zaváraniny a predával ich v meste. Potom sa udialo tak veľa vecí, že som na to celkom zabudla. Až vďaka fotografii, na ktorej bol s Jimmiem, som si uvedomila, že boli priatelia.”

Matt sa sústredene mračil, ale zatiaľ nepochopil, čo mu chce povedať.

Bailey mu pozrela do očí. „Keď som Jimmieho uvidela prvýkrát, práve som vyhrala modrú stužku za malinový džem.” Zadávala sa na stužky, ktoré jej ležali v dlani. „Vyzerala presne ako tieto.”

„Myslíš, že to nejako súvisí?”

„Možno to, čo som robila, že som zavárala, zúčastňovala sa na súťažiach a vyhrávala ich, Jimmiemu pripomenulo niekoho, koho poznal... a pravdepodobne mal veľmi rád.”

Matt sa naklonil ponad stôl, nakukol do škatule a vytiahol z nej kôpku kartičiek s pokrčenými rohmi, previazanú starou, už takmer rozpadnutou gumou. Len čo sa jej dotkol, pretrhla sa. „Hmm,” povedal nahlas a začal čítať názvy na kartičkách. „Zázvorové želé. Čučoriedková marmeláda. Karamelovojablkové maslo.”

„Daj mi to!” vykrikla Bailey a vytrhla mu ich z rúk. „Nevieš, že takéto recepty sú tajné?” povedala a pozrela na ne. „Och, Bože! Dve čajové lyžičky citrónovej šťavy. No jasné! Prečo som na to neprišla?”

„Ak sú tajné, mali by sme rešpektovať pamiatku ich majiteľa a spáliť ich.”

Bailey otvorila ústa, že mu niečo povie, ale potom sa usmiala. „Máš pravdu, veď na čo je komu broskyňový kompót s brandy?“ Podala mu kartičky. „Ty ich spál.“

„Nenávidím ženy," rezignoval s úsmevom a vytiahol zo škatule akúsi obálku.

Pozreli sa na seba a obaja vedeli jedno: to je to, čo sme hľadali. Matt podal obálku Bailey, ale tá pokrútila hlavou. Prisunul si teda kreslo k nej a spolu, dotýkajúc sa plecami, ju otvorili.

Našli v nej dve fotografie. Prvá bola rovnaká ako tá, ktorú mal Matt vo svojej papierovej škatuli. Atlanta a Ray, ešte únedžeri, na nej stáli pred morušovým stromom, presne tam, kde teraz sedeli oni dvaja, a nevraživo zazerali do objektívu. Na zadnej strane bolo ceruzkou napísané „Eva a Ralph Turnbullovci, 1966“.

Na ďalšom obrázku bol štúdiový portrét muža, ktorý sa obesil v stodole, a staršej ženy, ktorá vôbec nevyzerala veselo. Pôsobila trochu nepríjemne a ovisnuté kútiky úst jej útrpnému výrazu vôbec nepridali na kráse. Muž však žiaril nesmiernym šťastím. Hoci fotografia bola čiernobiela, lesk a spokojnosť v jeho očiach jej dodávali akýsi farebný odtieň.

Obaja mali na sebe obleky a kľopy im zdobili karafiáty neurčitej farby.

„Svadba," uvedomila si Bailey. „Je to svadobná fotografia. Zdá sa, že ona sa nevydávala dobrovoľne.“

Matt otočil fotku a na rube bolo pravdepodobne detskou rukou kostrbatým písmom načarbané „Hilda Turnbullová a Gus Venters sa zosobášili 12. mája 1966“.

„Zdá sa, že tie dve deti neboli jeho," povedala Bailey zamyslene.

„Alebo tri. Ako do tohto zapadá Manville?“

„Hádam si nemyslíš, že táto žena bola vydatá za Franka McCalluma? Počula som, že odišiel z Calburnu hneď po maturite, a keď sa o pár rokov vrátil, priviedol so sebou svojho syna.“

„Presne tak," prisvedčil Matt.

„Čo ak Frank odišiel, oženil sa tou Hildou Turnbullovou, mali spolu tri deti a potom sa rozviedli? A ona mu povedala, že tretie dieťa, to s rozštiepenou perou, nechce ani vidieť?“

„Takže Frank sa vrátil do Calburnu s najmladším synom a potom, po rokoch, sem prikvitla aj Hilda s ďalšími dvoma deťmi?“ Matt na ňu obdivne pozrel. „Na ženu celkom dobré," dodal.

Bailey po ňom okamžite hodila vankúš, ale chytil ho, vzal ju do náručia a začal bozkávať.

„Kto by to mohol vedieť?“ uvažovala s perami na Mattovom uchu.

„Vedieť čo?“ zamrmľal a posýpal jej krk bozkami.

„Niečo viac o tých ľuďoch. K Rodneymu sa nemôžem vrátiť. Len čo som spomenula Gusovo meno, rozzúrila sa do nepríčetnosti.“

„Hm," povedal a ďalej ju láskal ústami. „Spýtame sa Violet, keď sa vráti z pohrebu.“

„Výborne. Využijeme jej... známosti s mužmi z celého okolia.“

„Nie," opravil ju. „Vytiahneme z nej, čo jej povedal Burgess," zašomral a rozopol jej gombíky na blízke.

Bailey sa od neho dotiahla. „Burgess? Futbalový hrdina? Nevrav mi, že boli s Violet milenci!“

„Predpokladám, že áno, keďže boli manželmi.“

Bailey stuhla. „Violet sa vydala za jedného zo Zlatej šestky? A nikto mi o tom nič nepovedal?“

Pri tóne jej hlasu, ktorý nezniesol námietky, si Matt vzdychol. Vedel, že kým neuspokojí jej zvedavosť, s intímnosťami sa môže rozlúčiť. Prešiel si dlaňou po tvári a začal: „Veď preto prišla do Calburnu. Burgess šiel v šesťdesiatych rokoch za obchodom do Kalifornie a vrátil sa domov ako ženáč. Bol som vtedy dieťa, ale pamätám si, ako Violet miestnych ľudí šokovala.“

„Kým bola vydatá?“ vyzvedala Bailey s doširoka roztvorenými očami.

„Nie," povedal znechutene. „Nešlo o to, na čo myslíš, ale o to, ako sa obliekala a správala.“

„Aha, chápem. Minisukne a čižmy nad kolená.“

Matt sa usmial. „Mama mi raz povedala, že Violet každého šokovala, lebo nenosila klobúk a rukavičky.“

„Tak je naozaj šokujúce!" zvolala Bailey s úsmevom. „A čo tvoja mama?“

„Myslím, že mala Violet rada, hoci sa o nej nikdy nevyjadrovala, ale keď som bol malý a pozeral som v telke film *Bonnie a Clyde*, mama poznamenala: ‚Presne takto vyzerala Violet, keď som ju videla prvýkrát.‘“

„Veru," prikývla Bailey, „to bol jeden z filmov, ktorý vo svete spôsobil módnu búrku. Tak si to zhrňme: Violet prišla z Kalifornie, obliekala si najnovšie výstrelky módy a bola vydatá za jedného zo Zlatej šestky."

„Uhm. Burgess kúpil dom, v ktorom Violet stále žije, a žili by v ňom dodnes, keby veľkosklad dreva nebol skrachoval a Burgess sa nezabil pri leteckom nešťastí." Matt vystrúhal grimasu. „Povrávalo sa, že to urobil naschvál. Vraj po Frankovej smrti už nikdy nebol ako predtým."

„Presne to ľudia vraveli o Jimmiem," zašomrala si Bailey popod nos a prudko zdvihla hlavu. „Vraždy nazvané samovraždami."

„Čo to znamená?"

„Arleen..."

„Tá, ktorú si hodila na krk Janice? A keď som sa ťa pýtal, odkiaľ ju poznáš, vždy si ušla do kuchyne? Tá Arleen?"

Bailey odmietavo mávla rukou. „Chceš sa hádať, alebo ma budeš počúvať?" Ani nepočkala na odpoveď. „Arleen mi povedala, že raz, mali vtedy zase nejaký večierok, sa im Jimmie posťažoval na nejaké ,vraždy nazvané samovraždami'."

„Čo presne ti povedala?" dožadoval sa Matt.

Bailey si priložila prsty na sluchy. „Vraj sa im Jimmie zdôveril, že ani všetky jeho peniaze nemôžu napraviť zlo, ktoré sa stalo, keď bol ešte dieťa. Arleen tvrdila, že to bolo niečo ako ,vraždy nazvané samovraždami'."

Matt sa na ňu na chvíľku zadíval. „Poďme to spočítať. Koľko samovrážd máme?" spýtal sa a zdvihol ruku. „Frank McCallum, Gus Venters a Frederick Burgess."

„Myslíš, že niektorá z nich bola vražda?"

„Áno, myslím," prikývol Matt rozhodne. „A jedna z nich má určite niečo spoločné s Jamesom Manvillom a s tými dvoma zloduchmi, čo zatvárajú továrne a posielajú peniaze do zahraničia."

Bailey sa zhlboka nadýchla. „A myslíš si, že smrť Phillipa Watermana tiež nebola náhoda a že aj môj život môže byť ohrozený?"

„Presne tak," odvetil Matt jemne.

KAPITOLA 25

O tri dni neskôr sa vrátil Alex. Počas týchto dní Matt celkom zanedbal svoju dizajnérsku prácu a všetok čas venoval hľadaniu informácií o Hilde Turnbullovej, Gusovi Ventersovi, Lucasovi McCallumovi a Eve a Raplhovi Turnbullovcoch na internete.

Bailey sa zo všetkých síl snažila sústrediť na prácu v konzervárni, ale šlo jej to ťažko. Violet a Arleen stále trávili čas s Carol a jej dievčatami. Violet len jediný raz zatelefonovala Janice, aby jej oznámila, že triedia Phillipove veci a Carol to znáša veľmi zle. „Vrátime sa čo najskôr," povedala a zavesila.

Pri obede Matt priniesol Bailey ďalšiu zlú správu: nepodarilo sa mu nájsť ani jediná informáciu o Turnbullovcoch, Gusovi alebo Lucasovi. Ani na internete, ani v miestnom archíve. „Akoby ani neexistovali."

„Alebo ich niekto vymazal," vzdychla si Bailey a nabrala na tanier morskú rybu so sladkokyslou omáčkou. „Určite to spravil Jimmie. Každý, kto sa pokúšal napísať jeho životopis, všemožne sa snažil zistiť niečo o jeho minulosti, ale bezvýsledne."

„Nemohol predsa vymazať všetko a všade," zašomral Matt podráždene.

Bailey naňho pozrela s nadvihnutým obočím, akoby vravela: „Myslíš?"

S každým ďalším dňom bol Matt čoraz nervóznejší, ale pokúšal sa svoj nepokoj pred Bailey zakryť. Čo ak ju niekto spozná? Čo ak si Arleen alebo Carol nedajú pozor a prerieknu sa? Alex vedel, kto v skutočnosti je, a teraz trávil čas s jej sestrou. Čo ak prezradí Dolores, kde je Bailey? Čo ak je Alex rovnaký sviniar ako jeho otec a spolu proti nej intrigujú?

Kým sa Alex nevrátil do Calburnu, Matt mal pocit, že sa mu z toľkého strachu niečo stane.

Teraz ležal v posteli vedľa Bailey, ale nespál. Mal za sebou ďalší zlý deň a nezistil vôbec nič nové. Odrazu začul zvonku zvuk motorky. Opatrne skontroloval, či Bailey spí, a potichu vykĺzol z izby.

Alex vypol motor a stiahol si prilbu.

„Kde si, dopekla, trčal?" skríkol naňho Matt priduseným hlasom.

„Aj ja ťa rád vidím, starec," povedal chlapec mierne.

Matta to zarazilo. „Prepáč. Našiel si ju? Celý čas si nedal nič vedieť," neodpustil si pokarhanie.

Alex sa zadíval smerom k domu a vo svetle, čo k nim prenikalo z verandy a osvetľovalo jeho tvár, Matt uvidel, že je vyčerpaný. V rovnakej chvíli sa z neho vytratil všetok hnev.

„Spí?" spýtal sa Alex.

„Hej," odvetil Matt. „Vyzeráš unavený. Chceš niečo jesť?"

„Pojedol by som aj klince," priznal chlapec, „ale potrebujem sa s tebou porozprávať osamote. Musíme si rozmyslieť, čo jej povieme."

Matt vedel, že Alex myslí na Bailey. Prikývol. „Vezmem niečo pod zub a prídem za tebou do stodoly. Nechceš si dať sprchu?"

Alex niečo znechutene zamrmľal a pohol sa k stodole.

O dvadsať minút neskôr sedel na kope sena s vlasmi mokrými od vody a v šatách, čo mu požičal Matt.

„Nabúral som ju," povedal s plnými ústami.

„Čo si nabúral?"

„Motorku. Nechcel som strácať čas, takže som sa v jej okolí na ňu popýtal a zistil som, že žije sama. Potom som motorkou vletel do jej záhrady a skončil rovno v obývačke. Keď chcela zavolať sanitku, tváril som sa, že chcem odísť, akoby som sa bál polišov, a to sa jej strašne páčilo. Navrhla mi, aby som u nej zostal, vraj sa o mňa postará."

Matt iba sedel a neveriacky na Alexa žmurkal. Po rozume mu behali slová ako odvážny, nebojácny... hlúpy. Nalial chlapcovi za pohár ľadového čaju. „Keď si ju nabúral, ako si sa..." Kývol hlavou k domu, kde Alex zaparkoval motorku, na ktorej sa vrátil do Calburnu.

„Tá je nová. Kúpila mi ju."

Matt naňho vypleštil oči. „Kde na to vzala? Myslel som, že keď Manville zomrel, prišla o svoje príjmy."

„Neviem, odkiaľ tie prachy má," povedal Alex, „ale má ich neúrekom. Za taký krátky čas som toho nezistil veľa, ale som si istý, že nie sú práve legálne. Bože, to je ale zlostná žena! Vravela, že všetko musela porozhadzovať po dvanástich účtoch, aby nikto nezistil, koľko vlastne má. Stále sa sťažovala, že musí žiť v tej diere aj napriek tomu, že si môže dovoliť oveľa luxusnejšie bývanie. Ale oni jej nedovolia ukázať svetu jej bohatstvo." Alex pokrútil hlavou. „Má sídlo so šiestimi hosťovskými izbami na štyroch akroch zeme, ktoré vyzerá ako z časopisu, a krytý bazén v záhrade by mohli pokojne využiť na olympiáde."

„Zistil si niečo o Bailey a jej manželstve?"

„Hej. Manville mal matkino povolenie." Matt otvoril ústa, ale Alex ho ráznym gestom zastavil. „Dolores však netuší, kde ten papier môže byť. Keď mi to hovorila, rozosmiala sa. Ale oni nevedia, že to neviem," povedala a zachichotala sa ako malé decko."

Matt čakal, kým Alex uhasí svoj smäd a znova sa pustí do rozprávania. „Chcem vedieť každý detail," precedil netrzeplivo.

Chlapec položil tanier s jedlom na dlážku, vyhrnul si košeľu a ukázal mu chrbát. Mal na ňom hlboké červené škrabance, škrabance, aké dokáže spôsobiť len žena v záchvatoch búrlivej vášne.

Matt uznanlivo hvízdol.

Alex sa vrátil k jedlu. „Nečudujem sa, že stratila troch manželov," poznamenal. „V živote som nestretol ženskú, ktorá by bola plná toľkej nenávisti." Šibol pohľadom k dverám stodoly. „A všetka smeruje k Bailey... Lillian. Dolores úprimne a hlboko nenávidí svoju sestru. Verí, že Lillian, či vlastne Bailey, jej ukradla Manvillu, hoci sa s ním prvýkrát stretla až po sestrinom sobáši. Dáva ti to zmysel?"

„Hej, trochu. Pokračuj."

„Dolores tvrdí, že keď sa to stalo - podpisovanie povolenia -, nebola pri tom. Inak by v tom vraj matke zabránila. Vtedy stála na pódiu a spievala. Vraj spievala pre Manvillu, ale on bol..."

„Pokračuj," pobádal ho Matt netrzeplivo. „Povedz mi o tom dokumente." Bál sa, že sa Bailey zobudí, zistí, že je preč, a začne ho hľadať. Už teraz vedel, že nesmie počuť to, čo Alex zistil.

„Dolores vravela, že v ten prekliaty deň - lebo tak ho volá - sa zjavili traja chlapi v čiernych oblekoch s papierom popísaným strojom a - toto si všimni - jeden z nich bol notár. Vraj jej matka ani nemala čas porozmýšľať o tom a ,tá úbohá žena' ani netušila, čo robí. Notár chcel vidieť matkin vodičák, potom jej ďalší chlapík prikázal, aby podpísala papier ,ak vie, čo je pre ňu dobré'. Notár dal vedľa podpisu pečiatku a potom všetci traja zmizli rovnako nenápadne, ako prišli."

„Matke teda nedali kópiu?"

„Nie. Dolores tvrdila, že stará bola zo všetkého taká uchvátená - presne to povedala -, že jej až do nasledujúceho dňa nič neprezradila."

„A Dolores sa vôbec nečudovala, kde je jej mladšia sestra?"

„Zjavne nie," odvetil Alex a túžobne pozrel na piknikový kôš, ktorý Matt vrchovato naplnil jedlom.

„To je mi pekná rodina," uľavil si Matt. „Ďalej. Čo ešte vieš?"

„Dolores povedala, o papieri sa opäť hovorilo jediný raz, a to na matkinom pohrebe. Vraj si zavolala Manvilla nabok a opýtala sa ho, kde má ten dokument. Myslela to ako vtip, ale on sa strašne rozzúrnil. Nechápala ho, ale potom jej došlo, že Lillian o ňom pravdepodobne ani netuší. Asi sa nechcel svojej ženuške priznať, že si bol ich sobášom taký istý, že skôr, ako ju požiadal o ruku, dal do poriadku všetky úradné náležitosti. Dolores mala pocit, že bola jedinou osobou, ktorej sa Jamesa Manvilla podarilo niečím zaskočiť. Spýtala sa ho: ,Tak kde máš ten papier, Jimmie?' Až do tej chvíle ho týmto menom nevolal nik okrem Lillian. Vraj sa na ňu posmešne škl'abil, ale Dolores to robilo dobre. Povedal jej: ,Dal som ho osobe, ktorej dôverujem ako nikomu na svete.' Dolores sa vznášala vo výšinách. Pre ňu to bol dôkaz, že Manville neverí Lillian a fakt, že jej v poslednej vôli nič neodkázal, ju v tomto domnení len utvrdil."

Alex si naplnil ústa jedlom a po chvíli pokračoval. „Mňam! Chýbala mi Baileina kuchyňa! Ešte k pohrebu. Dolores tam spomenula Manvillovi, že videla rozkošný nový mercedes s červeno-bielym interiérom. O týždeň sa u nej objavil neznámy chlap a odovzdal jej kľúče od auta. Samozrejme, s červenými sedadlami z pravej kože. Odvtedy Dolores dostávala ročnú rentu, ktorej suma predstavovala šesťmiestne číslo, a ak potrebovala ešte niečo navyše, napríklad členstvo v country klube, dostala ho."

„Ale to jej nestačilo," poznamenal Matt ticho.

„Uhm. Teraz sa sťažuje, že zostala mimo všetkého, čo malo patriť iba jej." Alex prehltol a povedal. „Stále neviem pochopiť, prečo si myslí, že Manville mal byť jej, keď sa s ním nikdy predtým nestretla."

„Ak chceš, aby som ti vysvetlil, ako sa dajú pochopiť ženy, tak na to by som musel žiť najmenej sto životov." Alex zívól a Matt ukončil ich debatu. „Dobre, chlapče, si zrelý do postele. A zajtra, skoro ráno, sa odsťahuješ k Patsy. Čím menej podrobností sa Bailey dozvie, tým lepšie."

KAPITOLA 26

Violet znova zatelefonovala Janice, aby jej povedala, kedy sa s Arleen vrátia domov. Janice odkaz posunula Bailey, Bailey Mattovi a ten ich šiel čakať na letisko.

Arleen pripadalo úplne normálne, že jej niekto prišiel naproti, aby jej pomohol s batožinou, ale Violet sa od začiatku tvárila veľmi podozrievavo. Narafičila všetko tak, aby po ceste do Calburnu mohla sedieť na zadnom sedadle s Bailey.

„Čo tak zúfalo potrebuješ, že si merala takú cestu, len aby si nás prišla čakať?" spýtala sa Violet tlmene. Arleen zatiaľ zanietene rozprávala Mattovi o pohrebe a o tom, koho tam stretla. „Pani Manvillová," dodala Violet.

„Kto o tom ešte vie?" vyhrkla Bailey zdesene.

„Len my, ale nepotrvá dlho a nájdú si ťa."

Myslela tým, samozrejme, Atlantú a Raya.

„Carol poriadne stavili, ale ani nemukla. Raz dostala skoro hysterický záchvat. Je presvedčená, že tí dvaja Phillipa zavraždili."

Bailey sa zhlboka nadýchla. „A vie, aký mali dôvod?"

Violet sa na ňu zadívala dlhým, hlbavým pohľadom. „Nie, ale ty to vieš, alebo sa mýlim?”

Bailey váhala, ale Violet sa obrnila trpezlivosťou. Stará pani vyzerala lepšie ako v čase, keď sa zoznámili. Krajšie sa obliekala a zbavila sa niekoľkých nadbytočných kíľ. Jej postava bola vzpriamenejšia a pružnejšia než predtým. „Existuje možnosť, že Jimmieho miliardy patria mne a nie im, povedala napokon.

Na to sa Violet oprela dozadu a pokrútila hlavou. „Miláčik, v tom prípade sa môžeš ukryť hoc i v afganskej jaskyni, aj tak si ťa nájdu.”

„A zatiaľ Atlanta a Ray prepúšťajú ľudí z práce...”

„Ó bože! Mala by si vypadnúť z Calburnu, skôr ako...”

Bailey nemala náladu na rady a odporúčania, kam sa má ukryť a zostať tak doživotným utečencom. Bolo len otázkou času, kedy ju Atlanta s Rayom nájdu, ale zaumienila si, že dovtedy urobí všetko pre to, aby zistila, čo treba. „Prečo si mi nepovedala, že si bola vydatá za jedného zo Zlatej šestky?”

„Čo to má, dočerta, spoločné s tými dvoma nenažrancami a...” vybuchla Violet, ale keď šibla okom po Bailey, usmiala sa. „Chápem. Ty a ten tvoj žrebec spolu niečo kujete, nemám pravdu?” Keď Bailey neodpovedala, Violet vycerila zuby. „Tak aký je v posteli? A nezačni ma nudiť rečičkami, že nevieš. Vy dvaja ste si vymieňali také horúce pohľady, že stačili na podpálenie prístávacej dráhy.”

Bailey prižmúrila oči. „Ak si myslíš, že uspokojím tvoje sexuálne fantázie, tak si na omyle. Od teba sa chcem len dozvedieť čokoľvek, čo tvoj manžel vedel o synovi Franka McCalluma.”

„O Frankovom synovi?” spýtala sa Violet zmätene. „Ani som nevedela, že Frank mal syna. On... Počkaj, počkaj! Raz som niekde začula, že mal retardovaného chlapca, ktorý žil kdesi v horách. V meste ho nikdy nikto nevidel.”

Zovrelo jej žalúdok. Zahľadela sa z okna na krajinu a premýšľala. Taký spoločenský a družný človek ako Jimmie zatvorený v chatrči niekde v horách? Izolovali ho s jeho súhlasom, alebo násilu? A na koľko rokov?

Violet ju pozorne sledovala. „Zajačí pýsk,” povedala ticho. „Bol retardovaný alebo len deformovaný?” premýšľala nahlas.

Bailey v krku navrela hrča veľká ako pomaranč. Tých pár slov, čo vyslovila Violet, jej o Jimmiem veľa objasnilo. Nezniesol byť sám ani na chvíľu. Túžil po tom, aby ho spoločnosť akceptovala. V deň, keď ho spoznala, sa zapísal na automobilové preteky a jazdil, akoby to robil po prvý raz v živote. Možno aj robil.

Auto zabočilo na príjazdovú cestu a Violet ju pohladila po ruke. „Vylož Arleen a vráť sa. Povieť ti všetko, čo viem.”

O dve hodiny neskôr sa Matt a Bailey vracali do Violetinho domu. Cestou sa ešte zastavili v potravinách, nakúpili polotovary pre Violet, jahňacinu a víno, aby im Bailey mohla pripraviť večeru. „Vezmi Violet do záhrady a porozprávajte sa o Carol. Ja zatiaľ navarím,” požiadala ho, „potom sa všetci traja pohovárime o Zlatej šestke.”

„Čo ťa trápi?” vyzvedal. „Odkedy sme ich vyzdvihli na letisku, si nejaká zamlknutá.”

Bailey mala na jazyku odpoveď, že jej nič nie je, ale našťastie sa zháčila. Povedala mu, že o Lucasovi McCallumovi sa hovorilo, že je retardovaný a že žil v ústraní v horách.

„Nežijeme predsa v stredoveku,” poznamenal Matt. „Peru mu mohli dať operovať. Mal ju operovanú.”

„Ale prečo to neurobili skôr? Keď bol ešte dieťa?” nechápala Bailey. „Na fotke je Jimmie ako tínedžer. Aj keby nemali na operáciu peniaze, existujú predsa zdravotné nadácie. Som si istá, že na prípad ako tento bolo možné nájsť lekára, ktorý by zákrok urobil zadarmo. Jimmie...” zasekla sa a musela nabrat' dych. „Jimmie dával kopec peňazí lekárom, ktorí takto pomáhali znetvoreným deťom.”

Matt jej na pery vtisol jemný bozk. „Najskôr by sme mali zistiť, čo vie Violet.”

Bailey naservírovala jahňacinu a studenú uhorkovú polievku, ale po večeri si na svoje veľké sklamanie uvedomila, že Burgess toho svojej žene veľa nepovedal.

„Keď som ho stretla v Kalifornii,” vravela stará pani, „práve som ušla z pazúrov chudobného života v Louisiane. Moja matka mala šesť detí, každé s iným chlapom a...” nedopovedala, iba mávla rukou. „Na tom teraz nezáleží. Bola som mladá a pekná a myslela som si, že ak sa dostanem do Hollywoodu, stane sa zo mňa hviezda.”

Violet sa zasmiala nad svojou naivitou. „Viete si to predstaviť? Štyri mesiace po príchode do Kalifornie som robila presne to, čo moja matka, aby som si na seba zarobila. A hoci som v tom bola oveľa lepšia, vedela som, kam taký život vedie. Uvedomila som si, že mladá a pekná nebudem večne. Že raz budem vyzeráť presne ako dnes.“

Ukázala na seba prstom, ale ani Matt, ani Bailey sa jej kritickému žartu nezasmiali.

„Tak či onak, raz sa mi na jednej z bočných ciest pokazilo auto a po chvíli pri mne zastal veľký, pomaly sa pohybujúci muž z Virgínie, aby mi pomohol. Vedela som, že som sa ocitla na križovatke života, a rozhodla som sa, že ponúkanú príležitosť využijem. Nasadila som si na tvár masku bezmocného dievčatka, povymýšľala som si historky o svojej minulosti i prítomnosti a o niekoľko dní sme sa s Burgessom vzali. Krátko nato sme sa presťahovali do Calburnu.“

Violet vykukla von, aby sa presvedčila, či Carol naozaj vykynožila všetky marihuanové rastliny, ale sklamane zistila, že po nich nezostalo ani stopy.

Bailey vstala, aby im ako dezert priniesla krémové brulée s mangovou príchuťou, a každému podala veľkú misku. „Pokračuj,“ nabádala Violet, „páčilo sa ti v Calburne?“

Stará pani sa zasmiala. „Ale hej. Trochu nuda, ale inak fajn. Ako prvé som sa pokúsila stať domácou paňou a aj sa mi to podarilo. Burgessa nebolo ťažké uspokojiť, no okrem pár rozvláčných historiek veľa nenarozprával, takže som sa občas cítila osamelo. Inak to bol milý muž.“

„Čo ti povedal o Zlatej šestke?“ vyzvedal Matt.

„Vôbec nič. V skutočnosti sme tu už bývali niekoľko mesiacov, keď som sa dozvedela o jej existencii. Ktosi ich vtedy spomenul v obchode a povedal, že môj manžel bol jedným z nich. Brala som to ako dobrý vtip, takže v tú noc som si ho doberala a volala som ho „zlatý chlapec“. To, že sa nahneval, ma šokovalo. Burgess sa nikdy nehneval. Nikdy! Okrem tej noci.“

„A to podnietilo tvoju zvedavosť,“ ozvala sa Bailey.

„Ani nie. Zvedavosť nepatrí medzi moje cnosti. Už som v živote počula toľko ľudských príbehov, že ma historka o Zlatej šestke vôbec nezaujímala. Ak on o tom nechcel hovoriť, prečo by som mala ja.“

Violet si vložila do úst posledný kúsok. „Výborná večera. Carol ma núti zjesť šesť zelených vecí počas každého jedla. Začínam tú farbu nenávidieť. A jej predstava o dezerte je želé bez cukru.“

„Čo sa stalo tridsiateho augusta tisícdeväťstošesťdesiat osem?“ spýtal sa Matt ticho.

„Aha,“ zareagovala Violet. „Vtedy sa všetko zmenilo. To leto všetci šiesti trávili v Calburne. Môj manžel, ktorý bol každý večer doma, odrazu neprišiel na noc, ani v nasledujúci deň. Dokonca mi volali z pily, kedy príde do práce. Potrebovali ho pre nejaké zmeny, ale nemohli ho zohnať.“

„Prečo prišli všetci do Calburnu?“ nechápala Bailey.

„Z rôznych dôvodov. Ten krpec, Harper, tvrdil, že prišiel navštíviť matku, ktorá umiera, ale v skutočnosti s ňou strávil ledva pár hodín. Burgess mi povedal, že Harper je uznávaný a veľmi zaneprázdnený hollywoodsky producent a musel odložiť všetku prácu, len aby mohol byť so smrteľne chorou matkou. Toho malého skrčka som nemohla ani vystáť, tak som zavolala známemu do L. A. a povypytovala sa naňho. Bolo to presne tak, ako som si myslela: Harper Kirkland bol obyčajný niktoš. Pracoval na niekoľkých filmoch ako asistent, viete, ten poskok, čo má na starosti klapku,“ Violet vystrela ruky a naznačila nimi pohyb drevenej klapky, aké sa používali pri nakrúcaní filmov, „ale ten krpec vždy vyvolal bitku a odvádzal ho vyrazili. Zarábal si potom ako podvodník.“

„Bitky?“ zaujímal sa Matt. „Máš na mysli pästné súboje?“

„Hej, niečo také. Vyžíval sa v tom, že každého ohovoril. Strašne rád robil problémy.“

„Otec bol vtedy celé leto doma,“ zamyslel sa Matt. „Zlomil si členok a nemohol šoférovať.“

„Presne tak,“ prikývla Violet. „Stretla som sa s tvojím otcom len niekoľkokrát, ale bol to veľmi milý človek.“

„Kým neopustil svoju rodinu.“

„Takže tu boli všetci šiesti a Frank...“ pobádala Bailey Violet, aby pokračovala.

„Nuž, tridsiateho augusta Frank zastrelil svoju mladú tehotnú ženu a potom seba.“

„A Gus Venters sa obesil v stodole,“ dodal Matt.

„Podľa mňa to Jimmie všetko videl,“ povedala Bailey ticho.

„Môj manžel sa po tej noci veľmi zmenil," vzdychla si stará pani. „Upadol do depresie. Hlbokej depresie, ktorú ukončila až havária lietadla, v ktorom letel."

Chvíľu tam iba mlčky sedeli, až kým Violet znova neprehovorila. „Keď môj manžel zomrel," povedala, „našla som v jeho veciach zošity polepené všelijakými výstrižkami, ktoré si robil ešte ako dieťa. Chcete ich vidieť?"

„Jasné!" vykrikla Bailey skôr, ako sa Matt stihol nadýchnuť. Za pätnásť minút upratali stôl a poukladali riad do umývačky, ktorú kúpila Carol. Bailey musela uznať, že Carol celú kuchyňu dokonale vynovila, pričom zachovala jej úžasný starodávny ráz. Dala strhnúť prederavené linoleum a zreparovať dlažbu z drevených dosák. Skrinku pri umývadle vyhodila, takže na jej miesto sa zmestila umývačka, ale všetko ostatné zostalo pôvodné. Staré, červotočom prežraté dvierka vymenila a dala vyčistiť umývadlo, prastarý sporák a štýlovú chladničku. Výsledkom bolo, že kuchyňa vyzerala ako v tridsiatych rokoch, keď bola ešte celkom nová. Bailey uznanlivo priznala, že Carol odvieďla skvelú prácu.

„Tú sú," vrátila sa Violet do obývačky, položila tri zošity na čajový stolík a posadila sa do nanovo očalúneného kresla. Ani do tejto miestnosti Carol nezasiahla nijako drasticky, práve naopak, vrátila jej pôvodnú, nesmierne príťažlivú atmosféru, ktorá dokonale korešpondovala s celkovým rázom domu.

Vonku sa medzitým zotmilo, všetci traja popíjali kávu alebo likér a listovali v Burgessových starých zošitoch. Každý z nich vzal jeden do ruky a Violet poznamenala: „Nevidela som ich celé roky."

Nebolo na nich nič pozoruhodné, tvorili ich len výstrižky a stredoškolské fotografie, ale keď si Bailey spomenula, čo sa stalo deťom, ktoré sa na nich veselo smiali, do duše sa jej vkradol smútok. Väčšina z nich sa týkala obdobia v Calburne, len málo sa viazalo na časy vo Wells Creeku.

Vtedy Matt ukázal na jednu z fotiek a spýtal sa: „Je toto Bobbie?" Violet povedala áno tónom, ktorý prinútil Bailey vyzvedieť sa viac. „Kto je Bobbie?"

„Burgessov starší brat," vyhrkla Violet.

„Zomrel ako dieťa," povedal Matt rovnako rýchlo a zadíval sa do zošita vo svojom lone. Bailey pochopila, že z neho nedostane viac, tak ako jej nechcel povedať všetko, čo Alex zistil u Dolores. Prezradil jej len to, že Dolores potvrdila existenciu matkinho povolenia na sobáš a že Jimmie dal dokument „osobe, ktorej dôveruje ako nikomu na svete". Nič viac sa jej nepodarilo vymámiť, dokonca ani to, či sa Dolores Alexovi páčila, či sa ešte budú stýkať, nič. Bol ochotný s ňou debatovať len o tom, že bola legálne vydatá za Jamesa Manvilla, a teraz im zostáva iba dokázať to.

„A predstaviť si, ako sa dá riadiť miliardové impérium," zamrmlala Bailey a Matt sa na ňu iba usmial.

„Čo je toto?" spýtala sa, keď otvárala veľkú obálku založenú v jednom zo zošitov. Našla v nej množstvo starostlivo povystrihovaných novinových článkov.

Matt pozrel na Violet. „Ona tú knihu nečítala," povedal.

Bailey naňho zaškúlila. „Som príliš zaneprázdnená. Musím sa starať sama o seba a vymýšľať dobroty pre tvoj hladný žalúdok."

„Oboje ti ide veľmi dobre!" zvolal Matt nadšene.

Violet sa zachichotala a kývla hlavou k obálke. „Len čo noviny nazvali chlapcov Zlatou šestkou, Harper sa pridol k iniciatíve a napísal o nich kopu článkov, ktoré boli splovcie pravda a splovcie... Čo?" obrátila sa na Matta s prosbou o pomoc.

„Výmysly," povedal, ale pohľad upíeral na stránky v lone.

Bailey pochybovala, že si Violet niečo všimla, ale sama si uvedomila, že Matta čosi veľmi zaujalo.

Odzrazu Matt nepochopiteľne zívól a pozrel na hodinky. „Nebude ti prekážať, ak si ich požičiame domov?"

Podľa výrazu na Violetinej tvári Bailey vedela, na čo myslí: bola presvedčená, že Matta pochytila náhla sexuálna túžba. „Jasné," privolila. „Berte si ich. Roky ležali v truhlici. Nepotrebujem ich."

O desať minút sedeli s Mattom v aute a smerovali domov. Umierala túžbou opýtať sa ho, o čo ide. „Tak hovor."

„Burgessovo číslo sociálneho poistenia. Našiel som kópiu jeho prvej žiadosti o zamestnanie."

„A?" nedochádzalo jej.

„Hodím ho do počítača a uvidíme, čo z neho vylezie.“

„Ale na čo nám to, preboha, bude? Ten chlap je mŕtvý.“

„To ešte neviem,“ priznal, „ale môže to byť stopa. Ak sa tvoj exmanžel naozaj pokúsil zmazať svoju minulosť, som si istý, že na niečo zabudol. Možno nevymazal všetko, čo sa týkalo Fredericka Burgessa.“

Len čo zaparkovali pred domom, Matt nedočkavo vybehol do podkrovia, kým Bailey kontrolovala telefónny odkazovač. Našla sedemnást' odkazov, z toho všetky od Patsy a Janice, týkajúce sa obchodu. Kým im obom zavolala, bolo už veľa hodín, aby ešte listovala v zošitoch, a aj Matt sa už osprchoval a čakal na ňu v posteli.

Vliezla do vane a o chvíľu vkĺzla do jeho náručia. Oči sa jej zatvárali, ale kým celkom nezaspala, spýtala sa: „Našiel si niečo?“

„Hodil som číslo tej poisťky do vyhľadávača. Výsledky budú asi o dvadsaťštyri hodín. Ak niečo zistia, ozvú sa. A možno nie,“ odvetil. „O Turnbullovcoch som nenašiel nič.“

„Hmm,“ zamrmľala ešte a zaspala.

Ďalšiu vec, ktorú počula, bol vzdialený výkrik a hneď nato sa Matt vrátil do spálne.

„Pozri sa na to!“ strčil jej pred nos hárok papiera.

Bailey bola taká zmätená, že nevedela kam. „Čo je to?“

„To je...“ Matt sa musel niekoľkokrát nadýchnuť, aby sa trochu upokojil. „Vyhľadávacia služba mi oznámila Burgessove adresy z rokov 1986, 1992 a 1997.“

Bailey vyskočila z postele. „To nedáva zmysel. Zomrel predsa v...“

„V osemdesiatom druhom. Lenže lietadlo požiar poškodil natoľko, že nenašli nič, ani len zuby.“

Bailey vystríhala grimasu. „Je ešte skoro ráno...“ začala, ale odrazu vypleštila oči a pozrela na Matta. „Myslíš, že Burgess stále žije?“

Podal jej papier.

„Nechápem to. Adresy sú na meno Kýle Meredith.“

„Je to on,“ povedal Matt.

„Prečo si to myslíš? Viem, že Kýle bolo meno tvojho otca, ale...“

„Burgess Meredith, ten filmový herec, pamätáš?“

„Áno,“ povedala pomaly a opäť sa zadívala na papier.

„Posledná adresa je penzión pre seniorov Meadow Acres v Sarasote na Floride. Ó bože! Je tu telefónne číslo!“

„Áno,“ prikývol Matt. „Už som tam volal, ale telefóny dvíhajú až po deviatej ráno.“

„Dobre!“ zvolala Bailey. Mattovo nadšenie sa zmocnilo aj jej. „Musíme počkať do deviatej. Koľko je teraz?“

Matt ani nepozrel na hodinky. „Sedem dvadsaťdva.“

„Fajn,“ nadýchla sa. „Upokojme sa a počkajme. Spravím zatiaľ palacinky.“

Narobila štyri hromady, z toho jednu celkom spálila, lebo oči mala neustále nalepené na hodinách. Matt sedel za stolom a čítal noviny, ale podľa toho, ako často sa díval na telefón, vedela, že veľa neprečítal.

Len čo sa malá ručička pohla na deviatku, schmatol telefón a začal vytáčať. Na druhom konci zdvihli hneď po prvom zvonení. Musel si odkašľať, aby bol schopný prehovoriť. „Dobrý deň, žije pán Kýle Meredith stále vo vašom penzióne?“

„Áno,“ odvetil recepcný. „Kto volá, prosím?“

Matt nedopovedal. Namiesto toho zavesil a vrhol na ňu meravý pohľad. „Je tam.“

Bailey sa nadýchla. „Ty rezervuj letenky a ja zatiaľ zbalím veci a požiadam Patsy, či u nich zatiaľ Alex nemôže zostať.“

„Dobre,“ povedal a obaja sa rozbehli opačným smerom tak nečakane, že do seba prudko narazili.

Len čo sa usadili v lietadle, Matt jej podal knižku T. L. Spanglerovej. „Je čas, aby si sa na ňu pozrela.“

Bailey otvorila knihu a z prvej strany sa dozvedela, že ju autorka napísala ako základ na získanie titulu doktor psychológie.

Netrvalo jej dlho, aby zistila, že Theresa Spanglerová bola stopercentne presvedčená, že chlapci sami nastražili v škole bombu a dokonale naplánovali záchrannú misiu, ktorej obeťou sa stali spolužiaci a učitelia školy. Spanglerová jasne načrtla svoju teóriu a potom sa venovala tomu najdôležitejšiemu, a to psychológii každého z chlapcov.

Pustila sa do čítania.

Triedny systém je v každej spoločnosti jedinečný a veľmi zaujímavý, ale ten v malom americkom meste si zasluhuje veľkú pozornosť. Čo sa stane, keď triedny systém odstránite? Keď vysadíte na pústy breh bohatú ženu a chudobného muža? Ak má žena základné zručnosti, napríklad ak vie šiť, dokáže si svoje postavenie zachovať. Ale čo ak žena nič nevie a muž, ktorého ste vysadili spolu s ňou, je tesár? Čo sa potom stane s ich postavením?

To, čo nazývame stratou, respektíve narušením triedneho systému, sa stalo v roku 1953 v mestečku Wells Creek vo Virgínii. Šesť chlapcov, ktorí vyrastali v neďalekom Calburne, dobre vedelo, kto sú a čím sa stanú, keď vyrastú.

Kýle Longacre pochádzal z najbohatšej calburnskej rodiny. Aby ukázal okoliu svoje bohatstvo, postavil si Kýlov otec na kopci nad mestom obrovský dom. Vďaka otcovým peniazom bol Kýle v calburnskej škole princom. Spočiatku pred ním spolužiaci ustupovali, keď prechádzal po školskej chodbe, každý ho túžil poznať, každý s ním chcel byť kamarát.

Frederick Burgess bol kapitánom futbalového mužstva a viedol svoj tím k víťazstvám - teda aspoň tých niekoľkokrát, keď sa náhodou ocitli v čele tabuľky.

Harper Kirkland pochádzal z rodiny, ktorej korene siahali až k prvým virgínskym osadníkom. V Calburne nezáležalo na tom, že Harperov starý otec pomíňal všetky peniaze, ktoré si rodina odložila na kúpu koni, a že predal rodinnú plantáž, aby kúpil svojej milenke dom v meste. A vôbec nešlo o to, že rodina napokon vlastnila iba miestne noviny. V Calburne sa meno Kirkland vyslovovalo s úctou, lebo ľudia vedeli, aké je významné.

Na druhej strane Frank McCallum, Rodney Yates a Thaddeus Overlander chodili po školských chodbách nepovšimnutí. Samozrejme, Frank bol známy tým, že „hocikoho nahovorí na hocičo“, ľudia vnímali Rodneyho krásu a učitelia oceňovali šikovnosť a rozum Thaddeusa, ale toto všetko sa v Calburne prehliadalo vzhľadom na to, že chlapci nemali významný pôvod. Frank a Rodney boli bratanci a vyrastali v chudobe. Pekné calburnské dievčatá sa za Rodneyom neotáčali, lebo ho považovali za „vidiečana“, a od Franka bočili z rovnakého dôvodu. A Thaddeus? Nuž, jeho rodičia patrili do náboženskej sekty a nikdy nedovolili svojmu synovi zúčastňovať sa na spoločenských akciách. Taddy bol pre všetkých stopercentný „sedliak“.

Keď týchto chlapcov poslali ukončiť strednú školu do susedného mesta, ich minulosť sa vymazala i zveľičila zároveň.

Nik vo Wells Creeku netušil, že Harperova rodina patrí medzi najstaršie v tejto časti Ameriky. Musel sa vzdať pôžitkov, ktoré z toho preňho vyplývali v rodnom meste. Pokiaľ išlo Kyla, vo Wells Creeku žili rodičia oveľa bohatší ako jeho otec a do školy chodilo niekoľko chlapcov, ktorí vynikali vo futbale viac než Burgess.

Prechod do novej školy týchto chlapcov celkom degradoval.

Presný opak čakal na zvyšných troch. Frank si hneď v prvý týždeň na hodine rétoriky vyslúžil ocenenie ako najpresvedčivejší rečník. Keby niečo podobné predviedol v Calburne, dostalo by sa mu iba piskotu a výsmechu, lebo všetci vedeli, „kto“ je. Až teraz, pravdepodobne prvýkrát v živote, hodnotili Franka podľa toho, „čo“ dokáže, nie „kto“ je jeho rodina. Rečnil presvedčivo a odmenou mu bol nekonečný potlesk.

Rodney, pekný ako vychádzajúca filmová hviezda, neznamenal v Calburne pre svoj pôvod nič. Ale vo Wells Creeku sa dievčence chichotali a klipkali mihalnicami, keď okolo nich prechádzal.

Thaddeus, ignorovaný v Calburne, stal sa uznávaným najmä v matematickej triede, kde dokázal spamäti počítať dlhé a komplikované matematické operácie, a školská rada, ktorá nepoznala jeho pôvodné sociálne postavenie, ho ocenila prezývkou „Mudrc ročníka“.

Možno to bol šok z toho, že sa prvý raz v živote ocitol na dne, alebo potreboval sám seba niečo dokázať. Tak či onak, Kýle Longacre začal v novej škole citeľne napredovať. Asi chcel každému ukázať, že princom môže byť aj bez otcových peňazí a dosiahne rovnaké postavenie vlastným úsilím. Hoci poznal len pár spolužiakov, rozhodol sa kandidovať za predsedu triedy, stal sa členom redakčnej rady školskej ročenky a vstúpil do debatného krúžku.

Burgess, možno v snahe prinavrátiť svoju niekdajšiu slávu v domácom futbalovom tíme, začal skoro ráno chodiť na tréningy a ostával na ihrisku do neskorého popoludnia. Vďaka obrovskej námahe a vypätiu sa jeho hra výrazne zlepšila.

Harper sa pridala k redakčnej rade školských novín a koncom mesiaca, keď chlapec, ktorý tri roky pracoval ako šéfredaktor, spadol zo schodov a zlomil si nohu, prebral jeho funkciu.

Do Vianoc poznali vo Wells Creeku každého zo šiestich „prišielcov“. Traja z nich sa ocitli na najlepšej ceste vydobýť si postavenie, aké mali v rodnom meste, a ďalší traja si naplno vychutnávali status, aký nikdy nezažili.

Možno práve tento úspech šiestich „prišielcov“ bol dôvodom, prečo sa wellscreekski študenti, ktorí mali svoj vlastný triedny systém, nahnevali. Frank McCallum vystriedal chlapca, ktorý bol dovtedy známy svojimi skvelými rečníckymi vystúpeniami a ktorého otec bol najbohatším mužom vo Wells Creeku.

Dovtedy najkrajší chlapec v škole začal nenávidieť Rodneyho, keď začul, ako si dievčatá šepkajú, že „Roddy“ je oveľa prítťažlivejší než on.

Žiarlivosť. Jedna z najsilnejších emócií pomaly naťahovala svoje chápadla a násilne sa votrela do chodieb strednej školy. Bojovať proti nej sa dalo jedine tak, že sa všetko vráti tam, kde bolo. Študenti sa rozhodli špehovať šiestich narušiteľov a využiť ich tajomstvá na to, aby ich znova degradovali tam, kam patrili.

V malých mestách vedel každý o každom, ale akési nepísané pravidlo bolo, že o tom nikto nikdy nerozprával. Napríklad, ak otec nejakého dieťaťa skončil vo väzení, nik z mesta o tejto veci nehovoril nahlas, a to len v záujme nevinného dieťaťa.

Rovnako to fungovalo aj na strednej škole vo Wells Creeku, ale tak ako mali pravidlá na ochranu nevinných, tak nepoznali zľutovanie nad narušiteľmi ich pokojného života. Niekoľko horlivých študentov sa vydalo na výzvedy do Calburnu a zistilo všetko o nových spolužiakoch. Netrvalo dlho a celá škola pretriasala calburnské „tajomstvá“.

Hovorilo sa o tom, v akej nepredstaviteľnej chudobe vyrastali Rodney a Frank. Nik ich viac nenazval inak ako „vidiečanmi“. V Calburne bolo verejným tajomstvom, ako veľmi Kýle nenávidel svojho spupného otca za to, ako nápadne dával všetkým najavo svoje bohatstvo. Miestni ľudia tolerovali jeho chválenkárstvo a protivnú povahu, lebo mali záujem o obytné domy, ktoré jeho firma stavala na okolí. Keď sa však táto historka dostala do Wells Creeku, spolužiaci sa začali Kylovi smiať za chrbtom. Jeho šance stať sa predsedom triedy sa skončili na bode mrazu.

A hoci to nik nevedel naisto, každý veril, že Thaddeus Overlander nosil celý rok košeľe s dlhými rukávami len preto, aby zakryl modriny od úderov, ktoré mu otec vždy bohato uštedril. Šepkalo sa dokonca o tajných náboženských rituáloch, na ktorých sa Taddy musel zúčastňovať.

O Harperovi sa hovorilo, že je „zamilovaný“ do Kyla. Písal sa rok 1953 a spoločnosť nebola pripravená akceptovať takýto druh lásky.

A nakoniec tu bol Frederick Burgess, ktorý sa vo svojich štyroch rokoch stal vrahom. Každý v Calburne poznal smutnú historku o Burgessovi, ako ho každý volal, a jeho staršom bratovi Bobbiem. Bobbie Burgess bol jedno z mala detí, u ktorých sa v dokonalej harmónii sklátilo školské nadanie a atletický talent. Bol lídrom debatného krúžku, kapitánom futbalového mužstva a po sobotách učil postihnuté deti čítať. Dvanásteho júla roku 1940, keď mal šesťnásť rokov, umýval Bobbie rodinné auto a malý Frederick sa hral vnútri. Iba sused videl, čo sa stalo. Frederick sa hral na svojho staršieho brata a tváril sa, že šofériuje. Uvoľnil ručnú brzdu a auto, ktoré parkovalo na stráni, sa pustilo z kopca, zachytilo Bobbieho nohu a prešlo po ňom všetkými štyrmi kolesami. Chlapec bol na mieste mŕtvy.

Frederick nezdedil inteligenciu ani športové nadanie ako jeho brat a v Calburne sa rozchýrilo, že rodičia ho nenávideli pre to, čo urobil a čo im tak násilne vzal. Jedna osoba z mesta dokonca ochotne potvrdila, že Burgessov otec neraz vyjadril sklamanie nad tým, že sa jeho druhý syn vôbec niekedy narodil.

„Čo čítaš?" spýtala sa a oprela si hlavu o jeho plece.

„Nič, iba som myslel na to, ako všetko vedie k Zlatej šestke. Nech pátrame po hocičom, vždy skončíme pri nich."

„A pri tvojom otcovi," šepla.

„To bolo predtým, než sa stal mojím otcom. Mimochodom, premýšľal som, že čím viac o nich zistíme, tým sme bližšie k osobe, ktorej Manville najviac veril."

„Ak tá osoba ešte žije," vzdychla si.

„Áno. Ak," prikývol.

Bailey zdvihla hlavu od knihy. „Nemôžem to čítať ďalej," povedala a zavrela ju. „Stredná škola je ťažká pre každého, ale to, čím prešli tí chlapci, bolo hrôzostrašné."

„Keby sa ich trápenie skončilo aspoň maturitou. Ale prečo ich aj po škole prenasledovala taká smola?"

„Neviem," odvetila Bailey. „Možno taký bol ich osud. Si si istý, že máš tú adresu?"

„Áno," povedal trochu nepokojne.

KAPITOLA 27

„Ešte nikdy ho nikto nenavštívil," povedala sestra Bailey a Mattovi len pár minút po tom, ako vošli do penziónu pre seniorov. „Vlastne, prišlo pár kolegov z práce, ale rodina ani raz."

„Kde pracoval?" vyzvedal Matt.

„Bol stredoškolským futbalovým trénerom," pozrela na nich podozrievavo a pohl'adom sa pýtala, ako je možné, že to nevedia. „Ak je to váš strýko..." začala a pozrela na Matta.

„Veď to poznáte, rodinná roztržka," odvetil duchaprítomne.

„Chápem," vzdychla si a zastala pri dverách. „Takže, základné pravidlo znie: pán Meredith je veľmi chorý. Ak sa príliš rozruší, okamžite odídete. Jasné?"

Obaja prikývli a pomaly vošli za sestrou do izby. V tej istej chvíli mala Bailey chuť okamžite vypadnúť. Starý pán vážil ledva päťdesiat kíľ a z každej časti tela mu vytrčali hadičky. Na tvári mal kyslíkovú masku a prístroje všade okolo neho mu sledovali dýchanie a merali činnosť srdca.

„Matt, ja..." chytila ho Bailey za ruku.

Matt sa však priblížil k posteli. „Pán Burgess," prehovoril pevne. „Chceli by sme sa vás opýtať na tú noc, keď zomrel Frank McCallum."

V nasledujúcej sekunde muž prudko roztvoril oči a prístroje, ako blesk z jasného neba, začali jačať a písať. V tej istej chvíli sa rozleteli dvere a do izby vbehol lekár s dvoma sestrami, ktoré odtlačili neznámych návštevníkov nabok.

Bailey ustrašene zvierala Mattovu ruku a pozorovala personál, ako prehliada pacientovo telo a vypína vreštiace prístroje. Po chvíli počula slabý hlas, ako hovorí: „Cítim sa dobre. Von!" a vydýchla si. „Mal som iba zlý sen," pokračoval hlas. Výhl'ad jej zastieral lekár a sestry, ale vedela, že hlas patrí Burgessovi.

„Mohli by ste, dopekla, vypadnúť a nechať ma osamote s mojimi hosťami?" zlostil sa hlas.

Lekár sa otočil a tvrdo pozrel na Matta a Bailey. Nebol taký hlúpy, aby uveril pacientovmu klamstvu. „Ak sa to stane ešte raz, vlastnoručne vás odtiaľto vyrazím," prehovoril a potom všetci traja vyšli z miestnosti.

Bailey prešla k posteli. Muž na nej bol kosť a koža, zoslabnutý chorobou, ktorá mu ukrajovala zo života, ale oči mal jasné a živé. Aj napriek zvráskavenej koži videla tvár muža, ktorého poznala zo starých fotografií.

„Radšej pôjdeme," povedala, „Takmer..."

„Čo?" spýtal sa. „Takmer ste ma zabili?" povedal a rozkašľal sa.

Bailey vzala zo stola pohár s čerstvou vodou a slamkou a strčila mu ju do úst.

Burgess pil a Matt zatiaľ stál pri nohách postele. Hánky na rukách mu celkom zbeleli, ako mocne zvieral kovový rám.

„Ty si Kýlov chlapec, však?“ obrátil sa naňho Burgess. „Vyzeráš presne ako on, len si trochu tučnejší.“

„To preto, lebo veľa je,“ zamiešala sa Bailey a usmiala sa.

Burgess na ňu pozrel. „Kto ste vy?“

Skôr než sa nadýchla, odpovedal za ňu Matt. „Vdova po Lucasovi McCallumovi.“

„Ó, Bože,“ zaúpela Bailey a zviezla sa na stoličku vedľa postele. Bola presvedčená, že táto správa starca zabije. Prístroje krátko zapípali, ale alarm sa, našťastie, nezapol.

„Manville,“ povedal Burgess po chvíli. „James Manville. Raz som ho videl. Práve som v Oregone kupoval stavebné drevo, keď niekto prišiel so správou, že James Manville dorazil do mesta a zúčastní sa na raftingových pretekoch na divokej vode. Ako každý z mesta, aj ja som ho chcel vidieť, takže som stál v dave a díval som sa, ako nastupuje do člna. Než sa odrazili od brehu, ešte nám zamával a mne sa od úžasu zastavilo srdce. Díval som sa do očí Lucasa McCalluma.“

„Videl vás?“ spýtal sa Matt nedočkavo.

„Nuž áno. Zbadal ma, arogantný výraz Jamesa Manvilla sa z jeho tváre zrazu vytratil a on sa zmenil na starého vystrašeného Lucasa. Lenže ja som si položil prst na ústa a pokrútil som hlavou, aby som mu naznačil, že to nikomu neprezradím, a on sa na mňa usmial. Vždy som mal toho chlapca rád.“

„Chcem o ňom vedieť všetko,“ vyhrkla Bailey.

Burgess sa však usmial. „Prepáčte, ale v tomto vám nepomôžem. Viem len to, že Frank hneď po maturite odišiel z mesta, bol preč niekoľko rokov, a keď sa vrátil, priniesol so sebou dieťa. Raz som sa Kyla opýtal, prečo sme toho chlapca ešte nevideli, ale on mi prezradil, že je zdeformovaný a Frank ho drží v horách ďaleko od ľudí, aby sa mu neposmievali. Mňa do toho nič nebolo, preto sa viac nepýtal. Prvýkrát som ho videl, až keď bol tínedžerom. Občas zišiel z hôr a navštevoval...“ Burgess sa na chvíľu odmlčal, „farmu. Bola tam taká pekná farma na...“

„Ceste do Owl Creeku,“ prerušila ho Bailey. „Starý hanleyovský dom.“

„Hej, to je ono. Boli ste tam?“

„Áno,“ odvetila. „Je to krásne miesto. Vzadu v záhrade rastie starý morušový strom a...“ *zarazila sa*, lebo prístroje znova začali písať. „Ach, prepáčte, nechcela som vás rozrušiť! Mali by sme ísť.“

„Nie, prosím, neodchádzajte,“ žobronil Burgess. „Som tu stále sám a mám chuť sa s niekým rozprávať. Prejde aj niekoľko dní, a nepoviem ani slovo. Predtým ma považovali za skvelého rozprávača.“

Bailey vrhla pohľad na Matta a ten sa usmial.

Burgess sa chvíľu mlčky díval raz na jedného, raz na druhého. „Možno by ste chceli vedieť o Zlatej šestke a o tom, čo sa naozaj stalo.“

„Áno,“ povedal Matt. „Vypočujeme si všetko, čo nám poviete.“

Burgess privrel oči. „Smrť je blízko a ja chcem povedať pravdu.“ Otvoril ich a šibol pohľadom na Bailey. „Všetko je to vina tej suky Spanglerovej. Počuli ste o nej?“

„Prečítala som skoro celú knihu,“ odvetila ticho. „Vlastne toľko, čo som dokázala zničiť.“

Burgess pokrútil hlavou. „Nie, nemyslím na to, čo bolo v knihe. Pokúšala sa ospravedlniť zlo, ktoré spôsobila, ale jej svedomie vedelo, čo spravila. Počul som, že teraz sedí vo Washingtone,“ povedal a usmial sa. „Politika. Ohováranie a pokútne ťahy. Presne tam patri.“ Odmlčal sa, aby sa trochu upokojil. „Všetko sa začalo stávkou, stávkou, v ktorej prehral Roddy, stávkou, ktorá zmenila život mnohých ľudí. Ak ste čítali tú knihu, určite viete, že stále otravovala s tými sociálnymi idiotinami, ale musím priznať, že niečo z toho bola pravda. V Calburne sme boli králi, ale vo Wells Creeku obyčajní niktoši. Lenže tá hnusná ženská nenapísala, že za všetkým, čo sa stalo, a za nenávisťou, čo ovládla Wells Creek, bola ona. Viete, Roddy - žije ešte?“

„Áno,“ odpovedala Bailey. „Žije. Správa sa ako vulgárny blázon, stále sa žení s mladými dievčatami a robí deti.“

Burgess sa zachechtal. „Takže sa vôbec nezmenil. Vždy bol blázon a poriadne vulgárny, ale zamľadi aj veľmi pekný a len málo ľudí v Calburne dokázalo vidieť viac než jeho fyzickú príťažlivosť. Toho bol schopný len tvoj otec," povedal a pozrel na Matta, ktorý sa medzitým posadil vedľa Bailey. „Kýle ho nemohol vystáť, hnusil sa mu a vôbec to nemalo nič spoločné s pôvodom Roddyho rodičov a ich sociálnym postavením, ako písala tá beštia. Roddy sa narodil ako nehanebník a takým aj zostal."

„A môj otec ho neznášal," povedal Matt neprítomné. „Myslel som, že Zlatá šestka bola..."

„Jeden za všetkých, všetci za jedného?" prerušil ho Burgess a rozosmial sa, ale keď prístroje opäť zavrešťali, snažil sa upokojiť a zdvihol ruku napichanú ihlami. „Najradšej by som si ich vybral, ale oni to tam znova dajú," vzdychol si. „Kde sme to skončili?"

„Pri stávke," pripomenula mu Bailey. „Vraveli ste, že všetko sa začalo nejakou stávkou."

„Áno. Ten deň si pamätám celkom jasne. Stáli sme pri skrinkách vo wellscreekskej strednej škole. Kýle, Roddy, Frank a ja. Roddy sa všelijako snažil zaujať Kylovu pozornosť, ale bolo to nemožné. V tom čase mal však sebavedomia na rozdávanie a vychvaľoval sa pred Kýlom, že môže mať každé dievča, ktoré si zmyslí. Namiesto toho, aby ho ignoroval ako vždy, Kýle sa k nemu otočil a hľadel naňho. Potom sa slabo usmial a na ten jeho úsmev v živote nezabudnem! Ju! ukázal Kýle prstom. ‚Zbal ju.‘ Bola to Theresa Spanglerová. Videli ste fotku?"

„Áno," odvetila Bailey a pozrela na Matta. „A ty?" „Jasné," povedal zmätene, „bola na obálke časopisu." „Nie," pokrútila Bailey hlavou. „Nejde o jej dnešný výzor. Videl šiju, keď bola na strednej škole? Vtedy vyzerala ako..." „Pes," zamiešal sa Burgess. „Skutočná ohava." Zavrel oči, akoby sa pokúšal vybaviť si ten deň. „Roddy šiel za ňou, zvodne sa na ňu díval a ohľupoval ju svojimi dvojzmyselnými úlisnými rečičkami, ale na Spanglerovku neurobil nijaký dojem. Povedala mu, že s ním nechce mať nič spoločné, a poslala do dopekla."

„Mali ste vidieť jeho tvár," zachechtal sa Burgess. „Roddy bol presvedčený, že všetky baby vo Wells Creeku po ňom šalejú, a zrazu ho tá príšera poslala do teplých krajín. Medzitým sa okolo nich zhromaždila hŕstka dievčat a niečo si medzi sebou šuškali. Roddyho pýcha bola zranená a ponížená, preto sa nadul: ‚Kto by chcel takú škaredú haksňu, ako si ty?‘ vyštekol a pobral sa preč, ale Spanglerovka..." Burgess sa potreboval nadýchnuť, aby mohol pokračovať.

„Nahlas, aby to všetci počuli, naňho zakričala: ‚Možno si pekný a ja škaredá, ale aspoň nemám v hlave otruby. Moja tvár sa dá zmeniť, ale tebe už do hlavy nikto mozog nestrčí! Kým ja raz budem sedieť v Bielom dome, ty budeš v úbohej špinavej chatrči už len snívať o časoch svojej krásy a slávy.‘"

„Fiha!" zvolal Matt. „Zdá sa, že jej slová sa do bodky vyplnili, nie? Bystré dievča."

„S dobrou pamäťou," poznamenala Bailey pohrdavo. „Ukradla to od Winstona Churchilla."

Obaja muži sa na ňu pozreli a v očiach sa im zračila otázka: „O čom to hovoríš?"

„Žena, ktorú Winston Churchill neznášal, raz sedela vedľa neho pri obede a povedala mu: ‚Vy, pane, ste opitý.‘ A Churchill jej odvetil: ‚Vy, madam, ste škaredá. Rozdiel medzi nami je, že ja budem zajtra ráno triezvy.‘"

Matt i Burgess sa na ňu stále pozerali, akoby nechápali, čo má jej rozprávanie s celou vecou spoločné. „Roddy jej mohol vyhodiť na oči, že kradne cudzie myšlienky," vysvetlila im Bailey, ale zdalo sa, že ani jednému stále nedochádza. „Fajn. Zabudnite na to. Ach, vy chlapi. Asi si myslíte, že jej mal dať do brady, nie? Ach jaj. Nechajme to. Čo jej na to povedal?"

„Nič," odvetil Burgess. „Roddy bol síce pekný, ale nie múdry. Mlčal a celá škola sa mu smiala."

Najväčšia smola bola, že nikto z nás, ktorí sme prišli z Calburnu, ani netušil, že z Theresy Spanglerovej si neradno robiť žarty. Bola veľmi nebezpečná. Všetky decká z Wells Creeku sa už na základnej škole naučili, že si od nej treba držať odstup. Ak nie, začali im ‚miznúť‘ obеды alebo si vo vlasoch našli žuvačku. Prípadne sa im na ihrisku stala ‚nehoda.‘"

„Špinavá hráčka," odfrkol Mali.

„Tá najšpinavšia zo všetkých," prikývol Burgess. „Nikdy nič neriešila otvorene. Deti vedeli, kto sa im mstil, ale učitelia nemali ani potuchy. Bolo im ľúto škaredej malej Spanglerovky, a ak sa aj niekto odvážil ukázať na ňu prstom, vždy v konečnom dôsledku potrestali nevinného."

Na strednej škole raz arogantná kapitánka miestnych roztľieskavačiek niečo hrubo poznamenala na adresu Theresinho výzoru a ostatné dievčatá sa zasmiali. Ďalší deň niekto nalial celému tímu do šampónu zelenú farbu. Odvtedy sa každý vo Wells Creeku správal k Spanglerovke s najväčšou možnou úctou."

„Pripúšťam, že jej metódy neboli práve najférovejšie, ale aspoň im vrátila ich protivné poznámky," zamyslela sa Bailey. Sama si vypočula množstvo hrubých výsmeškov na svoj vzhľad a často snívala o pomste.

„Viem, na čo myslíte," prerušil jej myšlienky Burgess. „Mala právo mstiť sa, veď bolo za čo, ale toto dievča hralo bez pravidiel a nevedelo odpúšťať. Keď sa na nej smiali roztľieskavačky, neváhala im zničiť vlasy farbou. Celý zvyšok roka im znepríjemňovala život a v ďalšom ročníku sa tri z nich odsťahovali do iného mesta a tri... nuž, povedzme, že potrebovali psychoterapiu."

„Takže vy ste si za terč svojich žartov neúmyselne vybrali tú najnevhodnejšiu osobu z celej školy?" spýtal sa Matt.

„Presne tak. Mstila sa nám všetkým. Vzala si do hlavy, že zničí našu dobrú povesť, ktorú sme si získali po incidente s bombou. Nasledujúci pondelok si Kýle otvoril poznámkový blok a našiel v ňom odkaz od jedného zo svojich obdivovateľov. Po škole ho na dvore čakali hneď štyria a zbili ho tak, že strávil dva dni v nemocnici."

Burgess pokrútil hlavou. „Každého z nás v ten školský rok obvinili zo všelijakých hrozných činov, hoci sme boli nevinní. V skrinke frajerky jedného z futbalových hráčov sa našiel obscénny lístok od Roddyho a len zázrakom sa stalo, že ušiel krutej bitke. Potom sa pred dievčenskou šatňou našiel kúsok z Frankovho trička a obvinili ho, že chodí špehovať spolužiačky. Taddy vraj podvádzal pri teste a Harpera zatvorili štyria chalani do Kylovej skrinky, lebo ich vraj sledoval. Spravili to v piatok popoludní, a kým sme ho našli, bola sobota večer. Museli sme sa kvôli nemu vlámať do školy."

„A vy?" vyzvedala sa Bailey. „Čo urobili vám?"

„Na skrinku mi nalepili lístok, v ktorom sa mi vyhrážali smrťou. To isté som našiel vo svojich knihách a vlastne vo všetkom, kde bolo napísané moje meno."

Všetci traja sa na chvíľu odmlčali.

„Bolo to narafičené?" spýtala sa Bailey ticho. „Tá bomba. Plánovali ste to, alebo ste boli ozajstnými hrdinami?"

„Áno aj nie," vzdychol si Burgess. „Istým spôsobom sme to plánovali, ale myslím si, že nikto z nás v skutočnosti neuvažoval o tom, že by priniesol do školy bombu.

Okrem Harpera," zamiešal sa Matt.

„Presne. Ako viete?"

„Myslím, že otec povedal mame pravdu, lebo raz, keď v správach hovorili o nejakej bombe, poznamenala: ‚Najprv by mali skontrolovať, či sa tam niekde neobšmieta Harper.‘ netušila, že ju počujem. To, čo povedala, bolo také zvláštne, že som si to zapamätal. Po rokoch, keď som počul meno Harper, som si dal dve a dve dokopy."

„Tak, čo sa vlastne stalo?" pomrvila sa Bailey.

„Začalo sa to ako pocit opustenosti, presne ako ho definovala Spanglerovka. Boli sme cudzincami v škole, ktorá nás nechcela prijať, a všetci sme si zúfalo potrebovali nájsť svoje miesto."

„Spanglerovka tvrdila, že Frank, Rodney a Harper si zo začiatku vo Wells Creeku počínali lepšie ako v rodnom Calburne," zamiešala sa Bailey. „Vraj Frank urobil na všetkých dojem svojou presvedčivou rečou."

Burgess tak prudko odfrkol, že jeden z prístrojov začal písať, a trvalo niekoľko minút, kým sa upokojil a prístroj opäť stíchol. „Viete, prečo mal Frank taký dobrý hlas? Bez prestania fajčil od jedenástich rokov. Spanglerovka tú knihu napísala, aby spravila dojem na učiteľov. V skutočnosti sme pre ňu všetci šiesti boli úbohé stratené existencie. Jediné, v čom mala pravdu, bolo, že keďže sme boli chlapi z Calburnu, spojilo nás to. Doma by sme sa nikdy nestali priateľmi. Sedliaci, ako Taddy by sa nikdy nesmeli ani len priblížiť k takým veľkým hviezdam, ako bol Kyle Longacre."

Bailey šibla okom po Mattovi a videla, ako pevne stíska pery. Zjavne si o svojom otcovi ani náhodou nemyslel, že je „veľká hviezda".

„Prvé týždne boli strašné,“ pokračoval Burgess. „Boli sme sami a opustení, chýbala nám naša stará škola, ktorej pravidlá sme dokonale poznali. Každé popoludnie sme museli takmer hodinu čakať na autobus do Calburnu a k dievčatám od nás sme sa nepriznávali. Práve sme sa jeden druhému sťažovali, ako veľmi nenávidíme wellscreeksku strednú školu, keď prvýkrát padlo slovo bomba.“

„Čo by ste spravili, keby chcel toto miesto niekto zbombardovať?“ spýtal sa Harper ostatných, keď čakali na malom detskom ihrisku, kým príde autobus.

„Ušiel by som,“ odvetil Roddy a ostatní sa pustili do smiechu.

„Vypadol by som odtiaľto a želel by som si, aby všetci vyleteli do vzduchu,“ otrčil peru Frank.

„Nie!“ zvolal Harper prudko. „Takto sa nikdy nestaneš hrdinom.“

„Akým hrdinom? Kto tu chce byť hrdina?“ odvrkol Roddy.

„Pozri, musíme v tejto hnusnej škole trčať celý rok. Môžeme tu mať raj, alebo peklo,“ vysvetľoval Harper. „Čo by si si vybral?“

Frank sa pohol preč, lebo sa mu nepozdávalo, akým smerom sa ich rozhovor začal uberať. Boli to Kylove slová, ktoré ho zastavili.

„Počúvam,“ povedal odrazu Kýle. „Čo chceš presne robiť?“

„Nič,“ odvetil Harper. „Robiť nechcem nič. Chcem byť iba scenárista a herec v hre ‚Čo ak?‘. Je to moja obľúbená.“

„Chceš si skúšať babské nohavičky?“ zamiešal sa Burgess.

Harper si ho nahnevane premeral od hlavy po päty. „Pridáš sa?“

Kýle ich prerušil. „Prestaňte. A ty pokračuj. Čo z nás urobí hrdinov?“

„Je to taká blbosť, vlastne som si iba vymyslel príbeh. Rozmýšľal som, čo by sa stalo, keby školu zasiahol bombardér.“

„Natlačil by som všetkých do výťahovej šachty a hodil na nich dynamit,“ rozohnil sa Taddy. Chlapci sa naňho ohromene pozreli. Násilie v jeho hlase ich prekvapilo.

„Presne naopak,“ odpovedal Harper pokojne. „Zachránil by som ich. Ja by som bol ten pokojný, zatiaľ čo oni by v panike pobehovali po škole ako ovce. Vyvedol by som všetkých von do bezpečia, a kým by boli decká aj učitelia na pokraji zúfalstva, ja by som ich zachraňoval so stoickým pokojom. Potom, pred reportérmi a kamerami, by som sa tváril skromne a zdržanlivo.“ Nato spustil hlavu a vystrúhal hanblivú grimasu. „Nuž, madam, to nič nebolo.“

Chlapci sa rozosmiali a Kýle povedal: „Dobrý nápad. Vyvediem ich von a stanem sa hviezdou z Calburnu.“

„A čo ak budú dvere do tried zamknuté?“ spýtal sa Taddy.

„A kto zachráni nahé dievčatá z telocvične?“ pridala sa Rodney.

„A čo malé decká z prízemí?“ neváhal Burgess. „Rád by som zachránil.“

„Aj ja,“ nezostal pozadu Frank, „aj ja pomôžem s malými.“ Keď sa naňho všetci nechápavo dívali, iba mykol plecom. „No a čo? Mám rád deti. Radšej ako dospelých.“

„A čo ty, Taddy? Koho by si zachránil ty?“ spýtal sa Kýle a Taddy sa uškrnul.

„Futbalistov zo školského tímu. Boli by...“ Na chvíľu sa zamyslel. „Boli by uväznení v zamknutej telocvični, do ktorej by prenikal čierny dym. Kašľali by, dusili sa, už by dokonca začali myslieť na najhoršie, keď tu zrazu... Rozbil by som okno, spustil im dolu lano a pomohol im vyliezť von.“

Svoj príbeh líčil tak živo, až sa ostatní smiali, iba Harper zostal vážny. „S čím by si rozbil okno a kde by si vzal lano? Kým by prví vyliezli von, ostatní by sa zadusili v dyme.“

Chlapci sa vtedy odmlčali a ticho čakali na príchod autobusu. Zdalo sa, že rozhovor sa skončil, ale Harper sa nemienil tak ľahko vzdať. Otočil sa ku Kylovi: „Čo by si spravil ty?“

„Vykrútil by som krk bastardovi, ktorý by dal do školy bombu,“ odpovedal okamžite Kýle, akoby o tom práve premýšľal. „Obliekol by som si plášť, prebehol by som cez dym a chytil toho kriminálnika.“

„A čo ak by bol už dávno preč?“ nadhodil Harper.

„Tak by som našiel bombu a zneškodnil ju, aj keby ma to malo stáť život.“

Keď si Kýle uvedomil, ako naňho ostatní civia, pousmial sa a povedal: „No čo, chcem byť hrdina. Presný opak môjho fotra.“

„A takto sa to všetko začalo,“ zakončil Burgess. „Bol to len príbeh, ktorý sme si vymysleli, aby sme si skrátili chvíle čakania na autobus.“

„Lenže potom sa to naozaj stalo," nechápala Bailey.

„Áno. Harper priniesol do školy bombu a... medzi nami, podľa mňa to urobil skôr, ako sa odohral rozhovor na ihrisku. Počas toho leta ich v okolí vybuchlo niekoľko a som presvedčený, že to bola jeho robota. Dokonca aj v ten osudný deň sa ich v škole nachádzalo asi pol tucta, ale Harper sa nenápadne obšmietal okolo a podarilo sa mu ich odstrániť skôr, ako ich našli poliši. Musím však podotknúť, že to neboli ozajstné bomby, iba sa tak tvárili a trochu dymili.

Tak či onak, kým neprišiel ten slávny deň, toľko sme sa o nich rozprávali a fantazirovali, až sme presne vedeli, kto má čo urobiť. Harper splnil svoju domácu úlohu: všetko, čo bolo treba na záchranu, sa ocitlo na správnom mieste. A keď prišli novinári, každý mal dokonale nacvičené, čo povie.

Iba Kýlov hnev bol celkom nefalšovaný.

V tú noc nás všetkých pozobúdzať a vytiahol z postele na krátku „schôdzku" s Harperom. Triasol sa od zúrivosti a pohrozil Harperovi, že ak ešte raz spraví niečo podobné, vyrazí ho z bandy."

„Ale vyšli ste z toho ako Zlatá šestka," poznamenal Matt.

„Áno. Stalo sa to, čo sme vôbec neplánovali." Burgess sa na moment odmlčal. „Chvíľu sme sa tým celkom opájali. Vo Wells Creeku sme boli hrdinami a Calburn patrila iba nám.

Kdekoľvek sme prišli, všetci nás milovali."

„Až kým Roddy neurazil Theresu Spanglerovú," vzdychol si Matt.

„Presne tak," povedal Burgess a usmial sa. „Harperovi sme odpustili, lebo celá vec vypálila lepšie, ako sme mohli predpokladať. Vlastne len vďaka nemu sme sa mali dobre ako nikdy v živote. Po tom, ako Roddy urazil Spanglerovku, začali sa nám diať hrozné veci, ale Harper nás znova zachránil."

„Pustil sa do písania článkov," hádal Matt. „Ale Bailey ich nečítala." Potom rýchlo dodal: „To nie je výčitka, miláčik."

„Nevedel som, že ste manželia," začudoval sa Burgess.

„Ani nie sme," opravila ho.

„Iba sa so mnou začala deliť o jednu posteľ..." povedal Matt.

„No tak!" zvolala zdesene a obaja muži sa pustili do smiechu. „Povedzte mi o tých článkoch."

„Harperova rodina vlastnila calburnské noviny. Jeho matka nepracovala a chcela ho držať stále doma, zatiaľ čo najstarší syn jej zosnulého brata riadil noviny. Harperova matka bola tyranka a chcela ovládať každého, kto sa od nej vyskytol vo vzdialenosti menšej ako dvadsať míľ.

Hneď nato, ako Roddy urazil Spanglerovku, tá začala všade rozširovať reči, že sme bombu nastražili sami. Vraj hrdinovia sa nerodia len tak, zo dňa na deň, niečo tomu musí predchádzať. Zo skúsenosti však viem, že ľudia potrebujú hrdinov, a tak ju väčšina deciek v škole ignorovala. Preto sa vybrala do Calburnu, predstierala, že je novinárka, ktorá o nás píše článok, a vypytovala sa na nás, kde sa len dalo." • „Presne ako o niekoľko rokov neskôr, keď sa rozhodla napísať knihu."

„Veru," priznal Burgess. „Najprv si /ískala dôveru miestnych, potom po škole rozšírila, čo sa dozvedela, a vtedy nás každý začal nenávidieť.

Keďže sme neboli z Wells Creeku, netušili sme, odkiaľ sa tie strašné veci šíria. Až Roddymu sa to podarilo zistiť. Povedalo mu to jedno dievča, s ktorým sa raz zašiel na zadné sedadlo auta.

Keď sa to dozvedel Harper, rozzúrila sa. Vraj tá škulaťavá, krivozubá, naježená medúza nad ním nezvíťazí!

Povedal teda svojej matke, že sa chce stať spisovateľom a že ak chce byť úspešný, musí začať hneď. Snažil sa ju prinútiť, aby mu v ich novinách vydala článok.

Matka bola ochotná dať synovi všetko okrem slobody, preto súhlasila. Keď si však jeho bratanec čoby šéfredaktor článok prečítal, odmietol ho zaradiť do vydania. „Nemôžem to vydať," povedal svojej tete. „Čítala si to vôbec? Kyla Longacra vykresľuje ako kríženca Galahada a Budhu. Nazýva ho zástancom slabých. Poznám Kyla celý život, ale toho úprimne nikdy nezaujímal nič okrem futbalu. Je to milý chalan, ale nijaký svätec. A Thaddeausa Overlandera opísal ako geniálneho matematika, ktorý tajne spolupracuje s americkou vládou na projekte, ako zachrániť svet pred skazou. A Burgess je..."

„Podľa mňa je ten článok veľmi pútavý a plný obrazotvornosti," odbila ho pani Kirklandová.

„Žiadna obrazotvornosť, ale bohapusté klamstvá!“ protestoval.

„Napísal ho môj syn a ty ho vydáš,“ trvala na svojom. „Inak sa rozlúč so svojou prácou,“ pohrozila mu a bolo.

A takto sa *naozaj* všetko začalo. Harper si zháňal všetko, čo napísala Spanglerovka, a otočil jej obvinenia tak, že sa z nich v podstate vyklúli pozitívne veci. Franka zobrazil ako chlapca s anjelským hlasom, ktorý sa vyhrabal z chudoby len vďaka vlastnému úsiliu a talentu. Výsledkom bolo, že ho miestne rádio požiadalo, aby pre nich robil športového redaktora.

Kyla opísal ako chlapca iskrivého charakteru a pevných morálnych zásad, takže získal všetky funkcie v škole, ktoré si vyžadovali dôveryhodnosť a zodpovednosť.

Roddy bol podľa neho chlapec, ktorému žiadna žena nedokázala odolať a vždy, keď otvoril školskú skrinku, vypadli mu z nej zamilované lístočky.

Taddyho nazval chlapcom oslnivého umu, za čo si Taddy vyslúžil veľkú pozornosť učiteľov a jeho známkami nikdy neboli také dobré ako v tom čase.

O sebe tvrdil, že napísal niekoľko kníh pod všeobecne známym pseudonymom, a odvtedy ho decká počas každej prestávky zastavovali na chodbe a vyzvedali podrobnosti.

Burgess stíchol a Bailey mu podala pohár vody. „Pokiaľ išlo o mňa, každý v okrese vedel, čo sa stalo, keď som mal štyri roky, a namiesto toho, aby to skrýval, Harper napísal srdcervúci príbeh o chlapcovi, ktorý už roky žije pod ťažkým bremenom výčitiek a každú minútu ho zožierajú myšlienky na túto veľkú tragédiu. V ten deň sa predalo viac výtlačkov ako kedykoľvek predtým i potom a na moje zošity už nikto nikdy nenapísal slovo ‚vrah‘.“

Dopovedal svoj príbeh a Bailey si všimla, že je unavený. Horšie dýchal a pleť na tvári sa mu sfarbila dosiva. Nemým gestom naznačila Mattovi, aby šli. Prikývol, ale nechcelo sa mu odísť. Stále nedostali odpoveď na otázku, ktorá ich ťažila.

Nadýchol sa a povedal: „James Manville mal jeden veľmi dôležitý dokument, ktorý je uložený u človeka, ktorému dôveroval ako nikomu na svete.“

Burgess sa usmial. „To bude Frankova matka Martha. Ona Luka vychovala.“

Bailey sa rozbúchalo srdce, keď si predstavila naťahovačky s protivnou senilnou starenou. „Ach, ďakujeme,“ pozrela na Matta a snažila sa zakryť sklamanie. „Myslím, že stačilo. Už pôjdeme.“

„Áno, som unavený,“ priznal Burgess, „ale príjemne unavený. Cítim sa taký ľahký.“

Bailey si pobrala veci a chystala sa na odchod, ale neodpustila si poslednú otázku: „Prečo ste sa oženili s Violet a potom ju opustili?“

„Pre mnoho dôvodov. Mal som v Kalifornii veľa priateľov a jeden z nich sa ma raz opýtal: ‚Burg, kedy si mal naposledy ženskú?‘ a hneď nato zatelefonoval nejakej prostitútke, vraj najlepšej v celom okrese. Znelo to celkom dobre, až kým nepovedal, že sa bude pozeráť. Vtedy som odišiel. Bol som asi dve míle od mesta, keď som na kraji cesty videl stáť to dievča. Pokazilo sa jej auto a hneď som vedel, kto je. Uvedomil som si, že ak ju nechám ísť do môjho bytu a nenájde ma tam, bude sa cítiť trápne. Prepadli ma výčitky svedomia. Zastavil som, aby som jej tú starú rachotinu opravil.“

Celý čas na mňa hrala divadielko, aká je mladá a neviem a ako spieva v kostolnom zbore. Hoci som vedel, že klame zapáčila sa mi. Ba čo viac, tušil som, že jej sa páči, môj život Nie ja, ale môj život. Bolo to zvláštne, lebo nie každé dievča bolo ochotné vydať sa za predavača stavebného dreva a presťahovať sa ktovie kam.“

Burgess znova stíchol a na tvári sa mu zjavil úsmev. „Páčila sa mi myšlienka priviesť do Calburnu prostitútku. Akýsi vnútorný hlas mi vravel, aby som ju predstavil svojmu fotrovi ako jeho nevestu. A keby sme mali s Violet deti...“ Opäť sa usmial. „Jednoducho som si zaumienil, že otcovi na smrteľnej posteli prezradím pár pikantných tajomstiev.“

„Lúbili ste ju?“ spýtala sa Bailey. „Presne tak ako ona mňa. Nemyslím to v zlom. Mal, sa radi, boli sme jedna krvná skupina.“ „Ale nafingovali ste svoju smrť a zmizli.“ „Nie, vôbec som to neplánoval. Lietadlo havarovalo a vyviazol som len so škrabancami. Keď som nad *premýšľal*, zdalo sa mi, že by som mal zanechať svoj predošlý život, odísť z Calburnu a od ľudí v ňom a stať sa niekým iným.“

„A fungovalo to?“ dožadovala sa Bailey.

„Pre to, čo sa stalo tridsiateho augusta tisícdeväťstošesťdesiatosem?“ spýtal sa Matt, ale vtedy sa prístroje opäť rozrevali, a skôr než sa mohli s Burgessom rozlúčiť, lekár so sestrami ich vytlačili z izby.

„To je ono!“ zvolala Bailey na chodbe. Keďže Frank žil, v chate v horách, podľa mňa je to povolenie niekde pod tapetou na stene.“

Matt sa zasmial a bezradne pokrútil hlavou. Nevedel, čo ďalej.

„Prepáčte,“ ozval sa za nimi známy hlas. „Pán Meredith ma požiadal, aby som vám dala toto.“ Jedna zo žien im podávala malý ošúchaný adresár.

Bailey ho vzala a spýtavo na ňu pozrela. Tá iba rozhodila rukami. „Nepýtajte sa. Nič mi nepovedal.“ „Ďakujem,“ hlesla a vyšli von z budovy. Pri aute otvorila adresár a prešla niekoľko stránok. Väčšina adries bola z Floridy a boli to pravdepodobne obchodné

kontakty.

„Skús M,“ poradil jej Matt. „Ako McCallumová.“ Bailey prešla prstom po písmenách a strčila prst pod M. Hneď navrchu bolo meno Martha McCallumová a telefónne číslo.

Než sa stihla nadýchnuť, Matt vytiahol z náprsného vrečka telefón. Ticho pri ňom stála a zadržiavala dych. Na druhom konci zodvihol niekto, koho sa Matt opýtal na pani McCallumovú.

„Naozaj?“ zvolal. „Žije? Je celkom pri zmysloch? Ďakujem vám veľmi pekne,“ povedal a zavesil. „Kde?“ vybuchla nedočkavo. „V penzióne pre seniorov na kraji Atlanty.“ Bailey sa začala obzerat' po budovách naokolo a zdalo sa, že sa vôbec nezberá k autu, ktoré si požičali. „Čo robíš?“ „Hľadám nejakú cestovnú kanceláriu.“ Usmial sa. „Myslel som presne na to isté. Keď sa toto všetko skončí, pripomeň mi, aby som ti povedal, ako ťa veľmi ľúbim.“

Bailey uháňala k autu, a hoci sa ani na sekundu nezastavila, v ušiach jej pulzovala krv. „Dobre, pripomeniem.“

KAPITOLA 28

Mattov telefón zazvonil o tretej v noci. Ubytovali sa s Bailey v hoteli Sarasota a zarezovali si prvé ranné letenky do Atlanty. Nezískali miesta vedľa seba a museli zaplatiť viac za to, že si ich rezerovali tesne pred odletom, ale vôbec im to neprekážalo.

Keď teda zazvonil telefón a Matt rozospatým pohľadom zistil, že sú len tri ráno, vedel, že to môžu byť iba zlé správy. Ale keď sa na displeji ukázalo Rickovo meno, bol si istý, že je to viac ako zlé. Potichu zliezol z postele a zavrel sa do kúpeľne. „Čo sa deje?“ spýtal sa tlmeným hlasom.

„Alexa uväznili,“ odvetil Riek. Hlas mal pokojný, ale Matt vedel, že je veľmi rozrušený.

„Za čo?“ nechápal. „Prekročil rýchlosť? Šoféroval opitý? Ako si mohol dopustiť, aby sa túlal tak neskoro v noci? Vieš, on je...“

„Vražda,“ prerušil ho Riek. „Zabasli ho za vraždu.“

Matt sa oprel o vaňu. „Hovor,“ zašepkal a v mysli sa mu začali prehánat' nepríjemné predstavy.

„Počul si niekedy o žene menom Dolores Carruthersová?“ spýtal sa Riek.

Matt mal pocit, že mu srdce vliezlo až do krku. „Hej,“ vydralo sa mu z hrdla.

„Včera ju zavraždili a polícia v celom dome našla Alexove odtlačky. Mala za nechtami kúsky kože, nuž a Alex má doškriabaný chrbát. Ak testy DNA ukážu...“ Riek sa zhlboka nadýchol. „Čo s ňou, dopekla, vlastne robil? Má štyridsať a Alex ledva sedemnášť!“

Matt si prešiel dlaňou po zničenej tvári. Bola to jeho vina. Ak Alexa odsúdia...

„Si tam?“ spýtal sa Riek.

„Hej, som.“

„Kto je tá žena?“

„Baileina sestra,“ odvetil Matt sklúčene. Riek chvíľu mlčal. „Je to zlé, však? Si do toho zapletený, mám pravdu?“ „Až po krk.“

„Je Bailey vdova po Jamesovi Manvillovi?“ spýtal sa jemne. „Je.“

„Ó, Matt, poliši hľadajú aj ju. Povedal som im, že som ju nikdy nevidel. Ukázali nám jej fotku a ja...“

Zlomil sa mu hlas. Matt však potreboval počuť všetko. „Čo ty?“

„Pochopil som. Aj Patsy tú fotku videla, ale neprehovorila ani slovo. Dovolila, aby som povedal, že *sme* tú ženu nikdy nevideli, ale keď polícia odišla a Alexa vzali so sebou, povedala: ‚Musím ísť za Janice.‘ Vieš, že to meno nevyslovila už celé roky, a tak som si myslel, že táto hrozná vec ich konečne vylieči z tej hlúpej šarvátky, ale...”

„... došlo jej, že Bailey je Lillian Manvillová.”

„Asi hej,” priznal Riek. „Kde vlastne ste?”

„V Sarasote. My...”

„Na Floride?” zvolal. „Ale tam žije tá žena, ktorú zavraždili! chceš tým povedať, že ste sa v tom čase pohybovali vtom istom štáte? Má Bailey dôvod, aby zabila svoju sestru?”

„Stála medzi nimi nenávisť a Manvillove miliardy. Zdá sa ti to dost?”

Rick stíšil hlas. „Čo ak vás obvinia zo spolupáchateľstva?” Matt sa nadýchol. „To je pravdepodobné. Viac ako pravdepodobné.”

„Matt...” povedal Rick a jeho hlas znel ako v časoch detstva, keď prosil svojho brata o útočisko a bezpečnú náruč.

„Všetko sa vyjasní,” ubezpečoval ho. „Len zostaň pokojný. Povedz iba to, čo je nevyhnutné. Dnes ráno odlietame. Musíme niekoho navštíviť a možno nám povie, prečo sa museli stať tieto vraždy.”

„Vraždy?” vydesil sa Riek. „Prečo hovoríš v množnom čísle?”

„Potom ti všetko vysvetlím. Počúvaj ma, teraz vypnem telefón. Pokojne daj moje číslo polícii a povedz, že nevieš, kam sme išli a prečo. Ved’ je to aj pravda. Pamätaj si: *nič* nevieš.”

„Dobre teda,” súhlasil Riek tónom šesťročného chlapca. „Ale prečo prišla Manvillova vdova do Calburnu? Čo...”

„Zlož už,” zahriakol ho Matt a prerušil hovor. Potom stlačil červený gombík a vypol telefón.

Stál v kúpeľni a pokúšal sa upokojiť. Vražda vniesla do prípadu obrovský tieň vážnosti. Mal sto chuť omdlieť, ale vedel, že nesmie. Musel si zachovať chladnú hlavu, aby sa vedel správne rozhodnúť, čo ďalej. Majú sa vrátiť do Calburnu? Keďže s Bailey poslali neplnoletého Alexa za Dolores, bolo takmer isté, že ich obvinia zo spolupáchateľstva.

Po niekoľkých dlhých minútach vyšiel z kúpeľne a vrátil sa do izby. Bailey sedela na posteli a čakala naňho.

„Čo sa stalo?” spýtala sa a tvári mala vážny výraz.

Matt váhal, či pred ňou priznať pravdu, ale potom usúdil, že je dospelá žena a zaslúži si, aby s ňou zaobchádzal čestne. „Tvoju sestru niekto zavraždil. Obvinili Alexa a odviekli ho do vyšetrovačky. Policajti hľadajú aj teba, vlastne nás oboch, takže ak sa odtiaľto chceme dostať, mali by sme vypadnúť. Hneď.”

Bailey naňho nechápavo žmurkala.

„Máš nejakú hotovosť?” spýtal sa.

„Neviem. Asi stovku. Prečo?”

Videl, že sa len s námahou drží, aby sa nezrútila. „Keďže ideme do Atlanty autom, budeme potrebovať peniaze na benzín. Kreditky sú nám nanič, hneď by nás vypátrali.”

Bailey naňho pozrela naoko pokojne, ale prstami nervózne zvierala hotelovú plachtu. „Nemali by sme sa vrátiť do Calburnu a ísť za Alexom? Načo sa trepať do Atlanty? Čo také nám môže povedať stará ženská - ak nie je senilná -, čo by Alexa zachránilo?”

„To neviem,” priznal Matt úprimne, „ale ak jej Manville dôveroval natoľko, že u nej schoval doklad o pravosti vášho sobáša, určite jej veril aj v ostatných veciach. Alebo máš nejaký iný nápad?”

„Nie,” povedala pomaly, „ale Alex musí byť taký vystrašený! A moja sestra...”

Matt sa k nej sklonil a vytiahol ju z postele. „Plakať môžeš aj neskôr, dokonca sa smieš nervovo zrútiť - to čaká aj mňa -, ale teraz sa obleč, pobaľ a ideme.”

Už o dvadsať minút sedeli v prenajatom aute, ale Matt stále neštartoval. „Ešte si potrebujem niečo overiť,” povedal a vystúpil. Pri vchode do hotela bol bankomat, zasunul doň kartu a vyťukal niekoľko čísel.

Potom pobehol, nasadol za volant a naštartoval. „Zmrazený,” poznamenal akoby mimochodom. „Zmrazili mi účet.”

Bailey iba prikývla a zapla si bezpečnostný pás.

KAPITOLA 29

Martha McCallumová mala osemdesiat rokov, teda oveľa menej, ako Bailey s Mattom predpokladali. Sedeli v aute deväť hodín takmer bez prestávky, ale keď dorazili do Atlanty, bolo príliš neskoro vybrať sa na návštevu do penziónu. Všetku hotovosť použili na benzín a jedlo, takže motel si nemohli dovoliť. Matt zišiel blatistou cestou do ústrania, kde zjedli posledný chlieb so syrom a vypili poslednú fľašu vody. Keď slnko zapadlo za obzor, natlačili na zadné sedadlo malého auta a pokúšali sa zaspať.

„Tvoja noha," povedala Bailey.

„Hej," zamrmľal Matt a pohýbal sa. „Možno by mal jeden z nás spať vpredu. Alebo vonku."

„Chrobáky alebo rýchlostná páka," zatvárila sa Bailey kyslo. „Neviem, ktorá predstava je odpudivejšia."

Pritisol si jej hlavu na hrud' a usmial sa. Bol rád, že ani v takejto situácii nestratila zmysel pre humor, lebo podľa toho, ako plakala prvé tri hodiny po odchode z Floridy, mal pocit, že sa už nikdy nezasmeje.

O deviatej ráno nasledujúceho dňa už stáli na chodbe v opatrovateľskom domove pre seniorov a čakali na príchod Marthy McCallumovej. Poumývali sa na neďalekej pumpe, aby starú paniu neodstrašili.

Penzión, kde sa nachádzali, sa od toho, v ktorom býval Burgess, značne odlišoval. Kým prvý pôsobil čisto a pohodlne, ba priam domácky, tento bol doslova prepychový. Bailey sa zadívala na veľké dvojité točité schodisko a poznamenala: „A toto má byť penzión pre seniorov."

„Hneď vás prijme," oznámila im recepčná a Bailey si všimla, že mala na sebe značkovú rovnošatu.

„Myslíš, že to všetko platil Manville?" pošepekľal jej Matt do ucha.

„Prepáčte," oslovila Bailey recepčnú. „Kto to tu vlastní?"

„Penzión patrí jednej z bývalých korporácií Jamesa Manvilla," odvetila s úsmevom a zastala pri dverách.

Bailey sa oprela do Matta a významne zodvihla obočie, akoby vravela: Vidíš?

Apartmán Marthy McCallumovej bol očarujúci a Bailey v ňom ihneď spoznala rukopis školeného dizajnéra. Zariadil ho v štýle francúzskeho vidieka a všetky starožitnosti boli stopercentne pravé.

„Výborne," ozval sa ženský hlas z pohodlného čalúneného kresla. „Tak si ma konečne našla, Lillian."

Bailey sa zvrtila a pred sebou uvidela malú ženu v dokonale vyžehlenej blúzke s nenápadnými zlatými náušnicami a perlovým náhrdelníkom. Na jednej ruke jej svietili zlaté hodinky a na druhej sa ligotala tenká zlatá retiazka. Hoci jej odev pôsobil jednoducho, Baileinmu skúsenému oku neušlo, že sú to všetko kúsky tej najvyššej kvality a museli stáť celý majetok. Na tvári nemala takmer nijakú vrásku a dlhé plavosivé vlasy mala vzadu zakrútené do decentného drdola a previazané hodvábnou šatkou. Bailey napadlo, že chirurg, ktorý opravil Jimmieho peru, bol určite jej dobrý známy.

„Áno," povedala a sadla si na miesto, ktoré jej ukázala Martha.

„A kto je tento pekný muž?"

„Matthew Longacre," predstavila ho Bailey a stará pani mu vrelo potriasla rukou.

Prvá sa rozhovorila Bailey. „Zdá sa, že máte oproti nám výhodu, keďže vy ma poznáte, ale ja som o vás nikdy nepočula. Nechcem byť nezdvorilá, ale pochopte, ocitli sme sa v nepríjemnej situácii, takže vás chcem požiadať, aby ste nám čo najrýchlejšie povedali všetko, čo viete."

„Áno, samozrejme," povedala Martha pokojne. „Počula som o tvojej sestre v ranných správach. Je mi to ľúto, drahá, ale aj tak ste si neboli príliš blízke, mám pravdu? Lukovi sa priam bridila." Martha zamávala pestovanou rukou. „Prepáčte, ale nikdy som ho nedokázala volať inak ako Luke."

„Čo vám Jimmie... môj manžel povedal?" dožadovala sa Bailey.

„Všetko," odvetila, „úplne všetko. Nemám, samozrejme, na mysli obchody. O nich sme sa nikdy nerozprávali, ale povedal mi všetko o tebe, o Eve a Randolphovi, o tom, ako z neho tvoja sestra ťahala peniaze a..."

„Mojá sestra? Ako..."

Martha pozrela na Matta. „Ty to vieš, nie? Chvíľu mi trvalo, kým som si dala dve a dve dokopy, ale predpokladám, že toho mladého krásavca si poslal za Dolores, aby zistil, kde je povolenie na sobáš, však? Keď som sa dočítala, že bol jedným z Rodneyho detí, takmer mi prestalo biť srdce. Mimochodom, priniesol vám od nej odpovede na vaše otázky?”

„Áno, myslím, že áno,” odvetil Matt a zámerne ignoroval Bailein varovný pohľad. Martha si uvedomila, že nepovedal Bailey všetko, čo sa dozvedel od Alexa.

„Takže vieš o aute, ktoré jej Luke musel kúpiť, aj o ročnej rente, ktorú jej vyplácal, a o ďalších veciach?” spýtala sa.

„Áno, madam, viem,” priznal Matt a na Bailey ani nepozrel.

„Lillian, drahá, čo ti vlastne Matt povedal?”

„Zdá sa, že takmer nič,” odvetila a pery mala zlostne zovreté.

Martha sa usmiala. „Muži nás chcú stále ochraňovať, nie je to tak? Všimla som si, že si si dala spraviť nos a zhodila si kilá, ktoré na tebe pestoval Luke.”

„Áno,” odsekla a odvrátila sa od Matta. „A vy? Dielo Jimmieho plastického chirurga?”

Martha sa ešte viac odhalila svoje dokonale urobené zuby a pokojne odpovedala: „Áno, ten istý muž.”

„Kde Jimmie zobral peniaze na všetky tie operácie, ktorým sa musel podrobiť?”

Martha zaváhala. „Nečakane som zdedila nejaký majetok... škatuľu plnú peňazí, tak som ju darovala Lukovi, aby s nimi naložil, ako len chce.” Usmiala sa. „Využil ich veľmi múdro. Dal si operovať peru a zvyšok použil na výrobu svojich miliárd.” Opäť jej tvár rozjaril úsmev a nesmierna hrdosť.

„Máte povolenie na Lillianin sobáš?” spýtal sa odrazu Matt.

„Áno,” zadívala sa na Bailey. „Luke sa vždy strašne bál, že by si ho opustila. Vedela si to?”

„Áno,” povedala Bailey a zdržiavala slzy, čo sa jej tlačili do očí. „Ja som ho zabila.”

Matt na ňu ostro pozrel, ale ona visela na Marthinej tvári.

„Nie, nezabila,” odmietla ju stará pani ostro, a keď sa Bailey nadýchla, že bude protestovať, autoritatívne zdvihla ruku. „Skôr než mi povieš, že nepoznám pravdu, chcem ťa ubezpečiť, že ju poznám. Tri dni predtým, ako Luke zomrel, mi telefonoval a povedal, že si ho požiadala o rozvod.”

Matt natiahol k Bailey ruku a objal ju okolo pliec.

„Nebol z toho zronený,” chlácholila ju Martha. „Vlastne bol od radosti celý bez seba.”

„Celý bez seba?” nechápala Bailey. „On chcel rozvod?”

„Nie, celý bez seba z toho, že si sa konečne prebrala. Vždy mi vravieval, že ho neľúbíš ani toľko, aby si naňho žiarlila.”

Nato Bailey vyskočila z gauča. Prešla k oknu, chvíľu sa kochala krásnym okolím opatrovateľského domu a potom pozrela Marthe priamo do očí. „Žiarlila? Naozaj si myslel, že som nežiarlila na tie vysoké, štíhle a krásne ženy, čo sa okolo neho motali?”

„Neznamenali preňho nič,” poznamenala Martha ticho.

„Ale pre mňa áno!” zvolala, no rýchlo sa snažila upokojiť. „Bol by súhlasil s rozvodom?”

„Nie, samozrejme, že nie,” usmiala sa stará pani. „Chcel sa znova uchádzať o tvoju priazeň. Vrazil, že ti niečo dlhuje. Vieš, kam išiel, keď sa jeho lietadlo zrútilo?”

„Nie, ale určite niekam za obchodmi. Často navštevoval miesta, ktoré vlastnil.” Stíšila hlas. „Ako napríklad toto.”

Martha sa znova usmiala. „Nie je tu krásne? Keď bol Luke malý a žili sme sami v tej malej ohyzdnej horskej chatrči, často sme snívali a vymýšľali si, čo by sme si kúpili, keby sme mali všetky peniaze sveta. Frank dozeral, aby sme mali televízor, a predplatil nám noviny a niekoľko časopisov, takže sme dobre vedeli, čo všetko existuje. Len sme to nemohli mať.”

„A čo ste si želali?” vyzvedal Matt.

„Len obyčajné veci ako vlastný dom so záchodom, ale Luke túžil vlastniť celý svet. A dám ho tebe a ockovi,” vravieval mi.”

Bailey pozrela na Marthu. „Kam šiel Jimmie v deň, keď zomrel?”

„Ty to naozaj nevieš? Ani ti to nenaznačil?”

„Nie," zosmutnela. „V tom čase som utápala v depresiách. Bola som zo všetkého unavená, z cestovania, z ľudí, ktorí ma neznášali, z Jimmieho mileníek." Posledné slová vyslovila so značnou dávkou hnevu.

„Ale čo viac si chcela?" spýtala sa Martha.

„Ja... neviem," vyjachtala zmätene.

Martha sa obrátila k Mattovi. „Povedz mi, po čom túži?"

„Po deťoch," odpovedal pohotovo. „Len čo nejaké uvidí, celá znežnie."

Bailey naňho užasnuto pozrela. „To nie je pravda!"

„A čo tie dvojčky, ktoré sme stretli v potravinách?"

„To boli výnimočne pekné detičky," bránila sa. „A..."

Nedopovedala, lebo Martha ju prerušila. „Má pravdu. Deti. Luke zásadne odmietal vlastné, lebo sa bál, že by sa narodili s rázštepom. Preto zariadil súkromnú adopciu."

Po týchto slovách Bailey bezvládne klesla k Mattovi. „Adopciu?" zašepkala.

„Presne tak. Veď vieš, aký bol. Všetko vybavil za niekoľko dní a v ten deň už letel po dieťa kamsi na západ. Chcel ťa preväpčiť."

„Strčiť ho do škatule a previazať mašľou?" poznamenal Matt sarkasticky.

„Áno, to bol celý Luke," prikývla Martha a dívala sa, ako sa Bailey vyrovnáva s týmito novinkami. „Opakovala som mu, že sa má k tebe správať ako k dospelému človeku a najprv si s tebou o adopcii pohovoriť, ale odbil ma slovami: ‚Noštek je priveľmi sentimentálna. Určite si bude chcieť osvojiť celý detský domov, a okrem toho, som príliš sebecký, aby som zniesol viac ako jedno dieťa, ktoré mi aj tak odoberie kopu času, ktorý bude tráviť s ňou. Preto som sa rozhodol, že jej dám plavovlasé modrooké dievčatko.'"

„To je presne on," vzdychla si Bailey a klipkala očami, aby jej po lícach netiekli slzy. Celé mesiace znášala ťažké bremeno výčitiek, že Jimmie nezvládol jej žiadosť o rozvod a zabil sa.

„Cítiš sa lepšie?" spýtala sa Martha.

V krku jej navrela hrča, takže nebola schopná vydať zo seba ani hláska, ale energicky potriasla hlavou. Áno, cítila sa lepšie. Zbavila sa toho najťažšieho nákladu, aký kedy nosila.

Martha kývla Mattovi, aby podal Bailey papierovú vreckovku zo zelenkastej škatule vykladanej orechovým drevom.

Vzala si vreckovku a utrela slzy. „Tak to naozaj bola nehoda."

„Ach! To nie!" zvolala stará pani. „Zabili ho Eva a Ralph Turnbullovci."

Baileina ruka sa zastavila na polceste a Martha sa dívala raz na jedného, raz na druhého.

„Atlanta a Ray?" spýtal sa Matt.

„Tak si síce hovoria, ale v skutočnosti sa volajú Eva a Ralph."

„Turnbullovci," povedal Matt zamyslene. „Nie Manvillovci, dokonca ani McCallumovci."

„Bože!" vykrikla Martha. „Tí dvaja vrahovia nemajú so mnou ani s mojím synom nič spoločné. Ani s Lukom."

Bailey a Mattovi chvíľu trvalo, kým strávili, čo práve počuli.

„Aj Phillip tvrdil, že Atlanta a Ray určite nie sú Jimmieho príbuzní."

„Vydieranie?" hádal Matt.

„Veru tak. Keby ich Luke nevyhlásil za svojich súrodencov a nedal im peniaze, ktoré od neho neustále ťahali, prezradili by svetu celú pravdu o jeho detstve v Calburne. Keby sa o tom ľudia dozvedeli, Luke by sa nikdy nevyhol tomu, čoho sa najviac desil." Zvedavo pozrela na Bailey, či nájde odpoveď na túto hádanku.

„Lútosť," povedala pokojne. „Jimmie by nezniesol, keby ho niekto ľutoval."

„Výborne."

„Ale je toho viac, nie?" neuspokojil sa Matt. „Bailey spomínala nejaké ‚vraždy nazvané samovraždami'. Myslel tým na smrť svojho otca?"

Martha sa trochu odvrátila a chvíľu sa dívala z okna. Potom sa pohľadom vrátila k Bailey. „Neviem, či vám mám o tom povedať. Časť zo mňa chce, aby všetky tajomstvá umreli s Lukom. Tak veľmi sa snažil, aby uchránil svoje detstvo pred zvedavosťou verejnosti.“ Stíchla a potláčala slzy, čo sa jej drali do očí. „Keď som sa o Lukovej smrti dozvedela z televízie - nikto mi nezavolať, lebo nik netušil, že žijem -, vedela som, že to *oni* ho zabili. Eva a Ralph veľmi rýchlo zistili, aké je jednoduché podplatiť človeka, ktorý pracoval pre Luka, aby im donášal. Keď sa dozvedeli, že sa chystá na adopciu, nemohli to predsa dopustiť!“

„Ohrozil by ich neplánovaný dedič,“ poznamenal Matt neprítomné.

„Uhm.“ Pozrela na Bailey. „Dolores na pohrebe zistila, že nemáš ani potuchy o sobášnom povolení, ktoré dala Lukovi tvoja matka. Pochopila, že ak nevieš o povolení, potom si myslíš, že váš sobáš bol nelegálny. Môžeš sa hanbiť!“ povedala prísne. „Ako si si len mohla myslieť, že človek ako Luke by prehliadol takú dôležitú vec?“

„Keď som sa zaňho vydávala, nemyslela som na úradné formality,“ odvetila obranne.

„Takže Atlanta s Rayom a Dolores pracovali spoločne?“ vyzvedal Matt.

„Nie, nemyslím, že by s nimi niečo mala, iba rada kotkodákala - všade a veľa. Prepáč, drahá, ale len čo prišla reč na teba, tvoja staršia sestra povedala čokoľvek a komukoľvek.“

„Prezradila Alexovi, že povolenie existuje, hoci ho nepoznala ani deň,“ pochopil Matt.

„Áno. A stálo ju to život,“ doložila Martha.

„Spravili to Atlanta a Ray?“

Určite áno. Ako zabili Luka a jeho právnik, tak zniesli zo sveta aj Lillianinu sestru. Veľmi som sa snažila uchovať Lukove tajomstvá pred svetom, preto som o sebe nedala vedieť ani po jeho smrti. Keď zomrel ten právnik a zanechal po sebe ženu a dve malé deti, bolo to pre mňa ťažké. Ako sa vlastne majú?“

„Snažia sa, ale stále to bolí,“ odvetila Bailey.

„Verím. Luke mi vrazil, že mali dobré manželstvo.“

„Stále opakujete, že vám niečo povedal,“ zamračila sa Bailey. „Volával vás?“ V jej hlase bolo cítiť stopy žiarlivosti. Áno preniesla sa nad to, že spával s inými ženami, ale len vďaka presvedčeniu, že skutočné *rozhovory* viedol iba s ňou.

Martha s úsmevom ukázala na veľkú lakovanú skrinku z borovicového dreva na druhom konci izby. Bailey odhadovala, že stála najmenej stotisíc dolárov. Otvorila dvierka a nazrela dnu. Na policiach stáli pekné kartónové škatule prikryté broskyňovou hodvábnou látkou. Na každej škatuli bol mosadzný štítok s dvoma dátumami v rozmedzí približne pol roka.

No tak,“ nabádala ju Martha. „Otvor ich.“

Bailey vytiahla hneď prvú skraja a nadvihla vrchnák. V úhladnom rade v nej boli naukladané listy v zelenkastých obálkach s Jimmieho monogramom.

List a fotografia,“ poznamenala stará pani. „Každý týždeň od júla 1978 mi poslal list a jednu fotografiu. Staral sa, aby na mojom účte v banke bolo vždy dosť peňazí. A mimochodom drahá, Luke sa narodil v roku 1954 a nie 1959. Bol taký hrdý na svoju novú tvár, že si s obľubou uberal z veku.“ Bailey otvorila jeden náhodne vybraný list a čítala:

Noštek sa mňa hnevala, keď som sa včera v noci vrátil domov, ale netrvalo dlho a jej nálada sa zmenila. Kým som bol preč, schudla niekoľko kíľ, preto som kuchárovi prikázal, aby upiekol tú božskú čokoládovú tortu, ktorú tak miluje. Viem, je to diabolské, ale ľúbim ju takú tučnú. Vtedy patrí len mne.

Zložila list podľa záhybov a vsunula ho späť do obálky. Nemohla však odolať pohľadu na priloženú fotku. Bola na nej ona, sedela v kresle na nádvorí ich domu v Antigüe, za ňou stálo asi desať ľudí s pohármi so šampanským a zdalo sa, že sa ohromne bavia.

Ona však sedela celkom sama, hoci v strede davu, a na tvári sa jej zračilo zúfalstvo. Vôbec sa nečudujem, že ma tak veľmi neznášali, pomyslela si a potom sa cez izbu pozrela na Matta. Teraz som oveľa šťastnejšia, prebleslo jej myslou, keď zasúvala fotografiu do obálky. Vrátila ju medzi ostatné listy, škatuľu strčila na pôvodné miesto a rezolútne zatvorila skrinku. Túto časť života mala definitívne za sebou. James Manville nespáchal samovraždu a už vôbec nie preto, že ho jeho manželka požiadala o rozvod.

„Ako môžeme dokázať, že Jimmieho zavraždili Atlanta a Ray?“ spýtala sa.

„Vlastne, ja ten dôkaz mám,“ ozvala sa Martha a musela sa zasmiať, keď videla na ich tvárach rovnaké ohromenie. „Mala som na to celé týždne a vďaka Lukovi aj takmer neobmedzené finančné možnosti, takže kým teba sa svet pokúšal ukrižovať, ja som najala vyšetrovateľov.“

„Aby zistili čo?“ vyskočil Matt ostro.

„Kto bol pri lietadle štyridsaťosem hodín predtým, ako doň nasadol. Poslala som niekoľko mužov - bol ich aspoň tucet - do hôr, kde sa lietadlo zrútilo, a tí mi priniesli každý kúsok vraku.“

„Myslela som si, že to urobila polícia. Jimmieho telo...“ zachmúrila sa Bailey.

„Polícia vrak preskúmala, ale veľmi povrchne. Vôbec nehľadali dôkazy o tom, že by ho niekto úmyselne poškodil, keďže dvaja mladí mechanici z malého letiska, kde Luke so svojím lietadlom zvyčajne parkoval, dosvedčili, že v deň, keď sa to stalo, ho na kolenách prosili, aby nikam neletel, lebo so strojom vraj niečo nebolo v poriadku.“

„Nie,“ povedala Bailey. „Viem si predstaviť, že Jimmie mohol v zúfalstve vedome naraziť do horského masívu, ale nikto mi nenahovorí, že by si sadol do pokazeného lietadla a dovolil, aby tá vec rozhodovala o tom, či bude žiť, alebo zomrie.“

„To isté som si myslela aj ja,“ usmiala sa Martha a oči sa jej rozsvietili. „Bola som si stopercentne istá, že Atlanta a Ray tých dvoch mladíkov podplatili, preto som začala vlastné vyšetrovanie, zatiaľ čo všetci ostatní sa sústreďovali na teba.“

„A zistili ste, že lietadlo niekto úmyselne poškodil.“

„Áno,“ odvetila Martha. „Bolo to naozaj veľmi jednoduché. Poškodili palivovú nádrž a Lukovi na polceste došiel benzín.“

Odrazu stíchli, keď sa ozval Matt: „Ak sa našla poškodená nádrž, nemohla sa poškodiť až pri páde?“

„Veru áno,“ prikývla Martha, „lenže nijaká sa nenašla.“

„Tak ako...“ nechápala Bailey, ale vtedy jej zaplo: „Mal na palube čiernu skrinku.“

„Áno,“ znova sa usmiala stará pani.

Bailey sa obrátila k Mattovi. „Celkom som na to zabudla. Raz večer sme s Jimmiem sledovali správy a novinár stále dookola omieľal niečo o čiernej skrinke, ktorá nahráva slová pilotov v kabíne. Jimmie povedal, že si ju bude musieť zohnať, aby...“ Bailey sa zarazila.

„... aby ti mohol povedať, že ťa miluje, skôr ako sa lietadlo zrúti,“ dopovedala jemne Martha a ona prikývla. „Áno, presne to mi napísal. Tú skrinku si dal namontovať tajne, ako vlastne mnoho vecí v živote.“

„A vaši chlapi ju priniesli,“ uzavrel Matt, „lebo presne vedeli, čo majú hľadať.“

„Áno,“ odpovedala Martha. „Jimmie sa v posledných chvíľach snažil bezpečne pristáť, a kým bojoval o holý život, stále hovoril, takže magnetofón nahrál každé jeho slovo. Povedal, čo sa robí s lietadlom, že pod sebou vidí letisko a ako sa dá dokázať, že ho Eva a Ralph - tak ich volal - zavraždili.“

„Vy ste tieto informácie polícii neposkytli, však?“ povedal Matt.

„Nie, lebo Luke mi kládol na srdce, aby som priznala pravdu len v prípade, že by sa jeho milovaná Lillian ocitla v ohrození života. „Ona ťa nájde,“ povedal, kým sa lietadlo zrútilo, „a keď sa tak stane, povedz jej, že ju ľúbim.“ To boli jeho posledné slová.“

Bailey sa chvíľu neprítomné dívala z okna. Keď opäť uprela pohľad na Marthu, povedala vážnym hlasom: „Chcem počuť ten príbeh. Chcem vedieť pravdu. Chcem vedieť všetko o vražde nazvanej samovraždou.“

KAPITOLA 30

„Neviem, ako sa vlastne všetko to zlo začalo, či objavením sa Vondy Turnbullovej, alebo vtedy, keď si Frank dokaličil ruku,“ vzdychla si Martha a naliata si čaj zo strieborného čajníka. Zdvihla telefón, povedala „raňajky“ a o desať minút sa izba premenila na hodovú miestnosť. Stôl sa prehýbal pod množstvom vyberaných jedál, boli tam tenké párky v krehkom lístkovom ceste, vajíčka na tri spôsoby, grilované paradajky a niekoľko druhov čerstvého sladkého i slaného pečiva.

Matt a Bailey zo zdvorilosti čakali asi tridsať sekúnd a museli sa nesmierne ovládať, aby sa na jedlo nevrhli ako hladní vlci, ale napokon zvíťazil hlad.

„Pani Turnbullová vlastnila moju farmu," zamiešala sa Bailey s plnými ústami. „Bola ženou toho muža, ktorý zaváral ovocie a zeleninu."

„Áno," prikývla Martha a len dobré vychovanie jej zabránilo, aby sa neopýtala, kedy naposledy jedli. „Hilda bola tajnostkárka a len zriedka sa niekomu zdôverila, ale po meste sa šepkalo, že ako mladá sa vydala za veľmi bohatého a veľmi starého muža. Podľa toho, čo som počula, ľudia si jej krok vysvetľovali po svojom. Vraj dúfala, že manžel skoro umrie a ona po ňom zdedí všetky peniaze."

„Počkajte," prerušil ju Matt. „Vravíte ‚počula som‘. Kde ste potom boli?"

„A kde bol Jimmie?" pridala sa Bailey.

Martha sa nadýchla. „Luke a ja sme žili spolu v horách. Keď bol malý, Frank ho párkrát zobral so sebou do mesta, ale ľudia naňho čudne hľadeli, preto ho natrvalo nechal u mňa. Cez víkendy nás chodil navštevovať."

„Prečo ste Jimmieho neposlali na operáciu?" spýtala sa Bailey.

Marthe chvíľu trvalo, kým odpovedala. „Bojím sa to prezradiť, lebo možno znenávidíš môjho syna – i mňa."

Bailey pokrútila hlavou. „Možno, ale mám v zozname triko iných ľudí, že by ste sa ocitli až na jeho konci."

Martha s Mattom sa zasmiali.

Mala som veľa času, aby som mohla premýšľať o dôvode pre ktorý sa toto všetko stalo. Myslím si že keď sú ľudia milovaní, občas ich tá láska dusí. Neviem ako ti to mám vysvetliť, ale..." - Marthin pohľad sa vpíjal do Baileyových, asi to ani nie je potrebné. Sama si poznala, ako oddane dokázal Luke milovať. Ak si raz bola objektom jeho lásky, vieš, o čom hovorím. A práve Lukova láska bola príčinou, prečo sme sa s Frankom rozhodli neposlať ho na operáciu. Dáva to nejaký zmysel?

„Och áno," odvetila Bailey. „Bola to zadúšajúca láska, ale aj tak ste sa jej nedokázali zriecť."

„Presne," prikývla Martha. „Ale i ja som vinná." Odmlčala sa a chvíľu sa rozhliadala po izbe. „Možno mi to Boh niekedy odpustí, ale čo by mi zostalo, keby sa Luke vyliečil a opustil ma? Bola som obyčajná chudobná vdova- Frank bol mojím jediným synom a vedela som, že keby Luke odišiel, Frank by ma navštevoval len zriedka. Lukova rozštiepená pera z nás urobila rodinu."

Matt sledoval Marthu, ako v rukách nervózne žmolí vábnu vreckovku. Bolo mu jasné, že bremeno viny, ktorú cíti za to, čo spravila vnukovi, ju ťažilo celé roky. „A čo Hilda Turnbullová?" spýtal sa jemne.

„Ona..." hlas sa jej zlomil, ale všemožne sa pokúšala opäť nadobudnúť stratenú rovnováhu. „Videla som ju len raz. Bola malá, vycivená a mala v očiach divý, neľútostný pohľad."

Martha zjavne stratila niť myšlienok, preto jej Bailey pripomenula: „Jej prvý manžel zomrel?"

Áno," spamätala sa stará pani. „Ale až v čase, keď Hilde ťahalo na štyridsiatku a mala dve dospelé deti."

„Evu a Ralpha," doplnila ju Bailey.

„Presne."

„Ako je možné, že ich nikto z Calburnu nespoznal? V poslednom čase ich bolo vidieť na každom televíznom kanáli." čudoval sa Matt. „Prečo nikto nepovedal: ‚Hej, to sú deti Hildy Turnbullovej! A nemajú s Jamesom Manvillom nič spoločné!?'"

Martha sa usmiala. „Po prvé, ľudia ich v Calburne videli len zriedka. Hilda ich držala v internátnych školách a cez prázdniny chodili do letných táborov. Boli to zavalité, nepríjemné deti a nikto z rovesníkov o ne nejavil záujem. Luke mi napísal, že v školách, kam chodili, vyhorelo niekoľko budov a bol si istý, že v tom mal prsty Ralph. Nik ho však neupodozrieval, lebo..."

„Bol niktoš," skočila jej do reči Bailey. „Vyzeral ako chudák, ale v jeho prítomnosti som cítila strach. On a Atlanta pracovali ako tím. Keď prišli na návštevu, tvárila sa, že náhodou niečo zhodila, aby odpútala našu pozornosť, a zatiaľ do Rayovho rukáva bleskurýchlo putovala nejaká vzácna soška alebo iná drahá drobnosť. Netušila som, či o tom Jimmie vie, ale nemala som v úmysle žalovať mu, že jeho brat je zlodej, keď odrazu začal nakupovať lacné kópie Fabergého skriniek. Na moju otázku, prečo nosí domov tie strašné gýče, mi odpovedal: 'Tí dvaja aj tak nerozoznajú originál od kópie, nech si teda kradnú bezcenné napodobeniny.' Nato sme sa obaja schuti rozosmiali."

„Pokračujte o Hilde," nabádal ju Matt.

„Občas mi Luke písal o... nuž, o tom, čo sa udialo - teda niečo z toho -, a zdôveril sa mi, že si myslí, že sa Hilda vydala za Gusa Ventersa, len aby získala jeho schopnosti a šikovnosť pre seba, a to celkom zadarmo. Keď zomrel Hildin prvý manžel, zanechal jej dve farmy. Prvá bola, podľa Gusa, celkom zničená a nepoužiteľná, ale zdedila aj starý hanleyovský dom, ktorý patril jeho rodine celej generácie. Myslím, že jeho praprastará mama bola Hanleyová.

Keď teda starý pán zomrel, Gus nemal dôvod odísť z mesta, kde vyrastal a dokonca mu v ňom ponúkali prácu. Oznámil Hilde, že sa vracia domov."

„Tak sa zaňho vydala," konštatovala Bailey.

„Áno. Vydala sa zaňho, ale odmietla prijať jeho priezvisko. Mal dvadsaťosem rokov a ona tridsaťdeväť. Hoci nikdy nedisponoval prenikavou inteligenciou, bol vynikajúci kuchár a záhrada pod jeho rukami doslova prekvitala. Luke vravieval, že Gus mohol zasadiť oceľovú tyč a aj tak by z nej vyrástol utešený strom. Presne ako ty," usmiala sa na Bailey. „Luke povedal, že máš veľký talent ako Gus, ale zároveň rozum univerzitného profesora."

„Prvýkrát musím súhlasiť s Manvillovými slovami," zamiešal sa Matt a objal Bailey okolo pliec. Jej tvár sfarbila červeň.

„Počuli sme, že Hilda Turnbullová mala aférku so ženatým mužom," ozvala sa Bailey. „Bol to Frank?"

„Bože, nie! Bol to Roddy."

„To som si mohla myslieť," zašomrla si Bailey popod nos. „Zdá sa, že bol vždy tam, kde sa stalo niečo zlé."

„Veru, Roddy v celom príbehu zohrával dôležitú úlohu, najmä preto, že si robil záľusk na Hildine peniaze. V meste sa šírili klebety, že niekde v dome má ukryté obrovské množstvo dolárov. Pre našu rodinu sa však najväčším problémom stal Gus. Hrozil Frankovi, že mu odoberie syna. Totiž, nevyhrážal sa mu slovami, ale v roku 1968 mal Luke už štrnásť rokov a túžil po spoločnosti ľudí."

„Vždy to tak bolo," poznamenala Bailey neprítomné. „Nikdy jej nemal dosť."

Martha pokrútila hlavou. „Nie som dobrá rozprávačka. Musím sa ešte vrátiť o dva roky dozadu, keď sa Frank oženil. Raz v noci sa môj syn opil, a keď sa prebudil, uvedomil si, že sa díva do hlavne nabitej pušky, leží nahý v posteli a vedľa neho v Evinom rúchu dievčina z miestnej strednej školy. Neskôr mi povedal, že ju nikdy predtým nevidel, ale jej otec - ten, ktorý držal zbraň - mu dal na výber, buď si ju vezme za ženu, alebo mu vystrelí mozog. Frank si vybral tú prvú možnosť.

Volala sa Vonda Oleksyová. Frank ju od začiatku neznášal a dobre vedel, že ho vlákala do pasce. Jej malé hlúpe kamarátky sa už nevedeli dočkať, kedy mu prezradia, po čom Vonda túžila od svojich trinástich rokov: vydať sa za niekoho zo Zlatej šestky. Frankovi nebolo treba viac, aby si uvedomil, že sa stal iba cenou pre víťazku, ktorá oňho už v deň svadby, keď dosiahla, čo chcela, stratila záujem. Bola protivná, lenivá a hlúpa a Frank by sa s ňou rozvedol, nebyť toho, že jej štyria bratia a otec boli ešte podľejší a hlúpejší než ona. Odkázali mu, že ak sa s ňou rozvedie, nájde mňa alebo Luka mŕtveho."

Martha sa na chvíľu odmlčala. „Najhoršie na celom príbehu bolo, že Frank sa vďaka nej stal predmetom mnohých calburnských klebiet a špekulácií. Mal tridsať, zatiaľ čo Vonda iba sedemnášť, a tak si každý myslel, že je obyčajný smilník, ktorý loví nevinné panny. A keď potom každému vyrozprávala svoju verziu pravdy, Frankovmu kreditu to nijako nepomohlo. Z večera do rána sa z muža, ktorého každý v meste rešpektoval, stal chudák, ktorému sa všetci smiali.

Vonda míňala peniaze rýchlejšie, ako ich Frank stihol zarobiť. Kým on bol celý deň v práci, ona chodila po obchodoch. Keď prišiel domov, našiel v obývačke tucty škatúl s nepotrebnými hlúposťami, prázdnu chladničku a v umývadle niekoľkodňový riad.

Hoci sa celé leto snažil vychádzať so svojou ženou, napokon Frank poslal Vondu do hôr, aby žila so mnou a s Lukom."

Martha opäť stíchla, ale jej pery sa skrivilili v hnevlivej grimase. „To dievčisko Luka *nenávidelo*. Frank ma varoval, že Vonda vie byť poriadne krutá, ale ja som sa s ňou tak snažila vychádzať, že mi trvalo niekoľko týždňov, kým som si všimla zúfalý pohľad v Lukových očiach. Sedávala pri ňom, keď robil práce okolo domu alebo štiepal drevo. Zdalo sa mi od nej milé, že mu robí spoločnosť, ale raz som sa ukryla v kriekoch a počúvala, čo môjmu vnukovi hovorí."

Stará pani sa musel niekoľkokrát zhlboka nadýchnuť, aby mohla pokračovať. „Povedala mu, že jeho pera je dielom Satana, a to je dôkaz, že on sám je diabol."

„Chorá žena," prehodil Matt pohrdavo.

Áno " prikývla Martha a dívala sa na Bailey. Tá mlčala.

Povedala som Frankovi, že ju tam viac nechcem, nech ju odvedie preč. Keďže Frank Luka ľúbil, vzal ženu späť do svojho domu.

O šesť týždňov po jej návrate do Calburnu prišiel Frank opitý do práce a odbrzdené auto doňho narazilo tak nešťastne, že nemohol viac používať ľavú ruku. Ale... sa zadívala do neznáma. „Videla som Franka len niekoľko hodín predtým a bol celkom triezvy, ba dokonca šťastný. Neprezradil mi dôvod svojej radosti, iba povedal: „Našiel som spôsob, ako všetko napraviť." Nevedela som, čo tým myslí ale odvetila som: „Jediný spôsob, ako môžeš všetko napraviť, je zbaviť sa tej skazenej ženskej, ktorú si si vzal. Nato sa Frank rozosmial tak veľmi, ako som ho už roky nepočula."

O pár hodín sa stala nehoda s autom. Frank policu povedal, že nešťastnou náhodou uvoľnil brzdu, ale páchol od whisky a oni do záznamov napísali, že bol opitý. Keď som ho šla navštíviť do nemocnice, povedala som mu že neverím, že sa opil. Bola som presvedčená, že to urobí Vondin brat, ale zo strachu o môj a Lukov živo! mu Frank kryl chrbát.

Frank tvrdohlavovo trval na svojom a pochybujem, že vôbec niekomu povedal pravdu. Vyhodili ho z práce a pre policajnú správu nedostal ani odstupné. Vtedy zistil, že to hrozne dievčisko minulo na svojich príbuzných všetky peniaze, ktoré si dlhé roky šetril. Nemal úspory, prišiel o príjem, a tak musel predať dom a zaplatiť dlhy, ktoré stihla narobiť.

Obaja sa museli prísťahovať do hôr ku mne a Lukovi. Frank mi prisahal, že bude držať svoju ženu na uzde a odídu od nás čo najskôr. Lenže sa mu nedarilo. Zdravou rukou sa pokúšal opravovať autá a ona chodila do bistra v Calburne. Frank však čoskoro zistil, že nemôže prísť do mesta, aby z každej strany nepočúval reči o tom, že hlavným menu v bistre je v prvom rade jeho žena."

Martha sa zadívala na svoje ruky. „Potom sa veci začali meniť. Frank ich menil, ale..." Vzdorovito sa pozrela na Matta a Bailey. „Frank bol môj syn, ľúbila som ho, hoci som vedela, že to, čo robí, nieje správne. Chápala som však, prečo to robí. Roky bol súčasťou tej hnusnej Zlatej šestky - Bože, ako som ich začala nenávidieť! -, takže sa k nemu správali ako k hrdinovi. Potom, zo dňa na deň, sa stal terčom posmechu tých istých ľudí, ktorí ho potľapkávali po pleciach a nazývali priateľom. Mal nevernú ženu, ktorá bola o polovicu mladšia, dokaličenú ruku a stratil prácu."

„Frank sa už necítil ako muž," povedal Matt ticho, keď sa Martha znova odmlčala.

„Prvýkrát to bola hlúpa náhoda. Gus Venters bol veľký plavovlasý chlap s pomalými pohybmi a pomalou rečou. Nik si ho vlastne nevšímal. Keď raz prišiel Frank do mesta, videl Gusa, ako nesie svoje zavaraniny do obchodu. Neviem, čo to doňho vošlo, ale Frank na jeho adresu utrúsil hanlivú poznámku a chlapi naokolo sa zasmiali. Prvý raz po niekoľkých rokoch to nebol on sám, kto sa stal predmetom žartov a - čo bolo oveľa horšie - príjemcom ich ľútosti."

Vtedy sa to začalo. Videla som Franka, ako sa skláňa nad motor auta a chechce sa. Vedela som, že si vymýšľa historky o Gusovi. Možno práve pre ne znova začal chodiť do mesta."

Martha privrela oči, akoby zbierala silu pokračovať. „Problém nastal, keď si Frank uvedomil, že na to, aby jeho historky zaujali ostatných, museli sa aspoň trochu približovať k pravde. Lenže Gus chodil do mesta len zriedka a Frank o ňom vedel veľmi málo."

„Vy ste..." začala Bailey.

Stará pani zopla ruky. „Či som neprosila, aby prestal, nezobrala, nevyhrážala sa, neplakala? Ach áno. Povedala som mu všetko, čo som mala na srdci. Možno keby som držala jazyk za zubami, nič by sa nestalo. Najprv Frank rozprával historky o Gusovi doma. Potom, keď som prejavila svoj nesúhlas a Luke sa na nich nesmial, stiahol sa. A keď začal využívať Luka, robil to v takej tajnosti, že som si nič nevšimla.

Frank požiadal Luka, aby sa ukryl, sledoval Gusa a potom mu vyrozprával všetko, čo videl. Luke sa bránil. Vedel, aké to je, keď si ľudia z niekoho robia žarty, ale Frank sa naňho nahneval, čo bolo pre chlapca dosť nezvyčajné a deprimujúce.

Nakoniec urobil, čo od neho otec chcel, ale Frankovi sa to vrátilo ako bumerang. Luke prichádzal domov a rozprával o tom, aký je Gus pracovitý človek a ako jeho farma úžasne prosperuje. Dokonca ju nazval rajskou záhradou. To Franka nahnevalo a na Luka nakričal. „Nevidel si tam nič zlé.“ A Luke mu odsekol naspäť: „Hej, jeho žena s ním zaobchádza ako s handrou a rozkazuje mu, akoby bol pes.“ Luke tie slová vyslovil na Gusovu obranu, ale Frank počúval a tvár mu rozžiaril úsmev.

Hneď na druhý deň zišiel do mesta a zabával ľudí divadielkom o tom, ako Gusa znevažuje jeho razantná manželka.

„Hrozné," povedala Bailey. „Jimmiemu sa to určite bridilo."

„Veru tak. Povedal otcovi, že už nepôjde nikoho špehovať. Lenže Frank nemal nové historky, takže ľudia v Calburne ho znova začali ignorovať a s Vondou sa vadili ako predtým.

Raz v noci nemohol spať, lebo otec sa príšerne hádal s nevlastnou matkou. Nenávidel rozpory vo vlastnej rodine."

„Áno," zamiešala sa Bailey. „Neprekážalo mu, ak sa naňho niekto hneval, ale ak som sa nahnevala ja, nezniesol to."

„Myslím, že Luke od začiatku cítil spriaznenosť s Gusom," pokračovala Martha. „Aby už nemusel počúvať domácu hádku, ušiel z hôr a rozložil sa pod stromom, odkiaľ videl to, čo si sám pre seba nazval rajskou záhradou. Keď sa prebudil, sedel vedľa neho Gus a ponúkal mu jedlo. Po rokoch mi Luke povedal, že to boli najlepšie raňajky, aké kedy jedol, z čoho jasne vyplýva, čo si myslel o mojom varení," pousmiala sa.

„A vtedy sa medzi nimi zrodilo priateľstvo," konštatoval Matt.

„Priateľstvo spriaznených duší, aké môže vzniknúť len medzi spoločenskými vydedencami. Ani Frank, ani ja sme o ňom nemali ani potuchy. Krátko nato Frank dostal prácu ako strážnik, takže v noci bol hore a cez deň spal. Ja som bola zavalená domácimi prácami, musela som prať a žehliť Vondine šaty i Frankove vrátnicke uniformy, a nemala som práčku. Bola som príliš zaneprázdnená, aby som sa zaoberala tým, kde sa túla môj štrnásťročný chlapec." „Bol s Gusom?" vyzvedal Matt.

„Áno. Jeho žena trávila dni v práci a po nociach sa túlala s Roddym, takže netušila, že Luke chodí za jej manželom. Pochybujem, že Luka vôbec niekedy videla." Stará pani si vzdychla. „Ako vždy, všetko začala Vonda.

Frank bol v práci nešťastný. Celé noci strávil v Ridgewayi, kde nikto nepoznal príbehy o Zlatej šestke a nik sa nesmial na historkách o Gusovi Ventersovi. Chlapi ho volali Jednoruký bandita, podľa hracieho automatu v hostinci, a potom sa o ňom hovorilo už len ako o „Automate". Frank nemohol dať výpoveď ani im to vrátiť. Bolo to peklo. Žena čoraz častejšie chodila po nociach von a cez deň sa len škriepili. Čím horšie to bolo doma, tým viac času trávil Luke s Gusom.

Samozrejme, v meste ako Calburn sa nič dlho neutají. Poštár ich občas videl spolu a hneď klebetil. Vďaka tomu, že Vonda robila v bistre, správy sa k nej dostali takmer okamžite.

Raz v sobotu sa tam Frank zastavil a práve starým kamošom horlivo rozprával novú historku o Gusovi, keď mu do reči skočila Vonda: „Gus je tvojmu synovi väčším otcom ako ty." Vtedy sa celé bistro pustilo do hurónskeho rehotu. Smiali sa na Frankovi. Uvedomil si, že Gus Venters zvíťazil. Frank chcel, aby sa na ňom ľudia smiali, ale Gus mu zatiaľ vzal to, čo bolo preňho v živote najcennejšie: syna.

Vtedy sa v ňom opäť prebudila nenávisť. Z hĺbín jeho duše sa dral na povrch hnev za všetko zlé, čo sa mu v živote stalo, a namieril ho proti jedinému človeku - Gusovi Ventersovi."

„A raz v noci sopka vybuchla." „Trinásteho augusta 1968," povedal Matt.

„Áno," prikývla Martha. „Trinásteho augusta 1968. V to popoludnie Vonda oznámila Frankovi, že je tehotná. Ja som doma nebola, lebo som šla navštíviť chorú priateľku, ale Luke mi po niekoľkých rokoch všetko rozpovedal. Tá ženská prezradila Lukovi niečo, čo som sama nevedela. Myslím, že Frank to povedal chlapcom z tej" - Martha prehltna, lebo v hrdle jej navrela hrča - „Zlatej šestky a jeden z nich zasa Vonde."

„Čie je to decko?" vrieskal Frank a bol opitý ako zvyčajne. „Ozajstného *muža*," zvrieskla Vonda späť, „ktorý znamená viac než ty za celý svoj mizerný život."

„Rozvediem sa s tebou," pohrozil jej. „Každému poviem, čo si zač. Dám ťa na súd!"

Vonda sa rozosmiala. „Ty ma dáš na súd? A čím ho chceš zaplatiť, ty chudák. Veď nemáš ani deravý groš!" Keď zodvihla hlavu, vo dverách uvidela stáť Luka. „Ty malý had!" skríkla. „Furt počúvaš za dverami, čo? Nestačilo ti, že si špehoval toho chudáka Gusa? Ten úbohý retardovaný chlap!"

„Má toľko filipa, že teba ľahko strčí do vrecka!" vrátil jej Luke. „A má viac peňazí."

„Čo si to dovoľuješ?" zaprskala rozzúrene a očka sa jej zaligotali. „Hej, Frank, prečo nepovieš tomuto malému úbožiakovi pravdu o jeho matke?"

„Zavri zobák, Vonda! Varujem ťa. Ani netušíš, čoho som schopný."

„Čoho si schopný a ešte si neurobil?" provokovala ho. „Hej, ty malý zbabelec! No tak, spýtaj sa ocka na svoju mamičku!"

„Drž hubu!" zvrieskol Frank a rozbehol sa k nej, ale noha sa mu zakliesnila medzi stenu a piecku na uhlie, spadol a zostal ležať na zemi.

Vonda *zazrela* na Luka a opovržlivo ohrnula kútiky úst, keď jej pohľad sklzol na chlapcovu zdeformovanú peru.

„Frank stretol tvoju matku v bare v New Orleanse. Správal sa k nej milo, lebo mala rovnakú papuľu ako ty. Vlastne, mala ju dáko zošitú dokopy, ale inak vyzerala celkom ako tvoja. Okrem toho, mala asi tak desať minút pred pôrodom svojho decka. Teba."

Luka pozrel na otca, ktorý sa stále váľal po dlážke, a keď si uvedomil, čo mu Vonda hovorí, smrteľne zbledol.

„Luke..." povedal Frank jemne a naťahoval k nemu ruku, ale nohu mal stále zakliesnenú a nedokázal sa pohnúť.

Cúvol pred otcovými volajúcimi rukami.

„Frank McCallum nie je tvoj otec o nič viac ako ten Gus, do ktorého si zbláznený," dokončila Vonda a usmiala sa. „Alebo možno je starý Gus tvoj pravý foter, ktovie? A vieš, čo sa stalo s tvojou matkou? Nezomrela pri pôrode a nemala krásny pohreb, ako nám všetkým roky nahováral Frank. Keď ťa prvýkrát uvidela, vykrikla a definitívne ju trafil šľak. Nezniesla pohľad na tvoju odpornú tvár."

Vondine malé čierne očka sa zlomyseľné zaleskli. „Frank sa nad tebou zľutoval, preto ťa doniesol do tejto Bohom zabudnutej diery a ukryl ťa pred ostatnými, aby sa na teba nemuseli dívať." Pozrela na Franka. „A po tom všetkom, čo si urobil pre deformovaného chalana nejakej štetky, ten má radšej tupého farmára ako teba."

Bailey si dlaňou prikryla ústa, keď si predstavila, ako sa musel cítiť taký hrdý človek ako Jimmie, keď počúval tie strašné slová.

„Luke vybehol von a trvalo tri dni, kým sa vrátil domov," povedala Martha. „Ale vtedy už bolo po všetkom. Gus Venters zomrel. Obesili ho."

„V mojej stodole," zamrmlala Bailey.

„Ach nie. Visel na tom veľkom morušovom strome v záhrade."

Na to Bailey zovrela Mattovu ruku. Jej nádherná, krásna moruša!

„Povedali ste ,obesili ho', " zamyslel sa Matt. „To znamená, že nespáchal samovraždu?"

„Nie," povzdychla si Martha. „To oni ho obesili. Tá..." Na tvári sa jej zjavila grimasa odporu. „Zlatá šestka. V to leto tu boli všetci šiesti. Frank ich navštívil a povedal im..." Martha odvrátila zrak. Hlas sa jej chvel, keď opäť prehovorila. „Môj syn, Frank, ich zvolal a povedal im, že ten milý, príjemný a nevinný človek, Gus Venters, že on... že..." Zadržala slzy a dopovedala: „Frank im povedal, že Gus znásilnil Luka."

„Nech im Boh odpustí," vyvrátila Bailey oči.

„Keď som sa vrátila domov, Frank bol hotový. Ležal skrútený na zemi a strašne plakal. Najviac som sa však zľakla toho, že v ruke držal zbraň. Chcel sa zastreliť.“

Nechápala som, čo sa s ním deje, a nevedela som, čo sa stalo v meste. Stále som sa ho pýtala, či je Luke v poriadku, či je nažive, ale Frank len plakal a opakoval: „Je to horšie. Je to horšie.“ Vtedy som si myslela, že ak je Luke v poriadku, nič nemôže byť horšie.

Podarilo sa mi zobrať mu zbraň. Bol veľmi opitý, tak som mu šla do kuchyne uvariť kávu. V krčahu už nebola voda, preto som vyšla von k nádrži.

O niekoľko minút neskôr som začula výstrel a uvedomila som si, že som zbraň neopatrne nechala na kuchynskom okne. Schmatla som krčah a bežala dnu. Materinský cit mi našepkával, že moje jediné dieťa sa práve zastrelilo.“

Martha sa nadýchla. „Môj syn ležal mŕtvy na zemi v kaluži krvi a nad ním, so zbraňou v ruke, stála Vonda.“

„Dnes večer obesili úbohého Gusa Ventersa,“ oznámila mi. „Potom ho zvesili zo stromu, lebo Roddy vravel, že by bolo lepšie, keby všetko vyzeralo ako samovražda, a preniesli ho do stodoly,“ povedala a videla som v jej očiach spokojnosť. Zabila môjho syna s radosťou.

Potom položila zbraň na stôl, prekročila Frankovo telo, akoby to bolo vrece zemiakov, a zdvihla zo zeme kovovú škatuľu.

„Kým ho vešali druhýkrát, Roddy snoril po dome a našiel toto.“ Otvorila ju. Škatuľa bola plná peňazí.

„Roddy spával s tou hnusnou potvorou Hildou Turnbullovou, lebo vedel, že má niekde ukrytú kopu prachov a chcel, aby mu prezradila kde. Musel ju párkrát popreťahovať, kým to vyklopila, ale nakoniec sa mu to podarilo. Lenže on, pohrdavo sa pozrela na môjho mŕtveho syna, on Roddytnu škatuľu vzal a chcel ju vrátiť tej starej haksni.“

To dievčisko na mňa hľadelo s triumfálnym výrazom na tvári. „Lenže teraz ich mám ja a nosím Roddyho dieťa. Čaká na mňa vonku. Prvý raz som si vybrala zlého Zlatého chlapca. Teraz už bude všetko v poriadku.“

Vtedy som vzala zbraň a strelila jej rovno medzi oči.“

EPILOG

Po roku

Bailey cez čierny závoj, ktorý jej zahaľoval tvár, pozorovala ľudí, ktorí sa zhromaždili okolo Marthinho hrobu. Matt s ňou neprišiel, lebo by nedokázali zakryť jej prítomnosť na pohrebe. Ak by ho novinári, čo sa motali pri vchode na cintorín, vyňuchali, odhalili by aj ju. Teraz tam stála v hlúčiku niekoľkých ďalších žien a všetky boli zahalené do čiernych závojov, ktoré im na túto príležitosť ušila Patsy. Média nedokázali identifikovať ani jednu z nich a okrem toho, vyčkávali na vdovu po Jamesovi Manvillovi, ktorá bola oveľa tučnejšia ako tie, ktoré odprevádzali Marthu McCallumovú na poslednej ceste.

Bailey sa dívala na zatvorenú rakvu a slzy vďačnosti a lásky jej stekali po lícach. Martha sa obetovala, aby uchránila jej anonymitu. Obetovala sa, aby si ona mohla udržať šťastie, ktoré znova našla. Prezradila jej, že celé roky držala Luka pri sebe, len aby nezostala sama, a najlepší spôsob, ako to mohla napraviť, bolo pomôcť žene, ktorú ľúbil.

Všetko urobila za ňu. Zvolala novinárov a predložila im dôkazy, ktoré získala.

Najala súkromných detektívov a tým sa podarilo nájsť istú ženu, ktorá dosvedčila, že sa zhovárala s Dolores ešte deň potom, ako od nej odišiel Alex. Asi pol tucta dievčat bolo ochotných svedčiť, kedy videli Alexa Yatesa a kde. Polícia proti nemu stiahla obvinenie pre nedostatok dôkazov.

Bailey zostala hore celú noc a zhovárala sa s Mattom. Potom zavolať Marthe a urobili dohodu. Ak by vystúpila z anonymity a preukázala na súde - a pred svetom -, že bola právoplatne vydatá za Jamesa Manvilla, určite by jej vrátili, čo jej patrilo. Jeho milióny. A keby získala tieto peniaze, zároveň by navždy stratila svoje súkromie.

„Neprekáža ti to?“ spýtala sa Matta váhavo.

„Myslíš strata tej hory peňazí?" spýtal sa a v očiach mu zažiarili iskričky. Usmial sa. „Nie. Nepotrebujem peniaze. Viem, čo dokážu urobiť s ľuďmi, a okrem toho, všetko, čo potrebujem, už mám."

Usmiala sa naňho, ale neubránila sa slzám. Lúbila ho. Aj napriek všetkému jej pomáhal a stál pri nej. Ani raz sa ju nepokúsil odhovoriť od ničoho, do čoho sa pustila.

Ruky mala zložené v lone a prstami sa dotkla snubného prsteňa, ktorý jej dal v predošlú noc.

„Mohla by som mať veľkú svadbu?" spýtala smiešne detským tónom.

„Najväčšiu, akú kedy v Calburne zažili. Ale..." zaváhal.

„Ale čo?"

„Ak nedovolíš Patsy, aby ti ušila svadobné šaty, je s nami amen."

Obaja sa rozosmiali a Bailey roztopašné súhlasila.

Už druhý deň preberali tému peniaze. Premýšľali, čo s nimi a ako ich môžu využiť, aby sa o nich nedozvedeli novinári.

Napokon im pomohla Arleen. Dlhé roky žila, ako sa sama nazvala, ako „parazit". „Ale veľmi dobrý, drahá, veľmi dobrý parazit." A povedala im, ako sa pritom naučila pozorovať ľudí. „Ak tvoja večera závisí od toho, že musíš s niekým vychádzať, rýchlo sa naučíš mať rada to, čo má rád on, a hovoriť to, čo chce počuť."

Na Haileino veľké prekvapenie jej Arleen zhotovila zoznam ľudí, ktorým James najviac dôveroval. „Ak chceš, aby niekto riadil tvoju spoločnosť, tak títo sú tí praví," povedala a podala jej ho.

„Nie moju spoločnosť, nie *moje* peniaze," upozornila ju Bailey. „Nič nechcem."

Nakoniec Martha súhlasila, že zdedí majetok Jamesa Manvilla. Predložila rodný list, že Frank bol jej syn, a jeho meno stálo v rodnom liste Luka McCalluma. Pomocou testov DNA a vzoriek vlasov by bolo veľmi ťažké dokázať, že Lucas McCallum a James Manville boli jedna a tá istá osoba.

Martha všetko zariadila a musela to urobiť celkom sama. Stará a slabá žena pozbierala sily, aby sa postavila zoči-voči právnikom, detektívom i médiám. Nikto z Baileinej blízkosti jej nemohol pomôcť zo strachu, že by ju odhalili, preto sa Marthinou jedinou podporou stali blízka priateľka z penziónu a niekoľko sestier, ktoré sa za ten čas starali o jej zdravie.

Kým sa na verejnosti pretriasal súdny proces s Atlantou a Rayom, Matt lietal z jedného konca Štátov na druhý a stretával sa s ľuďmi, ktorých im odporučila Arleen. Trvalo mu to takmer tri mesiace, ale v čase, keď súd konečne vyniesol rozsudok, Matt dal dokopy správnu radu, ktorá mala dohliadať na majetok Jamesa Manvilla.

Pracovali celé dni a noci a spolu dohodli približne desaťročný plán, na ktorého konci sa jednotlivé spoločnosti mali postupne osamostatniť, rozpredať a zisk rozdeliť medzi zamestnancov alebo použiť ako základný kapitál pri ďalšom podnikaní. Plán mal jediný cieľ: po desiatich rokoch nemal z pôvodného impéria Jamesa Manvilla zostať kameň na kameni.

Kým sa skončil proces, Martha neuveriteľne zostarla. Držala sa len preto, aby splnila svoje poslanie, a teraz, keď bolo všetko na poriadku, už chcela iba oddychovať -navždy.

Hneď ako súd vyniesol rozsudok, ktorý poslal Atlantu a Raya do väzenia, sestričky z penziónu pomohli Marthe posadiť sa do čalúneného kresla pred súdnou sieňou. Stará pani s trasúcimi sa rukami prečítala vyhlásenie o budúcnosti Manvillovho impéria.

Ľudia sa tešili, že nestratia prácu, iba novinári zostali sklamaní. Dúfali, že Martha zanechá peniaze jedinej osobe.

„A čo Lillian Manvillová?" vykrikol ktosi z davu, len čo dočítala vyhlásenie.

Martha sa na muža usmiala. „O ňu je postarané," povedala, a skôr ako ju mohli ďalší zavalit' pal'bou otázok, chytila sa za čelo a zvalila sa do kresla, akoby dostala záchvat. Okamžite k nej pribehli sestry a v lietacích dverách sa zjavil lekár. Po krátke obhliadke prítomným oznámil, že pani McCallumová sa necíti dobre a musí odísť.

„A čo Manvillová vdova?" zvolal ktosi, ale lekár nereagoval. Prikázal, aby starú paniu naložili na vozík a odviezli z budovy súdu.

Tri dni krúžili médiá okolo nemocnice, kde ležala. Prognózy na jej uzdravenie boli vynikajúce, ale lekári nevzali do úvahy fakt, že sama sa už uzdraviť nechcela. Mala dosť života a chcela sa konečne stretnúť so synom a Lukom.

Na štvrtý deň ráno Martha zomrela a sestričky vraveli, že mala na tvári úsmev.

Bailey celé dni preplakala, až kým Marthu nepochovali. „Nemôžem ísť ani na pohreb," sťažovala sa. „Bože, toľké roky sme mohli prežiť spolu a James nás držal od seba."

„James," zopakovala Arleen ticho a pri pohľade na Matta nadvihla obočie. Po prvý raz ho nazvala „James", nie „Jimmie".

Matt ju objal okolo pliec, aby ju upokojil, ale v duchu sa usmieval. Odhalili pravdu a Bailey bola konečne schopná uzavrieť minulosť. Spoznala dobré i zlé stránky svojho manžela a konečne ho dokázala vnímať ako obyčajného človeka. Už ho neľúbila. Jej láska sa zmenila na spomienku.

„Niečo vymyslíme," zašepkal jej do vlasov. O desať minút prišiel s Patsy na nápad, že všetky ženy, ktoré mali niečo spoločné s konzervárňou Morušový strom, pôjdu na Marthin pohreb zahalené do čiernych nepriehľadných závojev.

Bailey položila na rakvu tri biele ruže. Jednu pre Marthu, jednu pre Franka a jednu pre Jamesa, chlapca, ktorý sa „narodil" v ten osudný augustový deň.

O chvíľu sa do nej zavesila Arleen. „Podme domov," zašepkala pod závojom.

„Áno," prikývla Bailey. „Podme domov."

Z anglického originálu The Mulberry Tree (Pocket Books a division of Šimon & Schuster, Inc., New York 2002)

preložila Lucia Nižníková-Kollárová.

Redigovala Jana Holková.

Obálku navrhla Viera Fabianová.

Technická redaktorka Elena Benkova.

Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2005

ako svoju 1835. publikáciu.

Zalomenie do strán Ikar, a. s., Bratislava.

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

ISBN 80-551-0847-1